RUTH WARE

CRIME

Moartea doamnei Westaway

DE LA AUTOAREA
BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
FEMEIA DIN CABINA 10

FICTION CONNECTION

TREI

Cuprins

29 noiembrie 1994
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
1 decembrie 1994
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
4 decembrie 1994
Capitolul 11
Capitolul 12
4 decembrie 1994
Capitolul 1 3
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
6 decembrie 1994
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
8 decembrie 1994
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
11 decembrie 1994
Capitolul 26
13 decembrie 1994
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29

Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50

Moartea doamnei Westaway este cel mai bun roman de până acum al lui Ruth Ware: un mister greu de dezlegat, suspans bine dozat și o eroină foarte perspicace și perseverentă.
LIBRARY JOURNAL
Ruth Ware știe cum să-i țină cu sufletul la gură pe fanii thrillerului psihologic.
USA TODAY
Proza foarte expresivă, personajele învăluite în mister și intriga neobișnuită te fac să citești pe nerăsuflate această tulburătoare dramă de familie.
PUBLISHERS WEEKLY
Un thriller foarte reușit, care amintește de tradiția romanului gotic.
THE WALL STREET JOURNAL

RUTH WARE

MOARTEA DOAMNEI WESTAWAY

Traducere din engleză de Tudor Călin Zarojanu
Titlul original: *The Death of Mrs. Westaway,* 2018

Editura Trei, 2019

Versiune ebook: v1.0, mai 2020

Pentru mama. Întotdeauna.

Notă către cititori:

Moartea doamnei Westaway începe în Brightonul de azi, dar cititorii familiari cu localitatea vor observa o diferență. Digul de Vest încă există. Sper că locuitorii orașului se vor bucura de renașterea acestui mult-iubit reper, fie și numai în ficțiune.

Una pentru întristare
Două pentru bucurie
Trei pentru o fată
Patru – pentru un băiat să fie.
Cinci pentru argint
Șase – aur strălucit
Șapte – un secret
Nicicând dezvăluit.

29 noiembrie 1994

Coțofenele s-au întors. E straniu când te gândești cât de mult le uram când am ajuns prima oară în casă. Îmi amintesc cum am venit pe alee, în taxiul luat din gară, și le-am văzut înșirate așa, de-a lungul zidului grădinii, ciugulindu-și penele.

Azi, una era cocoțată pe creanga brumată a tisei, chiar în fața geamului meu, și mi-am amintit ce obișnuia să spună mama când eram mică și cum șoptea încet „Bună, doamnă Coțofană”, ca să alunge ghinionul.

Le-am numărat în timp ce mă îmbrăcam, tremurând lângă fereastră. Una în tisă. A doua pe giruetă. A treia pe peretele bucătăriei de vară. Trei pentru o fată.

Părea o prevestire și, pentru o clipă, m-am înfiorat. Dorind, întrebând, așteptând…

Dar, nu, erau și mai multe pe peluză. Patru, cinci… șase… și una țopăind pe lespezile terasei, ciugulind husele puse pe masă și pe scaune.

Șapte. Șapte pentru un secret nicicând dezvăluit. Ei, bine, secretul poate să fie, dar restul e departe de adevăr. Va trebui să vorbesc, cât mai rapid. Nu voi avea de ales.

Aproape că terminasem să mă îmbrac, când s-a stârnit un foșnet în frunzele rododendronilor. O clipă n-am putut să văd cauza, dar apoi ramurile s-au îndepărtat și o vulpe s-a furișat tăcut de-a curmezișul peluzei acoperite de frunze, cu roșcatul ei auriu strălucind aprins între culorile înghețate de iarnă.

Acasă, la părinții mei, vulpile erau destul de obișnuite, dar rar vezi aici una în plină zi, ca să nu mai zic de una suficient de îndrăzneață încât să traverseze uriașa întindere expusă a peluzei din fața casei. Am văzut iepuri uciși și pungi cu gunoaie, sfâșiate de pe urma scormonelii vulpilor, dar ele nu sunt aproape niciodată atât de îndrăznețe. Asta trebuie să fi fost foarte curajoasă sau foarte

disperată ca să meargă prin fața casei. Privind îndeaproape, m-am gândit că poate era a doua variantă, pentru că era tânără și extrem de slabă.

La început, coțofenele n-au băgat de seamă, dar cea de pe terasă, mai atentă decât celelalte, a sesizat forma prădătorului croindu-și drum spre ele și a zburat ca o rachetă de pe dalele înghețate, dând alarma, o avertizare clară în dimineața liniştită. Vulpea n-a mai avut nicio șansă după aceea. Celelalte păsări și-au luat zborul, una câte una, până ce a mai rămas doar una, așezată pe tisă, în siguranță, departe de vulpe. Aceasta, ca un șuvoi de aur topit, a traversat din nou iarba, lipită de pământ, lăsând-o pe coțofana solitară de pe ramură să-și croncăne triumful.

Una. Una pentru întristare. Dar este imposibil. Niciodată nu mă voi mai simți tristă, în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda furtunii care știu că vine. Când stau aici în salon, scriind asta, îl simt – secretul meu – cum mă arde cu o bucurie atât de intensă, încât cred că uneori trebuie să fie vizibilă prin piele.

O să schimb rima aia. Una pentru bucurie. Una pentru dragoste. Una pentru viitor.

Capitolul 1

Fata se înclina sub vânt, strângând în mână pachetul umed cu pește și cartofi prăjiți, chiar dacă vântul puternic îi smulgea hârtia, încercând să o desfacă și să-i trimită conținutul pe țărm, pentru a fi revendicat de pescărușii.

În timp ce traversa drumul, mâna i se strânse peste hârtia mototolită din buzunar, apoi aruncă o privire peste umăr, verificând întinderea lungă și întunecată a trotuarului din spatele ei, căutând o umbră, dar nu era nimeni acolo. Sau cel puțin nimeni pe care să-l poată vedea.

Se întâmpla rareori ca țărmul să fie complet pustiu. Barurile și cluburile erau deschise mai toată noaptea, vărsându-i până în zori pe plaja cu pietriș pe localnicii și pe turiștii beți. Dar în seara aceea, chiar și cei mai îndârjiți petrecăreți deciseseră să nu se aventureze, și acum, la ora 21:55, într-o zi umedă de marți, Hal avea promenada numai pentru ea, lumina intermitentă a debarcaderului fiind singurul semn de viață, în afară de pescărușii care se învârtejeau și țipau peste apele tulburi ale Canalului.

Părul negru și scurt îi intra în ochi, ochelarii îi erau aburiți, iar buzele, crăpate de vânt. Dar își strânse mai bine pachetul sub braț și coti dinspre malul mării pe una dintre străzile înguste, rezidențiale, cu case albe, înalte, unde vântul se opri atât de brusc, încât o făcu să se clatine și aproape să se împiedice. Ploaia nu contenise; de fapt, la adăpost de vânt, părea să toarne și mai tare când Hal coti din nou spre complexul Marine View Villas.

Denumirea era o minciună. Nu erau vile, ci doar un șir mic de case cu terasă, cam ponosite, cu vopseaua cojindu-se de la contactul permanent cu aerul sărat. Și nu exista nicio vedere – nici către mare, nici către orice altceva. Poate că vederea fusese odată, când se construiseră casele. Dar de atunci se ridicaseră clădiri mai înalte și mai mari, și orice perspectivă pe care ferestrele din Marine View

Villas ar fi putut s-o aibă odinioară se reducea acum la pereți din cărămidă și acoperișuri din ardezie, chiar și de la mansarda lui Hal. De fapt, singurul avantaj de a locui la capătul a trei rânduri de scări înguste și rahitice era că nu trebuia să suporte vecinii tropăind deasupra capului ei.

În seara asta, vecinii păreau să fi ieșit totuși – ba chiar de ceva timp, judecând după felul în care ușa rămăsese blocată în maldărul de facturi și pliante publicitare din hol. Hal trebui să împingă din greu până ce ușa cedă și ea orbecăi în întunericul rece, pipăind după comutator. Nu se petrecu nimic. Ori sărise siguranța, ori se arsese becul.

În lumina slabă care se strecura dinspre stradă, adună corespondența nedorită, încercând, pe întuneric, să aleagă scrisorile pentru ceilalți chiriași, apoi începu să urce spre apartamentul ei de la mansardă.

Nu existau ferestre pe casa scărilor și, după ce urcă primul tronson, era aproape beznă. Dar Hal știa drumul pe dinafară, de la scândura spartă de pe palier până la bucata de covor care se bălăngănea pentru că ieșise din ținte pe ultimul rând de trepte, așa că urca obosită, gândindu-se la cină și la pat. Nici măcar nu era sigură dacă îi mai era foame, dar peștele și cartofii costau 5,50 £ și, judecând după numărul de facturi pe care le ținea în mână, erau cinci lire sterline și jumătate pe care nu-și putea permite să le piardă.

Pe palierul de sus își feri capul, ca să evite stropii de apă căzuți din luminator, deschise ușa și apoi, în sfârșit, acasă.

Apartamentul era mic, doar un dormitor deschizându-se spre un hol larg, care era folosit drept bucătărie, cameră de zi și orice altceva. Era, de asemenea, sărăcăcios, cu vopseaua cojită și covorul uzat, cu ferestre din lemn care gemeau și se zguduiau când vântul bătea dinspre mare. Dar fusese casa lui Hal timp de douăzeci și unu de ani, cei douăzeci și unu de ani ai ei și, indiferent de cât de înfrigurată și

de obosită era, inima îi creștea, măcar un pic, de fiecare dată când îi trecea pragul.

Intrând, se opri să șteargă stratul de sare de pe ochelari, lustruindu-i apoi pe genunchiul zdrențuit al blugilor, înainte de a arunca pe măsuța de cafea pachetul cu pește și cartofi prăjiți.

Era foarte frig și, dârdâind, îngenunche în fața șemineului cu gaz, apăsând pe buton până când se aprinse flacăra, iar căldura începu să revină în mâinile ei roșii și înghețate. Apoi desfăcu pachetul jilav, stropit de ploaie, inhalând mirosul puternic de sare și de oțet care umplu cămăruța.

Înfigând o furculiță de lemn într-o felie caldă de cartof, începu să sorteze corespondența, punând deoparte, pentru reciclare, pliantele publicitare, și așezând facturile una peste alta. Cartofii erau sărați și iuți, iar peștele pané era încă fierbinte, dar Hal simți o ușoară senzație de greață în adâncul stomacului, în timp ce stiva de facturi creștea. Nu o îngrijora atât mărimea teancului, cât ștampila cu AVIZ FINAL, așa că împinse peștele deoparte, simțindu-se brusc rău.

Trebuia să plătească chiria – care nu era negociabilă. Și electricitatea era, de asemenea, prioritară pe listă. Fără frigider și lumină, micul apartament era greu de locuit. Gazul… ei bine, era noiembrie. Viața fără încălzire ar fi fost inconfortabilă, dar ar fi supraviețuit.

Însă plicul care îi strânse și mai mult stomacul era diferit de facturile oficiale. Era un plic ieftin, evident livrat manual, și pe el era scris, cu pixul: „Harriet Westaway, etajul de sus”.

Nu era nicio adresă a expeditorului, dar Hal nu trebuia să vadă vreuna. Avea sentimentul oribil că știe de la cine este.

Înghiți un cartof, care părea că i se înțepenise în gât, și împinse plicul la fundul mormanului de facturi, cedând nevoii copleșitoare de a-și îngropa capul în nisip. Voia din toate puterile să poată pasa problema cuiva mai în vârstă, mai înțelept și mai puternic, ca să-i facă față.

Dar nu era nimeni. Nu mai era. Și, în plus, exista în Hal un nucleu dur și încăpățânat de curaj. Oricât de mică, de slabă, de palidă și de tânără ar fi fost, nu era copila pe care și-o imaginau oamenii de obicei. Nu mai era copilul ăsta de mai bine de trei ani.

Acel nucleu o făcu să ridice plicul din nou și, mușcându-și buza, să-i rupă clapeta.

Înăuntru era numai o foaie de hârtie, cu doar câteva propoziții dactilografiate.

> *Ne pare rău că nu te-am găsit acasă. Am dori să discutăm despre situația ta financiară. O să te căutăm din nou.*

Simți că i se întoarce stomacul pe dos și își pipăi buzunarul după hârtia pe care o primise la serviciu în acea după-amiază.

Era la fel ca cealaltă, cu excepția cutelor și a unei pete de la ceaiul pe care îl vărsase peste înștiințare când o deschisese.

Nu era o noutate pentru Hal. Ignorase de luni întregi apelurile și mesajele în acest sens.

Dar cel *din spatele* însemnărilor îi făcea mâinile să tremure, în timp ce așeza foile cu grijă pe măsuța de cafea, una lângă alta.

Hal era obișnuită să citească printre rânduri, descifrând importanța a ceea ce oamenii *nu* spuneau, la fel de mult ca și ceea ce ziceau.

Era jobul ei, într-un fel. Dar cuvintele nerostite aici nu cereau nicio decodificare.

Ele spuneau: știm unde lucrezi.

Știm unde locuiești.

Și ne vom întoarce.

Restul corespondenței era dispensabil și Hal îl puse în coșul de reciclare, înainte de a se așeza tăcută pe canapea. Pentru o clipă, își lăsă capul să i se odihnească în mâini, încercând să nu se gândească la precaritatea situației sale bancare, și auzi vocea mamei sale în urechi, de parcă i-ar fi stat în spate, ținându-i bine-cunoscuta lecție: *Hal, știu că ești*

stresată, dar trebuie să mănânci ceva! Ești prea slabă!

Știu, răspunse ea, în gând. Așa se întâmpla întotdeauna când era îngrijorată sau speriată – apetitul era primul sacrificat. Dar nu și-ar fi putut permite să se îmbolnăvească. Dacă nu muncea, nu era plătită. Și, mai concret, nu-și putea permite să piardă o masă, nici măcar una umezită și rece. Ignorând durerea din gât, se forță să aleagă alt cartof. Dar era doar la jumătatea drumului spre gură când ochiul ei sesiză ceva în coșul de reciclare. Ceva care nu ar fi trebuit să fie acolo. O scrisoare într-un plic alb, rigid, cu adresa scrisă de mână. Zăcea înghesuită acolo, împreună cu ofertele de mâncare pentru acasă.

Hal băgă cartoful în gură, își linse sarea de pe degete și se aplecă spre coș să scoată plicul din mormanul de hârtii vechi și cutii de supă.

Domnișoara Harriet Westaway, zicea. *Apartament 3c, Marine View Villas, Brighton.* Adresa era doar puțin murdărită cu unsoarea de pe degetele lui Hal și de mizeria din coșul de gunoi.

Probabil o aruncase acolo din greșeală, odată cu plicurile goale. Ei, bine, cel puțin asta nu putea fi o factură. Arăta mai mult ca o invitație la nuntă – deși părea puțin probabil. Hal nu știa pe nimeni care s-ar fi putut căsători.

Își împinse degetul mare în golul de pe marginea plicului și îl deschise.

Hârtia pe care o scoase nu era o invitație. Era o scrisoare pe hârtie groasă și scumpă, cu numele firmei de avocatură în partea de sus. Pentru o clipă, stomacul lui Hal se chirci, în timp ce perspectivele groaznice se deschideau înaintea ei. O dădea cineva în judecată pentru ceva ce spusese vreunui client? Sau – Dumnezeule – poate era ceva legat de închirierea apartamentului. Domnul Khan, proprietarul, avea vreo șaptezeci de ani și vânduse toate celelalte apartamente din casă, pe rând. Faptul că îl păstrase pe al lui Hal era în mare parte din milă pentru ea și din afecțiune pentru mama ei, dar situația asta nu putea dura la nesfârșit. Într-o zi, el va

avea nevoie de bani pentru a se retrage într-o casă de bătrâni sau îl va răpune diabetul și copiii săi vor trebui să vândă. Nu conta că zidurile erau îmbibate de umezeală, că instalația electrică ar fi cedat dacă foloseai uscătorul de păr în același timp cu prăjitorul de pâine. Era acasă – singura casă pe care o cunoscuse vreodată. Și, dacă o dădea afară, șansele să-și găsească alt loc cu chiria asta nu erau doar infime, ci zero.

Sau poate că era… Dar nu. *El* nu avea cum să se fi dus la un avocat.

Degetele îi tremurau în timp ce desfăcea foaia, dar când ochii îi fugiră la datele de contact de sub semnătură, își dădu seama, cu o oarecare ușurare, că nu era o firmă din Brighton. Adresa era din Penzance, în Cornwall.

Nimic de-a face cu apartamentul – slavă Domnului! Și extrem de puțin probabil să fie un client nemulțumit, atât de departe de casă. De fapt, nu știa pe nimeni în Penzance.

Înghițind o altă bucată de cartof, întinse scrisoarea pe măsuța de cafea, își împinse ochelarii pe nas și începu să citească.

Dragă Domnișoară Westaway,

Vă scriu la instrucțiunile clientei mele, bunica dumneavoastră, Hester Mary Westaway, din Casa Trepassen, St Piran.

Doamna Westaway a murit pe 22 noiembrie, la domiciliul ei. Bănuiesc că această ştire poate fi un şoc pentru dumneavoastră; acceptați sincerele mele condoleanțe.

În calitate de avocat și executor testamentar al doamnei Westaway, este de datoria mea să-i contactez pe beneficiarii dispozițiilor testamentare. Din cauza mărimii substanțiale a proprietății, va trebui să se solicite succesiunea și bunurile să fie evaluate pentru aplicarea

impozitului pe moştenire, iar procedura de plată nu poate începe decât după ce toate acestea au avut loc. Dar, dacă între timp îmi puteți oferi copii după două documente care confirmă identitatea şi adresa dumneavoastră (vă anexez lista formelor acceptate ale documentelor de identitate), acest lucru îmi va permite să demarez actele necesare.

În conformitate cu dorinţele defunctei, am fost, de asemenea, instruit să informez beneficiarii despre detaliile înmormântării. Va avea loc la ora 16:00, pe 1 decembrie, la Biserica St Piran's din St Piran. Deoarece mijloacele de cazare la faţa locului sunt foarte limitate, membrii familiei sunt invitaţi să stea la Casa Trepassen, unde va avea loc şi priveghiul.

Vă rog să-i scrieți menajerei defunctei bunici, doamna Ada Warren, dacă doriți să beneficiați de oferta de cazare, şi ea se va asigura că o cameră este pregătită pentru dumneavoastră.

Vă rog să primiți din nou condoleanţele mele.

Al dumneavoastră cu sinceritate,
Robert Treswick
Treswick, Nantes şi Dean
Penzance

Un cartof îi căzu în poală, dar Hal nu se mișcă. Rămase acolo, citind și recitind scurta scrisoare și apoi uitându-se la lista formelor acceptate ale documentelor de identitate, ca și cum ar fi putut elucida misterul.

Proprietate substanțială… beneficiarii dispozițiilor testamentare… Stomacul îi chiorăi, așa că luă cartoful și îl mâncă, aproape absentă, încercând să înțeleagă cuvintele din fața ei.

Pentru că *nu* aveau sens. Niciun pic. Bunicii lui Hal muriseră de mai bine de douăzeci de ani.

Capitolul 2

Hal nu mai știa cât a stat acolo, uimită de scrisoare, plimbându-și ochii între foaia albă îndoită și agenda telefonului ei. Dar, când ridică privirea, ceasul de pe cuptorul cu microunde arăta că mai sunt cinci minute până la miezul nopții, și ea își întinse mădularele, dându-și seama, cu un junghi de spaimă, că șemineul cu gaz funcționase neîntrerupt. Se ridică și îl opri, ascultând pocniturile elementelor care se răceau, și în timp ce adăuga mental alți cincizeci de penny la factura de gaze, privirea îi căzu pe fotografia de pe poliță.

Era acolo dintotdeauna – de zece ani cel puțin –, dar acum o ridică, privind-o parcă prima oară. O fată de nouă sau poate zece ani și o femeie, pe plaja din Brighton. Râdeau, cu ochii strânși din cauza unui vânt în rafale care le flutura părul lung și negru într-un fel comic. Femeia își ținea brațul în jurul fetei și plutea în jurul lor un asemenea sentiment de libertate, de încredere, încât Hal își simți inima strângându-i-se dureros, acea durere cu care se obișnuise treptat în ultimii trei ani, dar care nu părea că se va estompa niciodată.

Fetița era Hal – și totuși parcă nu era ea femeia care stătea acum în fața focului, cu părul tuns scurt, băiețește, cu urechile găurite, cu tatuajele de pe spate ițindu-se de sub tricoul jerpelit.

Fata din fotografie nu avea nevoie să-și însemneze pielea cu amintiri, pentru că tot ceea ce dorea să-și amintească era chiar lângă ea. Nu se îmbrăca în negru, pentru că nu avea nimic de jelit. Nu-și ținea capul în jos și gulerul ridicat când mergea acasă, pentru că nu avea nimic de ascuns. Îi era cald și era bine hrănită și, mai ales, era iubită.

Peștele și cartofii prăjiți se răciseră și Hal le împachetă în hârtie și le puse în coșul din colțul camerei. Gura îi era uscată de la sare, gâtul o durea, iar gândul unei căni fierbinți de ceai înainte de culcare deveni brusc reconfortant. Va face ceaiul și

va umple o sticlă cu restul de apă caldă, să scoată răceala din așternuturi și s-o ajute să doarmă.

Când ceainicul începu să bolborosească, Hal scotoci în dulapul de deasupra lui după cutia cu pliculețe de ceai. Dar, ca și când de fapt asta ar fi căutat cu adevărat, mâna găsi altceva. Nu cutia de carton ușoară, ci o sticlă pe jumătate plină. Nu trebuia s-o scoată ca să știe ce este, dar o luă, cântărind-o în mână, simțind lichidul dinăuntru clătinându-se cu greutate. Vodcă.

Bea rareori în ultimul timp – nu-i prea plăcea persoana care devenise, cu un pahar în mână –, dar apoi privirea observă cele două documente de deasupra măsuței de cafea și, cu o mișcare rapidă, răsuci capacul și își turnă o porție generoasă în ceașca pregătită pentru ceai.

Apa clocotea în timp ce își duse paharul la buze, inspirând mirosul acru, cu un vag iz de petrol, privind tremurul lichidului în lumina slabă a felinarului de pe stradă. Pentru o clipă, gustul pe care și-l imaginase deja fu intens – o arsură de foc, urmată de acel scurt sentiment de bine. Dar apoi stomacul ei păru să se revolte și ea vărsă vodca în chiuvetă, golind ceașca și punând în ea ceaiul.

Ducându-și ceașca în dormitor, își dădu seama cu un fel de amorțeală că uitase de sticla cu apă fierbinte. Dar nu mai conta. Era prea obosită să-i pese, iar ceaiul era cald și bun. Hal se așeză în pat în capul oaselor, îmbrăcată, sorbind ceaiul și holbându-se la ecranul luminos al telefonului.

Era o poză găsită pe Google Images, înfățișând o carte poștală pictată manual, de prin 1930, cu o casă de țară. Aceasta avea o fațadă lungă de piatră de culoare crem, cu ferestre în stil georgian, acoperite de iederă. Hornurile se ițeau dintr-un acoperiș din plăci de ardezie, erau o duzină sau mai multe, toate în stiluri diferite. Clădirea se continua în spate cu o altă aripă, care părea a fi din cărămidă roșie, construită în alt stil. Un gazon se întindea în fața clădirii până departe. Și un text mâzgălit peste

imagine spunea: *Am băut un ceai foarte bun la Casa Trepassen înainte de a merge la Penzance.*

Era Casa Trepassen. *Asta* era Casa Trepassen. Nu un mic bungalou modest sau o locuință dintr-un șir victorian de case cu nume pretențios. Ci o reședință în toată regula, la țară.

O parte, oricât de mică, dintr-un loc ca acesta ar putea face mai mult decât să-i plătească facturile. Ar putea să-i dea înapoi siguranța pierdută când murise mama ei. Chiar și câteva sute de lire sterline i-ar fi oferit răgazul pe care nu-l mai avusese de luni întregi.

Ceasul din partea de sus a ecranului arăta o jumătate de oră peste miezul nopții, iar Hal știa că ar fi trebuit să doarmă, dar nu închise telefonul.

Continuă să stea acolo în pat, cu aburul de la ceai încețoșându-i ochelarii, căutând, derulând și simțind cum un amestec ciudat de emoții o cuprindea, încălzind-o mai mult decât ceaiul.

Entuziasm? Da.

Și agitație, destul de multă.

Dar, mai presus de toate, ceva ce nu mai îndrăznise să simtă de mulți ani. Speranță.

Capitolul 3

În dimineața următoare, Hal se trezi târziu. Soarele era deja sus, cu razele-i căzând pieziș prin perdelele dormitorului, și ea zăcea nemișcată, simțind drept în stomac o emoție amestecată cu teamă și încercând să-și aducă aminte motivul.

Amintirea reveni ca o dublă lovitură în burtă.

Teama venea de la grămada de facturi de pe măsuța de cafea – și, mai rău decât facturile, cele două înștiințări bătute la mașină care-i fuseseră livrate personal…

Dar entuziasmul…

Își petrecuse toată noaptea trecută încercând să se lămurească. Doar pentru că acolo locuise Hester Westaway nu era o garanție că ea deținuse lucrul acela măreț de pe cartea poștală. Oamenii, pur și simplu, nu aveau, în acele zile, case de asemenea dimensiuni. Faptul că murise acolo nu însemna că fusese proprietara clădirii. Foarte probabil că locul era acum o casă pentru pensionari.

Dar menajera? șopti o voce în capul ei. *Și fraza aia, despre pregătirea unei camere pentru tine? Nu ar spune asta dacă ar fi vorba de o casă pentru pensionari, nu?*

— Nu contează, zise Hal cu voce tare, uimită și ea de sunetul vocii sale în apartamentul tăcut.

Se ridică în picioare, netezindu-și hainele mototolite, și își luă ochelarii. Aranjându-i pe nas, își aruncă o privire în oglindă.

Nu conta dacă Hester Westaway deținuse o cameră, sau o aripă, o cabană pe-acolo sau chiar tot nenorocitul ăla de loc. Era evident o greșeală. Hester Westaway nu era bunica lui Hal. Banii aparțineau altcuiva și asta era totul.

Mâine îi va scrie înapoi și îi va spune asta domnului Treswick.

Dar astăzi… Hal își privi ceasul și clătină din cap. Astăzi abia avea timp să facă un duș. Era 11:20 și mai lipsea puțin ca să întârzie la serviciu.

Era la duș, cu apa caldă bătându-i darabana pe cap, îndepărtând toate celelalte gânduri, când vocea îi șopti din nou, sub jetul zgomotos.

Dar dacă e adevărat? Ți-au scris, nu-i așa? Au numele și adresa ta.

Nu era însă adevărat, era doar ceea ce se putea spune.

Singurii bunici ai lui Hal muriseră cu ani în urmă, înainte de a se fi născut ea. Și pe bunica ei nu o chema Hester, o chema… Marion?

Poate că Marion era al doilea nume. Oamenii fac asta, nu? Folosesc un nume în mod obișnuit și au unul diferit pe hârtie.

Ce-ar fi dacă…

Taci, spuse vocea din capul lui Hal. *Taci. Știi că nu e adevărat. Încerci să te convingi pentru că vrei să fie adevărat.*

Totuși vocea interioară continua îngrijorată și, în cele din urmă, mai mult într-un efort de a se convinge pe sine decât din oricare alt motiv, Hal opri dușul, se înfășură într-un prosop și făcu drumul înapoi spre dormitor. Sub pat era o cutie grea de lemn pe care o târî afară, tresărind la scrâșnetul rotițelor pe podea și sperând că vecinii de la parter nu se odihnesc.

Înăuntru era un haos de documente importante – acte de asigurare, contractul de închiriere al apartamentului, facturi, pașaportul… Hal trecu prin straturile de hârtii, simțindu-se ca un arheolog al propriei istorii. Iată abonamentul de televiziune, iată factura pentru incidentul în care o țeavă a plesnit în pod și apoi, mai jos, un strat care nu era nimic altceva decât durere: certificatul de deces al mamei sale, copia testamentului ei, raportul poliției, permisul ei auto decolorat, care nu mai fusese folosit de-atunci. Sub toate astea era o pânză împăturită îngrijit – un tifon negru fin, tivit cu mărgeluțe din pietre semiprețioase.

Hal simți un nod în gât când o scoase și o puse deoparte, grăbindu-se în ciuda amintirilor amare spre

lucrurile mai vechi de dedesubt: documentele pe care mama ei alesese să le păstreze, mai bine conservate decât cele înghesuite de Hal. Era un plic cu certificatele ei de la examene, programul pentru o piesă școlară în care jucase, o fotografie cu ea uitându-se sfioasă la un iubit plecat de mult.

Și apoi, în sfârșit, un dosar din plastic pe care, cu caligrafia frumoasă a mamei ei, scria „Important – certificate de naștere", iar în el, două certificate în roșu și crem, scrise de mână și purtând extravagant de ornamentată emblemă a coroanei. *Copie legalizată a formularului* scria în partea de sus a paginii. Mai întâi certificatul lui Hal, *Harriet Margarida Westaway, născută pe 15 mai 1995, mama: Margarida Westaway, ocupație: studentă.*

Spațiul pentru „tată" fusese lăsat necompletat, o linie trasată ferm în căsuță, ca și cum ar fi vrut să oprească pe oricine să adauge ipoteze personale.

Și apoi, sub el, un alt certificat, mai vechi și mai șifonat – *Margarida Westaway.* Mama ei. Ochii lui Hal săriră la coloana „părinți" – *tată: William Howard Rainer Westaway, ocupație: contabil,* și dedesubt *mamă: Marion Elizabeth Westaway, nume de familie: Brown.* Nicio ocupație nu figura pentru bunică.

Deci până la urmă asta era.

Nu-și dăduse seama cât de mult sperase împotriva evidenței, până când totul se ruină brusc, iar timidele gânduri privind rambursarea datoriilor și siguranța ei se dezumflară ca un balon înțepat.

Proprietate substanțială… șopti glasul în ureche, seducător. *Beneficiarii testamentului… membrii familiei…*

Mai există și tatăl tău, șopti din nou vocea, în timp ce ea se îmbrăca. *Mai ai o bunică, știi.* Hal scutură amar capul. Dacă subconștientul poate trăda, Hal tocmai o pățise.

De ani buni ea plăsmuia fantasme despre tatăl ei, țesând povești din ce în ce mai elaborate pentru fetele de la școală, ca să-și acopere neștiința și mânia pentru că mama ei îi spusese așa de puțin. Era un

pilot care se prăbușise în mare. Era un polițist sub acoperire care fusese obligat de către superiorii săi să se întoarcă la viața sa reală. Era o celebritate, al cărei nume nu putea fi dezvăluit, căci ar fi fost vânat de tabloide și viața tatălui ei ar fi fost distrusă.

În cele din urmă, când zvonurile ajunseseră la urechile profesorilor, cineva abordase discret problema și mama lui Hal o luase deoparte și îi spusese cu blândețe adevărul.

Tatăl ei fusese o relație de o noapte – un bărbat pe care mama sa îl întâlnise într-un club din Brighton și cu care se culcase pentru prima și ultima oară în acea noapte în care se cunoscuseră. Avea un accent spaniol și asta era tot ceea ce știa mama lui Hal.

— Nici măcar nu i-ai aflat *numele*? întrebase Hal neîncrezătoare, iar mama ei își mușcase buza și scuturase din cap.

Obrajii ei erau purpurii și părea mai stingherită decât o văzuse Hal vreodată.

Îi părea foarte rău, spusese. Nu voise ca Hal să afle în acest fel, dar *trebuia* să înceteze cu invenția acestor… mama ei se oprise acolo, prea delicată ca să spună cuvântul pe care-l gândise, dar, la șapte ani, Hal știa deja să-i citească pe oameni și era destul de perspicace pentru a înțelege ce nu spusese mama ei.

…Acestor minciuni. Adevărul era că tatăl ei nu era un personaj special. Cine era, unde locuia acum – nu avea nicio idee și probabil că nu va ști niciodată.

Probabil că se întorsese în Spania sau în Mexic sau în țara de unde o fi venit. Dar un lucru știa clar – aproape sigur nu era un Westaway. De oriunde-ar fi venit greșeala, nu era de acolo. Dar o greșeală era. Undeva, ițele se încurcaseră. Poate exista altă Harriet Westaway, într-un alt oraș, complet îndreptățită la acești bani. Sau poate era vorba de unul dintre acele programe care caută descendenți când cineva moare fără moștenitori legitimi, iar banii urmează să se piardă dacă executorii nu descoperă nicio rudă, oricât de îndepărtată, ca să pună mâna pe pot.

Oricare ar fi fost adevărul, banii nu erau ai ei și ea nu i-ar fi putut pretinde. Și vocea din cap nu avea

răspuns la asta.

Grăbindu-se acum, Hal băgă hârtiile la loc sub pat și termină cu îmbrăcatul. Peria de păr părea să fi dispărut, dar se pieptănă la fel de bine cu degetele și verifică rezultatul în oglinda de lângă ușa principală. Fața ei arăta chiar mai palidă și mai trasă decât de obicei, șuvițele neîngrijite și umede făcând-o să arate ca o figurantă din *Oliver Twist.* Machiajul ar fi fost de folos, dar nu era stilul lui Hal.

Când își puse haina, jilavă încă din noaptea anterioară, vocea făcu o ultima remarca. *Ai putea revendica banii ăștia, știi? Nu mulți oameni sunt în stare, dar, dacă cineva ar putea reuși, tu ești aceea.*

Taci din gură, spuse Hal în sinea ei, scrâșnind dinții.

Taci. Taci.

Dar nu spusese asta pentru că nu credea.

O spusese pentru că era adevărat.

1 decembrie 1994

Astăzi este prima zi de Advent și în aer ar fi trebuit să plutească speranța unor noi începuturi și să debuteze numărătoarea inversă până la un eveniment memorabil, dar, în loc de asta, m-am trezit greu, cu un fel de groază fără nume.

Nu mi-am mai dat în cărți de peste o săptămână. Nu am simțit nevoia, dar astăzi, în timp ce stăteam la biroul de la fereastră, cu plapuma în jurul umerilor, am simțit o mâncărime în degete și m-am gândit că poate m-ar ajuta să le amestec din nou. Dar, numai după ce am petrecut un timp oarecare alegându-le, amestecându-le și etalând diferite combinații, niciuna nearătând prea bine, mi-am dat seama ce trebuia să fac de fapt.

Nu aveam lumânări în cameră, așa că am luat unul dintre sfeșnicele mari din alamă de pe polița din sala de mese și o cutie de chibrituri de lângă șemineu. Am strecurat chibriturile în buzunar, dar lumânarea era prea lungă ca să încapă, așa că am băgat-o în mâneca de la pulover, în caz că m-aș fi intersectat cu cineva pe scări și m-ar fi întrebat ce fac.

Sus, în camera mea, am pus totul pe masă – cărți, lumânări, chibrituri și o ceașcă goală. Am topit lumânarea puțin, la capătul de jos, și am fixat-o în ceașcă pentru a avea o bază fermă, apoi am aprins-o și am trecut cărțile de tarot prin flacără de trei ori.

Când am terminat, am suflat în lumânare și apoi am stat pur și simplu, privind de la fereastră peluza înzăpezită, cântărind cărțile în mână. Se simțeau… altfel. Mai ușoare. Ca și când ar fi ars toate îndoielile și sentimentele neplăcute. Și am știut ce să fac.

Desfășurând Arcana Major[1] *cu fața în jos, pe birou, am ales trei cărți și apoi le-am așezat în fața mea. Trecut. Prezent. Viitor. Întrebările mi s-au îngrămădit în minte, dar am încercat să-mi limpezesc capul – am încercat să mă concentrez pe*

un singur lucru, nu pe o întrebare, ci pe răspunsul desfășurat înăuntrul meu.

Apoi am întors cărțile.

Prima carte, cea care reprezenta trecutul, era îndrăgostiții, cu capetele în sus – ceea ce m-a făcut să zâmbesc. E o greșeală frecventă în tarot să iei în calcul citirea cea mai evidentă a unei cărți, dar într-un fel aici se potrivea. În pachetul meu, cartea arată un bărbat gol și o femeie, înlănțuiți, înconjurați de flori, cu mâna lui pe pieptul ei și cu o lumină strălucitoare deasupra lor. Este o carte pe care o iubesc – atât s-o privesc, cât și s-o trag din pachet –, dar cuvintele care vin cu ea nu sunt întotdeauna de bun augur: poftă, ispită, vulnerabilitate. Aici, totuși, purificat de foc, am văzut doar cel mai simplu sens – un bărbat și o femeie, îndrăgostiți.

Următoarea carte pe care am întors-o a fost Nebunul – dar cu capul în jos. Nu mă așteptam la asta. Noi începuturi, viață nouă, schimbare – toate astea, da. Dar inversate? Naivitate. Nebunie. Lipsă de gândire. Am simțit că zâmbetul mi se șterge de pe buze și am împins cartea deoparte, grăbită să o văd și pe cea de-a treia, și cea mai importantă – viitorul.

Era o altă carte inversată și am simțit că stomacul mi se strânge puțin, pentru prima dată aproape că doream să nu fi început această citire sau cel puțin să n-o fi făcut acum, astăzi. Îmi cunosc pachetul prea bine ca să fie nevoie să rotesc imaginea cu capul în sus, dar chiar și așa am studiat-o cu o privire nouă, văzând imaginea ca și când ar fi fost altfel, de sus în jos. Justiția. Femeia, pe tronul ei, avea o figură gravă, ca și cum ar fi fost conștientă de responsabilitățile ei și de imposibilitatea de a găsi adevărul într-o lume ca a noastră. În mâna stângă ținea un cântar, iar în cealaltă o sabie, gata să împartă pedeapsa sau îndurarea.

M-am uitat mult timp la femeia de pe tronul ei, încercând să înțeleg ce-mi spune, și totuși, nici acum, când scriu asta, nu știu.

Sperasem că, scriind în jurnalul meu, se va clarifica ceea ce cărțile încercau să spună, dar tot

ceea ce simt este o confuzie. Necinste? Poate asta să fie adevărat? Sau am citit greșit? Stau aici și mă străduiesc să caut toate celelalte sensuri mai profunde și mai subtile, dorința de a fi amăgită, capcanele gândirii în alb și negru, ipotezele greșite – și nimic nu mă liniștește.

M-am gândit toată ziua la ultima carte – cea despre viitor. Și încă nu înțeleg. Aș fi vrut să am pe cineva alături cu care să pot discuta despre asta. Dar deja știu ce crede Maud despre tarot. „Rahat în ploaie" a fost ceea ce mi-a spus când m-am oferit să-i dau în cărți. Și când a cedat, în cele din urmă, a făcut-o cu un pufnet dezaprobator și cu un aer cinic. Îi puteam citi gândurile pe chip. Am întors cărțile pe care le alesese și am întrebat-o la ce căuta răspunsuri.

„Dacă te crezi un afurisit de medium, n-ar trebui să-mi spui tu?" a zis, mișcând cartea cu vârful degetului. Iar eu am scuturat din cap, încercând să-mi ascund supărarea, și i-am spus că tarotul nu este un truc la o petrecere, un fel de spiritism ieftin pe care îl practică falșii magicieni la televiziune, sâmbătă noaptea – dezvăluindu-le oamenilor cel de-al doilea prenume sau inscripția de pe capacul ceasului lor de buzunar. Este ceva mai mare, mai profund, mai adevărat decât asta.

Într-un final, am strâns cărțile, necăjită nu doar pentru că ea le atinsese, ci și pentru că le atinsese cu dispreț în suflet. Dar acum, gândindu-mă la ziua aceea, îmi dau seama de ceva anume. Când Maud a întors cartea viitorului, i-am spus altceva, ceva ce ar fi trebuit să-mi amintesc astăzi, ceva care îmi oferă mângâiere. Și anume: cărțile nu ghicesc viitorul. Tot ceea ce fac este să ne arate cum se poate manifesta o anumită situație, pe baza energiilor pe care le aducem în interpretarea lor. O altă zi, altă stare de spirit, un set diferit de energii – și aceeași întrebare ar putea avea un răspuns complet diferit.

Avem liberul-arbitru. Răspunsul pe care îl oferă cărțile ne poate schimba drumul. Tot ceea ce trebuie să facem este să înțelegem ce spun ele.

Capitolul 4

Era aproape amiază când Hal se grăbea de-a lungul țărmului, strângându-și jacheta ca să se apere de vântul mușcător. Tăia ca un cuțit, șfichiuindu-i fața și mâinile și făcând s-o usture pielea genunchilor, acolo unde blugii erau rupți.

Apăsând butonul pentru trecerea de pietoni, simți din nou neliniștea aceea din stomac. Entuziasm. Agitație. Speranță…

Nu. Nu speranță. Speranța n-avea rost. Documentele din caseta mamei sale puseseră capăt acestui lucru. Nu era posibil și nici adevărat. Pentru ca ea să pretindă că banii sunt… ei bine, nu avea niciun rost să încerce să evadeze din realitate. Ar fi fost o fraudă. Pur și simplu. Un delict penal.

Dacă cineva poate reuși, tu ești aceea.

Gândul i se strecură perfid în minte, în timp ce traversa spre trotuarul de vizavi, și ea își scutură capul, încercând să-l ignore. Dar era greu. Pentru că, dacă cineva ar fi avut talentul de a se înfățișa într-o casă ciudată și de a pretinde că o femeie pe care nu a întâlnit-o niciodată e bunica sa, acel cineva era ea.

Hal îi citea cu ușurință pe oameni. Din mica ei boxă de pe Digul de Vest, în Brighton, ghicea norocul, citea în cărțile de tarot și făcea predicții. Cea mai tare era la tarot, și oamenii veneau chiar și de departe, din Hastings sau din Londra, ca să le citească, mulți dintre ei revenind – ducându-se apoi acasă pentru a le spune prietenilor despre secretele pe care Hal le ghicise, despre ce lucruri le spusese, despre predicțiile pe care le făcuse.

Încerca să nu se gândească la ei ca la niște proști – dar erau. Nu atât turiștii, cât puicuțele petrecărețe care veneau să chicotească și să pună întrebări cu privire la mărimea penisului mirelui și despre perspectivele de a-i face față în noaptea nunții. Țipau și se înfoiau când Hal își etala frazele ei standard – Nebunul pentru un nou început, Împărăteasa pentru feminitate și fertilitate, Diavolul pentru sexualitate,

Îndrăgostiții pentru pasiune și dedicație. Uneori, palma cărțile de care avea nevoie pentru un mesaj satisfăcător, împingându-le înainte către client pentru a evita o etalare descurajantă, plină de cărți neimportante sau de atuuri ca Moartea sau Marele Preot. Dar, la urma urmei, nu prea conta ce cărți apăreau – Hal făcea imaginile să se potrivească cu ceea ce voiau femeile să audă, cu suficientă încruntare și clătinare de cap ca să le facă să suspine impresionate, și o bătaie liniștitoare pe mâna puicuței când ajungea la concluzii (că vor fi de-a pururi iubite și fericite, deși s-ar putea ivi și vremuri grele – chiar și cu partenerul cel mai puțin promițător).

Pe astea, Hal n-avea jenă să le păcălească. O deranja totuși să le fraierească pe celelalte, care alcătuiau clientela ei obișnuită. Pe cele care credeau cu adevărat, care se scobeau de cincisprezece, douăzeci de lire sterline și veneau din nou și din nou, așteptând răspunsuri pe care Hal nu putea să le dea, nu pentru că nu-și dădea seama ce vor ele – ci pentru că nu găsea puterea să le mintă.

Și mai erau și cele mai naive dintre ele. Cele care făceau programări dându-și numele real și numărul de telefon, astfel că Hal le putea găsi pe Google și pe Facebook. Chiar și clienții care veneau direct din stradă dezvăluiau atât de multe despre ei – Hal le putea ghici vârsta, statutul social; le observa pantofii eleganți, dar uzați, care indicau o schimbare în rău a norocului, sau poșeta de designer recent cumpărată, care demonstra contrariul.

În lumina slabă a cabinei sale, putea totuși observa linia albă a unei verighete înlăturate recent sau mâinile tremurătoare ale cuiva căruia îi lipsea băutura de dimineață.

Câteodată, Hal habar n-avea *cum* știa, decât după aceea – și atunci era ca și cum cărțile îi vorbeau cu adevărat.

„Văd că ați avut o dezamăgire”, spunea ea. „Era oare… un copil implicat?” și ochii femeii aprobau, iar ea dădea din cap. Și, înainte de a se putea opri, se revărsa o întreagă poveste: avort spontan, nașterea

unui copil mort, infertilitate. Și abia după aceea Hal se gândea: de unde știam asta? Și apoi își aducea aminte de felul în care femeia se uita pe fereastra sălii de așteptare, la mama care se plimba cu un copil într-o pânză petrecută după gât și la bebelușul cu pete de bomboane în jurul gurii, și-și amintea de privirea abătută a femeii, iar Hal înțelegea.

Apoi se simțea prost și, uneori, chiar dădea banii înapoi clientului, zicându-i că au spus cărțile că poartă ghinion să ia bani, chiar dacă asta părea doar să-i mărească dorința mușteriului și să-l facă și mai decis să revină, cu bancnotele în mână.

În mare parte totuși, lui Hal îi plăcea slujba. Îi plăceau puicuțele petrecărețe, răgușite și bete. Îi plăceau chiar și burlacii puțin abțiguiți, sceptici și plini de ironii la adresa bilelor de cristal. Și simțea că, într-o mică măsură, îi ajuta pe unii dintre clienții săi mai vulnerabili – nu era atât de josnică încât să le zică doar ceea ce voiau să audă, le spunea și ceea ce trebuiau să știe. Adevărul ăsta nu se găsea pe fundul unei sticle. Nu drogurile erau răspunsul. Era OK să-l părăsești pe omul vinovat pentru vânătăile care se iveau de după gulerul bluzei.

Era mai ieftină decât un psihoterapeut și mai cinstită decât mulți dintre parapsihologii care își lăsau cărți de vizită la ușile oamenilor, pretinzând că vindecă boli incurabile cu cristale sau că fac legătura cu iubiții ori cu copiii decedați – contra unei sume modeste, desigur…

Hal nu făcuse niciodată promisiuni. Scutura din cap când clienții o întrebau dacă l-ar putea contacta pe David sau pe Fabien sau pe bebelușa Cora. Nu se băga în treburile murdare ale spiritismului, ca să profite de durerea mult prea vizibilă.

„Cărțile nu ghicesc viitorul”, repeta ea neobosit, ca o poliță de asigurare împotriva inevitabilului care face ca lucrurile să iasă cu totul altfel. Dar le spunea clienților ei și ceea ce aveau nevoie să știe – anume că nu există răspunsuri categorice. „Tot ceea ce arată cărțile este modul în care lucrurile ar putea ieși, pe baza energiilor pe care le-ai adus cu tine la ședința

de astăzi. Sunt ghidul care te ajută să-ți modelezi acțiunile, nu-s o celulă de închisoare."

Adevărul era că, oricât de mult încerca să le spună asta, oamenilor le plăcea tarotul pentru că le dădea o iluzie de control, o imagine asupra forțelor care le conduc viața, un amortizor pentru aleatoriul fără de sens al sorții. Și le plăcea de Hal, pentru că era bună în ceea ce făcea. Era bună să țească o poveste din imaginile pe care clienții le întorceau în fața ei, bună să le asculte durerea și întrebările și speranțele și, mai presus de toate, era bună să-i *citească* pe ceilalți.

Fusese întotdeauna timidă, mută în fața străinilor, un pește scos din apă la gălăgiosul ei liceu. Dar, ce nu-și dăduse seama era că, în acei ani petrecuți în rândul din spate și urmărindu-i pe alții, își perfecționase detașarea și talentul care urmau să devină într-o zi afacerea ei. Urmărise variantele pe care oamenii le prezentau despre ei înșiși, ascultase povestirile care arătau când erau fie nervoși, fie plini de speranță, sau încercând să evite adevărul. Descoperise că adevărurile cele mai importante se află adesea în ceea ce oamenii *nu* spun și învățase să citească secretele pe care le ascundeau vederii; în modul lor de-a fi, în hainele lor și în expresiile pe care le luau chipurile lor când credeau că nimeni nu se uită.

Spre deosebire de majoritatea clienților săi, Hal nu socotea că pachetul de cărți din buzunarul ei ar avea o putere mistică, dincolo de capacitatea ei de a dezvălui ceea ce oamenii nu recunoșteau nici măcar în sinea lor.

Dar acum, pe măsură ce se grăbea să treacă pe lângă Digul Palace, cu mirosul lui de pește și cartofi purtat de briza mării, miros care-i făcea stomacul gol să chiorăie, Hal se trezi punându-și noi întrebări. Oare ea ar crede… *dacă* ar fi în stare să creadă… în ceea ce spun cărțile despre Casa Trepassen… despre femeia care nu era bunica ei… despre alegerea care se afla înaintea ei? Habar nu avea.

Capitolul 5

— ’Neața, dulceață!

— ’Neața, Reg, spuse Hal.

Împinse o monedă de cincizeci de penny pe tejgheaua barăcii lui Reg.

— Te rog, o ceașcă de ceai.

— Te cred. E un frig de crapă pietrele, așa-i? Bineee. Să vedem. Cuppa Roșie… O ceșcuță de Rosie Lee, de ceiuț adică… mormăi ca pentru sine, în timp ce punea un plic de ceai într-o cană albă crăpată. O ceașcă… de Rosie pentru învârtită mea preferată. Răsucită și-nvârtită. Fată, hăi.

Reg nu era din Brighton, ci din Londra, și își presăra conversația cu o generoasă cantitate de expresii din argoul cockney, într-un mod care lui Hal nu i se părea autentic. Reg întrunea, cu siguranță, toate calitățile unui cockney – fiind născut în sunetul Clopotelor Bow[12] și crescut pe străzile din East End-ul londonez. Dar avea ceva dintr-un personaj de pantomimă, iar Hal bănuia că totul făcea parte din sporovăială care era pe placul turiștilor. Hodorogul cockney, cu tartele sale însiropate și cu ceștile sale de ceiuț, alintat Rosie Lee.

Acum se uita încruntat la fierbătorul de apă:

— Nenorocitul de fierbător face din nou fițe. Cred că are un fir rupt. Ai zece minute, Hal?

— Nu prea…

Hal se uită la ceas.

— Trebuia să deschid la douăsprezece.

— Ah, nu-ți face griji pentru asta. Nu mai e nimeni pe-acolo, i-am văzut trecând mai departe. Și Chalky nu este încă aici, așa că nu trebuie să-ți bați capul cu el. Intră și stai jos.

Deschise ușa barăcii și îi făcu semn lui Hal să intre. Ea ezită, apoi trecu pragul.

Chalky era domnul White, managerul debarcaderului. Hal lucra pe cont propriu și, într-o oarecare măsură, își stabilea singură orarul de muncă, dar domnului White îi plăcea ca barăcile să

fie deschise dimineața devreme. Nimic mai deprimant, spunea el mereu, decât un debarcader cu obloanele trase. Digul de Vest trebuia să muncească mai mult decât fratele lui geamăn, Palatul, ca să-i ademenească pe pariori de-a lungul promenadei, iar când încasările scădeau, așa cum se întâmpla întotdeauna în lunile de iarnă, domnul White era dispus să reevalueze contractele de leasing ale barăcilor. Dacă exista un lucru pe care Hal nu și-l putea permite acum, acela era să-și piardă cabina.

În chioșcul lui Reg era cald și mirosea puternic a șuncă, de la grătarul din spate. Capitalul de bază al lui Reg erau sandviciurile cu șuncă și ceștile de ceai, în lunile de iarnă, și înghețata și dozele de Coca-Cola, vara.

— Doar o clipă, spuse Reg. Ce mai faci, draga mea rebelă?

— Sunt bine, spuse Hal, deși nu era adevărat.

Cele două foi bătute la mașină, de pe măsuța de cafea de acasă, îi dădeau o stare de greață și se temea că o să găsească un alt plic când deschidea cabina, în dimineața asta. Doar dacă… *Dacă* scrisoarea domnului Treswick îi era cu adevărat destinată.

Fierbătorul era acum la temperatura necesară și ea îl privea pe Reg manipulând cu grijă robinetul și cana cu o mână, în timp ce cu cealaltă răsucea șunca. Cumva, vorbind cu ceafa lui, se simțea mai în largul ei decât să-i vadă fața. Nu trebuia să citească îngrijorarea din ochii lui.

— De fapt… spuse ea, apoi înghiți și făcu un efort.

Dar cuvintele, când veniră, nu erau cele pe care intenționase să le spună.

— De fapt, s-ar putea să fiu mai bine decât crezi. Am primit o scrisoare aseară, care mă înștiința că s-ar putea să fiu moștenitoarea unei averi secrete.

— Ce-ai făcut?

Reg se întoarse, cu cana în mână și uimirea pe față:

— Ce-ai spus?

— Am primit o scrisoare aseară. De la un avocat. Spune că s-ar putea să fiu beneficiara unei „moșteniri substanțiale”.

— Mă prostești? o întrebă Reg, cu sprâncenele aproape de linia părului inexistent.

Hal clătină din cap și, văzând că era serioasă, Reg dădu și el din cap și îi întinse ceaiul:

— Ai grijă, draga mea. Sunt mulți escroci prin zonă. Beleaua mea s-a ales cu unul de curând, unul care i-a spus că a câștigat la loteria venezueleană sau altă prostie de genu’. Nu da bani. Nu că trebuie să-ți spun eu asta îi făcu el cu ochiul. Ești suficient de deșteaptă.

— Nu cred că e o înșelătorie, spuse Hal cu sinceritate. Mai degrabă o greșeală, dacă e să fie ceva. Cred că s-ar putea să mă confunde cu altcineva.

— Crezi că este una dintre vânătorile alea de moștenitori, când moare cineva și ei încearcă să descopere rude îndepărtate?

Se încruntă din nou, dar acum nu îngrijorat, ci mai mult ca și cum ar fi avut în vedere o încurcătură.

— Poate, spuse Hal.

Dădu din umeri și sorbi cu prudență din ceai. Era fierbinte și amar, dar bun. Gândul la hârtiile de pe măsuța de cafea începea să dispară și revăzu pâlpâirea unei vechi amintiri – cum ar fi fost să se trezească dimineața și să nu-și mai facă griji pentru fiecare factură, să nu se gândească la plata următoarei chirii sau să tresară când bate cineva la ușă. Doamne! Ce n-ar fi dat să aibă din nou acel sentiment de securitate…

Simțea cum crește în ea un soi de dârzenie…

— Ei bine, spuse Reg în cele din urmă, dacă merită cineva o pauză, aia ești tu, draga mea. Ia banii pe care ți-i oferă și fugi, ăsta-i sfatul meu. Ia banii și fugi.

Capitolul 6

— La revedere, spuse Hal, când cele trei fete cherchelite se buluciră afară pe ușă, strigând și râzând pe debarcader în jos, spre baruri și cluburi. Norocul fie cu voi, adăugă ea, așa cum făcea întotdeauna, dar vocea ei ieșise deja din raza lor auditivă.

Uitându-se la ceas, își dădu seama că era ora 21:00, iar debarcaderul se închidea curând. Era obosită – epuizată, de fapt – și, mai devreme în acea seară, pe măsură ce timpul se lungea, iar debarcaderul se golea de vizitatori, se gândise să renunțe, să afișeze „închis” și să se întoarcă acasă, dar se bucura că rămăsese. După ce abia numărase câțiva clienți toată ziua, la 7 seara se produsese o mică îmbulzeală – doi colegi de serviciu veniseră s-o întrebe ce-ar trebui să facă în legătură cu un șef agresiv și apoi își făcuseră apariția și cele trei fete bete, căutând o distracție la ora opt. Nu făcuse prea mulți bani, dar cu un pic de noroc putea să plătească chiria pe chioșc în acea săptămână, ceea ce era mai mult decât putea garanta în perioada asta, în afara sezonului. Cu un oftat, închise încălzitorul de la picioarele ei și se ridică, gata să oprească mica firmă luminoasă a chioșcului. *Madame Margarida* scria cu litere bogat ornamentate și, deși descrierea nu i se potrivea cu adevărat lui Hal, evocând mai degrabă o figură gen țiganca Rose Lee, nu avea inima să o schimbe.

Specialistă în TAROT, citiri parapsihologice și chiromanție, scria mai jos cu litere mai mici, deși lui Hal nu prea îi plăcea cititul în palmă. Poate din cauza contactului fizic, a umezelii calde a palmelor transpirate așezate într-ale ei. Sau poate era lipsa de recuzită; pentru că, în ciuda scepticismului ei, îi plăceau cărțile de tarot ca obiecte fizice – imaginile fin desenate, fragilitatea lor delicată.

În timp ce roti comutatorul în cabina ei și lumina se stinse afară, se auzi o bătaie în geam. Stomacul i

se contractă și ea îngheță o clipă, chiar și respirația i se opri.

— Am așteptat! spuse o voce feminină agresivă. Nu vrei clienți?

Hal oftă, simțind tensiunea împrăștiindu-se, și deschise ușa.

— Îmi pare rău.

Folosise o voce calmă, profesională, care devenise cumva parte din personalitatea ei în momentul în care lua cărțile. Tonul vocii era și potolit, și serios, un pic mai profund ca de obicei, deși îi era mai greu să-l folosească acum, cu inima încă bătând în urma atacului brusc de panică.

— Ar fi trebuit să ciocăniți mai devreme, continuă ea.

— Dacă ai fi fost cu o adevărat o cititoare de gânduri, ai fi știut, spuse femeia cu un triumf acru, și Hal își suprimă încă un oftat – *încă una din alea*…

Întotdeauna o nedumerise pe Hal faptul că scepticii erau atât de atrași de cabina ei. Ea nu forța pe nimeni să intre. Nu pretindea nimic legat de serviciile ei – nu pretindea că vindecă nimic, nu avertiza în legătură cu pericole iminente –, nici măcar nu nega că citirile ei nu erau altceva decât un pic de distracție. Nu erau pe-acolo oameni mai importanți care să merite demistificați? Și totuși scepticii veneau și-și încrucișau brațele și-și strângeau buzele, și refuzau să fie călăuziți, părând extrem de încântați de orice eșec, chiar dacă doreau, cu disperare, să creadă.

Dar ea nu-și putea permite să îndepărteze un client.

— Vă rog, intrați și luați loc, e o noapte rece, zise Hal. Femeia se așeză pe un scaun, dar nu spuse nimic. Stătea pur și simplu, cu o haină pestriță strânsă ferm în jurul ei, cu buzele crăpate lipite una de alta, cu ochii îngustați.

Hal se așeză la masă, trase spre ea cutia cu cărțile de tarot și începu prezentarea pe care o făcea întotdeauna când intra un client nou; câteva presupuneri generale, concepute pentru a-l

impresiona pe ascultător cu perspicacitatea ei, un pic de spectacol, totul amestecat cu un scurt istoric al tarotului, destinat oamenilor care nu știau prea mult despre asta și aveau nevoie de un context pentru a înțelege ce avea de gând să facă.

Abia rosti câteva fraze, când femeia o întrerupse:

— Nu prea arăți a clarvăzătoare.

Se uită la Hal de sus până jos, luând în colimator blugii ei zdrențuiți, cercelul masiv, în formă de spin, din urechea dreaptă, tatuajele care ieșeau de sub tricoul ei.

— Credeam că o să ai un costum și un văl cu clopoței. Unul potrivit. „Madame Margarida" zice anunțul – tu nu prea arăți ca o madamă. Mai mult ca un băiat de doisprezece ani.

Hal zâmbi și scutură din cap, dar cuvintele astea îi stricaseră ritmul și, în timp ce-și relua micul discurs, se trezi gândindu-se la vălul de acasă, din lada de sub pat – la tifonul negru, fin, cu mărgeluțe cusute pe margine. Se poticni la câteva cuvinte și se bucură când ajunse la capătul perorației.

În cele din urmă, adăugă, așa cum făcea mereu:

— Vă rog, spuneți-mi ce v-a făcut să consultați astăzi cărțile?

— Nu ar trebui să știi tu asta? spuse femeia.

— Simt că aveți multe întrebări, spuse Hal, încercând să nu pară nerăbdătoare. Dar timpul este scurt.

Și vreau să mă duc acasă, se gândi, dar nu o spuse cu voce tare. Un moment de tăcere. Vântul șuiera printre stâlpii debarcaderului și Hal auzea, de la distanță, cum se sparg valurile.

— Trebuie să fac o alegere, spuse în cele din urmă femeia, cu vocea reticentă, ca și cum i-ar fi fost greu să articuleze cuvintele.

Se foi în scaun, făcând flacăra lumânării să pâlpâie.

— Da, spuse Hal cu atenție, iar asta nu sună chiar ca o întrebare. Simt că aveți două drumuri înaintea dumneavoastră, dar ele se răsucesc și se

intersectează și nu puteți vedea prea departe. Vreți să știți pe care ar trebui să îl alegeți.

Cu alte cuvinte, o alegere. Erau chestiuni destul de dureroase, nici n-aveau cum să fie altfel, dar femeia dădu din cap a aprobare.

— O să amestec cărțile, spuse Hal.

Deschise caseta lăcuită unde-și păstra cărțile de lucru și le amestecă scurt, apoi le etală pe masă într-un arc:

— Acum gândiți-vă la problema pentru care ați venit să mă consultați și indicați-mi o carte. N-o atingeți, doar arătați cu degetul către cartea care vă cheamă.

Falca femeii era înțepenită și Hal simți o tulburare disproporționată. Orice problemă ar fi adus-o aici în seara asta nu era una obișnuită; venise împotriva voinței ei, ghidându-se după ceva în care credea. Când se aplecă în față, o cruce străluci de sub puloverul bine închis la nasturi, și ea făcu un gest smucit, arătând către o carte, aproape ca și cum ar fi bănuit o capcană.

— Asta? spuse Hal, scoțând-o din pachet, și femeia dădu din cap.

Hal o puse cu fața în jos în centrul mesei și aruncă o privire discretă la ceasul aflat în spatele femeii. De obicei făcea Crucea Celtică[3], dar la naiba dacă și-ar mai fi petrecut o jumătate de oră cu această femeie, când era obosită și înfrigurată și stomacul îi chiorăia. O etalare cu trei cărți era tot ce avea de gând să facă.

— Cartea asta – Hal atinse cartea pe care o alesese femeia – reprezintă situația actuală, problema pentru care ați ajuns să mă consultați. Acum alegeți alta.

Femeia îi arătă cu degetul o a doua carte, iar Hal o plasă alături de prima, tot cu fața în jos.

— Această carte reprezintă obstacolul cu care vă confruntați. Acum alegeți o carte finală.

Femeia ezită și apoi arătă prima carte din pachet, în extrema stângă a etalării. Era una pe care oamenii o alegeau rareori; în general, optau pentru mijloc, arătând spre una din cărțile cele mai apropiate de ei, sau, foarte puțini – genul indivizilor mai sugestivi –,

mergeau la indicația *finală* pe o carte din dreapta etalării, în partea inferioară a pachetului.

Să alegi prima carte din pachet era ceva neobișnuit și Hal fu surprinsă. *Ar fi trebuit să știe,* își spuse ea. Era fie cineva pervers, fie, dimpotrivă, cineva care ar face opusul a ceea ce crede că te aștepți de la el.

— Această carte finală reprezintă sfatul pe care ți-l oferă tarotul, zise Hal.

Întoarse prima carte și din cealaltă parte a mesei auzi un horcăit, în timp ce femeia își duse mâna la față pentru a-și acoperi gura și a opri un nume. Ridicându-și privirea, Hal văzu că ochii femeii erau larg deschiși, plini de spaimă și de lacrimi și, brusc, înțelese. Știa de ce era femeia aici și știa ce însemna imaginea de pe carte pentru femeia din fața ei.

Tânărul bărbat expus în lumină, cu haita lui credincioasă, era frumos și zâmbitor, întorcându-și fața întunecată spre soare, și numai marginea stâncii de la picioarele sale dădea un indiciu asupra sensului mai profund, mai misterios al cărții – impetuozitate, naivitate, impuls.

— Această carte este numită Nebunul, spuse Hal încet și, când femeia scoase un mic oftat frânt și o aprobare din cap, aproape fără să vrea, continuă: Dar tarotul nu are înțelesuri simple. Nebunul, deși poate simboliza nerozia, nu înseamnă întotdeauna asta. Uneori, această carte înseamnă noi începuturi, înseamnă să faci lucruri fără să te gândești la ceea ce te așteaptă, fără să iei în calcul viitorul.

Femeia scoase un alt oftat uscat, sufocat, și spuse ceva de genul „Viitorul lui!” cu un ton plin de atâta amară neîncredere, că Hal nu se putu stăpâni – întinse mâna:

— Eu… iertați-mă, dar… este vorba despre fiul dumneavoastră?

La întrebarea asta, femeia începu să plângă, dând din cap, iar Hal auzea cuvinte care se rostogolesc – nume de droguri, de centre de tratament despre care auzise că ar fi în Brighton, schimburi de ace[4], bani furați din poșete, amintiri prețioase vândute sau amanetate, nopți nedormite, așteptând un apel care

nu mai vine. Povestea dintre suspinele chinuite era destul de clară – o luptă disperată pentru a salva un fiu care nu voia să fie salvat.

O alegere, spusese femeia, iar Hal știa ce alegere era și își dorea acum să nu fi deschis ușa.

Cu sentimentul unei presimțiri rele, Hal întoarse a doua carte. Aceasta era Roata, inversată.

— Cea de-a doua carte pe care ați ales-o reprezintă obstacolul cu care vă confruntați dumneavoastră și fiul dumneavoastră. Aceasta este Roata norocului sau Roata vieții. Simbolizează soarta și reînnoirea și ciclul vieții, arătând că dumneavoastră și fiul dumneavoastră ați ajuns la un punct de cotitură… – o aprobare mică, reticentă, în timp ce femeia îi aruncă o privire înverșunată – … dar aici este inversată, așa spunem când cartea este cu capul în jos. Roata inversată reprezintă ghinion. Acesta este obstacolul care a apărut în viața dumneavoastră. Sunt forțe negative pe care nu le puteți controla, dar care nu întotdeauna vin din exterior – sunt un rezultat al alegerilor pe care le-am făcut în trecut, alegerile dumneavoastră și ale fiului dumneavoastră, desigur.

— Alegerile *lui*, spuse femeia cu amărăciune. Alegerile lui, nu ale mele. Era un băiat bun, până când s-a înhăitat cu băieții de la școală și a început să joace. Ce trebuia să fac – să stau și să mă uit cum se cufundă în depravare?

Ochii îi erau niște găuri întunecate în craniu și, în timp ce aștepta răspunsul lui Hal, își mușca pielea crăpată a buzelor, trăgând-o cu dinții până când i-a dat sângele. Hal scutură capul. Dintr-odată, voia foarte mult ca acest lucru să se termine.

— Ultima carte reprezintă un posibil mod de acțiune, dar – foamea din ochii femeii o făcu să adauge în grabă – este important să știți că nu este o rețetă. Cărțile nu ghicesc viitorul – nu dau un curs sigur. Pur și simplu îți arată, într-o bună zi, un rezultat la problema ta. Unele situații nu au o soluție simplă; tot ce putem face este să urmăm calea care înseamnă răul cel mai mic.

Răsuci cartea, și Marea Preoteasă își întoarse în sus fața senină spre lumina pâlpâitoare. Afară izbucni o rafală de vânt, iar în depărtare Hal auzi un țipăt de pescăruș.

— Ce înseamnă asta? întrebă femeia, căreia îi pierise scepticismul, învins de nevoia disperată de a primi răspunsuri.

Se holbă în jos la figura înfățișată pe carte, așezată pe tronul ei, cu mâinile deschise ca pentru o binecuvântare.

— Cine este ea, un fel de zeiță păgână?

— Într-un fel, spuse Hal încet. Unii o numesc Persefona, alții spun că este Artemis, zeița vânătorii. Unii folosesc chiar nume mai vechi. În limba franceză, se numește *La Papesse.*

— Dar ce *înseamnă* ea? întrebă femeia din nou, pe un ton mai autoritar.

Degetele ei se încleștară ca niște gheare pe încheietura lui Hal, dureros de strâns, iar ea trebui să lupte cu dorința de a-și retrage mâna.

— Înseamnă intuiție, spuse Hal scurt.

Se desprinse din strânsoarea femeii, sub pretextul rearanjării cărților într-o singură stivă, cu Marea Preoteasă deasupra.

— Ea simbolizează necunoscutul – atât necunoscutul din noi, cât și viitorul. Înseamnă că viața se schimbă, că viitorul este întotdeauna incert, indiferent de câte informații putem aduna.

— Atunci ce ar trebui să fac? țipă femeia. Nu pot să trec prin asta iar și iar, dar, dacă îl resping, ce fel de mamă sunt?

— Eu cred…

Hal înghiți în sec și apoi se opri. Ura partea asta. Ura felul în care veneau să-i ceară răspunsuri pe care nu putea să le dea. Se gândi cu grijă, apoi începu din nou:

— Uitați, aceasta este o etalare foarte neobișnuită, întoarse restul pachetului și îl etală, arătându-i femeii raportul dintre cărțile majore și cele minore, faptul că majoritatea cărților din pachet erau cărți minore, numerotate.

— Aceste cărți – acestea numerotate, cu suitele lor – sunt numite cărți minore. Ele au propriile lor sensuri, desigur, dar sunt mai mult… nestatornice, poate. Mai deschise la interpretări. Dar celelalte – atinse cărțile pe care femeia le alesese și restul atuurilor punctând etalarea – aceste cărți simbolice sunt numite arcana majoră sau atuuri. Să ai o etalare compusă exclusiv din atuuri, așa cum ați avut dumneavoastră, este foarte neobișnuit din punct de vedere statistic. Pur și simplu nu există în pachet îndeajuns de multe cărți de felul ăsta. Iar ideea este că în tarot ele reprezintă vânturile puternice ale destinului – puncte de cotitură în viețile noastre – și când ai numai astfel de cărți la o citire poate însemna că situația este în mai mică măsură în mâinile tale, că dictează de fapt destinul.

Femeia nu spuse nimic, se uită pur și simplu la Hal, cu o privire atât de supărată, încât aproape că i se făcu frică. Fața ei arăta umbrită, în lumina lumânărilor, cu ochii adânciți în orbite.

— În cele din urmă, spuse Hal încet, trebuie să hotărâți singură ce vă spun cărțile, dar sentimentul meu este că Preoteasa vă spune să vă ascultați intuiția. Știți deja răspunsul. Este acolo, în inima dumneavoastră.

Femeia se îndepărtă de Hal și apoi dădu din cap, foarte încet, și-și mușcă buzele albite și crăpate.

Apoi se ridică în picioare, aruncă pe masă câteva bancnote mototolite și se răsuci pe călcâie. Ușa chioșcului pocni în spatele ei, lăsând să intre o rafală de vânt, iar Hal apucă bancnotele, desfășurându-le, apoi clătină din cap văzând cât de multe îi lăsase femeia.

— Stați! strigă ea.

Alergă spre ușă, încercând să o deschidă contra vântului. Îi scăpă din mâini și se izbi de perete, făcând-o pe Hal să se crispeze pentru fragila sticlă victoriană, dar nu-i aruncă mai mult decât o privire ca să verifice că totul e în regulă. Femeia dispăruse deja.

Începu să alerge, alunecând pe scândurile ude.

— Stați!

Vântul se întețise și un jet de ploaie și de sare îi înțepă ochii când ajunse la intrarea debarcaderului, în timp ce firma luminoasă de deasupra proiecta umbre lungi.

— Așteptați, întoarceți-vă! strigă ea în noaptea umedă, scrutând prin burniță după o siluetă neclară. Mi-ați lăsat prea mult!

Gâfâia, și încercă să-și liniștească respirația ascultând sunetul pașilor grăbindu-se în noapte, dar nu auzi nimic dincolo de vuietului mării și răpăitul ploii.

Promenada era goală și femeia dispăruse în întuneric, ca și când ar fi fost făcută din ploaie.

Hal era udă și tremura când decise să renunțe, având încă în mână bancnotele mototolite, udate rapid de ploaia care picura de pe acoperișuri. Șaizeci de lire lăsase femeia. O sumă absurdă – de peste patru ori taxa obișnuită a lui Hal pentru cincisprezece minute de citit. Și pentru ce – pentru a face câteva presupuneri simple și a-i spune să fie atentă la ceea ce știa deja?

Clătind din cap, băgă bancnotele în buzunar cu un fior și se răsuci, gata să se întoarcă în cabina ei și să închidă. Pe când trecea pe sub bolta acoperită, lăsă automat mâna în jos, ca să mângâie câinele-ghid din plastic, care avea în creștet o fantă pentru donații – făceau la fel sute de copii când treceau pe lângă el. Hal îl mângâia de pe vremea când era o fetiță, de fiecare dată când o vizita pe mama ei și, uneori, dacă avea câțiva bani la care să poată renunța, mama ei o lăsa să pună o liră în fantă. Era un obicei pe care încercase să-l păstreze – deși, în ultima vreme, lira se transformase în monede de cincizeci de penny.

În seara aceea, având în minte cele două scrisori anonime, nu intenționa să dea nimic, dar acum, ezită și se întoarse.

Câinele stătea răbdător sub adăpostul precar al acoperișului, împreună cu alte două cutii de donații, dar celelalte erau mai puțin populare printre copii.

Una era o navă într-o ramă, pentru Instituția Regală Națională a Bărcilor de Salvare, iar cealaltă un cornet gigant de înghețată, cu un înscris spunând *Susțineți cauza preferată a Digului de Vest! În această lună donăm pentru:…* și urma un spațiu pentru publicitatea cauzei la zi.

Hal se aplecă să se uite la bucata de hârtie care fusese inserată pe post de cauză curentă. Era greu să citești literele, pentru că ploaia sau apa de mare intrase în spatele plăcuței din plastic și spălase cerneala, dar Hal putu să reconstituie cuvintele: *Proiectul Farul – dezintoxicare pentru utilizatorii de droguri din Brighton și Hove.* Hal pipăi în buzunar grămada de bancnote umede pe care le lăsase femeia și se gândi la teancul de facturi roșii de pe măsuța de cafea și la biletul strecurat sub ușa chioșcului.

Mâna îi tremura în timp ce număra bancnotele și apoi, una câte una, le împinse în fanta conului de înghețată, încercând să nu se gândească la încălțările pe care și le-ar fi putut cumpăra, la facturile pe care ar fi putut să le plătească și la mesele fierbinți pe care ar fi putut să și le permită cu banii ăștia.

Ultima bancnotă trecu prin fantă și, când ea se întoarse ca să o ia spre chioșc, conul se aprinse, strălucirea lui pastelată și sclipitoare aruncând o umbră lungă în noaptea ploioasă, în vreme ce Hal se îndepărta.

Capitolul 7

Hal tremura întorcându-se la chioșc. Ce bine era să-și fi luat haina când se precipitase s-o prindă din urmă pe femeie. Acum trebuia să meargă acasă în haine reci și ude și să dea mai mulți bani pe gaz, ca să se încălzească înainte de culcare.

Își alese drumul cu grijă, evitând scândurile sparte, simțind lemnul umed de ploaie alunecos sub picioarele ei, băltoacele strălucind în cele câteva lumini care mai erau aprinse. Nu era încă ora 22:00, dar debarcaderul era aproape închis – sala de bal era cu lacătul pe ușă, baraca de ceai a lui Reg trăsese obloanele, iar standul de bomboane avea jaluzelele coborâte pe dinăuntru. *Nu se păstrează numerar în această clădire,* scria pe firmă, pentru a descuraja hoții, iar dacă Hal nu ar fi văzut înscrisul de o sută de ori înainte, i-ar fi fost foarte greu să înțeleagă cuvintele, cu șirurile de lumini balansându-se în bătaia vântului și aruncând nebunește umbre peste tot. Debarcaderul nu se închidea pentru iarnă – se întâmplase o dată, dar acum era o afacere pe tot parcursul anului, ca și digul geamăn, aflat mai departe pe plajă –, dar plutea clar un aer dezolant acum, la sfârșitul sezonului, iar Hal oftă gândindu-se la zilele lungi de iarnă care urmau. Se întrebă… oare putea să-și permită să continue? Dar care era alternativa?

Când se întoarse la chioșc, ușa era închisă, deși nu-și a mintea să o fi închis. Puse mâna pe mânerul acoperit de sare, apăsă clanța și intră în cabina întunecată, simțind o ușurare când se văzu scăpată de vânt și o învălui căldura dinăuntru.

— Bună, rază de soare! zise o voce și lampa cu abajur roșu de pe masă se aprinse.

Hal simți cum se albește la față și cum inima începe să-i bată în urechi ca valurile izbite de plajă.

Bărbatul care stătea în conul de lumină al lămpii era foarte înalt, foarte corpolent și foarte chel și zâmbea, dar nu într-un mod plăcut. Zâmbea ca unul

care se bucură să sperie oamenii – și Hal era cu adevărat speriată.

— C-ce… încercă ea, dar vocea nu părea s-o asculte. Ce căutați aici?

— Poate că am venit să-mi ghicești, spuse omul cu amabilitate, dar mâna îi era în buzunarul hainei, mângâind ceva într-un fel în care lui Hal nu-i plăcea.

Vorbea cu ușor sâsâit, prin strungăreață dintre dinții din față.

— Am închis, reuși ea să spună, străduindu-se să nu-i tremure vocea.

— Ei, hai! zise cu reproș bărbatul. Ai putea face o citire pentru un vechi prieten al mamei tale, nu-i așa?

Hal se simți cuprinsă de un val rece.

— Ce știți dumneavoastră despre mama mea?

— Am întrebat pe-aici despre tine. Curiozitate prietenească, gen.

— Aș vrea să plecați, spuse Hal.

Era un buton de panică în cabina ei, dar era prea îndepărtat, în colțul unde se afla bărbatul și, în orice caz, totul ar fi depins de prezența paznicului în biroul lui.

Bărbatul clătină din cap și ea simți cum o cuprinde teama, sufocând-o.

— Am spus să ieși!

— Nț, nț, spuse bărbatul, scuturându-și capul și zâmbind o clipă, deși ochii încă îi mai licăreau amuzați de teroarea pe care o stârnise și de modul în care încerca ea să și-o ascundă.

Lumina lămpii străluci pe chelie:

— Ce-ar spune mama ta fetiței ei, care se poartă în felul ăsta cu un vechi prieten?

— Nu sunt o fetiță, spuse Hal, printre dinți.

Își încrucișă brațele, pentru a opri tremuratul mâinilor.

— Și nu cred nicio secundă că mi-ai cunoscut mama. Ce vrei?

— Cred că știi ce vrem. Nu poți spune că nu am încercat s-o facem frumos. Domnul Smith ți-a scris acea notă el însuși, nu face asta pentru toți clienții.

— Ce *vrei*? repetă Hal împietrită, dar în realitate nu era o întrebare.

Știa. Așa cum știa și ce însemna nota.

Bărbatul clătină din nou capul:

— Haide, domnișoară Westaway. Să nu ne jucăm. Nu este ca și cum n-ai fi știut condițiile când ai luat împrumutul.

— Am plătit banii aceia de trei, de patru ori mai mult, zise Hal, simțind cum se strecoară în vocea ei o notă de disperare. Pentru Dumnezeu, te rog! Știi că am făcut asta. Probabil că ți-am dat mai mult de două mii de lire sterline. Am împrumutat doar cinci sute!

— Termenii sunt termeni. Ai fost de acord cu dobânda. Dacă nu ți-a plăcut, nu trebuia să fii de acord.

— N-am avut de ales!

Dar bărbatul zâmbi din nou și clătină din cap:

— Urât, urât. Întotdeauna avem de ales, domnișoară Westaway. Ai ales să împrumuți bani de la domnul Smith și el îi vrea înapoi. Știi că nu e un om absurd. Datoria ta este în prezent de…

Se prefăcu preocupat să consulte o bucată de hârtie pe care o ținea în mână, deși Hal era destul de sigură că totul era pentru spectacol.

— Trei mii opt sute douăzeci și cinci de lire sterline. Dar domnul Smith s-a oferit cu amabilitate să primească trei mii în numerar drept plată finală și să închidă datoria.

— Nu am trei mii de lire sterline! spuse Hal.

Își simți vocea urcând și înghiți, forțându-se s-o coboare de la strigăt la un nivel mai rezonabil.

Ia-o încet.

Auzi în cap vocea mamei ei, delicată și calmă. Hal își aminti cum o sfătuia să se descurce cu clienții dificili. *Fă-i să înțeleagă că tu ai controlul, nu ei. Nu-i lăsa să-și formuleze toate pretențiile – amintește-le că tu ești responsabilă pentru această citire. Tu pui întrebările. Tu stabilești ritmul.*

Numai să fi fost asta o citire. Numai să fi fost acest bărbat dincolo de masă, cu cărțile între ei… dar

nu era. Trebuia să descurce în situația de față.

Ar putea face asta.

— Uite, spuse ea pe un ton mai rezonabil.

Slobozi o răsuflare slabă, apoi își desfăcu brațele din poziția lor defensivă, întinzând mâinile pentru a-și arăta onestitatea. Chiar se forță să zâmbească, deși simți că-i iese mai degrabă un rictus.

— Uite, vreau la fel de mult ca tine să se rezolve treaba asta – de fapt, chiar mai mult. Dar nu am acum trei mii și nici vreun mijloc de a-i obține. Ai putea la fel de bine să-mi ceri luna de pe cer. Deci hai să încercăm să stabilim ce pot eu oferi, ca să fie acceptabil pentru șeful tău. Cincizeci de lire sterline pe săptămână?

Nu se opri să se gândească cum va face rost de bani. Cincizeci de lire sterline pe săptămână erau bani pe care pur și simplu nu îi avea în acea perioadă a anului. Dar poate că domnul Khan o va lăsa să-și amâne chiria cu o lună, și Crăciunul însemna adesea o ușoară creștere în afaceri, cu petreceri la serviciu și cumpărături întârziate. Orice-ar fi, o să facă rost de bani.

— Uite.

Merse la masă și luă cutia zăvorâtă, în care ținea o parte din încasările zilei. Mâinile îi tremurau prea tare ca s-o poată descuia, dar în cele din urmă reuși și, când luă bancnotele, se uită la el printre gene și zâmbind, zâmbetul unei fetițe, timid și rugător, făcând apel la latura lui mai bună – dacă avea una:

— Uite, sunt aici… douăzeci… treizeci… aproape patruzeci de lire. Ia-i, ca să continuăm.

Nu conta că mai trebuia să-i plătească lui Chalky White pentru închirierea chioșcului. Nu contau facturile, chiria și faptul că nu avea mâncare acasă. Orice, doar să-l scoată din chioșc și să câștige ceva timp.

Dar omul clătină din cap:

— Uite, trebuie să înțelegi, dacă ar fi după mine, ar fi OK. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să ajut o fată tânără ca tine, singură pe lume.

Mătură cu privirea micul chioșc.

— Dar nu fac după capul meu. Și domnul Smith consideră că a fost foarte generos și că ai profitat de această generozitate. Domnul Smith își vrea banii. Gata.

— Sau ce? spuse Hal, brusc obosită de toate.

Împinse bancnotele în buzunar și în adâncul ei furia pâlpâi, simțind căldura gata să ia locul fricii reci:

— Ce-o să facă? Îmi rechiziționează bunurile? N-am nimic de oferit. Ați putea să vindeți tot ce-mi aparține și nu s-ar ridica la trei mii. Să mă dați în judecată? N-am semnat nimic – nu aveți nimic altceva decât cuvântul vostru împotriva cuvântului meu. Sau poate o să meargă la poliție? Știi tu…

Se opri, ca și cum o izbi ideea:

— Da, este o variantă. Poate ar *trebui* să facem asta. Cred că ar fi interesați de metodele de recuperare a împrumuturilor.

Asta șterse zâmbetul de pe fața bărbatului, care se aplecă înainte, atât de aproape de fața lui Hal, încât putea să-i simtă saliva stropindu-i fruntea în timp ce scuipa cuvintele. Se forță să nu se îndepărteze.

— Asta, domnișoara Westaway, este o sugestie foarte, foarte proastă! Domnul Smith are mulți prieteni în poliție și cred că ar fi supărați să te audă spunând asta despre unul dintre amicii lor. Zici că nu ai semnat nimic? Ei bine, ghici ce înseamnă asta, domnișoară Clever Clogs[5]. Nu există nicio afurisită de dovadă. Nu ai nimic de dus la poliție, exceptând cuvântul tău împotriva cuvântului meu. O să-ți dau o săptămână să strângi banii și nu vreau să aud nicio afurisită de prostie cum că nu ai de unde să-i obții. Vinzi ceva, jefuiești pe cineva, stai la un colț de stradă și le oferi oamenilor de afaceri excitați sex oral pe bancheta din spate a mașinii lor, pentru douăzeci de lire numărul, *mă doare-n cur.* Vreau banii ăia de azi într-o săptămână. Crezi că nu ai nimic acum? Poți avea mult mai puțin decât atât, iubițico. *Mult* mai puțin.

Cu asta se întoarse și, complet degajat, mătură tot raftul din spatele mesei. Hal tresări când toate se

prăbușiră cu zgomot: bila de cristal și suportul ei din lemn, ornamentele pictate și sculptate, vasul de lut pe care i-l făcuse mama ei cadou de Crăciun cu mult timp în urmă, cărțile și ceștile, vasul chinezesc cu bețișoarele Kau Chim prevestitoare de noroc… Toate căzură, lovindu-se de birou și de podeaua de dedesubt.

— Ups, mimă bărbatul dezolarea, șuieratul s-ului făcând exclamația să sune și mai sarcastic.

Se întoarse și îi oferi un zâmbet larg, cu strungăreață:

— Îmi pare rău pentru asta. Sunt un pic neîndemânatic. Am rupt și oase. O *mulțime* de oase. Am spart trei dinți zilele trecute. Din greșeală. Dar accidente apar, nu-i așa?

Hal își dădu seama că tremura. Voia să fugă din cabină, să bată la ușa biroului de pază, să se ghemuiască sub promenada picurând de ploaie a debarcaderului până când el pleca, dar nu putea – nu voia – să se dea bătută. Nu voia să-și arate frica.

— O să plec acum, spuse el.

Trecu pe lângă ea spre ușă și, făcând asta, scoase o mână din buzunar și înclină masa, trimițând în aer cărțile de tarot și ceașca de ceai rămasă de dimineață, care se zdrobi pe podea. Ceaiul rece stropi fața lui Hal, făcând-o să tresară.

În ușă, el se opri și își ridică gulerul:

— La revedere, domnișoară Westaway.

Acel „s” șuierat:

— Ne vedem săptămâna viitoare.

Apoi plecă, trăgând ușa în urma lui.

Hal rămase o clipă nemișcată, înghețată, ascultând pașii lui dispărând pe dig. Apoi ceva în interiorul ei păru să se elibereze și, cu mâinile tremurânde, trase zăvorul la ușa chioșcului și apoi rămase cu spatele la ușă, tremurând de ușurare și de frică.

Luase împrumutul cu aproape un an în urmă și nu-i venea să creadă că fusese atât de proastă. Dar la vremea aceea se simțea încolțită – era iarnă, încasările de pe dig scăzuseră și scăzuseră până când,

într-o săptămână îngrozitoare, făcuse doar 70 de lire sterline. Ceilalți deținători de standuri ridicau din umeri și îi spunea că mai erau și săptămâni dintr-astea – inexplicabil de rele. Dar pentru Hal era un dezastru. Nu avea economii pe care să se bazeze, niciun al doilea job. Era în urmă cu chiria, în urmă cu facturile, nu avea nici măcar cum să acopere contractul de închiriere pentru chioșc. Încercase totul – dăduse anunț pentru o colegă de cameră, dar nimeni nu voia un apartament în care chiriașa principală dormea pe o canapea în aceeași cameră. A încercat să găsească o slujbă la bar, dar intra în conflict cu timpul în care ar fi trebuit să fie la dig și, în orice caz, după o simplă privire pe CV-ul ei gol, oamenii pur și simplu clătinau din cap. Chiar și cei de la centrul de locuri de muncă își pungiseră buzele când le spusese că nu-și terminase nivelurile A[6]. Faptul că mama ei murise cu două săptămâni înainte de examenele pe care ar fi trebuit să le ia nu prea conta.

Impresionează o rudă, îi spusese unul dintre băieții de pe dig, *cere o favoare unui prieten,* iar Hal nu știuse cum să răspundă, cum să explice cât de singură pe lume era. Da, crescuse la Brighton, avusese chiar și prieteni aici înainte de moartea mamei sale, dar era greu de explicat cât de înspăimântător de repede se schimbase viața ei după accident. Își aminti cum s-a întors la școală a doua zi după înmormântare, ascultându-și colegele care discutau despre facturile telefoanelor mobile, despre iubiți, despre cum au fost pedepsite pentru unele delicte minore – și retrăi sentimentul ca ea se afla într-o lume paralelă. Imaginea care continua să-i revină în minte din acea perioadă era o cale ferată, cu traseul planificat dinainte, care se întindea în fața ei: nivelurile A, universitate, stagii, cariere… și apoi cineva a acționat un întrerupător și ea a fost aruncată pe un traseu complet diferit, încercând pur și simplu să supraviețuiască, să plătească facturile, să se descurce de la o zi la alta, în timp ce prietenele ei continuau pe ruta veche, cunoscută, pe care ar fi

trebuit să o străbată și Hal, dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a-ntâmplat.

Nu a mai fost timp pentru nivelurile A. A renunțat la colegiu, a închiriat chioșcul și a făcut față în felul în care putea – acum încercând să uite, tăindu-și părul în așa fel încât să nu mai vadă în oglindă chipul mamei sale, în mod dureros, în fiecare zi, bând ca să uite, când își permitea alcoolul, iar în următorul moment agățându-se de amintiri cu o intensitate dureroasă, tatuându-și-le pe piele.

Persoana care era acum nu era fata care-ar fi putut deveni. Fata care își dădea banii de buzunar celor fără adăpost, care risipea mărunțiș pe chei, care-și petrecea duminicile mâncând popcorn și vizionând filme proaste – fata asta dispăruse. În locul ei era cineva îndârjit, cineva care trebuia să se întărească pentru a supraviețui. Râsul încrezător al acelei fete de pe plajă dispăruse, iar înăuntrul ei găsise un alt fel de putere, foarte diferită, despre care habar n-avea că e acolo – o hotărâre rece și dură care o făcea să se trezească în diminețile geroase și să meargă până la debarcader, chiar și când nasul îi curgea și ochii îi erau roșii de plâns, un soi de oțelire care o făcea să meargă mai departe, punând un picior în fața celuilalt, chiar și când era prea obosită ca să continue.

Devenise o persoană diferită.

Persoana care era acum trecea pe lângă cerșetori și-și întorcea privirea. Își vânduse televizorul, oricum nu avea niciodată duminici libere. Era mereu obosită de la lucru, îi era mereu foame și mai presus de toate… mai presus de toate era singură.

La câteva luni după înmormântare și-a revăzut fostele prietene în centrul orașului Brighton – și nici măcar nu au recunoscut-o. Trecuseră chiar pe lângă ea, vorbind și râzând. Pentru o clipă s-a întors și și-a deschis gura, gata să strige după ele, dar s-a oprit. Un abis se formase între ele și era prea mare pentru a putea fi depășit. Ele nu ar fi înțeles nimic din persoana care devenise.

Așa că le-a privit îndepărtându-se, fără un cuvânt, și apoi, câteva săptămâni mai târziu, s-au împrăștiat pe la universități, prin toată țara, pe la locurile lor de muncă, iar acum nu le mai vedea deloc, nici măcar de departe.

Dar nu știa cum să explice acest lucru muncitorului de pe dig.

Nu, fu tot ceea ce spuse, cu gâtul înnodat de înfrângere și mânie, în fața convingerii lui degajate că oricine trebuie să aibă pe *cineva* pe care să se bazeze. *Nu, n-am cum să fac asta.*

Nu-și mai amintea cum venise sugestia asta, dar, în cele din urmă, deveni tot mai conștientă de faptul că cineva dădea bani cu împrumut, fără garanții. Rata era mare, dar creditorul accepta rate mici și chiar te lăsa să nu plătești o săptămână, dacă nu puteai ține pasul. Toate erau neoficiale – fără birouri, cu întâlniri în locuri ciudate, cu plicuri cu bani. Dar asta părea să fie răspunsul la rugăciunile ei, iar Hal se aruncase cu capul înainte.

Abia după câteva luni i-a trecut prin minte să se întrebe cât va dura plata datoriei.

Răspunsul o făcuse să se clatine. Împrumutase cinci sute de lire – de fapt, ea ceruse doar 300, dar omul fusese destul de drăguț să-i sugereze să mărească puțin suma, ca să se descurce în orice împrejurare mai dură.

Îl returnase cu o dobândă de câteva lire pe săptămână timp de circa patru luni. Și acum datoria era de peste o mie.

Hal intrase în panică. Returnase partea necheltuită a împrumutului original și mărise rata la suma maximă pe care și-o putea permite. Dar era prea optimistă. Nu putea să țină pasul cu noul ritm de rambursare și, după o săptămână deosebit de proastă pe dig, ratase o plată, și, o lună mai târziu, ratase alta. Pe măsură ce rambursările scădeau în spirală și apelurile de la recuperatorii lui Smith deveneau tot mai agresive, Hal înțelese adevărul. Nu avea cale de ieșire.

În cele din urmă, făcu singurul lucru pe care mai putea să-l facă. Pur și simplu, încetă să mai plătească. Nu mai răspundea la apelurile anonime. Nu mai răspundea la ușă. Și începuse să se uite peste umăr când se întorcea acasă singură, noaptea. Slavă Domnului, continua să-și spună, că ei nu știu unde lucrează. Pe debarcader era în siguranță. Și – până acum – se simțise în siguranță, știind că exista o limită a ceea ce puteau ei să-i facă. Nu avea niciun bun pe care ei ar fi putut să i-l ia și era destul de convinsă că toată afacerea ocolea legea. Era foarte puțin probabil ca recuperatorii să o trimită în judecată.

Dar acum îi dăduseră de urmă și răbdarea lor se terminase.

Pe măsură ce tremuratul lui Hal se potolea, cuvintele pe care le rostise bărbatul îi reveneau în cap ca un ecou: *Oase rupte. Dinți sparți.*

Hal nu se gândise niciodată la ea ca la o lașă – sau vanitoasă –, dar, la imaginea bocancilor cu crampoane din oțel legănându-se degajat deasupra feței ei, la sunetul de oase zdrobite, în timp ce-i întâlneau nasul și dinții, nu se putea stăpâni să nu se înfioare.

Deci ce ar fi putut face? Să ia bani cu împrumut, asta ieșea din discuție. Nu era nimeni de la care să poată cere – în orice caz, nimeni care să aibă la dispoziție acele fonduri. Cât despre a face chestii pe la colțul străzii, așa cum sugerase bărbatul… Hal simți cum gura i se strânge cu o repulsie oribilă. Brighton era înfloritor în materie de sex, dar ea nu era așa de disperată. Nu încă.

Mai rămânea… furtul.

Ai două drumuri înaintea ta, dar ele se răsucesc și se intersectează… Vrei să știi pe care ar trebui să îl alegi…

Înapoi în apartament, Hal se sprijini de ușa din față și rămase tăcută în hol, ascultând. Nu venea niciun sunet de la etaj și, când ajunse pe palierul de

sus, ușa spre apartamentul ei era închisă și nu se vedea nicio lumină pe sub ea.

Uitându-se îndeaproape la încuietoarea ușii, se gândi totuși că era ceva diferit în zgârieturile de pe plăcuță, ca și cum cineva ar fi folosit un șperaclu. Sau era doar paranoia ei? Cu siguranță că toate plăcuțele de încuietori aveau pe ele ciupituri și zgârieturi, de la chei folosite neglijent care scrijeleau metalul.

Inima îi bătea repede în timp ce introducea cheia, nesigură de ceea ce ar putea găsi de cealaltă parte, dar, pe măsură ce ușa se deschidea larg, primul ei gând fu că, în mod miraculos, totul era neatins. Corespondența era unde o lăsase, pe măsuță. Laptopul era la locul lui. Nimic rupt, nimic furat pentru plata datoriei.

Inima lui Hal își încetini ritmul și ea dădu drumul unui oftat nu foarte liniștit, dar pe-aproape, în timp ce închidea ușa în urma ei și o încuia de două ori, apoi își scoase haina. Dar abia când se îndreptă spre tejgheaua din bucătărie, pentru a pune ceainicul pe foc, observă două lucruri.

Primul era o grămadă de cenușă în chiuvetă – cenușă care cu siguranță nu fusese acolo când plecase. Părea că fusese arsă o foaie de hârtie… poate două. Privind mai de aproape, Hal observă litere pe unul dintre resturile care nu se sfărâmase încă în bucățele, litere argintii pe fondul negru… *ția dumneavoastră fin,* descifră ea, și dedesubt: *ăm din nou.*

Hal știa ce era, chiar fără să se uite în spatele ei, pe măsuța de cafea, unde lăsase scrisorile de la domnul Smith, îngrămădite lângă facturi. Știa că nu mai sunt acolo, chiar înainte să se uite în direcția lor. Totuși nu se putu opri să verifice, dând la o parte grămada de somații finale, căutând cu disperare scrisorile, în caz că ar fi căzut de pe masă când deschisese ușa.

Inutil. Scrisorile dispăruseră – și, odată cu ele, orice dovezi pe care ar fi putut să le arate poliției.

Și mai lipsea ceva, își dădu seama crispându-se. Fotografia de pe policioară, fotografia cu Hal și mama ei, braț la braț pe plaja Brighton, cu părul în vântul mării.

În timp ce se îndrepta spre raftul pe care ar fi trebuit să fie poza, ceva trosni sub cizmele ei și când se uită în jos, iat-o – rama cu fața în sus pe vatră, sticla zdrobită și urmele tălpilor de pantofi, poza zgâriată și sfâșiată de călcâie, în rama spartă.

Cu mâinile tremurând și cu ochii în lacrimi, Hal se strădui să o ia de jos, să o legene în brațe ca pe un animăluț rănit, să culeagă așchiile de sticlă înfipte în hârtie. Însă degeaba. Imaginea era ruptă și distrusă, iar fețele râzând ale fetei și mamei ei dispăruseră definitiv.

Nu plângea. Refuza să plângă. Dar simțea ceva enorm, și amar, și sălbatic, o durere crescând înăuntrul ei. Nedreptatea o afecta cel mai tare, ca un acid turnat pe gât. Voia să țipe, să urle, să dea afară din plămâni toată nedreptatea asta.

Vreau o pauză, ar fi vrut să hohotească. *Măcar o dată, vreau să-mi pot vedea de drum.*

Se trezi în genunchi, cocoșată sub greutatea a tot și a toate și, pentru o clipă, se ghemui peste cioburile de sticlă zdrobite, cu capul îndoit, îmbrățișându-și genunchii, ca un copil mic care caută căldură și siguranță. Dar siguranța era departe, nimeni nu avea să o îmbrățișeze și să curețe mizeria din jur, să-i facă o ceașcă fierbinte de ceai. Trebuia să se descurce singură.

Când începu să strângă cioburile, ștergând spărturile cu grijă, cu mâneca hainei, vocea lui Reg îi răsună în cap, cu plăcutul lui accent cockney: *Dacă merită cineva o pauză, tu ești aceea, draga mea. Ia banii pe care ți-i oferă și fugi, ăsta-i sfatul meu. Ia banii și fugi.*

Măcar de-ar putea. Puse în coșul de gunoi sticla spartă, laolaltă cu fragmentele de fotografie.

Ai două drumuri înaintea ta, dar ele se răsucesc și se intersectează… Vrei să știi pe care ar trebui să îl alegi…

Telefonul lui Hal era în buzunar și, aproape fără să fie conștientă de ceea ce făcea, îl scoase și deschise Mersul trenurilor.

1 decembrie.

7 dimineața.

Brighton către Penzance și retur.

Un click.

Dacă cineva poate reuşi asta, tu eşti aceea…

Când prețurile biletelor fură afișate pe ecran, nu-și putu reține o crispare: banii din buzunar nu erau suficienți pentru a acoperi suma. Nici măcar dus. Și descoperitul de cont era deja depășit. Dar poate… *poate* dacă site-ul nu verifica la bancă… își scoase cardul, îi tastă numărul și își ținu răsuflarea…

În mod miraculos, plata fu acceptată.

Chiar și așa, Hal nu prea credea până nu vibră telefonul cu un e-mail. *Iată tot ce aveți nevoie pentru călătoria dumneavoastră la Penzance,* scria, și, dedesubt, un număr pentru ridicarea biletului, confirmând achiziția.

Stomacul ei se contractă, ca și cum ar fi călătorit pe un vapor, pe mări agitate, și un val ar fi izbit coca.

Chiar avea de gând să facă asta? Dar care era alternativa?

Să aștepte aici să repete vizita slujitorii domnului Smith?

S-ar putea să fiu moștenitoarea unei averi secrete.

Cuvintele pe care i le spusese lui Reg îi răsunară iarăși în ureche, pe jumătate ironic, pe jumătate promițător. Hal se ridică, simțindu-și rigiditatea din membre, oboseala mușchilor, acum, că se potolise adrenalina provocată de frică.

Ar putea fi adevărat. Și, dacă nu era, poate că putea să *facă* totul să fie adevărat. Trebuia doar să se convingă pe sine însăși.

Îndreptându-se spre dormitor, își spuse că trebuie să meargă direct în pat. În loc de asta, trase din partea de sus a dulapului valiza ponosită a mamei ei și începu să împacheteze. Șampon, deodorant. Asta era simplu. Ce haine să poarte, asta era mai dificil.

Hainele negre nu erau o problemă – mai mult de jumătate din dulapul lui Hal era negru sau gri. Dar nu putea să apară la înmormântarea unui străin în blugi sfârșiați și cu un tricou, oamenii s-ar fi așteptat la o rochie, iar ea avea doar una.

O scoase din sertarul de jos, unde o îndesase după înmormântarea mamei ei în urmă cu trei ani, într-o fierbinte zi de iunie. Era respectabilă, dar mult prea subțire pentru luna decembrie, din bumbac ieftin, cu mâneci scurte. Ar fi putut s-o poarte cu colanți, dar singura ei pereche de colanți era deșirată în zona coapsei. Hal îi derulă, examinând găurile. Oprise cu grija firul dus cu un strop de lac de unghii și acum putea doar să spere că o să țină.

Mai alese câteva tricouri, un hanorac și blugii ei cei mai puțin jerpeliți. Un sutien de rezervă. Câțiva chiloți. Și în cele din urmă prețiosul ei laptop și câteva cărți subțiri.

Lăsase pentru final lucrul cel mai dificil. Cartea de identitate. Trebuia să se prezinte cu un act de identitate, iar în scrisoare era rugată să îl aducă. Problema era că Hal nu știa ce informații deținea deja. Originalul certificatului de naștere nu intra în discuție, dar putea să-și ia pașaportul sau forma scurtă a certificatului de naștere[17], căci niciunul dintre acestea nu menționa în vreun fel părinții. Doar confirmau ceva ce ei știau deja – numele lui Hal. Problema era, de asemenea, data nașterii.

Dacă așteaptă pe cineva în vârstă de treizeci și cinci de ani, totul s-ar termina de îndată ce ar zări-o, nu ar fi nevoie nici măcar să ajungă la pașaport. Dar Hal credea ca trecea oricum drept o persoană cu vârsta între cincisprezece și douăzeci și cinci de ani, poate chiar treizeci, la o adică. Exceptând cazul în care Hester Westaway nu se căsătorise și avusese copii de foarte tânără, existau șanse bune ca femeia pe care o căutau să aibă vârsta în acel interval – dar dacă documentele solicitantului se refereau la un copil născut în decembrie 1991, iar Hal venea cu un pașaport stipulând că s-a născut în mai 1995…

Hal scoase din nou scrisoarea, analizând tipul de documente acceptate. Cea de-a doua coloană, dovedind adresa ei, nu era o problemă. „O factură pentru utilități”, spunea scrisoarea. Păi, avea multe dintr-astea.

Și nu puteau să le comunice solicitanților nimic ceea ce nu știau deja, în afară de starea descoperitului de cont.

Dar prima coloană era mai problematică. Pașaport permis de conducere sau certificat de naștere. Nu avea permis de conducere, iar pașaportul ar fi fost prea greu să-l modifice fără a avea acces la o sumă serioasă de bani. Nu rămânea decât… certificatul de naștere.

Hal scoase din nou cutia de sub pat și căută plicul pe care-l abandonase mai devreme. Când îl găsi, dădu la o parte certificatul mamei ca să ajungă la al ei. Era forma completă… și, da, sub ea era forma scurtă! *Nume: Harriet Margarida Westaway. Născută la 15 mai 1995. Sex: Femeie. Districtul: Brighton, East Sussex.*

Dacă ei nu au deja o dată de naștere, ar fi ușor – doar o chestiune de înmânare a documentelor reale.

Dacă aveau… Hal privi certificatul, ținându-l în lumină și uitându-se la hârtie. Nu era un document sofisticat – hârtia era filigranată, dar asta nu era evident la prima vedere și cerneala nu arăta nicidecum special. În câtva timp și cu ajutorul unui scanner, ar putea folosi documentul real pentru a crea ceva destul de convingător.

Marginile erau vechi și moi, iar Hal îl plie cu grijă și-l puse într-un buzunar interior al valizei, împreună cu factura de utilități.

Îi trăgea fermoarul, când se opri… și observă sertarul noptierei, în care se odihnea o cutie mică de tablă, ponosită și decolorată. O cutie de Golden Virginia[8], dar își pierduse de mult mirosul de tutun.

Deschizând-o, Hal își lăsă degetele să se odihnească pe cărțile dinăuntru, simțindu-le marginile fragilizate, flexibilitatea moale a cartonului îmbătrânit, privind imaginile familiare

defilând în timp ce le răsfoia, fețele lor privind-o, judecând-o.

Dintr-un impuls, răsturnă pachetul în palmă și, fără să le amestece, tăie cărțile, cu ochii închiși, cu o unică întrebare în minte.

Deschise ochii.

Cartea din palma ei reprezenta un tânăr în picioare, într-un peisaj măturat de furtună, cu un cer plin de nori în spatele lui și o mare tumultuoasă la picioare. În mâinile sale era o sabie ridicată, ca și cum ar fi fost pe cale să lovească. Pajul săbiilor. Acțiune. Intelect. Decizie.

În acea clipă, Hal știa ce ar fi spus dacă citea pentru un client. Săbiile sunt reflecția minții, a gândirii și analizei, iar pajul este o carte plină de energie și hotărâre. Există ape furtunoase peste tot în jur – dar el este stăpân pe sine cu sabia ridicată. Indiferent de provocare, pajul este gata să se confrunte cu ea și este o persoană care trebuie să fie luată în seamă.

Nu există în tarot niciun fel de semn care înseamnă aprobare deslușită, ar fi spus ea. Dar această carte ar putea fi cel mai apropiat lucru de așa ceva.

Dar dincolo de jocul acesta putea auzi vocea mamei ei, cuvintele pe care i le repeta mereu: *Niciodată să nu crezi, Hal. Niciodată să nu-ți crezi propriul discurs. Actorul care pierde contactul cu realitatea, scriitorul care își crede propriile minciuni – aceștia sunt pierduți. E o fantezie – să ai asta mereu în vedere, oricât de mult ai vrea să crezi.*

Și ăsta era adevărul alunecos – confirmarea prejudecății, foarte bine cunoscută atât oamenilor de știință, cât și scepticilor. Voia să creadă mesajul pajului. Voia să creadă că-i dă undă verde, în timp ce reunea cele două jumătăți ale pachetului de cărți și le strecura înapoi în cutie, închizând capacul.

Spălându-se pe dinți în baia minusculă, privindu-și propria și nefamiliara reflexie, fiindcă nu avea ochelarii, Hal își spuse: „Nu trebuie să mă decid încă. Noaptea e un sfetnic bun. Nimic nu e

definitiv”. Își luă periuța de dinți cu ea când se întoarse în dormitor. Se așeză nesigură pe pat, pentru o clipă, tremurând în briza rece care intra pe fereastră și apoi, aproape sfidător, împinse periuța de dinți în interiorul valizei deschise și, cu un zgomot metalic, trase fermoarul și se urcă în pat.

Trecu mult timp până să-și închidă cartea și să stângă lumina, și încă și mai mult, înainte să pună geană pe geană. Când adormi, visă – visă un tânăr, aplecat deasupra ei, cu sabia ridicată.

Capitolul 8

Mama sa o învățase tarotul și ea reținuse imaginile de pe cărți aproape chiar înainte de a putea merge – zâmbitoarea Mare Preoteasă, severul Mare Preot, înfricoșătorul Turn cu sufletele pierdute care cad din el. Și, fetiță fiind, o însoțea destul de des pe mama ei la cabina de pe Digul de Vest, când școala era închisă și mama sa nu putea găsi pe nimeni să aibă grijă de ea. Stătea liniștită în spatele cortinei, în colț, citind o carte, ascultând ezitările abile ale mamei ei, și crescuse înțelegând tacticile jocului, aproape fără să-și dea seama – întrebările principale, alternativele grațioase, „Un frate…”, o ușoară încruntare a clientului, „nu, stai, cineva *ca* un frate. Un prieten? O rudă de sex masculin?”

Învățase cât de mult se putea generaliza și când se impunea o retragere, ca să nu intervină rutina. Privea cum mama ei înceta să mai facă afirmații nete, când clientul își agita capul cu încăpățânare, și cum schimba senin direcția: „Ah, bine, o să vă las să descifrați singur imaginea asta. Poate că sensul ei o să vi se arate mai târziu sau poate că e un avertisment pentru viitor”.

Învățase atâtea fără să vrea. Dar să facă o citire ea însăși… asta era altă poveste.

În cele din urmă, nu avusese de ales. Cu câteva zile înainte de a optsprezecea aniversare a lui Hal, mama ei fusese ucisă de un șofer care fugise de la locul accidentului, într-o zi caldă de vară, chiar în fața apartamentului lor. Vinovatul, un vitezoman, nu a mai fost găsit niciodată. Hal a rămas șocată, îndurerată – și lefteră.

Când managerul debarcaderului, domnul White, a venit la ea câteva săptămâni mai târziu, ultimatumul său nu era lipsit de bunăvoință – voia să-i dea lui Hal dreptul de preempțiune, a spus el. Dar chioșcul nu putea rămâne gol în vârf de sezon. Dacă ar fi vrut standul mamei sale, era al ei, fără îndoială. Dar va trebui să înceapă curând. Era iunie, debarcaderul era

plin în fiecare zi și în fiecare seară, și chioșcurile închise erau dăunătoare pentru întreaga afacere.

Și, astfel, Hal a luat cărțile mamei, a aprins firma luminoasă de neon, devenind, la rândul ei, Madame Margarida.

Cu clienții obișnuiți era ușor. Se uitase de nenumărate ori la mama ei citind pentru acești oameni, îi ascultase deșertând detalii despre soți nestatornici, șefi ticăloși, copii nefericiți. Iar cei în stare de ebrietate nu erau prea răi – ar fi putut să le spună orice și, în plus, erau de obicei turiști care nu se mai întorceau niciodată.

Nu, cele care o îngrijorau erau rezervările. Cei care plăteau pentru o consultație o oră întreagă, cei care sunau în prealabil, pentru a fi siguri că ea va fi acolo.

Pentru aceia, Hal a făcut ceva ce mama ei nu făcuse niciodată. A trișat.

Era înfricoșător câte lucruri puteai afla online. Hal nu folosise niciodată Facebook înainte de moartea mamei sale, dar, în acele zile nesigure, și-a creat un profil fals, cu o fotografie ingenuă a unei fete blonde luată de pe Google Images, și a botezat-o Lil Smith.

Lil fusese o alegere conștientă – care putea fi prescurtarea de la Lily, Lila, Lillian, Elizabeth sau alte o sută de nume. Iar Smith era limpede, la fel ca și frumusețea modestă a fetei.

Era uimitor cât de ușor acceptau oamenii o cerere de prietenie de la o persoană pe care nu o cunoscuseră niciodată, dar de cele mai multe ori nici măcar nu a trebuit să facă acest lucru, deoarece informațiile postate erau publice și putea afla detalii despre familie, angajatori, educație și despre orașul natal, toate fără să părăsească vreo clipă camera.

Acum, când trenul gonea către vest, își deschise laptopul și își îndreptă atenția către familia Westaway, cu o zbatere nervoasă în stomac.

Prima informație de pe Google era un anunț din *Penzance Courier,* despre decesul lui Hester Mary Westaway, născută pe 19 septembrie 1930, decedată pe 22 noiembrie 2016 la Glowe's Court, St Piran.

Scurtul necrolog preciza că fusese văduva lui Erasmus Harding Westaway, cu care a avut trei fii și o fiică. *I-au supraviețuit fiii ei, Harding, Abel și Ezra Westaway, și nepoții,* spunea anunțul.

Se presupunea că e fiica unuia dintre acești oameni?

Nici Abel, nici Harding nu erau utilizatori frecvenți de Facebook, dar nici nu erau greu de găsit. Era doar câte un singur rezultat pentru fiecare nume, dar Harding își declara, din fericire, orașul natal St Piran și îl eticheta pe Abel drept fratele său. În timp ce Hal îi studia profilul de Facebook, uitându-se la fotografii de nunți și botezuri, petreceri de familie și primele zile la școală, simți un nod în gât. Erau acolo o soție, Mitzi Westaway (născută Parker) și trei copii, Richard, Katherine și Freddie, cu vârste între adolescență și jumătatea vieții.

Abel era cu câțiva ani mai tânăr, un bărbat cu aer de om bun, cu o barbă cafenie îngrijită și părul șaten. Nu declara că ar fi fost într-o relație, dar, căutând prin fotografiile de profil, Hal descoperi în multe dintre ele un bărbat frumos cu ochi albaștri, pe nume Edward. Una dintre poze, cu cei doi, era marcată ca fiind din Paris, de Ziua Îndrăgostiților 2015, iar alta îi arăta ținându-se de mână, la un fel de eveniment formal. *Balul Alb și Negru pentru orfanii din Filipine,* zicea explicația foto. Ambii bărbați purtau cravată neagră, iar Abel îi zâmbea însoțitorului său cu un fel de mândrie neliniștită.

Ambele conturi de Facebook emanau un aer de bogăție confortabilă, care o lovi pe Hal drept în inimă, cu un soi de invidie tânjitoare. Nu era nimic ostentativ, nu erau iahturi sau croaziere în Caraibe. Dar se pomenea în treacăt despre o vacanță la Veneția, schi la Chamonix, școli private și planificare fiscală. În perindarea lor, imaginile arătau copii pe ponei, mașini 4 x 4 și echipament de polo călare, iar amintirile lor de pe Facebook erau despre mese la restaurant și întâlniri de familie.

Despre Ezra nu găsi nicio informație.

Judecând după conturile de Facebook, atât Abel, cât și Harding erau destul de bătrâni ca să aibă un copil în vârstă de douăzeci de ani, dar fata menționată în anunț era cea care atrăgea atenția lui Hal. *I-au supraviețuit fiii ei.* Ce s-a întâmplat cu fiica?

Fără un nume, nu exista nicio modalitate de a afla și nu apărea nicio mențiune despre o soră nici pe profilul de Facebook al lui Harding, nici pe cel al lui Abel. După un moment de gândire, Hal – sau mai degrabă Lil Smith – adresă o cerere de prietenie fiului cel mai mare al lui Harding, Richard Westaway. În mod deliberat nu îi ceruse prietenia lui Abel. Avea doar nouăzeci și trei de prieteni și nu părea genul care acceptă cereri de prietenie solicitate de la fete misterioase. Harding era o alegere și mai proastă – avea doar 19 prieteni și nu părea să-și fi verificat contul de aproape patru luni. Richard, pe de altă parte, avea 576 de prieteni și postase deja dezinvolt că se afla la o stație service din afara orașului Exeter.

Hal tocmai deschisese o altă filă pe internet, când primi o notificare – Richard îi acceptase cererea. Se duse pe contul lui și îi plăcu prima fotografie pe care-o zări – fața plină de noroi a lui Richard ridicând o cupă. *I-am zdrobit DIN NOU pe St Barnabus la rugby. Sunt sigur că mijlocașul lor era o fată cu păr pe față,* spunea comentariul. Hal își dădu ochii peste cap și reveni la căutarea de pe Google.

Nu exista nimic despre Casa Trepassen în Registrul Funciar, iar în Registrul Comerțului nu era nicio afacere înregistrată la adresa aceea.

Nu apărea pe lista centrelor de îngrijire, nici inspectată ca spațiu alimentar. Toate indiciile arătau că nu ar fi altceva decât o casă privată. Google Maps o aduse în vizorul lui Hal și ea alese mai întâi vederea din satelit și apoi vizualizarea stradală. Aceasta din urmă nu era însă utilă, căci nu arăta nimic altceva decât o uliță de țară flancată de un zid lung de cărămidă, cu tise și rododendroni ascunzând

totul în spatele lor. Hal coborî de-a lungul drumului câteva mile în ambele direcții, până când ajunse la o poartă din fier forjat, pe o alee, dar fotografia fusese realizată dintr-un unghi care nu permitea vizualizarea casei, așa că Hal se întoarse la vederea din satelit.

Imaginea neclară era prea mică pentru a arăta altceva în afara unui acoperiș ascuțit și a unei întinderi de un verde-închis, punctată de copaci, dar, în lipsa a ceva mai bun, Hal observă măcar că locul era întins. Foarte întins. O casă impunătoare. Acești oameni aveau bani.

Mulți bani.

— Biletele, vă rog, spuse o voce peste umărul ei, între- rupându-i gândurile, iar Hal ridică privirea spre un controlor în uniformă, aflat pe culoarul de lângă ea.

Scotoci în portofel și scoase biletul.

— Acasă la sfârșit de săptămână, nu-i așa? spuse el, în timp ce perfora biletul, și Hal era pe punctul de a clătina din cap, când ceva o opri.

La urma urmei, la un moment dat trebuia să intre în rolul ăsta.

— Nu, eu… Mă întorc pentru o înmormântare.

— Oh, îmi pare rău! zise paznicul și îi înapoie biletul. Cineva apropiat?

Hal înghiți în sec. Simți râpa căscată sub picioarele ei. Este doar un rol, își spuse. Nu diferă de ceea ce faci în fiecare zi.

Cuvintele păreau să îi rămână în gât, dar se forță:

— Bunica.

Pentru o clipă afirmația sună drept ceea ce era – o minciună. Dar apoi își rearanjă fața într-o expresie… nu de durere, ar fi fost prea mult, căci această femeie nu avea cum să fie prea apropiată. Dar un fel de regret solemn. Și simți un fior ciudat – același frison pe care-l avea când aprindea lumina din fața cabinei și își intra în rol.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, spuse controlorul, dând grav din cap, și trecu pe coridor în următorul vagon.

Hal puse biletul înapoi în portofelul său aproape gol, în timp ce trenul intra într-un tunel, făcând luminile să dispară, astfel că pe moment singura licărire rămasă fu cea a laptopului, precum și scânteile roților pe șine, scurte luciri reflectate de cărămizile înnegrite din tunel.

Ecranul laptopului strălucind ca un smarald luminos, întinderea nesfârșită a ierbii, șoseaua șerpuind îngust – și brusc Hal simți că o năpădește un fel de furie.

Cum ar putea o singură familie, o singură persoană, să aibă atât de mult? Pe terenurile Casei Trepassen ar intra nu doar casa lui Hal, ci și întreaga ei stradă și cea mai mare parte din următoarea. Doar tunsul peluzei costa probabil mai mult decât câștiga ea într-o lună. Dar nu era doar asta – era totul. Poneii. Vacanțele. Consimțământul degajat al tuturor.

Cum ar putea fi corect ca unii oameni să aibă atât de mult, în timp ce alții au atât de puțin?

Luminile se reaprinseră cu o pâlpâire și sesiză o altă notificare Facebook. O altă actualizare de la Richard. Hal făcu click pe ea și o imagine umplu ecranul – Richard și familia lui, pe un fundal din lambriuri, toți strălucind de mândrie. Harding își strângea atât de tare brațul în jurul fiului său, încât băiatul era puțin uimit.

Richard distribuise o amintire de pe Facebook, spunea explicația foto, și uitându-se mai de aproape Hal citi *Ziua acordării premiilor la St A's. Mama manifestându-și atât de tare mândria maternă, încât am crezut că se rupe ceva în ea. Mai trebuie să mă asigur că tata se ține de promisiune – 500 de calamari pentru niciun eșec la mate – și apoi BUNĂĂĂ Ibiza!*

În timp ce trenul ieșea din tunel la lumina zilei, Hal simți din nou acea fluturare în stomac dar ea știa în momentul acela că nu se va răzgândi.

Căci fluturarea nu era doar de nervi. Nu era nici măcar doar din invidie. Era, într-un fel, și emoție.

Capitolul 9

Era aproape trei când trenul ajunse la Penzance. Hal se opri o clipă sub ceasul mare care atârna deasupra peronului, cu sunetele gării reverberate în jurul ei, încercând să decidă ce urma să mai facă.

„Taxiuri", scria pe un panou deasupra capului ei, așa că își înșfăcă geanta și urmă săgeata care o ghidă până într-o zonă din fața gării.

Dar, la câțiva metri distanță de panoul „coada aici", se opri și-și verifică portofelul.

După un sandvici pe tren – ou și creson, cel mai ieftin, la oferta de 1,37 lire – îi rămăseseră 37,54 lire. Ar fi fost suficient pentru a ajunge până la St Piran? Și, dacă da, cum urma să se întoarcă?

— Aștepți ceva, băiete? întrebă o voce din spatele ei, făcând-o să tresară.

Hal se întoarse, dar nu văzu pe nimeni. Abia când un chip se îți pe fereastra unui autoturism realiză că întrebarea o pusese un șofer de taxi.

— Oh, scuze.

Își vârî portofelul în geantă și se îndreptă spre taxi:

— Da!

— Îmi pare rău, drăguță.

Văzută de aproape, fața bărbatului era roșie.

— Nu mi-am dat seama – părul scurt, înțelegi.

— E-n regulă, spuse Hal cu sinceritate.

Se întâmpla prea des ca s-o mai deranjeze.

— Puteți să-mi spuneți cât face până la Biserica St Piran? Nu prea am bani la mine.

Nici la mine, nici altundeva, își spuse în gând, dar nu rosti asta cu voce tare. Șoferul de taxi își mută privirea și începu să atingă ceva pe ecranul de pe tabloul de bord – un GPS sau un telefon, se gândi Hal, deși nu era așa de sigură.

— Fo' douăzeci și cinci de parale, draga mea, spuse el în cele din urmă.

Hal răsuflă adânc. Asta era. Dacă intra în taxiul ăla era blocată – nu avea cale de întoarcere decât

dacă se baza pe bunăvoința cuiva, oricui, care s-ar fi aflat la destinație. Chiar avea de gând să facă asta?

„Trenul care pleacă de pe linia 3 este cel cu întârziere, de la ora 14:49, spre Londra[9] Paddington[10]", anunță vocea metalică a crainicului gării, năvălind în gândurile ei ca și cum universul i-ar fi amintit încă o dată că nu trebuia să meargă mai departe – că ar putea să se întoarcă pur și simplu și să prindă trenul care o ducea înapoi acasă.

Unde o aștepta domnul Smith peste șase zile…

Dacă cineva poate reuși asta, tu ești aceea.

— M-asculți? întrebă șoferul de taxi.

Accentul lui cornish[11] făcea cuvintele să sune mai puțin abrupt decât dacă ar fi venit din gura unui taximetrist din Brighton.

— Douăzeci și cinci de lire, am spus, e bine?

Hal trase din nou o gură de aer și privi înapoi spre gară. Imaginile de pe Facebook și Google apărură din nou în fața ochilor ei – întinderea pământului, sărbătorile, mașinile, hainele, ca niște clișee dintr-o broșură Jack Wills[12]…

Se gândi la călcâiul care zdrobise fotografia mamei. La ornamentele distruse în chioșc și la groaza pe care o simțise când se aprinsese lampa. Se gândi la ce-ar fi dat doar pentru câteva mii de lire din banii ăia – o sumă insuficientă pentru a cumpăra una dintre mașinile alea șmechere, poate o zecime din ea.

Au totul deja. Ei nu au nevoie de mai mulți bani.

Avu din nou acea senzație de ceva tăios și tare cristalizându-se înăuntrul ei, un fel de durere înghețată transformându-se în hotărâre rece.

Dacă va eșua, va fi pierdută. Deci va trebui doar să se asigure că nu eșuează.

— În regulă.

Șoferul se întinse, deschise ușa din spate a taxiului și, cu senzația că este pe punctul de a coborî de pe o stâncă, Hal împinse înăuntru valiza mamei sale și se urcă după ea.

Pare că te duci la o înmormântare, spuse vocea de pe scaunul din față, și Hal tresări, ridicând privirea.

— Scuze, ce-ați spus?

— Spun: pare că te duci la o înmormântare, repetă șoferul. La biserică. De asta ești aici? O rudă, nu-i așa?

Hal se uită pe fereastră, prin ploaia deasă care începuse din momentul în care părăsiseră Penzance. Era greu să vezi ceva prin furtună, dar putu să deslușească o mică biserică de piatră cocoțată pe un promontoriu, cu nori gri învolburându-se în spatele ei, și un grup de oameni în doliu la intrarea în cimitir.

— Da, spuse ea aproape în șoaptă, apoi mai tare, văzând că șoferul își pusese mâna pâlnie la ureche. Da, de asta sunt aici. Este…

Ezită, dar era mai ușor a doua oară:

— Este bunica mea.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, draga mea, spuse șoferul, scoțându-și șapca și așezând-o pe scaunul de lângă el.

— Cât vă datorez? întrebă Hal.

— Douăzeci e bine, dragostea mea.

Hal dădu din cap și așeză o bancnotă de zece lire și două de câte cinci pe tava mică dintre ei, apoi ezită. Își permite un bacșiș? Se uită la monedele rămase în poșetă, le numără rapid, întrebându-se cum va ajunge de la biserică la casă. Dar putea vedea afișajul digital din taxi și citi 22,50 de lire. La naiba.

Îi luase mai puțin. Simțindu-se vinovată, puse o altă liră în tăviță.

— Îți mulțumesc frumos, spuse șoferul, luând banii. Ai grijă la ploaia asta, draga mea, te ia o răceală soră cu moartea într-o zi ca asta.

Din cine știe ce motiv, cuvintele o făcură pe Hal să se înfioare, dar se mulțumi să dea din cap, deschise ușa și ieși în ploaie.

În timp ce mașina se îndepărta, cu anvelopele ei stropind pe drumul ud, Hal rămase nemișcată, încercând să-și aranjeze ținuta. Ploaia îi udase lentilele ochelarilor și, până la urmă, îi scoase, ca să deslușească prin perdeaua umedă poarta[13] din fața ei și bisericuța gri cocoțată pe faleză. Un zid jos de piatră înconjura cimitirul și dincolo de el Hal putea

vedea o gaură întunecată în pământ – era prea începătoșată ca să fie sigură, dar, după formă, era destul de convinsă că trebuia să fie mormântul deschis, așteptând sicriul femeii pe care urma s-o escrocheze.

Pentru o clipă, Hal simți dorința copleșitoare de a se întoarce și de-a o lua la fugă – chiar dacă erau treizeci de mile până la cea mai apropiată gară, chiar dacă nu avea bani și dacă haina ei neagră ieftină și pantofii nu puteau s-o apere de potop.

Dar, în timp ce ezita în ploaia torențială, o mână o bătu pe umăr și ea se răsuci violent, descoperind un omuleț cu o barbă gri îngrijită, care o privea din spatele ochelarilor încețoșați:

— Bună, spuse el, cu o voce în care se amestecau ciudat timiditatea și siguranța. Pot să te ajut? Numele meu este Treswick. Ești aici pentru înmormântare?

Hal își puse din nou ochelarii, dar chipul din fața ei nu deveni mai familiar. Numele Treswick îi spunea totuși ceva și Hal căuta frenetic prin fișierul mental al numelor, încercând să potrivească figura lui cu un membru al familiei. Și apoi, dintr-odată, cu un amestec de ușurare și agitație, își aminti.

— Domnule Treswick – dumneavoastră mi-ați scris!

Întinse o mână:

— Sunt Hal. Vreau să zic Harriet Westaway.

Cel puțin, spusă așa, treaba asta nu era o minciună. Nu chiar, orișicât.

Urmă o pauză. Hal simți cum stomacul i se contractă. Era momentul adevărului – sau unul dintre ele. Dacă adevărata Harriet Westaway avea treizeci și cinci de ani sau era blondă sau avea un metru optzeci, totul se termina înainte de a începe. Putea să-și ia adio chiar și de la intratul în biserică, ca să nu mai vorbim de moștenire. Se va întoarce la Brighton cu același tren, cu portofelul gol și cu mândria zdrobită.

La început, domnul Treswick nu spuse nimic, doar clătină din cap, iar Hal simți că stomacul i se

întoarce pe dos: *O, Doamne, s-a terminat. S-a terminat definitiv.*

Dar apoi, chiar înainte să apuce să gândească ce să mai spună, el îi luă mâna, presând-o între două mănuși calde din piele:

— Ei, ei, ei…

Încă dădea din cap, a neîncredere, realiză Hal.

— Ei bine, eu niciodată… Cât de mult, de bucuros sunt că ai putut să ajungi. Nu eram sigur că vei primi scrisoarea la timp – n-a fost o sarcină ușoară să te găsesc, trebuie spus! Mama ta…

Părea brusc să se gândească mai bine la direcția pe care o luase conversația și se opri, pentru a-și ascunde confuzia, își scoase ochelarii pentru a-i șterge de ploaie.

— Ei bine, spuse el în timp ce îi așeza la loc pe nas, nu contează acum. Să zicem doar că a fost un mare noroc că te-am găsit la timp. Dar sunt atât de bucuros că ai reușit să ajungi!

Mama ta. În marea de incertitudini, cuvintele astea păreau ceva solid de care Hal putea să se agațe – ceva concret, pe care putea să înceapă să construiască. Deci era așa cum se gândise: fata moartă a doamnei Westaway era legătura ei cu toate astea.

Hal avu brusc o imagine cu ea însăși, făcându-și cu greu loc prin noroiul mișcător, acaparator, și găsind ceva solid pentru a se odihni o clipă.

— Sigur, spuse ea și reuși să zâmbească, în ciuda dinților încleștați de frig. Și eu mă bucur.

— Oh, dar tremuri! spuse îngrijorat domnul Treswick. Lasă-mă să te conduc în biserică. Este o zi foarte urâtă și mă tem că St Piran nu are deloc încălzire, deci nu este cu mult mai bine înăuntru, dar cel puțin vei fi la adăpost. Te-ai…

Se opri, căci ajunseseră la poarta cimitirului, pe care o deschise, lăsând-o pe Hal să treacă.

— Dacă m-am… ce? întrebă ea, în timp ce arcada îi ferea pentru moment de ploaie.

Domnul Treswick își lustrui din nou ochelarii – în zadar, își dădu seama Hal, văzând întinderea

cimitirului pe care o mai aveau de traversat.

— Te-ai întâlnit cu unchii tăi? întrebă el, pe un ton nesigur, iar Hal simți un val brusc de căldură în inimă, în ciuda zilei friguroase.

Unchii. *Unchii.* Avea unchi.

Ba nu ai, își spuse ea cu asprime, încercând să tempereze sentimentul care o cuprinsese. *Nu sunt rudele tale.* Dar nu se putea gândi așa. Dacă voia s-o scoată la capăt, nu era suficient să se prefacă, trebuia să creadă asta.

Dar ce ar trebui să spună? Cum i-ar putea răspunde la întrebare? Stătu mult timp încercând să se gândească, înainte de a-și da brusc seama că se holbează la domnul Treswick și că omulețul se uita la ea, nedumerit.

— Nu, spuse ea în cele din urmă.

Răspunsul fusese la mintea cocoșului. Nu avea niciun rost să pretindă că-i știa pe oamenii care stăteau în picioare chiar acolo și care ar fi putut da în vileag minciuna ei, imediat ce l-ar fi văzut pe domnul Treswick.

— Nu, nu i-am văzut niciodată. Ca să fiu sinceră…

Își mușcă buza, întrebându-se dacă asta era calea cea bună, dar sigur era mai bine să spună adevărul ori de câte ori putea.

— Ca să fiu sinceră, termină ea precipitat, nu știam că *am* vreun unchi până când mi-ați scris. Mama nu mi-a spus niciodată.

Domnul Treswick nu zise nimic, ci doar clătină din cap, fie cu înțelegere resemnată, fie cu negare deconcertată, Hal nu era sigură.

— Mergem? întrebă el, privind cerul gri de deasupra. Nu cred că ploaia o să se rărească deloc, așa că am putea foarte bine să ne grăbim.

Hal încuviință și parcurseră împreună distanța scurtă de la poartă la biserică.

În pridvor, domnul Treswick își șterse ochelarii din nou și își strânse centura hainei de ploaie, înainte s-o invite pe Hal înăuntru, dar, când era pe cale să-l

urmeze, își înclină capul ca un cocker spaniel și se răsuci la sunetul unui motor:

— Ah, scuză-mă, Harriet, cred că este cortegiul de înmormântare. Pot să te las să te așezi singură?

— Bineînțeles, spuse Hal, iar el dispăru în ploaie, lăsând-o să intre singură în biserică.

Ușa era întredeschisă, ca o protecție împotriva vântului puternic și a ploii, dar când intră, primul lucru care o izbi nu fu frigul, ci absența oamenilor. Nu erau mai mult de patru sau cinci persoane așezate în strane. Ea presupusese că grupul de oameni îndoliați pe care îi văzuse din taxi erau întârziații care se alăturau celor aflați deja în biserică, dar acum își dădu seama că asistase la sosirea tuturor celor prezenți.

Erau trei femei foarte în vârstă în cea de-a doua strană din față, un bărbat de vreo patruzeci de ani care aducea a contabil, așezat în spate, și o femeie în uniforma asistenței medicale a districtului, stând pe marginea stranei lângă intrare, de parcă ar fi fost gata să o ia la picior dacă slujba dura prea mult.

Hal se uită în jur, încercând să-și dea seama unde ar trebui să stea. Există o regulă la înmormântări? Încercă să-și amintească slujba ținută pentru mama ei, la Crematoriul din Brighton, dar nu-i venea în minte decât capela mică repede ocupată de oamenii de la debarcader și de vecini, clienți recunoscători, vechi prieteni și figuri pe care nici măcar nu le recunoștea, dar a căror viață se intersectase cu a mamei ei. În spate, oamenii stăteau în picioare, lipiți de perete pentru a face loc tot mai multor persoane cernite, și îl zărise pe Sam, de la chioșcul cu pește și chipsuri, oferind scaunul unui vecin mai în vârstă de la Marine View Villas. Cineva îi ținuse un loc în față lui Hal, dar de restul lumii nu era sigură, cum și cine a decis să stea unde să stea sau ce ierarhie a doliului era valabilă în situații similare.

Oricare ar fi fost regulile, totuși, cine nu o întâlnise niciodată pe moartă sigur era clasat mai la coada îndoliaților.

În cele din urmă, se așeză în spate, dar nu atât de ostentativ precum contabilul și asistenta – la trei sau patru rânduri în fața lor, pe partea dreaptă. Ochelarii îi erau încă pătați de picăturile de ploaie care se uscau, și ea îi scoase ca să-i șteargă, ascultând, așa cum făcuse și până acum, freamătul picioarelor, darabana ploii pe acoperiș și tușea ocazională a femeilor din față. Încerca să nu tremure.

Hal avea doar două haine – jacheta de piele jerpelită, pe care o purta în fiecare zi, și o haină de culoare închisă, de ploaie, care fusese a mamei ei și care era prea mare pentru ea. Jacheta de piele era neagră, e drept, dar nu părea potrivită pentru o înmormântare, așa că își luase doar haina de ploaie. Îi ținuse de cald în tren, dar, pentru că nu fusese folosită mult timp, stratul ei impermeabil se uzase, iar țesătura se îmbibase cu apă pe scurtul drum de la taxi la cimitir. Acum stătea în biserica rece și simțea cum umezeala o pătrunde până la piele. Mâinile ei, când și le privea în poală, erau albăstrui, și trebuia să le afunde în buzunarele hainei subțiri pentru a-și împiedica degetele să tremure, înfrigurate.

În fundul unuia din buzunare simți ceva rotund și aspru, frecându-se de pielea ei amorțită și, când trase obiectul afară, zâmbi. Mănuși. Ceva cald, în sfârșit. Păreau un cadou de la mama ei.

Tocmai și le trăgea pe mâini când izbucni o explozie de sunete de la o orgă nevăzută, iar ușile capelei se deschiseră larg, lăsând să intre o rafală de vânt care împrăștie pe culoar broșurile[14] scrise pe hârtie subțire.

Preotul sau poate vicarul – Hal nu era sigură care dintre ei – apăru primul, iar în spatele lui veneau patru bărbați în costume negre, purtând un sicriu îngust din lemn de culoare închisă.

Pe purtătorul din spate, stânga, Hal îl recunoscu imediat ca fiind domnul Treswick, cu haina lui de ploaie desfăcută, dând la iveală costumul negru și cravata. Se străduia puțin mai mult decât ceilalți trei bărbați, fiindcă era mai scund și, pentru a compensa

asta, trebuia să ridice colțul lui de sicriu mai sus decât îi era la îndemână.

În dreapta-față era un bărbat cu chelie, la vreo cincizeci de ani, despre care Hal presupuse că trebuie să fie Harding Westaway. Se uită atent la el, la fața fălcoasă și la părul decolorat, subțire, încercând să și-o imprime în memorie. Avea aerul unui om care mănâncă bine, dar vrea întotdeauna mai mult, ciugulind nuci și brânză și fructe și plângându-se ulterior de indigestie. Era în el și mulțumire de sine, și nesiguranță. O combinație ciudată. În timp ce Hal îl privea, el își trecu mâinile prin păr, de parcă simțea privirile care îl evaluează.

În stânga lui era un bărbos cu părul blond-închis, virând spre gri la tâmple, care semăna suficient de bine cu Abel Westaway pentru ca Hal să-l identifice pe ultimul purtător drept al treilea fiu, Ezra.

Era de departe cel mai tânăr om din grup și, în vreme ce frații lui aveau pielea deschisă la culoare, Ezra era foarte bronzat. Era, de asemenea, singura persoană din întreaga biserică care nu avea expresia căutată de durere – de fapt, când trecu pe lângă Hal, îi oferi un zâmbet de pisică Cheshire[15] și ea simți un șoc nepotrivit cu momentul și locul acela.

Își întoarse capul, confuză, prefăcându-se că nu a văzut nimic, privind spre altar, simțindu-și obrajii arzând.

Nu era doar zâmbetul – deși zâmbetul era cât se poate de nepotrivit. Rânjetul ăla flirta, făcea ochi dulci. *Nu știe că e unchiul tău,* își spuse ea. *Habar nu are cine ești.*

Asta pentru că nu este unchiul tău, îi răspunse fără menajamente conștiința.

Erau ca două voci care se luptau în capul ei. Hal își apăsă mâinile înmănușate pe frunte, simțind răceala ploii încă prezentă prin lână și știind că, dacă nu pune lucrurile cap la cap până la parastas, va fi demascată ca impostoare chiar înainte de sfârșitul slujbei.

Purtătorii trecură încet pe lângă ea, depunând sicriul îngust în partea din față a bisericii, și apoi se

așezară ceremonios în stranele din față, urmați de micul șir de membri ai familiei care le călcară pe urme.

Și slujba începu.

Capitolul 10

O oră mai târziu, totul se terminase – sau aproape. Mica congregație era din nou în ploaie, adunată în jurul mormântului, în timp ce sicriul era coborât în pământul reavăn, iar preotul își înălță vocea pentru a-și da binecuvântarea peste urletul vântului deasupra mării.

Era aproape întuneric, iar temperatura scăzuse și mai mult – Hal tremura necontrolat în haina ei subțire, dar era recunoscătoare pentru vânt și pentru ploaie: sub acoperirea vremii, nimeni nu putea să-i interpreteze expresia decât drept sfârșită și plină de durere. Ochii i se scăldau în lacrimi autentice, clipind pentru a îndepărta picăturile care i se scurgeau din păr. Nimeni nu s-ar fi așteptat să plângă – știa asta –, dar următorul test era parastasul de la Casa Trepassen, iar Hal știa că acolo nu putea scăpa de o examinare minuțioasă. Era o ușurare să nu trebuiască să se gândească, fie și pentru câteva minute, la expresia de pe fața ei sau la limbajul defensiv al corpului ei – aici, îngrămădită în jurul mormântului, cu vântul biciuind fețele celor îndoliați, își putea ține brațele în jurul trupului, cu un gest protector –, și să nu dea vina decât pe vreme.

În cele din urmă, preotul spuse ultimele cuvinte și Harding aruncă o mână de pământ nisipos din găleata acoperită, de pe marginea mormântului. Se auzi un plescăit, mai degrabă decât o bufnitură, pe capacul sicriului de lemn, după care trecu găleata fratelui său Abel, care aruncă la rândul său o mână de pământ, dând din cap în timp ce făcea asta, deși Hal nu putea spune ce însemna gestul. Găleata făcu turul celor prezenți și se goli grămăjoară după grămăjoară, iar câteva flori strălucind de la ploaie urmară bulgării de pământ în mormânt. Ultimul care luă găleata fu Ezra. El aruncă pământul aproape neglijent și apoi se întoarse spre Hal, ascunsă după el, chiar în spatele umărului său, încercând să se ferească de alte priviri.

Nu spuse nimic, doar îi întinse găleata și Hal o luă. Brusc, o izbi sentimentul că săvârșea ceva întru totul greșit – aproape o blasfemie –, în acest act simbolic de a îngropa o femeie de care nu o lega nimic. Dar ochii familiei erau ațintiți asupra ei și nu avea de ales.

Pământul era acum năclăit de ploaie și trebui să-și scoată mănușile și să sape în noroi cu unghiile.

Bolovanul căzu peste sicriu cu un bufnet surd, ca și cum ar fi pus punct unui destin, și Hal înmână găleata preotului.

— Cenușă în cenușă, spuse preotul peste zgomotul vântului și al valurilor, țărână ești și în țărână te vei întoarce…

Hal își șterse de haină, pe furiș, palma plină de noroi și încercă să oprească înțelesul cuvintelor, dar amintirile continuau s-o asalteze – cum ar fi cea a vicarului care oficiase slujba de la incinerarea mamei sale, cuvintele lui de mângâiere, fără sens, și promisiunile în care nu putea să creadă. Simțea sub unghii nămolul nisipos și își aminti, cu o forță pe care o simțea ca o lovitură în piept, cum îi aluneca în palmă cenușa mamei sale, când o împrăștiase în altă zi de decembrie, cu trei ani în urmă. Se dusese pe plaja din Brighton într-o zi la fel de vântoasă ca asta, doar că fără ploaie, mersese până la marginea mării, cu picioarele goale, înghețate pe pietre, și se oprise în mijlocul unor buruieni spongioase, uitându-se cum cenușa i se scurgea printre degete și se împrăștia în mare.

Așa cum stătea acum, privind la buza rece și umedă a mormântului, Hal își simți din nou inima strânsă-n gheara durerii, de parcă s-ar fi redeschis o rană veche și doar pe jumătate vindecată. Merita cu adevărat să facă toate astea – forțându-se iar să treacă prin ritualurile dureroase ale doliului și amintirii – pentru ceva ce ar putea să nu fie nimic mai mult decât o lampă urâtă sau o colecție de cărți poștale?

Există două căi înaintea ta, se răsucesc și se intersectează…

Își dădu seama că unghiile îi intrau adânc în palme și se gândi la Pajul săbiilor, gata să facă față mărilor furtunoase, cu sabia ridicată și chipul hotărât.

Adevărul era că acele două căi dispăruseră acum. Alesese una – și oprise posibilitățile oferite de cealaltă, ca și cum n-ar fi existat vreodată. Nu era nicio cale înapoi, nu avea niciun rost să-și analizeze decizia. Făcuse alegerea de care avea nevoie pentru a supraviețui, iar acum singura cale de ieșire era de a intra mai adânc în înșelăciune. Nu putea nici măcar să renunțe.

În cele din urmă, fură rostite cuvintele finale, preotul începu să-și strângă lucrurile și restul familiei se împrăștie, îndreptându-se spre mașini, cu gulerele ridicate împotriva vântului și a ploii.

Hal simți un fâlfâit de panică în stomac. Trebuia să spună ceva – și repede. Trebuia să-l roage pe unul dintre ei să o ia în mașină, dar gândul de a se apropia din senin de acești străini i se păru brusc mai terifiant decât orice altceva. Nu era doar teama de a fi descoperită. Era ceva mai profund – mai copilăresc. Pe cine ar fi trebui să roage? *Cum*?

— Eu… – spuse ea, dar gâtul îi era înțepenit și vocea răgușită. Eu… oare este…

Niciunul dintre ei nu se întoarse. Harding se afla în față, înconjurat de cei trei adolescenți ai săi și însoțit de o femeie care trebuia să fie Mitzi. Îl recunoscuse de pe Facebook pe Richard, care deja bufona frenetic telefonul, în timp ce îl urma pe tatăl lui spre locul de parcare. Abel și Ezra mergeau în spatele lor, adânciți în conversație.

Privindu-i, Abel își cuprinse fratele cu brațul, strângându-l ușor, ca pentru a-l consola, iar Ezra ridică din umeri, puțin nerăbdător.

Ceilalți se împrăștiaseră deja spre mașinile lor, parcate sub tisele care picurau.

Era în pericol de a rămâne singură în acest cimitir pustiu. Panica i se ridică în gât:

— Scuzați-mă, spuse ea din nou, mai tare, și apoi, ca și mai înainte, simți o mână pe umăr și se întoarse

brusc, descoperindu-l pe domnul Treswick stând acolo, cu umbrelă cu tot:

— Harriet! Pot să te conduc la Trepassen?

— Da, o, da!

Hal simți că vorbele i se rostogolesc aproape incoerent.

— Mulțumesc mult, nu eram sigură…

— Mi-e teamă că nu va mai fi loc în mașinile funerare, locurile din cortegiul oficial sunt ocupate, dar dacă nu te deranjează să mergi cu mașina mea…

— N-nu – deloc, spuse Hal cu dinții clănțănind de frig și înghiți, încercând să se liniștească, pentru ca recunoștința să fie mai puțin evidentă. Mulțumesc, domnule Treswick, mulțumesc frumos.

— Nu ai de ce. Uite, ține umbrela – ai grijă să nu se dea peste cap, mă tem că rafalele dinspre mare sunt destul de imprevizibile – și îți iau eu valiza.

— Oh, nu, protestă Hal, vă rog, dar era prea târziu.

Omulețul luă cu ușurință valiza de unde o lăsase ea, pe poteca pietruită. Umbrela era în mâna ei, iar el își făcea loc prin ploaie spre mașină, parcată la bordura unde o lăsase taxiul.

În interiorul Volvo-ului, domnul Treswick dădu la maximum încălzirea și, în timp ce mașina pornea, împroșcând bălțile din șanțuri, Hal simți că frigul începe să-i părăsească degetele. În cimitir crezuse că nu se va mai încălzi vreodată – era ca și cum i-ar fi intrat în oase.

Acum, aerul cald năvălind din orificiile de pe tabloul de bord îi făcea mâinile să se dezghețe și să doară, deși răceala dinăuntrul ei părea fără sfârșit.

— Sunt vreo patru mile până la Trepassen, spuse domnul Treswick de dragul conversației, înaintând încet pe alee spre drumul principal, ștergătoarele agitându-se frenetic dintr-o parte în alta.

La răscruce se opri, privind drumul în sus și-n jos prin întuneric, încercând în zadar să vadă dacă vine o mașină și, în cele din urmă, cu sentimentul că ia în

grijă două vieți, apăsă pe accelerație și mașina traversă intersecția, luând viteză.

— Sper că doamna Warren ne așteaptă cu ceai. Rămâi peste noapte?

— Eu… pe Hal o trecu un fior de vinovăție.

Nu fusese în stare să scrie – nu era timp – și nu știa cum s-ar descurca dacă invitația de găzduire fusese cumva anulată.

— Mi-ar plăcea, da, dar mă tem că nu am apucat să-i spun doamnei Warren că vin. Scrisoarea dumneavoastră a sosit doar acum două zile – m-am gândit că un răspuns n-ar fi ajuns aici la timp…

— O, îmi pare rău, ar fi trebuit să adaug un număr de telefon, spuse domnul Treswick scuzându-se. Dar nu contează, doamna Warren va reuși să pregătească o cameră, sunt sigur. Ar fi trebuit să te avertizez…

Aruncă o privire ezitantă spre haina umedă a lui Hal și la veșmintele jilave de sub ea.

— Mă tem că nu există încălzire centrală la Trepassen, doamna Westaway n-a apucat s-o instaleze. Dar există o mulțime de șemineuri și de sticle cu apă caldă și așa mai departe. Ar trebui să te simți… ezită el, ei bine, *destul* de confortabil.

— Mulțumesc, spuse Hal cu blândețe, deși ceva din tonul lui o făcea să se îndoiască de adevărul cuvintelor sale.

— Trebuie să-ți spun… – domnul Treswick schimbă treapta de viteză în timp ce urcau un deal –, am fost puțin surprins să aflu că Maud a avut un copil.

Maud. Deci ăsta era numele fiicei dispărute. M. Westaway – ca mama ei. De aici pornise oare greșeala? Hal simți un val tăcut de mulțumire pentru că nu-și adusese certificatul de naștere complet, apoi în mintea ei pâlpâi altceva, un soi de alarmă. De ce spusese domnul Treswick că a fost surprins că Maud a avut un copil? Era ceva ce trebuia să știe? Ar putea întreba sau asta i-ar dezvălui ignoranța?

— Eu… Ce vreți să spuneți? întrebă ea în cele din urmă.

— O, râse domnul Treswick. Era foarte hotărâtă când era tânără. Jura mereu că nu se va căsători niciodată și nu va avea copii. Îmi amintesc că i-am spus odată, probabil că avea vreo doisprezece ani la acea vreme: „S-ar putea să simți diferit când o să crești, draga mea”, și ea a râs și a spus că sunt un nebun bătrân – era destul de francă mama ta. Mi-a spus că un copil nu este decât un lacăt pe cătușele patriarhale ale căsătoriei. Aceasta a fost expresia pe care o folosea – îmi amintesc destul de bine. Îmi amintesc cum mă gândeam la vremea aceea că era mai degrabă neobișnuit pentru un copil de acea vârstă. Așa că am fost puțin luat prin surprindere să aflu că de fapt a făcut un copil – și era destul de tânără, după cum înțeleg?

— Avea optsprezece ani, zise Hal abia auzit. Când m-a făcut pe mine.

Optsprezece. Când era copil, părea o vârstă perfect rezonabilă – și mai târziu, de fapt. Acum avea ea însăși douăzeci și unu de ani și nu-și putea imagina prin ce trecuse mama ei, cât se luptase pentru a avea singură grijă de-un copil.

Dar cuvintele abia îi scăpaseră din gură când își dădu seama de greșeală și simți un val de furie rece pe șira spinării pentru ceea ce tocmai lăsase să-i scape. La naiba! La naiba! Ce stupid, ce greșeală de amator!

Era prima regulă când dădeai în cărți – să fii cât mai vag posibil, să încerci să nu oferi informații precise, cu excepția cazului în care poți retracta sau deturna înțelesul, dacă ai greșit serios. Întotdeauna *Văd numele unui om… un nume cu un f în el…?,* mai degrabă decât *Am veşti de la vărul tău, Fred.* Dacă trebuie să ghicești ceva anume, ghicește ceva ce este statistic cel mai probabil – *Văd o mașină albastră…* Niciodată una verde.

Hal tocmai făcuse două erori grave în mai puțin de cinci cuvinte. Dăduse o informație precisă, inutilă, și era puțin probabil să aibă dreptate statistic. Câte femei aveau copii la optsprezece ani? Două procente? Mai puțin? Nu avea idee.

Dar, chiar lăsând asta la o parte, nu știa destul despre viața acelei femei pentru a face astfel de presupuneri. Dacă Maud ar avea acum cincizeci și ceva de ani, astfel încât un calcul elementar să-i indice domnului Treswick că relația era imposibilă? Dar dacă era încă acasă la vârsta de optsprezece ani? Hal fusese păcălită de falsa asigurare a domnului Treswick, „destul de tânără, după cum înțeleg” – o informație care părea să se potrivească atât de bine cu viața lui Hal. Dar sunt cazuri și cazuri. O mamă de douăzeci și cinci de ani este „destul de tânără” în zilele noastre. Tocmai derapase – și rău.

Nervoasă, se uită dacă domnul Treswick începe să se încrunte, adunând cifre. Dar nu dădea semne că ar fi observat greșeala ei. De fapt, abia părea să-i fi auzit remarca. Mintea lui umbla aiurea.

— Cătușele patriarhale ale căsătoriei – spuse el cu un chicot. Această expresie îmi va aminti întotdeauna de mama ta. Deși, desigur – aruncă o privire scurtă spre ea, cu ochii strălucitori –, nu s-a căsătorit niciodată, înțeleg?

— N-nu, spuse Hal.

În ciuda frigului din oase, își simți fața fierbinte, arsă de aerul din aerotermă. Cât de proastă fusese. De acum înainte nu va mai oferi informații – doar va corobora ceea ce îi spuseseră deja ceilalți.

Deși poate… Mașina făcu o curbă, anvelopele fâșâiau umed, iar Hal își apăsă obrazul de fereastra rece și încercă să cugete. Poate că nu fusese așa de proastă recunoscând vârsta mamei. Era foarte posibil – probabil, chiar – să fie prinsă la un moment dat. Poate că era mai bine să ofere voluntar informații oneste acum, astfel încât, dacă ar fi fost prinsă, ar fi putut să prezinte totul ca o neînțelegere, în care nimerise din întâmplare, mai degrabă decât o escrocherie cu sânge-rece. Dacă începea să mintă acum, nu mai avea cale de întoarcere mai târziu. Nu fără urmărire penală pentru fraudă.

Maud Westaway. Dacă ar fi știut numele, l-ar fi putut căuta pe Google în tren și ar fi aflat ceva

despre femeia asta care trebuia să fie mama ei. Cum arăta? Ce vârstă avea? Și ce i s-a întâmplat?

Era prea târziu acum. Nu putea să-și scoată telefonul și să înceapă să caute în fața domnului Treswick. Dar era ispititoare ideea de a avea câteva fapte de bază, cu care să se înarmeze înainte de a se confrunta cu presupușii ei „unchi". Nu-și putea permite să derapeze din nou. Ar putea oare să se izoleze când ajungeau în casă? Poate dacă ar fi cerut un rând de haine uscate…?

Tăcu pentru tot restul călătoriei, la fel ca domnul Treswick, deși acesta îi aruncase o privire ciudată în timp ce Volvo-ul înghițea mile și mile din drumul de țară. Doar când mașina începu să încetinească, Hal își îndreptă spatele, iar domnul Treswick își înălță vocea deasupra zgomotului ștergătoarelor:

— Am ajuns.

Arătă spre stânga, luminile de semnalizare aurind picăturile de ploaie.

— Casa Trepassen. Ah, porțile sunt deschise. Foarte bine. Trebuie să spun: nu mi-ar fi plăcut ideea de a mă lupta cu zăvorul pe vremea asta!

Intră cu grijă prin porțile uriașe din fier forjat și rulă pe un drum lung, acoperit cu pietriș.

Departe în față era o clădire lungă și joasă și, pe măsură ce se apropiau, Hal își dădu seama tulburată că o recunoaște. O imagine îi sclipi în minte – ferestre înalte, o întindere de iarbă în pantă – și iat-o apărând în fața ochilor ei ca prin minune.

Hal rămase cu gura căscată și, pentru o clipă, sentimentul păru inexplicabil – apoi, cu puțină emoție, își dădu seama de ce. Evident. Era cartea poștală pe care o găsise online. *Am băut un ceai foarte bun la Casa Trepassen.* Poza fusese făcută doar puțin mai de aproape, și șocul recunoașterii pe care îl trăia nu era altceva decât perspectiva încadrându-se la locul ei. Dar, chiar în timp ce recunoștea imaginea, observă și schimbările – iedera și vița Virginia[16], care păreau mici ornamente decorative în acea carte poștală, acopereau acum toată partea din față a casei, părând să sufoce

bovindourile și coloanele care sprijineau pridvorul. Vopseaua zidurilor nu mai era albul pur din cartea poștală, ci crăpată și scorojită, gazonul crescuse prea mult, iar buruienile se iteau dintre dalele terasei.

Hal simți că speranțele ei încep să se evapore, împreună cu certitudinea pe care o simțise în tren. Unde erau poneii, semnele care indicau vacanțele exotice, costumele scumpe? Dacă erau bani aici, nu fuseseră cheltuiți de mult.

Trecură printr-o dumbravă de tise, ploaia oprindu-se temporar în timp ce înaintau pe sub baldachinul gros al ramurilor – și, când erau acolo, o rafală în alb și negru se năpusti fără avertisment din copacii de deasupra iar domnul Treswick coti brusc și izbi un pneu de unul dintre bolovanii de granit care marcau marginea aleii.

„Ce blestemăție!” Părea înfricoșat, în timp ce îndrepta volanul, și conduse mai încet pe ultimii metri către casă, cu ploaia reîncepând când părăseau adăpostul dumbrăvii.

— Ce-a fost asta? întrebă Hal, privind înapoi peste umăr. Un pescăruș?

— Nu, o coțofană. Casa este plină de ele – sunt o grămada. Pot fi surprinzător de agresive.

Mașina trecu pe sub o arcadă și încetini până se opri într-o curte de acces acoperită cu pietriș, în dreapta fațadei. Acolo, opri motorul și-și șterse pe pantaloni palmele care tremurau.

— Se presupune că sunt la originea numelui casei, știi. *Piasenn* este cuvântul cornish pentru coțofană[17]. Și *tre* înseamnă fermă sau cătun. Deci se spune că Trepassen este o formă a Tre Piasenn – Ferma Coțofenelor. Dacă este adevărat sau nu, nu am nicio idee, dar cu siguranță casa e demnă de numele său. O altă teorie susține că are legătură cu cuvântul cornish pentru trecut, *passyen.* Eu, unul, nu știu. Nu sunt expert în cornish, din păcate.

Își netezi părul și-și desfăcu centura de siguranță, arătând, pentru prima dată de când îl văzuse Hal, șocat:

— Eu… Nu mă *omor* după păsări – este un fel de fobie. Oricât de mult mi-ar plăcea să o înving, nu am reușit Și coțofenele de aici…

Avu o mișcare involuntară:

— Ei bine, cum spuneam, sunt foarte numeroase și deloc timide. Cel puțin – își luă umbrela și arboră un zâmbet, mai degrabă nefericit – cel puțin în această casă nu există niciun pericol de întristare.

— Întristare? spuse Hal, uimită.

— Păi, da, nu știi poezia? *Una pentru întristare, două pentru bucurie* și așa mai departe? Deși bucuria pare la fel de improbabilă – n-am văzut niciodată mai puțin de o jumătate de duzină de coțofene adunate aici.

— Da… spuse Hal încet. Da, știu poezia.

Mâna i se duse la umăr și atinse pielea de-acolo, pe sub haina subțire, amintindu-și, apoi lăsă mâna să cadă:

— Cel puțin… Știu primele patru versuri. Oare merge până la șase?

— O, da, spuse domnul Treswick, apoi se încruntă: Stai să văd… *una pentru întristare, două pentru bucurie, trei pentru o fată, patru – pentru un băiat să fie.* Ce urmează? *Cinci pentru argint…* șase cred că este aurul. Da, așa e, *șase – aur strălucit.*

Șase – aur strălucit, se gândi Hal. Își mușcă buza. Dacă ar fi fost superstițioasă, putea să considere că e un semn. Dar nu era.

Anii de lucru cu cărțile nu o făcuseră mai credincioasă – mai degrabă invers. Erau mulți ghicitori în cărți care credeau; îi întâlnise. Dar Hal știa, fiindcă văzuse de aproape, că semnele și simbolurile erau create de oameni care caută tipare și răspunsuri – care, de fapt, nu însemnau nimic.

După ce i le arătase domnul Treswick, putea vedea și ea coțofenele, adăpostite în tisă. Două erau pe pământ, ciugulind boabe. Patru, pe ramuri. Și ultima, cea care plonjase ca o bombă, stătea pe acoperișul verandei, în ploaie, uitându-se la ei amenințător.

— Dar șapte? spuse Hal încet. Mai mult aur?

— Nu, răspunse domnul Treswick râzând. Din păcate, nu.

Coborî din mașină și se grăbi să-i dea roată, având umbrela deschisă. Vorbea peste zgomotul ploii, care bătea darabana pe pânza umbrelei:

— Șapte este ultimul vers al poeziei. *Șapte coțofene sunt pentru un secret nicicând dezvăluit.*

Poate că era din cauza ploii sau vântului care răvășea valea. Hal nu se putea împiedica să tremure, în timp ce-și scotea valiza din mașină și îl urma pe domnul Treswick, sub protecția umbrelei acestuia, în pridvorul Casei Trepassen.

4 decembrie 1994

Mi-a fost rău din nou azi-dimineață, coborând repede pe scările abrupte și prin pasajul lung către toaletă, în cămașă de noapte, îngenuncheată apoi pe podeaua cu gresie rece ca să dau afară ultimele rămășițe ale mesei de aseară.

După aceea mi-am curățat dinții, am suflat în căușul palmelor, ca să fiu sigură că respirația mea nu are vreun miros acru, dar, când am deschis ușa spre coridor, Maud stătea afară, cu brațele încrucișate peste vechiul ei tricou Smiths[18], pe care îl poartă în loc de pijama adevărată.

N-a spus nimic, dar era ceva care nu mi-a plăcut în expresia ei. Afișa o îngrijorare amestecată cu altceva, nu sunt sigură cu ce. Cred că ar fi putut fi… milă? Gândul ăsta m-a supărat.

Se sprijinea de perete, blocându-mi drumul, și nu s-a mișcat când am ieșit și am închis ușa băii în spatele meu.

— Îmi pare rău.

Mi-am scuturat părul de pe față, încercând să par nepăsătoare:

— Ai așteptat mult?

— Da, spuse ea categoric. Destul de mult. Ești bine?

— Bineînțeles, am spus, împingând-o și obligând-o să se retragă spre perete. De ce n-aș fi? am întrebat peste umăr.

A ridicat din umeri, dar știu ce voia să spună. Știu exact ce voia să spună. M-am gândit la expresia de pe fața ei, la felul în care ochii ei negri și limpezi m-au urmărit în timp ce mă întorceam în podul meu. Și, cum stau aici, în pat, scriind asta pe genunchi, uitându-mă la coțofenele plonjând până jos peste grădina înzăpezită, mă întreb… cât de mult pot să am încredere în ea?

Capitolul 11

Domnul Treswick o conduse printr-o intrare laterală, într-un vestibul boltit, cu pardoseală din teracotă roșie. Hal îl urmă înăuntru, scuturându-și capul în vreme ce șuierul ploii era înlocuit de zgomotul sec al picăturilor de apă căzând din haina ei și din umbrela domnului Treswick.

— Doamnă Warren! strigă el, iar vocea îi răsună pe coridorul lung. Doamnă Warren! Sunt Robert Treswick.

După un interval de tăcere, Hal auzi, ca și cum ar fi venit de la mare distanță, toc-toc, zgomotul unor pantofi pe gresia de la etaj, fiecare set de pași fiind urmat de un „bing" necunoscut. Își întoarse capul și, prin geamurile de sticlă ale ușii din stânga ei, văzu o bătrână îmbrăcată în negru, pe jumătate mergând, pe jumătate șchiopătând de-a lungul coridorului.

— Asta-i doamna Warren? îi șopti ea domnului Treswick, înainte de a se putea gândi mai bine la întrebare. Dar arată…

— Trebuie să aibă cel puțin optzeci de ani, rosti domnul Treswick abia auzit. Dar nu voia să știe de pensionare atât timp cât trăia bunica ta.

— Tu ești, Bobby?

Accentul ei era cornish, iar vocea era spartă, ca a unui corb. Domnul Treswick se strâmbă și, în ciuda crispării ei, Hal fu puțin amuzată să vadă un val de roșeață pe obrazul lui cenușiu, neras de câteva zile. El își scoase pălăria și tuși.

— Sunt Robert Treswick, doamnă Warren! răsună vocea lui pe coridor, dar ea clătină din cap:

— Vorbește tare, băiete, nu te pot auzi! Voi, tinerii, sunteți toți la fel! Mormăiți doar.

Când se apropie, Hal văzu că folosea un baston, iar vârful metalic al acestuia pe dalele de teracotă făcea „bing"-ul pe care îl auzise. Dădea pașilor ei un ritm ciudat, neuniform, toc-toc… bing, toc-toc… bing.

Într-un târziu, ajunse la ușă și se opri să bâjbâie cu bastonul, înainte ca domnul Treswick să se repeadă și să o țină deschisă, și ea șontâcăi mai departe.

— Așa.

Îl ignoră pe domnul Treswick, și ochii ei strălucitori, surprinzător de negri, se fixară pe Hal. Era în ei o expresie pe care Hal nu o putea citi – dar nu era căldură. Departe de asta. Un fel de… speculație, poate? Nu era absolut nicio urmă de zâmbet în vocea ei, pe când rostea:

— Tu ești fata. Măi, măi, măi.

— Eu…

Hal înghiți. Gâtul ei era uscat ca praful și deveni brusc conștientă de poziția sa defensivă – cu brațele îndoite, cu părul atârnând pentru a-și proteja fața. *Gândește-te la client,* îi sună vocea mamei în cap. *Gândește-te la ce vor să vadă când vin la tine.* Ar fi vrut să-și fi scos cerceii mari, în spirală, dar acum era prea târziu pentru asta. Încercă un zâmbet forțat, care îi destinse trăsăturile și le făcu mai puțin amenințătoare:

— Da, eu sunt.

Îi întinse mâna, dar bătrâna se întoarse ca și când nu ar fi văzut-o și fu nevoită să o lase să cadă.

— Nu mi-au spus dacă vii, aruncă doamna Warren peste umăr, dar aveam o cameră aerisită pentru orice eventualitate. Oi vrea să-ți schimbi hainele.

Era un ordin, nu o invitație, iar Hal încuviință umil din cap.

— Urmează-mă, spuse doamna Warren.

Hal prinse privirea domnului Treswick și ridică o sprânceană într-o întrebare mută. El îi oferi un mic zâmbet sec și-i făcu semn cu mâna spre scări, dar doamna Warren n-o aștepta pe Hal să fie de acord și deja își croia drum, cu greu, în sus pe scări, treaptă după treaptă, tropăind cu articulațiile sale lovite de artrită.

— Va trebui să urci în pod, spuse, pe când Hal se grăbea după ea, cu valiza lovind fiecare treaptă.

Erau tije de alamă de-a lungul fiecărei trepte, dar atât de mult praf se așezase în jurul lor, încât era

aproape imposibil să le vezi, ca și modelul covorului de dedesubt.

— Bineînțeles, spuse Hal fără suflare, în timp ce ajunseră pe palier, și doamna Warren începu alt tronson de scară, acesta mochetat cu un covor mai simplu, care se simțea tare sub picioarele lui Hal. Nicio problemă! adăugă ea.

— Nu are rost să ne plângem, spuse doamna Warren, ca și cum Hal ar fi făcut-o deja. N-am fost nicidecum avertizată, deci va trebui să te mulțumești cu asta.

— E bine, spuse Hal.

Își alungă resentimentele față de comportamentul doamnei Warren și zâmbi din nou, sperând ca asta să se simtă în vocea ei:

— Sincer. Nici nu mi-ar trece prin cap să mă plâng. Sunt foarte recunoscătoare că am o cameră.

Ajunseră la ceea ce părea a fi palierul de sus. Nu mai erau scări de aici încolo – doar un pasaj cu gresie, cu un rând lung de încăperi care păreau a fi dormitoare. O fereastră trebuie să fi fost deschisă într-unul dintre ele, pentru că venea de undeva un curent rece, destul de puternic cât să învolbureze praful în jurul gleznelor lui Hal.

— Toaleta e acolo, spuse doamna Warren, arătând din cap o ușă, la capătul îndepărtat al coridorului. Baia este cu un etaj mai jos.

Baia? Sigur trebuia să fie mai mult de o baie pentru întreaga casă!

Dar doamna Warren deschise una dintre ușile pe care Hal le luase drept dormitoare, dezvăluind o scară îngustă în perete. Apăsă butonul unui comutator și un bec se aprinse deasupra, luminând scara, de data asta doar din lemn simplu, fără covor, nici măcar un țol deasupra, doar o bandă subțire de linoleum pe palierul de sus. Bătrâna începu ascensiunea, cu vârful de metal al bastonului țăcănind în lemn în timp ce urca.

Hal așteptă la capătul scărilor, sub pretextul că-și recapătă respirația. Era ceva ce nu-i plăcea la scara aceea – poate îngustimea ei sau poate lipsa luminii

naturale, pentru că nu existau ferestre, nici măcar un luminator, sau poate că era modul în care părea să fie izolată de restul casei, ușa de la bază ascunzând însăși existența ei. Dar înghiți în sec și, deschizând ușa cât mai larg, o urmă pe doamna Warren până la ultima treaptă.

— Aici dormeau slujitorii? întrebă ea, auzindu-și ecoul vocii în spațiul închis.

— Nu, spuse sec doamna Warren, fără să se întoarcă.

Hal se simți cumva ignorată, dar, când ajunseră pe palier, doamna Warren se opri, se uită la ea și păru să se înmoaie puțin:

— Nu mai dorm aici. Încăperile servitorilor s-au mutat deasupra bucătăriei, când s-a reconstruit, spuse ea. Bineînțeles că toate sunt închise acum, am rămas doar eu, și eu dorm jos, lângă camera doamnei Westaway, în cazul în care ar fi avut nevoie de mine noaptea.

— Înțeleg, spuse Hal smerită.

O trecu un fior. Nu se simțise niciodată mai stingheră, în haina ei murdară și udă, în colanții deșirați, cu părul ei negru uscându-se de ploaie în șuvițe.

— A fost norocoasă să vă aibă.

— A fost, spuse doamna Warren. Gura îi era o linie subțire care indica dezaprobare. Dumnezeu știe că familia se îngrijea destul de puțin de confortul ei, deși văd că sunteți cu toții fericiți să veniți acum, ca niște coțofene la prădat.

— Eu… nu am… începu Hal iritată, dar se opri când doamna Warren făcu stânga-mprejur și se îndepărtă șchiopătând pe un coridor scurt și neluminat, spre o ușă închisă, apăsând clanța cu mâna ei noduroasă.

Ce-ar fi putut spune? La urma urmei era adevărat, cel puțin în ceea ce o privea. Închise gura și așteptă, în timp ce doamna Warren se lupta cu mânerul rigid, ținându-și bastonul sub braț.

— S-a umezit, spuse doamna Warren peste umăr, smucind de mâner. Tocul se umflă.

— Pot să… zise Hal, dar era prea târziu – chiar în clipa în care cuvintele îi părăsiseră gura, ușa cedă brusc și un șuvoi de lumină rece inundă palierul.

Doamna Warren făcu un pas înapoi și o lăsă pe Hal să treacă. Înăuntru era o cameră mică, îngustă, goală, cu un pat de metal într-un colț, un lavoar într-altul și o fereastră zăbrelită cu vedere spre grădină. Nu era niciun covor, doar scânduri goale și un preș la capul patului. Nu exista niciun calorifer, numai o sobă mică, umplută cu cărbune și deja aranjată cu grijă.

Barele de la geam îi dădură lui Hal o senzație ciudată în stomac, deși nu putea să spună de ce. Poate că era nepotrivirea de a le găsi aici, în pod. La parter poate erau necesare pentru a ține afară intrușii. Dar aici, sus, nu puteau avea decât o singură explicație: nu erau făcute să țină pe cineva afară – ci *înăuntru.* Numai că… aceasta nu era o cameră de copii, în cazul în care barele ar fi putut fi necesare pentru a împiedica un copil să se cațere pe geam. Era odaia unei cameriste, departe de restul casei, total nepotrivită pentru un copil mic.

Ce fel de persoană trebuia să-și împiedice servitoarele să evadeze?

— Ei bine, iată, spuse nervoasă doamna Warren. Sunt chibrituri pe policioară, dar nu prea avem cărbune, așa că să nu-ți închipui că poți face focul după voia inimii. Nu sunt bani de aruncat în sobă. Te las să despachetezi.

— Mulțumesc, spuse Hal. Camera mică era rece, iar dinții îi clănțăneau, deși încercă să-și încleștеze maxilarul ca să-i oprească. C-când ar trebui să c-cobor?

— Ceilalți nu sunt încă aici, spuse doamna Warren, părând să-i răspundă la întrebare, deși nu prea făcea acest lucru. Fără îndoială au ocolit pe drumul de coastă – vremea este întotdeauna rea în perioada asta a anului, din cauza furtunilor.

Se întoarse pe călcâie, înainte ca Hal să mai poată pune întrebări, și coborî scările înguste. Hal așteptă

și auzi ușa de jos închizându-se rapid, cu zgomot, apoi se așeză pe patul mic și privi în jur.

Camera avea doar câțiva metri din perete în perete – iar fereastra zăbrelită îi dădea senzația că se află într-o celulă, chiar și cu ușa deschisă. Era și extrem de frig. În timp ce aerul se așeza în jurul ei, Hal își dădu seama că, dacă răsuflă ceva mai puternic, își poate vedea aburii respirației. Pe pat era o pilotă verde-mentă, și Hal o luă de pe saltea și și-o înfășură în jurul umerilor. Simțea cum satinul fragil i se rărește sub degete, și îi fu teamă că țesătura s-ar putea dezintegra la atingerea ei, dar îi ea prea frig ca să stea fără să încerce să se încălzească într-un fel sau altul.

Se gândi să aprindă focul, dar părea inutil, din moment ce ar fi trebuit să coboare cât de curând, pentru a da ochii cu familia.

Și doar gândul de a-i cere dezaprobatoarei doamne Warren o altă găleată de cărbune o făcea pe Hal să se înfioare, amintindu-și de buzele ei subțiri și de expresia ei sumbră.

Oare doamna Warren disprețuia *toată* familia sau o disprețuia doar pe ea? se întrebă Hal. Poate că era din cauza sosirii ei de ultimă oră – deși nu părea chiar surprinsă. Poate erau de vină rochia și pantofii ei. Sau poate că… suspecta ceva? Era ceva în expresia ei ce Hal nu putea deslușI foarte bine, când o zărise prima oară, un fel de prudență… calculată. Era, realiză brusc Hal, privirea copilului care vede o pisica aparând în mijlocul unui stol de porumbei și stă deoparte pentru a urmări măcelul. Ce însemna asta?

Hal tremură din nou, în ciuda plăpumii, apoi, amintindu-și jurământul din timpul călătoriei, își scoase telefonul din geantă și începu să caute. Degetele cu care scria cuvintele erau înțepenite și ezitante, nu numai de frig, și făcu o pauză lungă înainte de a continua:

Maud Westaway St Piran lipsește decedată

Apoi apăsă Enter.

Pictograma se roti timp îndelungat, suficient pentru ca Hal să se uite întrebător la liniuțele care indicau gradul de acoperire al semnalului, din colțul dreapta sus al ecranului. Două din cinci. Nu grozav… dar ar fi trebuit să fie suficient pentru a avea ceva conexiune de internet, nu?

În cele din urmă, rezultatele apărură pe ecran și Hal simți o lovitură în stomac, pentru că acolo, chiar în partea de sus a listei, era referința despre care știa o să apară: linkul la ziarul care scrisese despre moartea mamei sale.

Maud Westaway St Piran lipseşte decedată, spunea textul de sub link, arătând că nu bifase toate criteriile de căutare, dar că acest rezultat indica cea mai bună corespondență.

Hal nu dădu click. Nu era cazul. Informațiile de care avea nevoie nu erau la acest link, cu detaliile lui triste și cu tonul de regret. „Medium practicant autodidact", își aminti Hal, și „Un personaj local familiar, cu veșmintele ei originale", ca și cum mama ei ar fi fost numai bună de a fi internată la balamuc – în locul femeii vesele, cu picioarele pe pământ, câștigându-și existența așa cum putea, pentru ea și pentru copilul ei.

„O mare pierdere pentru comunitatea de pe debarcader", asta era totuși adevărat.

Hal încă își amintea cum se adunaseră toți în jurul ei, când se întorsese la cabina mamei sale, își amintea simpatia mută de pe fețele lor. Așa cum avea să descopere luni și luni după aceea cești de ceai fierbinte lăsate discret în fața chioșcului ei, în zilele reci, sau ciubucurile de la baraca cu pește și chipsuri, care, nu se știe cum, ajungeau mereu la ea.

Acum clipea, navigând printre linkurile despre accident, privirea ei încețoșându-se în timp ce încerca să vadă textele din celelalte rezultate ale căutării. Dădu click pe câteva, dar niciunul dintre ele nu avea legătură cu ceea ce dorea. În orașul St Piran se pierduse un terrier West Highland și erau o mulțime de linkuri irelevante, care duceau la site-uri

cu cele mai potrivite nume pentru bebeluși și informații turistice.

În cele din urmă, închise ecranul, își strânse plapuma pe umeri și rămase pur și simplu așa, privind prin mica fereastră zăbrelită spre grădina stropită de ploaie.

Oricine ar fi fost Maud Westaway, orice s-ar fi întâmplat cu ea, părea că a plecat fără să lase o urmă.

Capitolul 12

Sunetul pneurilor pe pietrișul din fața ferestrei o făcu să ridice capul, risipindu-i gândurile. Plapuma de satin îi alunecă de pe umeri și o îndepărtă cu un gest reflex, tremurând în rafala bruscă a vântului rece, apoi o lăsă să cadă când se duse la fereastră pentru a vedea cine a sosit.

Nu întrezărea fețele oamenilor, doar creștetele capetelor și umbrelele, în timp ce se grăbeau să intre prin ușa principală, dar putea să admire mașinile parcate – erau două limuzine lungi, lucioase ca niște rechini, care formaseră cortegiul funerar.

Sosise familia. Adevăratul test urma să înceapă.

Se simțea dintr-odată rău, zăpăcită de tensiunea nervoasă.

Asta era. O întâlnire față în față cu presupusele ei rude.

Chiar avea de gând să facă asta?

Îi păcălea pe oameni pentru a trăi – știa asta în momentele ei de onestitate lucidă. Dar acum era altceva. Nu era vorba doar de a le spune oamenilor naivi ce voiau să audă sau ceea ce știau deja.

Era o *infracțiune.*

— Ceai pe naiba! auzi o voce răsunând pe scări, în drum spre etajul al doilea. Brandy e ceea ce vreau – sau whisky, dacă nu se poate altfel, doamnă Warren.

Hal nu auzi niciun răspuns de la doamna Warren, dar veni o replică de la unul dintre ceilalți frați, urmată de un hohot de râs, și îl auzi pe unul dintre copiii lui Harding care se plângea că trebuie să-și lase deoparte telefonul.

Asta era. *Momentul adevărului.* Cuvintele plutiră necontrolat în capul ei și ea râse scurt: adevăr? Nu, al minciunilor. Momentul minciunilor.

Se pregătise pentru asta toată viața.

Dacă cineva poate face asta, tu poți, Hal.

Își trosni degetele, simțindu-se ca un boxer înainte de luptă sau nu, nu era corect, pentru că ăsta va fi un test de agresivitate mentală, nu fizică. Ca un mare

maestru în fața unei partide de șah, probabil. Se văzu de undeva, de sus, cu mâna ezitând deasupra unui pion, gata să facă prima mișcare.

Frigul părea că o părăsește acum și își simți fața stacojie și fierbinte în fața perspectivei, coborând următorul tronson de scări, cu inima bătându-i sălbatic sub rochia neagră.

— Să vedem dacă îți putem face rost de niște cacao fierbinte, iubire, auzi ea o voce feminină – nu a doamnei Warren, pentru că era sacadată și plină de ea – Mitzi probabil? Așteptarea aceea morbidă de pe marginea mormântului mi-a ajuns cu vârf și îndesat, Harding. Kitty e înghețată, unde sunt nenorocitele alea de calorifere?

— Nu există niciunul, Mit, știi bine. Dar probabil că e un foc în salon.

În timp ce cobora ultimele trepte, îi văzu pe toți: Harding chinuindu-se să-și dea jos vesta Barbour, Abel butonându-și telefonul în colțul camerei, încă îmbrăcat cu haina de ploaie, Mitzi dezbrăcându-i pe copii.

Niciunul dintre ei nu privi în sus când ea parcurse ultimii pași, până când calcă pe o scândură desprinsă, iar capul lui Ezra se ridică:

— Bunăăă… exclamă el, iar Hal își simți fața roșie când toate capetele se îndreptară spre ea, expresiile lor variind de la curiozitate la surpriză sinceră. Te-am văzut la înmormântare, așa-i?

— Da, zise Hal.

Înghiți în sec. Gâtul îi era uscat și dureros, ca și cum un ghimpe ar fi fost blocat acolo.

— Da, eu… numele meu e Hal, prescurtare pentru Harriet. Harriet Westaway.

Fețele lor nu se schimbară, până când nu se auzi o tuse uscată în spatele umărului lui Harding:

— Harriet este… fiica lui Maud.

Era domnul Treswick și vocea lui liniștită trecu prin pălăvrăgeala din hol ca un cuțit prin brânză.

În mod limpede numele nu însemna nimic pentru membrii mai tineri ai grupului, nici pentru Mitzi, care continua ca și cum el n-ar fi vorbit, împingându-

și copiii spre o cameră de pe coridor și plângându-se sonor, în timp ce se îndepărta, despre mirosul de umezeală.

Dar pentru cei trei frați era ca și cum ar fi înjurat sau ar fi spart vaza goală de porțelan de la capătul scărilor. Harding pipăi după scaunul din spatele lui și se așeză brusc, de parcă nu mai avea încredere în picioare. Abel oftă sonor și mâna i se duse la guler. Doar Ezra nu se mișcă. Rămăsese locului și fața i se făcu palidă.

— A avut… a avut un copil? vorbi primul Harding, cuvintele ieșind coagulate și groase ca și cum s-ar fi forțat să le scoată pe gură. De ce nu am știut?

— Nimeni nu știa, spuse domnul Treswick. Cu excepția, evident, a decedatei voastre mame. Poate că sora voastră i-a spus, nu sunt sigur.

Dar Abel își scutură capul:

— Avea un *copil,* spuse el, repetând cuvintele fratelui său, dar cu un accent total diferit, ca și cum nu ar fi putut să creadă cuvintele sau realitatea din spatele lor. Avea un *copil*? Dar… dar asta nu are niciun sens!

Hal simți că i se strânge stomacul și apucă puternic balustrada, simțindu-și palmele transpirate alunecând pe lemnul lustruit.

— Nu are sens! repetă Abel. Nu era… nu avea…

— Cu toate acestea, spuse domnul Treswick, iat-o pe Harriet.

Hal păși în hol, simțindu-și inima bătând repede și tare în piept, gândindu-se la rolul pe care îl avea de jucat. *E normal să fii emoționată,* își spuse. *Te întâlnești cu familia ta pentru prima dată. Poți folosi această frică – fă-o să fie a ta.*

— Nu știam că am un unchi, spuse ea, fără să încerce să-și ascundă tremurul din voce, în timp ce îi întindea mâna lui Harding. Ca să nu mai spun de trei!

El i-o luă, cu degetele calde și groase în jurul degetelor ei înghețate, și o scutură solid, în ambele

mâini, ca și cum strângerea de mână ar fi putut pecetlui o legătură între ei.

— Măi, măi, măi, spuse el. Mă bucur să te cunosc, Harriet. Dar Abel fu acela care o prinse într-o îmbrățișare, strivindu-i ochelarii de haina lui umedă de ploaie, atât de tare, încât putea să-i simtă pe obraz bătaia inimii:

— Bine ai venit acasă!, spuse el, glasul lui tremurând cu un fel de sinceritate dureroasă. Oh, Harriet! Bine ai venit *acasă!*

4 decembrie 1994

Maud ştie. A venit în camera mea azi-noapte, după ce m-am culcat, dar ştiam dinainte – ştiam din expresia ei când mă privea peste masă, în timp ce-mi împingeam, cu furculiţa, codul congelat şi veştedul broccoli prin farfurie, cu o senzaţie de greaţă ridicându-mi-se din fundul gâtului.

Am ştiut atunci, din privirea pe care mi-o aruncase şi din modul în care îşi împinsese farfuria deoparte şi se ridicase, că ghicise.

— Stai jos! şuierase mama ei. Nu pleci de la masa asta fără să-mi ceri voie.

Maud o privise aproape cu ură, dar se aşezase înapoi.

— Pot să plec de la masă? întrebase ea, scuipând fiecare cuvânt, ca şi cum ar fi fost unul din oasele de cod, aliniate pe marginea farfuriei sale.

Mama ei se uitase la ea şi am văzut ceva trecând peste faţa ei o dorinţă de a riposta, amestecată cu conştiinţa faptului că într-o zi o va împinge pe Maud prea departe şi, dacă Maud o va sfida, nu va mai putea face nimic.

— Tu… da, poţi, spusese ea în cele din urmă, deşi ultimul cuvânt îl scosese cu greu.

Dar, după ce Maud se ridică, adăugase:

— Când termini peştele.

— Nu pot să mănânc! spusese Maud. Îşi aruncase şerveţelul pe masă.

— Nici Maggie nu poate. Uită-te – e dezgustător! Doar oase şi un rahat alb fără gust!

Am văzut cum vârful nasului mătuşii mele devine alb, aşa cum se întâmplă mereu când este furioasă.

— Nu vei vorbi despre mâncare în felul ăsta, în casa asta, spusese ea.

— Dar nici n-o să mint despre asta – Dumnezeu ştie că sunt deja suficiente minciuni în această casă!

— Ce vrei să spui?

Mama ei se ridicase la rândul ei în picioare şi se înfruntaseră una pe alta, atât de asemănătoare şi

totuși atât de diferite – Maud era temperamentală, în vreme ce mama ei era rece, tot atât de pasionată pe cât era mama ei de reținută, dar amărăciunea și furia de pe fețele amândurora le făceau să pară mai asemănătoare decât realizasem vreodată.

— Știi ce vreau să spun!

Cu asta, Maud luase cu degetele fleșcăita bucată de cod și și-o îndesase în gură. Mi s-a părut că aud oasele sfărâmându-se în timp ce mesteca și am simțit că greața mi se ridică în gât, făcându-mă să transpir în efortul de a o învinge.

— Fericită? întrebase Maud, cu gura plină, deși cuvântul abia dacă se înțelegea.

Apoi, fără să aștepte un răspuns, se întorsese pe călcâie și plecase, trântind în urma ei ușa de la sufragerie, astfel încât porțelanul zornăi pe masă.

M-am aplecat deasupra farfuriei, încercând să nu las să *mi se vadă tremurul mâinilor, am înfipt un cartof în furculiță și mi l-am pus în gură, ochii începețoșându-mi-se.*

Nu te uita la mine, *m-am gândit disperată, știind că mânia albă și rece a mătușii mele se poate reorienta către oricine are ghinionul să-i atragă atenția.* Nu te uita la mine.

N-a făcut-o. În schimb, am auzit picioarele scaunului ei scârțâind pe parchet, apoi zgomotul ușii din cealaltă parte a camerei și, când am ridicat privirea, am fost atât de binecuvântat de singură!

*

Mult mai târziu a venit Maud în camera mea. Stăteam pe marginea patului, în halat, cu o sticlă de apă caldă la picioare, amestecând cărțile. Am auzit pași pe scară și, la început, stomacul meu se încleștase, neștiind cine este, dar apoi am auzit o bătaie în ușa de lemn și am știut:

— Maud?

— Da, eu sunt.

Avea vocea scăzută și-mi dădeam seama că nu voia să fie auzită.

— Pot să intru?

— Da, am şoptit.

Mânerul s-a răsucit şi ea a intrat în cameră, aplecându-şi capul pe sub pragul jos al uşii de mansardă. Era înfăşurată într-un pulover uriaş şi avea picioarele goale.

— Dumnezeule, nu ai îngheţat? am întrebat-o, şi ea a clătinat din cap, dar dinţii îi clănţăneau.

Fără să spun nimic, m-am suit în patul îngust, am bătut perna de lângă mine şi Maud s-a urcat deasupra ei, cu picioarele ca de gheaţă alunecând pe lângă ale mele.

— O urăsc, a spus scurt. O urăsc atât de mult! Cum poţi să stai aici?

Nu am de ales, *asta gândeam, dar în acelaşi timp ştiam că am la fel de multe alegeri ca Maud, poate chiar mai multe.*

— Se poartă ca în anii ’50! spuse Maud amar. Fără televizor, tu şi cu mine închise aici ca nişte călugăriţe, doamna Warren trudind în bucătărie – nu-şi dă seama că oamenii nu mai trăiesc aşa? Alţii de vârsta noastră merg la concerte rock, se îmbată, şi-o trag cu cine vor – nu-ţi pasă că suntem închise aici, în fantasmagoria postbelică a mamei mele?

Nu ştiam ce să zic. Nu-i puteam spune că nu mi-am dorit niciodată să mă îmbăt sau să merg la concerte. Că nu am fost niciodată – chiar când am avut ocazia.

— Poate că eu mă potrivesc cu ea mai bine decât tine, am zis în cele din urmă. Mama întotdeauna a spus că sunt o figură de modă veche.

— Povesteşte-mi despre mama ta, a spus ea, liniştită, şi am simţit un nod în gât gândindu-mă la mama, aşa cum este mereu în mintea mea – săpând în grădină, cu tata alături de ea, fredonând împreună Paul Simon[19], prăjind ceapa sau plantând bulbi. Am încercat să nu mă gândesc la acele ultime luni de coşmar – mama dându-şi ultima suflare conectată la un aparat de respiraţie artificială şi infarctul lui tata câteva săptămâni mai târziu…

— Ce-i de povestit? am spus, încercând ca asta să nu sune la fel de amar cum mă simțeam eu. A murit. Amândoi sunt morți. Sfârșitul poveștii.

Nedreptatea situației încă mă face să mă sufoc, dar mi-am dat seama că există chiar și în asta un fel de dreptate. Eram copilul a doi oameni îndrăgostiți lulea. Ei fuseseră ursiți să rămână împreună – pe viață și pe moarte. Aș fi vrut doar ca moartea să nu vină atât de repede.

— Vreau să înțeleg, spuse Maud, cu o voce foarte scăzută. Vreau să înțeleg cum este să nu… să nu-ți urăști mama.

De data aceasta, nu răceala picioarelor ei, ci veninul din glasul ei m-a făcut să tremur.

Mătușa mea nu este o femeie plăcută – știu asta –, știam asta chiar înainte să vin să locuiesc aici. Faptul că reușise să se certe cu tata îmi spusese totul. El era cel mai blând om pe care cineva și l-ar putea imagina. Dar nimic nu mă pregătise pentru ceea ce urma să găsesc aici.

— Aș vrea să pot scăpa.

Vorbise pe un ton mai liniștit.

— L-a lăsat să plece.

Nu a spus pe cine – nu era nevoie. Amândouă știam despre cine vorbea. Ezra, la internat. El scăpase.

— L-a lăsat pentru că e băiat, așa crezi?

Maud a ridicat din umeri, încercând să pară indiferentă, dar nu m-am lăsat păcălită. Obrajii îi erau uzi, plânsese după cină.

— Fetele nu merită să fie educate, a spus ea, cu un râs amar. Sau cel puțin nu merită să plătești pentru a le educa. Dar, indiferent ce crede ea, eu am de două ori creierul lui. Voi fi la Oxford, în timp ce el încă o să-și pregătească reexaminările cu un meditator de rahat din Surrey. O să-i arăt eu ei, în vara asta! Examenele astea sunt biletul meu de plecare de-aici.

N-am spus ce gândeam. Cum rămâne cu mine? Dacă Maud pleacă, ce-o să mă fac? O să rămân întemnițată aici, singură, cu ea – cu mama ei?

— Uram camera asta, a spus încetișor Maud. Ne încuia aici când eram copii, drept pedeapsă. Dar acum… Nu știu. Pare un refugiu față de restul casei.

A fost o tăcere lungă. Am încercat să-mi imaginez asta – să-mi imaginez cum e să ai o mamă care ar face așa ceva și cum ar fi pentru tine, un copil, să treci prin astea – și imaginația mea nu a putut merge mai departe.

— Pot să dorm aici în seara asta? a întrebat ea și eu am dat din cap.

Ea s-a răsucit, iar eu am stins lumina. M-am întors pe partea mea, cu spatele la ea, stăteam în întuneric, simțind fiecare pe spinare căldura celeilalte, mișcarea și scârțâitul saltelei ori de câte ori cealaltă se mișca.

Aproape dormeam când a vorbit, vocea fiindu-i o șoaptă atât de ușoară încât nu eram sigură la început dacă vorbea sau suspina în somn:

— Maggie, ce ai de gând să faci?

N-am răspuns. Stăteam întinsă, holbându-mă în întuneric, simțind cum inima îmi bate tare în piept la cuvintele ei.

Știa.

Capitolul 1 3

Următoarea jumătate de oră a fost un amestec nebulos de întrebări și eschivări, mai greu de suportat decât își imaginase Hal vreodată, dar totodată exaltant, într-un mod ciudat.

În timp ce se poticnea în conversație, încercând cu disperare să-și aducă aminte ce îi spusese cui, se trezi abandonând analogia cu șahul și revenind la imaginea ei pe post de boxer, legănându-și coatele înainte de a urca în ring pentru a evita loviturile, pentru a se eschiva la întrebări și pentru a deturna întrebările incomode, trimițându-le către persoana de vizavi.

Numai că acesta nu era un meci de antrenament în doi. Un singur adversar ar fi fost un aranjament mult mai confortabil pentru ea. Era obișnuită cu asta, deși acum era foarte departe de mediul controlat al chioșcului. Dar această îngrămădire confuză era ceva complet diferit – voci ciudate, întretăindu-se, cerându-i să răspundă înainte de a fi terminat de răspuns vorbitorului anterior, intervenind cu anecdote și amintiri. Era atât de departe de ceea ce era obișnuită, încât se simțea aproape beată, hărțuită de sunete.

Toată viața ei de familie însemnase un singur lucru – ea și mama ei. Ele două, legate una de alta, ele și restul lumii. Crescând, Hal nu simțise niciodată că-i lipsește ceva, dar uneori tânjise după marile sărbători de familie, așa cum aveau alți copii de la școală, după șirurile nesfârșite de frați, surori și verișori cu care să se joace și după grămezile de cadouri de Crăciun și de zilele aniversare, venite din partea rubedeniilor. Acum – cum se înghesuiau în jurul ei, vorbind unul peste celălalt cu voci zgomotoase, întrebând-o despre educația ei, despre școlarizare și situația ei la zi – se trezi întrebându-se cum putuse să-i invidieze vreodată pe ceilalți copii pentru unchii și pentru mătușile lor.

Harding era cel mai dificil – întrebare directă după întrebare directă, lătrând cu vocea aia mai degrabă de sergent major, ca la un interogatoriu. Stilul lui Abel era foarte diferit, mai blând, mai prietenos; deseori, când Hal realiza că nu putea răspunde la ceva, el intervenea cu un chicot și cu o anecdotă proprie. Ezra nu spunea nimic, dar Hal îi simțea ochii fixând-o, neobosit.

Mitzi întrerupse discuția în cele din urmă, cu un râs pe care Hal în alte circumstanțe l-ar fi considerat strident:

— Pentru Dumnezeu, băieți!

Își făcu loc în cercul costumelor de culoare întunecată, apucându-l pe Abel pe umăr și luând mâna lui Hal:

— Lăsați-o o clipă în pace pe biata fată! Uitați-vă la ea – e copleșită. Pot să-ți ofer un ceai, Hal?

— D-da, spuse Hal. Da, v-vă rog.

Pe debarcader încerca să-și ascundă bâlbâitul ocazional și își păstra în mod deliberat vocea joasă și lentă, pentru a părea mai în vârstă decât era, pentru a sublinia că ea deține controlul și că ei, clienții, sunt pe teritoriul ei. Aici, își dădu ea seama în timp ce Mitzi o conducea afară din grup, disconfortul îi era alibi și putea să-l folosească în scopurile sale. Nu ar trebui să încerce să-și ascundă confuzia sau tinerețea – dimpotrivă. În timp ce o urma pe Mitzi de-a lungul salonului, își strânse umerii pentru a-și face corpul deja plăpând să pară chiar mai mic, lăsându-și părul să-i cadă pe față ca o adolescentă timidă. Oamenii aveau tendința de o a subestima pe Hal. Uneori, putea fi un avantaj.

O lăsă pe Mitzi s-o ducă pe o canapea, lângă foc, unde stătea unul dintre nepoții Westaway, împungându-și telefonul într-un mod care o făcu pe Hal să creadă că trebuie să joace un fel de joc. Nu era Richard. Cine era celălalt… Freddie?

— Așa, spuse Mitzi cu blândețe când Hal se așeză. Acum pot să-ți aduc ceva? Ești suficient de mare pentru un pahar de vin?

Da, și încă de mulți ani, gândi Hal, dar nu spuse asta. Să bea aici nu ar fi fost o idee bună. În schimb, râse deliberat de nesigură:

— Aș prefera ceaiul despre care spuneați, mulțumesc.

— Mă întorc imediat, spuse Mitzi și-l lovi brusc pe fiul ei peste cap: Freddie, oprește-te!

Freddie nici măcar nu încercă să simuleze că-și pune telefonul jos la plecarea mamei lui, dar aruncă o privire piezișă către Hal.

— Salut, spuse Hal. Eu sunt Harriet.

— Salut, Harriet. Care e tatuajul tău?

— Tatuajul meu?

Hal fu surprinsă pentru moment și apoi își dădu seama că rochia de bumbac alunecase puțin, descoperind un umăr și vârful unei aripi.

— A, ăsta?

Arătă spre spate și el încuviință din cap.

— Pare a fi o pasăre.

— E o coțofană.

— Mișto, spuse el fără să o privească, aparent intervenind într-un moment complicat al jocului, apoi adăugă: Vreau și eu să-mi fac un tatuaj, dar mama spune că doar când mi-oi vedea ceafa.

— E ilegal înainte să ai optsprezece ani, spuse Hal.

Aici cel puțin era pe teren sigur.

— Niciun creator de tatuaje de renume nu ar fi de acord – și nu vrei să te duci la oricine. Câți ani ai?

— Doisprezece, spuse el trist.

Închise telefonul și se uită în sus pentru prima dată.

— Pot să-l văd?

— Ăă…

Avu pe moment un sentiment neplăcut, ca și cum cineva ar fi încercat să-i smulgă un secret cu forța, dar nu știu ce să spună:

— Eu… da. Așa cred.

Se întoarse și-l simți trăgând în jos de pe gât bumbacul rochiei și dând la iveală pasărea cu capul

înclinat într-o parte. Degetele lui erau reci pe pielea ei și ea încercă să nu tremure.

— Mișto, spuse el din nou, cu invidie de data asta. Ai ales-o din cauza locului ăsta? Știi – toate…

Flutură o mână spre copacii din afara ferestrei și Hal se întoarse. Era prea întuneric ca să vadă mai mult decât lumina ferestrei strălucind pe crengile ude, dar în mintea ei văzu din nou șirul de coțofene așezate pe ramurile ude ale tisei. Clătină din cap, trăgându-și înapoi marginea rochiei și acoperind pasărea:

— Nu. Mama mea se n…

Își dădu seama prea târziu că lăsase garda jos și că fusese pe punctul de a face o greșeală îngrozitoare. Adevărul era că-și făcuse tatuajul în memoria mamei sale. Margarida. *Una pentru întristare.* Părea potrivit la vremea aceea. Dar o groază rece o năpădi, conștientizând că era pe punctul să admită numele real al mamei sale. Proastă, *proastă*!

— Ea… o poreclisem Coțofana, spuse, după o pauză suficient de lungă ca să simtă cum i se deschide un hău sub picioare.

Era o poveste destul de șubredă, dar era cea mai bună pe care o putuse găsi la repezeală. În orice caz, băiatul nu părea să fi observat tăcerea ezitantă.

— E sora lui tata? întrebă el.

Hal dădu din cap:

— Da.

— Mă rog, cred că ar trebui să spun că *a fost* sora tatei. E moartă, nu-i așa?

— Freddie!

Mitzi se întoarse cu o ceașcă de ceai și când o puse jos pe masă lovi ușor genunchiul fiului ei.

— Nu se… – îmi pare *atât* de rău, Harriet! E un adolescent – ce pot să spun?

— E-n regulă, spuse Hal, serios.

Nu era vorba doar de înțelepciunea pe care o adoptase, confirmând ceea ce deja se ghicise. Era și faptul că se simțea brusc pe un teren sigur aici. Nu era niciun șoc să audă aceste cuvinte de la alți oameni – de fapt prefera francheța băiatului mai

degrabă decât delicatele formule *decedată* sau *adormită* pe care le foloseau unii oameni. Mama ei nu era adormită sau în camera de alături. Era moartă. Niciun fel de eufemism nu ușura realitatea. Și asta, cel puțin, era adevărat.

— Da, e moartă, îi răspunse ea lui Freddie. Mi-am făcut tatuajul ăsta în amintirea ei.

— Mișto, zise din nou băiatul.

Arăta ciudat acum, în prezența mamei lui.

— Mai ai și altele?

— Da, spuse Hal, în același timp în care interveni Mitzi:

— Freddie, pentru numele lui Dumnezeu, n-o mai obosi pe săraca Harriet cu întrebări personale. Asta nu e o conversație potrivită pentru…

Se opri cu cuvintele *o înmormântare* nerostite pe buze.

Hal zâmbi sau măcar încercă și luă ceaiul.

— E-n regulă.

Era mai ușor să răspundă la întrebări legate de tatuaje decât la ce o întrebaseră Abel, Harding și Ezra. Stomacul i se strânse când îl văzu pe Harding bătându-l pe umăr pe unul dintre frați și apoi urmându-și soția lângă foc:

— Te încălzești, Harriet? întrebă el, apropiindu-se de micul grup așezat pe canapea. Foarte înțelept. Mă tem că nimic nu e mai sortit pieirii decât locul ăsta. Mama chiar nu credea în facilitățile lumii moderne, precum încălzirea centrală.

— Casa a fost… a fost mult timp a familiei? întrebă Hal.

Își amintea ce spunea mama ei despre cum să conduci cititul în cărți: nu-i lăsa *pe ei* să pună toate întrebările, pune-le tu pe ale tale. E mai ușor să dirijezi conversația dacă te afli pe scaunul șoferului, iar ei se vor simți flatați dacă le arăți interes.

— Mama mea nu mi-a vorbit niciodată despre locul ăsta, adăugă ea cu sinceritate.

— Oh, din vremuri imemoriale, cred, spuse Harding neglijent.

Se așeză cu spatele la foc, ridicându-și marginea sacoului pentru a lăsa căldura să-i ajungă pe spate.

— Cea mai veche aripă a clădirii este asta în care stăm acum, a fost construită pe la 1700 și a fost o fermă destul de modestă mulți ani. Apoi stră-străbunicul tău – bunicul mamei mele – a făcut cumva o mulțime de bani, pe la sfârșitul anilor 1800, din extracția caolinului, în apropiere de St Austell, și i-a folosit ca să renoveze complet locul, într-un stil destul de spectaculos. A păstrat miezul georgian al vechii ferme, în sălile de primire și în dormitoarele principale, dar a ridicat aripi noi și apartamente pentru servitori în stilul Arts and Crafts, transformând-o într-o clădire destul de impunătoare. Din păcate, fiul său nu a fost un om de afaceri foarte bun și a pierdut controlul asupra minei în beneficiul partenerului său de afaceri. De atunci au fost foarte puțini bani pentru întreținere, așa încât casa a rămas cumva încremenită în anii ’20. Este nevoie de o investiție de un milion de lire sterline pentru a o aduce la lumină, cu siguranță nu banii pe care îi are un cumpărător mediu de pe-aici, deși este genul de lucru pe care l-ar putea realiza unul dintre marile lanțuri hoteliere. Desigur, acum pământul este cel care merită cu adevărat banii.

Privi pe fereastră, peste întinderea ierbii măturate de ploaie, iar Hal aproape că putea să-l vadă calculând – imaginându-și Case Barratt[20] ridicându-se precum ciupercile în ploaie și auzind clinchetele caselor de marcat la fiecare sămânță care ar germina într-o vânzare.

Hal încuviință din cap și își sorbi ceaiul, pentru că nu avea nimic de spus. Mâinile îi erau încă reci, în ciuda căldurii focului, dar își simțea obrajii calzi și dintr-odată strănută, apoi se cutremură convulsiv.

— Sănătate! spuse Abel.

Harding făcuse un pas înapoi, aproape dând peste apărătoarea șemineului:

— O, dragă, sper că nu ai răcit la înmormântare.

— Mă îndoiesc, spuse Hal, sunt foarte rezistentă.

Dar își submină vorbele strănutând din nou. Abel scoase o batistă curată de bumbac și i-o întinse cu solicitudine, dar Hal clătină din cap.

— Un biscuit, Hal? întrebă Mitzi, iar Hal luă unul, amintindu-și că nu mâncase de dimineață.

Dar când îl puse în gură, simți un gust uscat și învechit. Așa că nu-i păru rău când auzi o tuse din celălalt capăt al camerei, iar domnul Treswick își ridică glasul ca să acopere conversația:

— Pot să vă cer un minut de atenție?

Harding îi aruncă o privire lui Abel, care ridică din umeri, iar cei doi bărbați își făcură drum prin camera lungă către avocat, care stătea lângă un pian mare, răsfoind documentele. Hal se ridică pe jumătate de pe canapea, neștiind sigur dacă apelul o includea și pe ea, până când domnul Treswick spuse:

— Și tu, Harriet.

Lăsă din mână dosarul cu documente și se îndreptă spre ușă, deschizând-o spre coridor, astfel încât Hal simți curentul de aer rece de afară, un contrast puternic cu camera încălzită de foc.

— Doamnă Warren! strigă, vocea lui străbătând de-a lungul pasajului. Aveți un moment?

— Trebuie să fie și copiii? întrebă Mitzi, iar domnul Treswick clătină din cap:

— Nu, doar dacă ar dori să asculte. Însă dacă Ezra ar putea să ni se alăture… unde este, apropo?

— Cred că a ieșit afară la o țigară, spuse Abel.

Dispăru pentru un moment și se întoarse urmat de fratele său, cu ploaia aburind din părul lui negru și ondulat.

— Scuze.

Zâmbetul lui Ezra era oarecum poznaș, ca și cum ar fi participat la o farsă.

— Nu mi-am dat seama că urmează să faci vechea schemă a lui Hercule Poirot, domnule Treswick. Ești pe cale de a dezvălui ucigașul mamei?

— Nu, deloc, spuse domnul Treswick, cu o figură ferm indignată.

Își răsfoi din nou hârtiile și-și împinse ochelarii pe nas, clar tulburat de frivolitatea lui Ezra.

— Și nu cred că este o abordare potrivită… în fine, nu contează.

Tuși din nou, mai degrabă artificial, părând să-și pună ordine în gânduri.

— În orice caz, vă mulțumesc tuturor pentru timpul acordat. Nu va dura prea mult, dar am înțeles, din ce-am vorbit cu doamna Westaway, că nu a discutat cu copiii ei despre aranjamentele sale testamentare. Este corect?

Harding se încruntă:

— Nu le-am discutat ca atare, nu, dar a fost o înțelegere foarte clară după moartea tatălui meu că va continua să locuiască în casă până la dispariția ei, moment în care clădirea va trece…

— Ei bine, asta e sarcina mea, spuse grăbit domnul Treswick, să nu fie nicio presupunere greșită. Eu îi încurajez cu tărie pe toți clienții să-și discute dorințele cu beneficiarii, dar, firește, nu toți aleg să facă acest lucru și am înțeles că mama dumneavoastră nu și-a comunicat nimănui intențiile.

Se auzi pe hol bocănitul unui baston și doamna Warren intră în cameră.

— Ce este? întrebă ea, destul de abrupt, apoi, văzând că unul dintre copiii lui Harding pune cărbune în foc, strigă: Nu risipi cărbunele, tinere!

— Aveți o clipă, doamnă Warren? Am vrut să vorbesc cu toți beneficiarii testamentului doamnei Westaway și pare cel mai corect s-o fac cu toți în același timp.

— Oh, spuse doamna Warren și peste fața ei trecu o expresie pe care Hal nu reuși să o citească.

Era ceva… plin de speranță. Dar Hal nu credea că e lăcomie. Mai mult un fel de… agitație. Care putea fi luată drept jubilație. Știa doamna Warren ceva ce nu știau ceilalți?

Abel trase scaunul de pian, iar menajera se așeză, odihnindu-și bastonul în poală. Domnul Treswick își drese vocea, luă dosarul cu documente de pe capacul lustruit al pianului și le amestecă din nou, destul de inutil. Fiecare centimetru din ființa lui, de la ghetele lustruite până la ochelarii cu ramă metalică, indica

disconfort nervos, iar Hal simți un ghimpe în ceafă. Văzu o cută îngrijorată trăgând o brazdă de neliniște între sprâncenele lui Abel.

— Deci voi încerca să fiu scurt și la obiect – nu sunt în favoarea momentelor teatrale în stil victorian, care însoțesc citirea publică a unui testament, dar sunt pentru transparență în aceste chestiuni și ultimul lucru pe care l-aș dori ar fi ca oamenii să se bazeze pe o ipoteză greșită a…

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbește, omule! exclamă Harding, nerăbdător.

— Harding…

Abel puse o mână liniștitoare pe brațul fratelui său, dar Harding se smuci:

— Nu mă lua așa, Abel. În mod clar se învârte în jurul a ceva și eu, unul, aș vrea s-o scurteze și să aflu ce este. Mama a crăpat și a lăsat totul Adăpostului de Câini Battersea sau ceva de genul?

— Nu chiar, spuse domnul Treswick și își îndreptă privirea către Harding, apoi către Hal, către doamna Warren și înapoi la Harding, își aranjă din nou hârtiile și își așeză mai bine ochelarii pe nas. Ăăă… pe scurt, iată: bunurile moștenite includ circa trei sute de mii de lire în numerar și valori mobiliare, din care se vor scădea cheltuielile pe taxele de moștenire, și includ casa în sine, care încă nu este evaluată, dar este de departe cea mai importantă parte a întregului și cu siguranță va depăși un milion de lire sterline, posibil două, în funcție de circumstanțe. Doamna Westaway a lăsat mai multe indicații privind moștenirea: treizeci de mii de lire sterline doamnei Warren – menajera dădu scurt din cap – și zece mii de lire pentru fiecare dintre nepoți…

La aceste cuvinte, Hal simți cum îi crește pulsul și obrajii i se colorează.

Zece mii de lire sterline? Zece mii de lire sterline!? Uau! I-ar putea plăti datoria domnului Smith, ar plăti chiria, factura de gaze… și-ar permite chiar o vacanță! O căldură pâlpâitoare o cuprinse, ca și cum ar fi băut ceva deosebit de fierbinte și de

hrănitor. Se străduí să nu zâmbească. Încercă să-și amintească că încă mai rămâneau multe de negociat. Dar cuvintele continuau să se repete în capul ei. Zece mii de lire sterline. Zece mii de *lire sterline.*

Era tot ce putea face pentru a rămâne pe loc, când fiecare particulă din ea ar fi vrut să danseze cu frenezie. Putea fi adevărat?

Dar domnul Treswick încă vorbea:

— Cu excepția nepoatei ei, Harriet.

Oh!

Senzația era de balon umflat care se prăbușește ca o grămadă tristă de cauciuc colorat mai repede decât i-ar lua cuiva să descrie asta.

Cu acea singură propoziție totul se terminase. Își imagină zece mii de lire risipite în briza mării, bancnotele fluturând peste marginea țărmului stâncos, în Atlantic.

Trebuia să renunțe la vis cu o strângere de inimă, dar își dădu seama, în timp ce urmărea cu ochii minții cum dispar bancnotele, că fusese o fantezie absurdă să se gândească că poate să scape atât de ușor. Ridicol, pe bune. Certificate de naștere aranjate, date de naștere falsificate – oare ce fusese în capul ei?

Ei bine, se terminase, dar cel puțin nu fusese descoperită. Nu stătea mai rău decât înainte. Cât despre ceea ce urma să facă ea cu domnul Smith și mesagerii săi… în fine, nu se putea gândi acum la toate. Trebuia să treacă prin asta și să scape.

Fusese o cruzime totuși să i se legene promisiunea în fața ochilor un moment, doar pentru a-i fi apoi smulsă.

În timp ce adrenalina exaltării scădea, avu un moment de epuizare și își folosi o mână ca să se țină mai bine pe scaun, în timp ce domnul Treswick își curăța din nou gâtul, pregătit să continue:

— Pentru Harriet, spuse el, cu un glas puțin ciudat, amestecându-și din nou documentele, ca și cum nu ar fi vrut să spună ce urmează, pentru… ăăă… Harriet, doamna Westaway a lăsat tot restul proprietății sale, după plata taxelor de moștenire.

Se lăsă o tăcere lungă.

Harding explodă primul, vocea lui spărgând liniștea:

— *Ce?*

— Mi-am dat seama că asta ar putea fi un șoc, spuse domnul Treswick cu discreție, de aceea am simțit că nu trebuie decât să vă informez perso…

— La naiba cu asta! strigă Harding. Ești nebun?

— Vă rog să nu ridicați vocea, domnule Westaway. Este regretabil că mama dumneavoastră nu a considerat că este adecvat să discute acest lucru când era încă…

— Vreau să văd formularea, spuse Harding printre dinții scrâșniți.

— Redactarea?

— Testamentul. Textul. Îl vom ataca. Mama trebuie să fi fost nebună… când e datată această monstruozitate?

— Și-a scris testamentul acum doi ani, domnule Westaway, și mi-e teamă, deși vă înțeleg nemulțumirea, că nu există nicio îndoială asupra capacităților mentale ale doamnei Westaway. A cerut doctorului să o viziteze în ziua în care și-a scris testamentul, cu scopul, cred, de a evita cu succes orice astfel de contestație.

— Atunci influență nejustificată!

— Nu cred că doamna Westaway o cunoscuse pe nepoata ei, așa că este greu de spus cum s-ar pune pro…

— Dă-mi blestematul ăla de testament! tună Harding și smulse bucata de hârtie din mâinile domnului Treswick.

Hal era lipită de spatele scaunului, cu degetele amorțite și albite de apăsare, simțind ochii lui Mitzi, Abel și Ezra asupra ei, pe măsură ce Harding parcurgea lungul document și începu să citească din el cu voce tare:

— *Eu, Hester Mary Westaway, fiind…* Dumnezeule, sunt pagini întregi cu chestia asta… Aha, aici! *Iar nepoatei mele, Harriet Westaway, ultima dată cunoscută a fi rezidentă în Marine View*

Villas, Brighton, îi las restul moștenirii mele – Iisuse Hristoase, e adevărat! Mama trebuie să fi fost nebună.

Bâjbâi drumul spre canapea și se așează cu grijă, parcurgând febril documentul, ca și când ar fi căutat un fel de explicație, ceva care ar face ca această nebunie să dispară. Când își ridică privirea, fața îi era purpurie, inundată de sânge:

— Cine este fata asta? Habar n-avem cine este!

— Harding, încercă Abel să-l liniștească, punându-și o mână pe umărul fratelui, calmează-te. Nu este momentul să…

— Cât despre tine, Treswick, șarlatan blestemat, ce treabă aveai s-o lași pe mama să iscălească un astfel de document? Ar trebui să te dau în judecată pentru incompetență!

— *Harding,* interveni Mitzi cu un ton de alertă, Abel, domnule Treswick – uitați-vă la fată!

— Cred că o să leșine, spuse detașat o voce din dreapta lui Hal și ea simți cum toate capetele din cameră se răsucesc spre ea, chiar în timp ce încăperea însăși începu să se fragmenteze.

Hal nu simți cum marginea scaunului scapă din strânsoarea ei slăbită, iar strigătul de alarmă a lui Mitzi veni ca de la mare depărtare.

Nici măcar nu simți lovitura, când corpul ei izbi podeaua. Nimicul se revărsă asupra ei ca un val mare, recunoscător.

Capitolul 14

— Harriet!

Vocea din urechile lui Hal era insistentă, aducând-o la suprafață de departe, din adâncuri, unde părea că-și petrecuse mult timp.

— *Harriet!* Haide, e timpul să-ți vii în fire.

Și apoi, ca și cum s-ar fi adresat altcuiva:

— Are încă febră. Fruntea îi frige ca un calorifer.

Hal clipi, ferindu-și ochii de lumina care rănea:

— Ce… cum…?

Gâtul îi era dureros și uscat.

— O, slavă Domnului! Eram îngrijorați!

Era o voce de femeie, iar Hal clipi din nou și își căută ochelarii. Și-i așeză la ochi, iar camera deveni o imagine clară. Mai întâi chipul lui Mitzi și apoi, în spatele ei, figura unui bărbat – Abel, parcă. Își aminti totul. St Piran. Înmormântarea. Casa. Și – Dumnezeule – acea scenă cu Harding…

— Uite aici, spuse Mitzi.

Se auzi un foșnet și un pahar cu apă se ridică sub nasul lui Hal.

— Ia astea. Ai dormit secole. Trebuie să fii foarte deshidratată.

— Eu… c-ce oră este?

— Aproape nouă. Eram destul de îngrijorați. Abel și cu mine tocmai discutam dacă ar trebui să te ducem la urgențe.

— C-ce s-a întâmplat?

Privind în jos, văzu că zăcea pe o canapea, cu rochia ridicată până pe coapse, dar slavă Domnului că era o pătură peste picioarele ei. Camera era una pe care nu o recunoștea – un fel de bibliotecă, după cum arăta, cu rafturi de culoarea mierii, înalte până-n tavanul cu pete de igrasie și cu rânduri de cărți legate în piele, scorojite și îmbrăcate în pânze de păianjen.

— Te-ai prăbușit și, când am încercat să te ajutăm, ardeai, pur și simplu. Ce noroc pe capul tău că ești o ființă mică și slăbănoagă.

— Cum te simți, Harriet?

Era Abel, vorbind pentru prima dată, cu o voce de tenor, ușoară și neliniștită. Veni să îngenuncheze lângă canapea și o atinse ușor pe frunte. Hal trebui să se abțină să nu se retragă în urma atingerii lui familiare, dar articulațiile lui erau reci.

— Vrei să chem un doctor?

— Doctor?

Hal se răsuci pe pernele canapelei, stârnind norișori de praf care se roteau în lumina aurie a veiozei. Și-l imagină pe Abel ridicând-o de pe podea, cu fusta sumeasă până la șolduri și își simți obrajii radiind fierbințeală.

— Doamne, nu! Vreau să spun, mulțumesc, dar nu cred…

— Nu sunt sigur că avem mari șanse să facem rost de un doctor peste program, spuse Abel, mângâindu-și gânditor mustața. Dar, dacă te simți amețită, ar trebui să încercăm la urgențe.

— Nu am nevoie de un doctor, spuse Hal, străduindu-se ca vocea să-i sune ferm.

— E încă foarte fierbinte, spuse Mitzi, vorbind despre Hal ca și cum ea nu ar fi rostit nimic. Crezi că mama ta avea un termometru pe undeva?

— Dumnezeu știe, spuse Abel și se ridică, scuturându-și genunchii. În dulapul de medicamente or fi probabil niște aparate victoriene letale pe bază de mercur. Mă duc să arunc o privire.

— Oh, te duci tu? Ești un dulce. IPhone-ul lui Rich are o aplicație care susține că poate lua temperatura, dar nu văd cum poate fi corectă.

— Sunt bine! spuse Hal.

Își coborî picioarele pe podea, provocând un cor dezaprobator din partea lui Abel și a lui Mitzi.

— Dragă…

Abel îi puse o mână pe umăr și o apăsă la loc cu spatele pe canapea.

— Te-ai albit ca o foaie de hârtie și te-ai prăbușit. Poți fi oricum, numai bine nu ești. Acum, dacă te las singură cu Mitzi, ca să merg să găsesc un termometru, promiți să nu fugi?

— Promit, spuse Hal fără multă tragere de inimă.

Își puse picioarele înapoi pe canapea și își întinse spatele, ferindu-și ochii de strălucirea lămpii.

Mitzi văzu gestul și se aplecă:

— Lumina îți face rău la ochi?

— Un pic, recunoscu Hal. Nu aveți niciun analgezic? Capul chiar mă doare.

— Nu mă miră, spuse Mitzi, cu o nuanță de asprime în voce, în timp ce aplecă lampa în lateral, îndepărtându-i strălucirea de fața lui Hal. Ai căzut pe parchet ca un buștean. Și ai căpătat ditamai cucuiul. Păcat că n-ai căzut pe partea cealaltă – ai fi aterizat pe covor, deși e atât de jerpelit, încât nu sunt sigură că ar fi folosit la ceva. Da, am în geantă niște paracetamol, dar e în cealaltă cameră. O să fii bine în timp ce mă duc să-l iau?

Hal dădu din cap și Mitzi se ridică:

— Nu face nicio prostioară. Nu vreau să leșini din nou.

— N-o să fac, spuse Hal încetișor, însă nu-i zise că ideea de a sta zece minute singură, în timp ce Mitzi își caută geanta, era chiar mai tentantă decât analgezicul.

Când ușa se închise în spatele lui Mitzi, Hal își lăsă capul să cadă la loc pe canapea și încercă să se gândească – pentru a pune cap la cap ceea ce se întâmplase, în interludiul ciudat și confuz dintre anunțul domnului Treswick și leșinul ei.

Pentru că nu avea sens. Nimic din toate astea nu avea sens. Fusese numită în testamentul acelei femei. Cu numele și adresa ei. Testamentul se referea la ea – nu era nici cea mai mică îndoială. Ar putea… ar putea fi adevărat? *Era* ea nepoata pierdută de mult a doamnei Westaway?

O rază de speranță începu să pâlpâie, aproape dureros, cu intensitatea năzuinței.

Fii sceptică, Hal, îi șoptea în ureche vocea mamei ei, și *fii de două ori sceptică atunci când e vorba de ceva ce vrei să crezi.*

Căci asta era problema. Își spunea asta nu pentru că era posibil, ci pentru că *dorea* să fie așa. Putea să nu fie adevărat, oricât de mult ar fi vrut să se

convingă de acest fapt. Certificatul de naștere al mamei sale o contrazicea categoric. Oricum învârtea Hal posibilitățile în mintea ei, era imposibil să facă legătura. Mama sa putea să fie înrudită cu aceasta familie de departe – Westaway nu era un nume comun. Dar dacă Hal nu ignora dovezile – nu doar din certificatul ei de naștere, ci și din cel al mamei sale –, n-avea cum să fie nepoata lui Hester Westaway.

Ceea ce însemna că… Hal încercă să se gândească la ceea ce spusese domnul Treswick în cimitir. Era posibil ca greșeala să se fi comis nu după ce fusese redactat testamentul, ci înainte? Să fi angajat Hester Westaway pe cineva să-i găsească fiica și cumva acela încurcase teribil ițele?

Hal își apăsă degetele pe ochi, simțindu-și febra din obraji, iar capul îi pulsa ca și cum ar fi fost gata să explodeze.

— Așa…

Vocea venea dinspre ușă și Hal deschise ochii ca s-o vadă pe Mitzi mergând prin bibliotecă repede, cu o cutiuță albă în mână.

— Ia două. Ar trebui să-ți ajute și la febră. Ah, Abel, spuse ea, când unul dintre dulapurile bibliotecii se dădu la o parte și cumnatul ei apăru cu ceva în mână. La timp! E un termometru?

— Da.

Îl ridică în lumina lămpii, cu vârful strălucind argintiu.

— Oarecum spre propria mea uimire, am avut dreptate: este mercur, așa că, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l înghiți, Harriet! Nu vreau să fiu responsabil de otrăvirea nepoatei mele!

Nepoatei mele. Hal simți cum obrajii i se înroșesc involuntar când el îi strecură tubul de sticlă sub limbă, rece în fierbințeala din gura ei, dar nu putea răspunde, așa că închise doar buzele în jurul termometrului și-l privi pe Abel întorcându-se spre Mitzi:

— Edward a sunat dintr-un service de lângă Bodmin. Nu mai întârzie mult. Îi pare rău că nu a

venit la slujbă, știi, dar a fost de serviciu la spital și n-a întâlnit-o niciodată pe mama, așa că părea puțin cam ipocrit să ceară să-și ia o zi liberă…

— Totuși, spuse Mitzi, e soțul tău.

— Partener, dragă Mitzi, partener. E o diferență, cel puțin în ochii celor de la Personal. Pentru socri primești automat o zi liberă, cu compasiune. Pentru mama îndepărtată a iubitului tău, nu prea. Edward este partenerul meu, adăugă el pentru Hal. E doctor și cred că ne vom simți mult mai fericiți când o să te consulte.

Hal încuviință, simțind termometrul de sticlă zornăind între dinții ei. Mitzi și Abel rămaseră tăcuți și se așezară, ascultând vocile care se ridicau și amuțeau în camera alăturată, Abel mângâindu-și meditativ mustața cu un deget.

— Harding s-a calmat? întrebă el.

Mitzi își dădu ochii peste cap și ridică din umeri:

— Nu chiar. Îmi pare rău pentru soțul meu, spuse ea, întorcându-se spre Hal. Nu a fost o mică ieșire edificatoare, îmi dau seama, dar trebuie să înțelegi că a fost un șoc teribil. Fiind fiul cel mai mare, cred că Harding presupunea că, în mod firesc…

— E de înțeles, spuse Abel. Harding și-a petrecut toată viața încercând să se afirme în fața mamei și acum primește asta, de dincolo de mormânt. Bietul de el.

— Oh, Abel, nu mai fi așa de sfânt! spuse Mitzi. Ai aceleași drepturi să fii supărat.

Abel oftă. Își schimbă poziția în fotoliu, trăgându-și pantalonii deasupra genunchilor, ca să nu se întindă țesătura.

— Bine, n-aș fi om dacă n-aș admite că sunt un pic supărat… Dar diferența este, Mitzi dragă, că eu am avut la dispoziție douăzeci de ani ca să mă obișnuiesc cu situația. Știam de dezaprobarea mamei și m-am resemnat cu ani în urmă.

— Soacra mea l-a lăsat pe Abel fără niciun ban, îi explică Mitzi lui Hal, cu o nuanță de neîncredere justificată în voce.

— A fost destul de șocant la vremea respectivă, spuse Abel mai degrabă obosit, dar asta e, era altă epocă.

— Era 1995! exclamă Mitzi. Opiniile mamei voastre erau depășite chiar și atunci, Abel. N-o scuza pentru ceea ce a făcut. Eu, una, în locul tău, nu aș fi participat nici măcar la înmormântare. Ești *prea* îngăduitor, tu…

— Mă rog, spuse Abel, ridicând vocea și întrerupând-o, ideea e că nu mă așteptam să obțin vreun ban prin testament, așa că nu am fost șocat.

— Ei, bine, îți aplaud calmul și bunăvoința. Dar nu ești surprins pentru Ezra? Harding spunea mereu că era favoritul mamei voastre.

Abel ridică din umeri:

— Ca băiețel, da. Dar, știi, ca adult, s-a îndepărtat de noi toți, inclusiv de mama. Cred că a fost pur și simplu prea… după sora mea, sora noastră, după ce ea…

Se opri, ca și cum cuvintele ar fi fost prea dureroase ca să fie rostite cu voce tare. Când clipi, Hal văzu că pe genele sale erau lacrimi. Simți o durere bruscă înjunghiind-o, o manifestare fizică a vinovăției care o frământa.

— Îmi pare rău…

Cuvintele erau deformate de termometru, dar ieșiseră aproape fără să vrea, căzând în tăcerea pe care o crease Abel, iar capul lui se ridică.

— Să nu-ți pară rău, draga mea. Cu siguranță nu a fost vina ta.

Îi evită privirea și se uita în altă parte, spre umbrele șemineului gol.

— Dar o să spun asta: oricât am iubit-o pe Maud, oricât de mult am înțeles de ce a trebuit să facă ceea ce a făcut, ne-a făcut rău tuturor când a fugit, în special lui Ezra. Douăzeci de ani risipiți întrebându-ne dacă trăiește sau a murit și dacă ne va contacta într-o zi. Și acum asta – această bombă. Ce s-a întâmplat cu ea, Harriet?

Hal simți că inima îi palpită ca și când o mână i s-ar fi încleștat în juru-i, oprindu-i sângele, și, pentru o

clipă, se gândi să mimeze alt leșin, dar nu putea să se eschiveze în felul ăsta pe termen lung. Simțise întrebarea dându-i un ghiont pe muchia conversației din sufragerie, tot timpul cât o interogaseră frații, îi simțise pe ei dând ocol subiectului, încercând s-o facă să le răspundă la jumătățile lor de întrebări și fusese salvată numai prin reticența lor foarte englezească de a discuta la prima întâlnire despre ceva atât de personal și emoțional. *Cum a murit mama ta?* Era un lucru greu de întrebat – și Hal se bazase pe faptul că ei vor gândi așa.

Dar acum, în acest cerc intim de lumină aruncat de la lampă, întinsă pe canapea, țintuită pe pătură, acum, acolo, nu exista scăpare. În mod clar, indiferent care era adevărul, Abel, cel puțin, nu știa ce s-a întâmplat cu sora lui. Ar fi trebuit să-și spună adevărul *propriu* – și dacă nu s-ar fi potrivit cu ceea ce aflase domnul Treswick, atunci asta ar fi fost și jocul s-ar fi terminat.

Ceea ce trebuia să facă era să depășească o limită – nu doar în ceea ce privește riscul pe care și-l asuma, ci și în privința felului în care urma să-și folosească propria tragedie în serviciul unui obiectiv malefic și necinstit. Dar nu era nicio cale de-a ocoli asta.

Odată, cu mult timp în urmă, un profesor de la școală o alintase pe Hal „șoricel”, iar descrierea o ofensase, deși atunci nu știa de ce. Dar acum înțelegea. Oricum ar fi arătat pe dinafară, înăuntru, adânc în centrul ei, era nu un șoricel, ci ceva cu totul diferit: un șobolan – mic, negru, tenace și perseverent. Și acum se simțea ca un șobolan încolțit, luptând să supraviețuiască.

Își scoase termometrul din gură, ținându-l în mână, și trase aer în piept:

— A murit, spuse ea liniștită. Cu puțin peste trei ani în urmă, câteva zile înainte de ziua mea de naștere de 18 ani. A fost un accident de mașină. A fost ucisă instantaneu – accident cu făptaș neidentificat. Eram la școală. Am primit un telefon…

Se opri, incapabilă să termine, dar lucrurile fuseseră spuse.

— Dumnezeule, spuse Abel.

Vocea îi era o șoaptă și își acoperi fața cu mâna. Era prima dată când Hal vedea durere adevărată de când ajunsese aici – în ciuda înmormântării doamnei Westaway – și simți că stomacul i se întoarce pe dos când realiză brusc ceea ce tocmai făcuse. Durerea lui Abel era reală și palpabilă. Nu doar exploatarea morții mamei ei o făcea să se simtă oribil, ci și felul în care îi provocase lui Abel durere.

Aceștia sunt oameni adevărați. Privea fața lui Abel în lumina veiozei, cu un fel de amorțeală. *Nu sunt figurile grosolane de bogătani imaginari pe care le-ai creat în tren. Aceștia sunt oameni adevărați. Aceasta este o durere adevărată. Te joci aici cu viețile altora.*

Dar nu putea să gândească așa. Începuse ceva și nu avea de ales decât să ducă lucrurile la bun sfârșit. Nu putea pleca înapoi, la domnul Smith și la executanții săi care așteptau, și, dincolo de asta, la lupta disperată, zilnică, pentru a face rost de mâncare, a supraviețui, a-și păstra capul deasupra apei…

— O, Abel, dragă, spuse Mitzi cu o voce guturală.

— Îmi pare rău, spuse Abel și își șterse ochii, clipind des. M-am gândit… chiar m-am gândit că mă voi împăca cu ideea morții ei, adică… nu am auzit de ea atât de mult timp, evident că am presupus toate… dar să știi că în toată perioada asta credeam că era în viață și bine… și nu am știut niciodată… Doamne, Dumnezeule… Bietul Ezra.

Bietul Ezra? Dar Hal nu avea timp să descâlcească remarca lui Abel, pentru că Mitzi vorbea:

— Abel, crezi că… începu ea și apoi se opri.

Când continuă, ezita, de parcă nu era sigură de ceea ce era pe cale să spună.

— Crezi că… din cauza asta?

— Din cauza asta ce?

— De ce… testamentul. Crezi că mama ta, poate, și-a dat seama cum s-a purtat? Că a alungat-o pe sora

voastră și probabil s-a simțit… nu știu… într-un fel vinovată?

— Un fel de ispășire? întrebă Abel și apoi ridică din umeri din nou. Sincer? Nu cred. Dumnezeu știe, n-am înțeles niciodată motivele mamei. În ciuda faptului că am trăit cu ea aproape douăzeci de ani și îi cam știu mecanismele gândirii, nu cred ca vinovăția a fost un sentiment pe care l-a înregistrat vreodată, ca să nu mai vorbim de capacitatea de a-l înțelege. Aș vrea să cred că a fost ceva atât de pozitiv ca ispășirea, dar adevărul este că…

Se opri, aruncă o privire spre Hal și apoi izbucni într-un fel de râs nebunesc, ca și cum ar fi încercat să scape de conversație:

— Dar ascultați-mă cum bat câmpii! Biata Harriet încă strânge termometrul cu disperare! Hai să vedem ce spune instrumentul.

Hal i-l întinse:

— Îmi pare rău, spuse ea din nou, și de data asta chiar o spuse din inimă. Pentru toate astea… O să plec mâine.

Dar când Abel ținu termometrul în lumină, el fluieră și clătină din cap:

— 101,5[21]! Nu se pune problema să pleci nicăieri, domnișoară!

— O sută și unu! scoase Mitzi un mic țipăt. Bunule Dumnezeu! Cu siguranță nu poți pleca acasă mâine, Harriet, să nu aud așa ceva! Oricum… îi aruncă lui Abel o privire scurtă, aproape temătoare – oricum, va trebui să stai pe-aici. Sunt atâtea de discutat. La urma urmei acum e casa ta.

Capitolul 15

Casa ta acum.

Casa ta acum.

Cuvintele se învârtejeau înspăimântător înăuntrul lui Hal, în timp ce zăcea în întunericul camerei de la mansardă, ascultând vântul prin copacii de-afară, trosnetul focului în sobă și îndepărtatele sunete ale mării, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase.

Nu avusese curajul să se confrunte cu Harding și, din fericire, Abel și Mitzi cedaseră rugăminții ei de a se culca devreme. Abel o ajutase să urce pe scări, aprinsese focul, apoi se retrăsese discret în timp ce ea intra în hainele de noapte, cu membrele tremurând, într-un amestec de oboseală și febră. Apoi, după ce Hal se așezase în pat, apăruse Mitzi cu un castron de supă pe o tavă.

— Mi-e teamă că e doar Heinz[22], spuse ea când așeză tava pe noptiera lui Hal și aranjă conținutul ei. O! e deja rece. Jur că era fierbinte când am ieșit din bucătărie!

— E-n regulă, pe bune, spuse Hal.

Avea vocea răgușită și fața fierbinte de la foc, în ciuda răcelii umede a lenjeriei de pat.

— Nu mi-e foame.

— Ei bine, trebuie să mănânci ceva, cerul știe că nu ai suficiente rezerve. Edward va fi aici în câteva minute și o să te vadă înainte să ne așezăm la cină.

— Mulțumesc, spuse Hal cuminte.

Simțea că obrajii îi ard, nu numai de la febră și de la căldura sobei, ci și gândindu-se la ceea ce făcea ea acestei familii și cât de frumos se purtau Mitzi și Abel. Acasă, în Brighton, totul părea atât de diferit – de complet diferit. Riscând totul ca să smulgă câteva sute de lire de la o mână de străini bogați – părea ceva mai degrabă cavaleresc o acțiune stil Robin Hood, cam așa.

Dar acum era aici, în casa lor de familie, și moștenirea nu era de câteva sute, nici măcar de

câteva mii la care avusese îndrăzneala să spere, ci ceva terifiant de enorm și ceea ce făcea ea nu părea deloc galant.

Era imposibil să scape cu bine din asta. Furia din ochii lui Harding vorbea despre procese și despre testamente contestate și despre detectivi particulari. Dar acum era prea târziu să se întoarcă și să fugă. Era blocată aici – la propriu.

Hal simți că stomacul i se întoarce pe dos și, sub privirea atentă a lui Mitzi, luă o lingură de supă și se forță s-o înghită.

Se auzi o bătaie în ușă, în timp ce ridica spre buze a doua lingură, iar Mitzi se ridică și deschise. În prag era Abel, cu părul lui blond-închis, ciufulit – și un bărbat frumos, cu ochii albaștri, purtând o haină împroșcată de ploaie. Avea o mustață blondă, groasă, dar în ciuda acestui detaliu Hal îl recunoscu de pe Facebook, chiar înainte ca Abel să vorbească:

— Harriet, el e partenerul meu, Edward.

— Edward!

Mitzi îl sărută pe amândoi obrajii, înainte de a-l introduce în camera mică. Era înalt, cu umerii lați, și părea să umple spațiul.

— Intră s-o cunoști pe Harriet.

— Harriet, spuse Edward. Încântat.

Vocea îi era manierată, de om educat, iar haina arăta bine croită și nou-nouță, dar și-o scoase și-o aruncă neglijent pe braț, înainte de a ajunge la cărpătâiul lui Hal.

— Ei bine, iată un mod ciudat a cunoaște o nouă nepoată, dar sunt încântat să te întâlnesc. Edward Ashby.

Întinse mâna și Hal o luă ezitând, simțind pielea rece, comparativ cu mâna ei fierbinte.

— N-o să te rețin, pentru că îmi imaginez că probabil vrei să dormi, dar Abel a spus că ai suferit un mic atac, așa este?

— Am leșinat, spuse Hal. Dar nu e nimic serios, jur.

Încercă să-și limpezească vocea, ca să nu sune răgușit.

— Am uitat să mănânc, știți cum e.

— Sincer, nu, spuse Edward cu un zâmbet larg. Stomacul meu este sacru și încep să-mi planific prânzul de pe la 9:30, dar o să te cred pe cuvânt. Se pare că ai puțină temperatură. Dureri de cap?

— Doar o vânătaie unde m-am lovit, spuse Hal.

Adevărul era că o durea capul, deși paracetamolul o ajutase puțin.

— Greață?

— Nu, deloc.

Asta, cel puțin, era adevărat.

— Și mănânci – e semn bun. Păi, cred că ești mai bine, dar dacă începi să te simți iar rău, spune-ne, OK?

— OK, spuse Hal.

Tuși și încercă să-și înăbușe tusea cu mâna.

— Ai luat ceva pentru temperatură? întrebă Edward.

— Paracetamol.

— Poți să iei și un ibuprofen, dacă vrei – cred că am.

Se ridică și își pipăi mai întâi buzunarele de la costum, apoi pardesiul și în cele din urmă descoperi niște pastile. Erau într-un flacon de dispensar, fără marcă, singura etichetă fiind a unui farmacist, scrisă de mână, pe care Hal n-o putea descifra, dar el răsuci capacul și scutură două pilule pe masă.

— Mulțumesc, spuse Hal. Abia aștepta să plece toți, dar încercă să zâmbească.

— Înghite-le, spuse Edward, cu destulă hotărâre. O să te simți mai bine dacă o faci.

Hal se uită la pastile. Erau albe și nemarcate. Nu aveau pilulele, de obicei, ceva pe ele care să precizeze doza? O năpădi un gând fugar, paranoic, că ar putea fi orice, de la Viagra la pastile de dormit. Dar era ridicol, sigur.

— Ia pastilele, Harriet, spuse și Abel. Nu vrem să-ți crească temperatura peste noapte.

Mai degrabă cu reținere, Hal le puse pe limbă, luă o gură de apă și le înghiți. Edward zâmbi:

— Foarte bine. Și, cu asta, te las să-ți mănânci supa. Îmi pare rău că ne întâlnim în aceste circumstanțe, Harriet, spuse Edward în timp ce-și recupera haina.

Hal nu era sigură dacă se referea la înmormântare, la durerea ei sau la tot.

— Dar, asta e – să dormi bine!

— Noapte bună, Harriet, spuse Abel.

Îi strânse puțin umărul lui Hal, făcând-o să se clatine, doar o atingere. Zâmbi încercând să-și ascundă disconfortul.

— Noapte bună, Harriet, repetă Edward.

Îi făcu cu ochiul și îl urmă pe Abel afară din cameră.

— Le spuneți voi lui Freddie și Kitty că e timpul să se culce? zise Mitzi pe urmă amândurora, iar Abel dădu din cap și spuse ceva ce Hal nu auzi.

— Dragul de Abel, spuse Mitzi în timp ce siluetele lor erau înghițite de scara îngustă și întunecoasă până la palierul principal. O dulceață de om. Păcat că nu a avut copii, se dedică total muncii lui.

— Ce lucrează?

— Face lobby pentru organizațiile de caritate dedicate copiilor. E bine-cunoscut, se pare, în lumea aceea. E, pur și simplu, unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am întâlnit vreodată – nu pot să înțeleg de unde a moștenit asta sau cum a supraviețuit modului în care l-a tratat mama lui, dar iată-l! Sunt sigură că altul s-ar fi înrăit de tot! Dar uite cum te bat la cap, împiedicându-te să-ți vezi de ale tale.

Atinse cu un deget tava:

— Ar trebui să-ți termini supa. Abia dacă ai mâncat.

— Cred că sunt prea obosită ca să mănânc mult, îmi pare rău, Mi… Mitzi.

Se încurcase în nume, neștiind cum să-i spună, doamnă Westaway? Mătușă Mitzi? Părea din ce în ce mai greșit să pretindă că ar avea o relație pe care nu o avea. Din fericire, Mitzi nu păru să fi observat, doar oftă și se ridică:

— Păi, fă ce poți, dar un somn bun e probabil tot ceea ce-ți trebuie cu adevărat. Somn ușor, draga mea.

— Mulțumesc, spuse Hal sau încercă s-o facă, descoperind că gâtul îi era țeapăn, iar cuvintele se înăbușiră, pierzându-se în zgomotul pașilor lui Mitzi, care se îndepărta pe scări, urmându-i pe ceilalți.

După plecarea ei, Hal dădu deoparte vasul cu supă rece, înghețată, stinse lumina și își puse obrazul cald pe pernă. Focul muri, lăsând doar strălucirea roșie a cărbunelui, dar rămăsese un gol între draperii, iar luna strălucea printre ramuri, desenând modele abstracte pe zidurile albe.

Pereții mei, se gândi Hal uluită. *Copacii mei.*

Nu sunt ai tăi.

Cuvintele se învârteau în capul ei, amestecându-se cu vocile zgomotoase ale fraților, cu mii de întrebări la care avea nevoie să găsească răspunsurile înainte de a doua zi, cu sute de „ce” și de „dacă” și de „cum”…

Dacă măcar, dacă *măcar* moștenirea ar fi fost ceea ce sperase câteva mii de lire sterline, așa cum se cuvine pentru o nepoată pierdută de mult timp. Așa ceva ar fi putut accepta fără întrebări, înainte de a aluneca înapoi în umbră, pentru a-și relua vechea viață.

Simțea realitatea ca pe o piatră de moară înspăimântătoare, care o trăgea în jos, în timp ce se străduia să se elibereze de ceea ce făcuse. Nu urma să fie nicio revendicare rapidă aici – nicio dispariție misterioasă înapoi la Brighton într-o strategică încercare de a pierde contactul cu presupusele rude. Indiferent de ceea ce făcuse, dacă reușise sau nu să-l păcălească pe domnul Treswick pe termen lung, acum era înlănțuită în acest loc.

Dar de ce alesese doamna Westaway calea de a-și tăia fiii de la moștenire și de a lăsa totul unei fete pe care n-o cunoscuse niciodată, fiica unei femei pe care n-o văzuse ani întregi?

Și de ce optase s-o facă în felul acesta – dând totul la iveală după moartea ei? Era lașitate? Nu părea să se potrivească asta cu portretul pe care i-l înfățișau

copiii – imaginea pe care Hal o pusese cap la cap era cea a unei femei neîmblânzite, inflexibile și fără frică.

Se simțea dintr-odată epuizată, cu ochii grei de o oboseală care părea s-o fi copleșit. Cu ochii închiși, zăcu nemișcată în micul pat, simțind pe obraz răcoarea pernei și ascultând sunetele casei, care se domoleau pentru noapte, simțind peste tot prezența sufocantă a familiei Westaway. O ploaie proaspătă stropea fereastra și crezu că aude – deși poate era doar imaginația ei – sunetul îndepărtat al valurilor pe țărm.

O imagine se aprinse în mintea lui Hal – ape în creștere, trecând peste toate capetele lor, în timp ce doamna Westaway râdea de dincolo de mormânt; își deschise larg ochii, un flux brusc de teamă făcându-i pielea să se zbârlească.

Oprește-te, șopti ea. Era un truc pe care-l învățase de la mama ei, când era fetiță – când coșmarurile deveniseră prea reale; uneori, cuvintele rostite cu voce tare erau suficiente pentru a rupe vraja, pentru a face să tacă vocile din capul ei.

Imaginea se retrase în fantezia paranoică din care apăruse. Dar mirosul ei persista… o femeie bătrână, amarnică, trecând dincolo de suferință și abandonându-i sorții pe cei vii.

În ce se băgase Hal? Și oare ce declanșase?

Capitolul 16

Când Hal se trezi, camera de la mansardă strălucea în lumina soarelui și ea rămase în pat încă o vreme, clipind dezorientată. Simțea asupra ei o greutate ciudată și trebuia să se lupte cu vâscozitatea somnului și să se forțeze să stea în picioare. Căscând și cu ochii tulburi, încercă să-și amintească unde se află.

Amintirea reveni cu o grabă neliniștitoare.

Nu era singură acasă, la etajul al treilea, în Marine View Villas, așteptând să coboare spre debarcader pentru o nouă zi de muncă – era în Cornwall, în această casă ciudată. Și, chiar înainte ca memoria să-i revină complet, știa din felul în care i se strângea stomacul că se află în mare, mare bucluc.

Se ridică încet, lăsând să-i revină în minte evenimentele din ziua precedentă, simțindu-și durerea din membre, care erau grele și fără vlagă, și ezitau s-o asculte. Era obosită, nu, nu doar obosită, mai mult decât asta – stoarsă de energie și își simțea capul imens, ca și cum ceața somnului s-ar fi agățat încă de cotloanele minții ei.

În timp ce își cobora picioarele peste marginea patului, își aduse aminte cum îi dăduse Edward acele pastile nemarcate și insistența lui să le ia și simți un fior – nu doar de frig. Sigur că nu. Era doctor, la urma urmei. Și, la urma urmei, care ar fi fost rostul?

Mai degrabă, suferea de pe urma răcelii cu care se căptușise la înmormântare și de efectele loviturii la cap.

Cu grijă, își atinse vânătaia de sub păr, dar, deși locul se simțea puțin dureros, nu mai avea nicio umflătură. Îi era frig, dar nu mai era tremuratul ciudat, fierbinte-rece, din seara anterioară. Era doar frigul normal dintr-o dimineață rece de iarnă, picioarele ei retrăgându-se la atingerea dalelor pe care păși spre valiză, unde era pus la încărcat telefonul.

7:27 dis-de-dimineață. Devreme, dar nu foarte. Avea, de asemenea, un mesaj necitit de la un număr necunoscut.

Cineva de la debarcader?

Hal bâjbâi după ochelari, îi puse și apoi deschise mesajul.

CINCI ZILE era tot ceea ce scria.

Nicio semnătură. Dar Hal nu trebuia să se întrebe de la cine era.

Spaima amețită de după somn dispăru deodată. Se trezi de-a binelea, brusc, cu pielea zbârlită de frică, ca și cum în orice clipă ar fi putut apărea pe ușă bărbatul sâsâit, cu cizmele lui cu placheuri metalice, s-o smulgă din patul îngust și să o izbească în față. *Dinți sparți… oase rupte.*

Tremura.

Nu te pot găsi aici. Ești în siguranță aici.

Cuvintele îi potoliră bătăile inimii, așa că le repetă ca pe o mantră, până când degetele ei tremurătoare erau destul de sigure ca să deschidă fermoarul de la valiză.

Ești în siguranță. Pur și simplu lasă ziua să treacă. Pas cu pas.

Pas cu pas. OK. Camera mică era incredibil de rece, respirația ei dând naștere unor norișori albi, în timp ce își trăgea pe ea blugii și un tricou. Pe fundul valizei era puloverul ei. Se încurcase într-un teanc de haine, iar Hal îl trase în grabă, fără a observa cutia care se agățase de faldurile lui. Căzu cu zgomot la picioarele ei, capacul zbură și cărțile de tarot se împrăștiară pe podea, ca niște frunze tomnatice viu colorate.

Deasupra era cartea pe care o tăiase înainte de călătorie – Pajul cu săbii – cu capul înclinat, privind sfidător în afara cadrului, cu un mic zâmbet care putea fi orice, de la provocare la resemnare. Era o carte pe care Hal o văzuse de un milion de ori și îi știa fiecare detaliu, de la pasărea de la picioare până la lacrima din colțul dreapta, sus. Dar acum, când o ridică împreună cu celelalte, se opri o clipă, atentă la

ceva de pe fața personajului, încercând să analizeze ce-ar putea fi.

Îi scăpa motivul care-o oprise, așa încât lăsă cărțile să cadă pe pat și, cu un fior, despachetă puloverul și și-l trase peste cap.

Căldură lui familiară o învălui ca o îmbrățișare și, după ce își puse ciorapii și își trase bocancii de motociclist, înalți până la genunchi, se simți într-un mod ciudat blindată, mai pregătită să se confrunte cu restul familiei acum, că era ea însăși, decât impostoarea care fusese în ajun.

La urmă, își trecu degetele prin păr, luă telefonul mobil de pe noptieră și se uită în jur ca să vadă dacă nu a uitat ceva.

În lumina puternică a dimineții, camera arăta cumva diferit, poate mai puțin înfricoșătoare, dar mai rece, mai puțin iertătoare. Toate detaliile pe care le observase în ajun erau acum parcă mai evidente: barele metalice de la fereastră, vopsite în negru, ca și patul de metal; soba mică, cât o cutie de pantofi; varul umed de pe tavan. În lumina zilei putea vedea că lucrul pe care îl luase drept o umbră în partea de sus a ferestrei-ghilotină era de fapt o fantă vizibilă, acolo unde nu fusese corect închisă. Apropiindu-se, simți curentul de aer rece care trecea pe acolo șuierând – nu era de mirare că încăperea era atât de rece.

Hal își strecură mâna printre bare și apucă rama, încercând să închidă cerceveaua, dar părea să fie blocată, iar poziția barelor o împiedica să împingă ca lumea.

Își trecu ambele mâini printre bare și încercă din nou, aplecându-se ca să încerce să obțină un unghi mai bun și, în timp ce făcea asta, ceva care scânteie în fereastră îi atrase atenția. Era o zgârietură pe sticlă. De fapt, mai multe. Scria ceva.

Hal se redresă, încercând să descifreze literele. Erau ascunse în spatele uneia dintre zăbrele și greu de văzut, dar aplecându-și capul într-o parte, deodată lumina de dimineață a soarelui prinse urmele în

unghiul cel mai bun, luminându-le astfel încât străluciră ca și când ar fi fost scrise cu foc alb.

AJUTĂ-MĂ, scria cu majuscule tremurate.

Inima începu să-i bată mai repede. Un lung răstimp rămase acolo nemișcată, holbându-se la cuvintele scrise, încercând să înțeleagă ce înseamnă.

Cine scrisese asta? O cameristă? Un copil? Și cu cât timp în urmă?

Nu era un strigăt de ajutor. Nu existase speranța că mesajul va fi văzut de afară – și nici măcar dinăuntru, din unghiul în care era. Mai degrabă fusese ascuns cu bună știința în spatele zăbrelelor. Ea, una, nu l-ar fi văzut niciodată dacă nu s-ar fi aflat într-o anumită poziție.

Se gândi la mama ei – spunându-i să vorbească tare ca să împrăștie coșmarurile din cap, își aminti propriul ei *oprește-te,* o mantră pentru a goni demonii. Era oare același lucru? Erau aceste zgârieturi urmele cuiva care încerca să se ancoreze în realitate, să împrăștie vocile șoptite ale fricii interioare?

AJUTĂ-MĂ.

În ciuda puloverului, lui Hal i se făcu deodată frig – foarte frig, cu un tremurat care venea din interior, iar în mintea ei era o voce pe care o putea auzi, repetând iar și iar cuvintele.

AJUTĂ-MĂ.

Cu ochii minții, Hal putea vedea o fată, la fel ca ea, singură în camera aceea. Cu zăbrele la ferestre și ușa încuiată.

Doar că… ușa nu era încuiată. Nu pentru ea, în orice caz. Și orice s-ar fi întâmplat acolo, nu era treaba ei. Aceasta nu era familia ei și nu era secretul ei și avea lucruri mai importante pentru care să se îngrijoreze, nu pentru nu știu ce fată dispărută demult, cu o aplecare spre gesturi dramatice.

Orice s-ar fi întâmplat în acea cameră, oricare ar fi fost trecutul acelei case nu conta. Ceea ce conta acum era să treacă prin acea zi fără să cedeze și să găsească suficiente informații despre Maud. Odată ce ar fi avut asta – poate o dată de naștere, chiar un

al doilea prenume, dacă reușea să folosească o metodă plauzibilă ca să găsească informațiile – ar fi putut evada înapoi spre Brighton și meșteri un certificat de naștere care să-l convingă pe domnul Treswick. *Să batem în lemn.*

Să batem în lemn. Știa ce-ar fi zis mama ei la chestia asta. De fapt, putea să și-o imagineze foarte bine, scuturarea sarcastică a capului, zâmbetul cu subînțeles din colțul gurii. Deodată, lui Hal i se făcu atât de dor de ea, că o săgetă drept în inimă.

Niciodată să nu crezi, Hal. Niciodată să nu-ți crezi propriile minciuni.

Pentru că superstiția era o capcană – asta învățase în anii în care își făcuse meseria pe debarcader. Să bați în lemn, să-ți încrucișezi degetele, să numeri coțofene – toate erau minciuni. False promisiuni, menite să-ți dea iluzia controlului și a sensului, într-o lume în care destinul și-l face fiecare. *Nu poți ghici viitorul, Hal,* îi amintea mereu mama ei. *Nu poți influența soarta sau schimba ceea ce nu controlezi. Dar poți alege ce faci tu însăți cu cărțile pe care le-ai primit.*

Hal știa că acesta este adevărul. Adevărul dureros și fără de compromis. Era ceea ce ar fi vrut să le strige clienților, celor care reveneau iar și iar, căutând răspunsuri pe care ea nu avea cum să le dea. *Nu* există un înțeles mai înalt. Uneori lucrurile se întâmplă fără niciun motiv. Soarta e crudă și arbitrară. Bătutul în lemn, farmecele de noroc, niciuna dintre acestea nu te ajută să vezi mașina pe care n-ai văzut-o venind ori să eviți tumoarea pe care nu ți-ai dat seama că o ai. Din contră. Căci în clipa aceea, când întorci capul să vezi a doua coțofană, în speranța de a-ți schimba norocul de la tristețe la bucurie – abia atunci îți abați atenția de la lucrurile pe care *poți* să le schimbi: culoarea semaforului, viteza mașinii, momentul în care ar fi trebuit să faci un pas înapoi.

Oamenii care veneau la baraca ei căutau semnificație și control – dar nu căutau unde trebuie.

Când se lăsau pradă superstiției, renunțau să-și modeleze propriul lor destin.

Or, dacă exista un lucru pe care Hal îl învățase, era acela de a nu se lăsa prinsă în această capcană. Își va schimba destinul. Își va face singură norocul.

Capitolul 17

Salonul în care stătuseră în seara precedentă era pustiu, cenușa din șemineu era rece și trei pahare de whisky fuseseră abandonate pe masă. Dar bâzâitul unui aspirator se auzea de undeva din adâncul casei, și Hal o luă pe urma sunetului, printr-un coridor pavat cu gresie, de-a lungul căruia se înșiruiau păsări de pradă împăiate, ținute sub sticle prăfuite, apoi traversă o cameră pregătită pentru micul dejun. Erau cutii de cereale, una de margarină și o pungă de pâine feliată ieftină, lângă un prăjitor de pâine antic.

Dincolo de această cameră era o seră cu viță-de-vie și portocali – arbuștii existaseră, cândva. Nu mai erau portocali, dar etichetele de pe ghivece încă le purtau numele – Cara, Valencia, Moro. Ceva viță-de-vie mai rămăsese, cu butucii groși și noduroși răsărind din pământ, dar erau pe cale de a se usca. Frunzele erau galbene și câțiva ciorchini de struguri stafidiți atârnau de tulpini. Singurul lucru viu erau smocurile subțiri de iarbă, care se iteau cu tenacitate printre cărămizile podelei. Era foarte frig, un curent rece sufla de undeva și făcea frunzele ofilite ale viței moarte să fluture și să freamăte; uitându-se în sus, Hal văzu că unul dintre ochiurile de geam din acoperiș era spart și că vântul sufla prin el.

Aspiratorul era acum zgomotos – se auzea de partea cealaltă a serei, așa că Hal se strecură printre vițele moarte și deschise ușa în capăt.

Încăperea era un fel de sufragerie, foarte întunecată și mobilată într-un stil victorian încărcat – draperii cu ciucuri, măsuțe decorative, canapele pântecoase. În mijlocul camerei, în picioare pe covorașul din fața șemineului, stătea doamna Warren, cu bastonul lăsat deoparte, împingând Hooverul[23] înainte și înapoi cu o hotărâre neîndurătoare. Pentru o clipă, Hal se gândi să se retragă, dar apoi se răzgândi. Avea totuși nevoie de informații despre Maud și momentul era perfect – o pauză liniștită, față-n față… I-ar fi fost mult mai ușor

să controleze conversația, direcționând-o spre ceea ce dorea să știe. Și putea să folosească în avantajul ei vârsta doamnei Warren, precum și ușoara ei surzenie – bătrânelor doamne le place de obicei să depene amintiri și i-ar fi fost ușor să evite orice derapaj, prefăcându-se că doamna Warren a înțeles greșit ce-i spusese.

Hal tuși, dar menajera nu o auzi din cauza sunetului motorului, așa că își drese vocea și spuse:

— Bună ziua… Bună ziua, doamnă Warren!

Bătrâna se roti, cu Hooverul mergând încă, apoi îl opri.

— Ce cauți aici?

Expresia ei era acuzatoare. Fără să vrea, Hal se simți speriată.

— Eu… îmi pare rău, am auzit aspiratorul și eu…

— Aceasta este sufrageria mea personală, înțelegi?

— Nu știam. Simți că o cuprinde un sentiment defensiv, iritat. Îmi pare rău, dar n-aveam cum să știu…

— Ar fi *trebuit* să știi, replică dur bătrâna doamnă.

Porni din nou Hooverul în poziție verticală și își luă bastonul.

— Să vii aici, învârtindu-te, ca pe moșia…

— N-am făcut asta!, spuse Hal, uitând de politețe. N-aș face asta deloc! Pur și simplu nu știi…

— Întrebi, da? Nu umbli prin locuri care nu te privesc.

Doamna Warren se opri, pungindu-și buzele ca și cum ar fi spus ea mai multe, dar se gândise mai bine, și se uită la Hal cu ostilitate nedisimulată.

— Uite, am spus că-mi pare rău, spuse Hal.

Își încrucișă brațele pe piept în mod defensiv, enervată de nedreptate – și totuși incapabilă să se apere, pentru că nu-și putea permite să se opună cuiva de care ar putea să aibă nevoie pentru informații. În afară de asta, bătrâna avea totuși dreptate. *Era,* într-adevăr, o intrusă, oricât ar fi pretins contrariul.

— O să mă întorc în cealaltă aripă. Voiam doar…

O inspirație bruscă îi veni:

— Voiam doar să vă întreb dacă nu aveți nevoie de ajutor.

Zâmbi, mulțumită de spontaneitatea ei, dar îi pieri zâmbetul când o văzu pe doamna Warren îndreptându-și spatele cât putea, cu o expresie veninoasă:

— Ia te uită ce domnișorică milostivă suntem! Poate că am o vârstă, dar nu am ajuns neputincioasă și nu am nevoie de ajutor de la alde *mătăluță,* spuse doamna Warren.

Reuși să facă vorbele de final să sune ca o insultă.

— Micul dejun va fi la opt.

După care se răsuci pe călcâie și porni din nou aspiratorul.

Hal se retrase încet, închizând ușa în urma ei, și trecu iar prin seră, simțindu-se tulburată de întâlnire. Cum de putuse doamna Warren să se simtă ofensată atât de ușor? Era ca și cum ar fi *vrut* să fie jignită.

Ce domnișorică milostivă suntem.

Aluzia o afectase puternic – cu atât mai mult cu cât era neadevărată. Dacă în ușă ar fi fost Richard sau Kitty, atunci ar fi putut înțelege. Însă Hal nu fusese crescută în puf, nici pe departe. Se gândi la copilăria ei, împingând vechiul lor Hoover răgușit prin camera de zi, după școală, înainte ca mama ei să ajungă acasă de la debarcader, încercând să preia o parte din sarcini, acolo unde putea. Hainele second-hand pe care mama ei le alegea din magazinele de caritate, pantofii băiețești pe care era obligată să-i poarte atunci când nu erau unii pentru fete care să i se potrivească.

Știi ce? spunea mama ei, încercând s-o facă pe Hal să-i placă. *Cred că sunt oricum cei mai mișto. Ți se potrivesc.* Și Hal zâmbea, dădea din cap și îi purta cu mândrie. *Îi prefer pe ăștia*, le spunea fetelor la școală. *Sunt mai buni și pentru alergat, și sărit, și jucat fotbal.*

Și chiar era adevărat.

Nu știi nimic despre mine! vru să strige înapoi prin ușa salonului.

Se întoarse încet prin seră, întrebându-se ce să facă până coboară ceilalți. Putea să admire afară, cu greu, prin mucegaiul verde de pe geamuri, întinderea gazonului până la mare și, dincolo de el, tisele clătinate de vânt, cele mai îndepărtate de casă fiind pe jumătate îndoite de briza continuă a mării. Coțofenele mergeau țanțoș pe gazon și Hal se gândi la poezioara pe care o recitase în ajun domnul Treswick. Nu putea număra păsările prin geamul încețoșat, dar trebuiau să fie cel puțin șapte, poate mai multe, și asta părea brusc corect – în această casă plină de secrete.

Ei bine, era foarte clar că nu va primi răspunsuri de la doamna Warren. Hooverul încă mai zumzăia în spate, dar Hal nu mai avea deloc încredere în capacitatea ei de a o trage de limbă pe menajeră pentru informații, nici măcar când ea își făcu apariția. Iar restul casei era cufundat în tăcere. Dar poate că ar fi putut folosi în avantajul ei acest moment de respiro.

Pășind încet, deschise cea de-a treia ușă de ieșire din seră. Dădea într-un hol mic, într-o parte fiind ușa unei toalete, cu o chiuvetă în care apa picura în gol, și, de cealaltă parte, o ușă bine închisă.

Hal se uită în spatele ei, gândindu-se la acuzațiile doamnei Warren privind învârtitul ca pe moșia proprie, dar aspiratorul mergea încă și, cu un val sfidător de adrenalină, se întinse și roti mânerul. Intră și închise ușa în spatele ei, cât mai tăcut posibil.

Era un birou – dar unul care în mod clar nu fusese folosit de mulți ani. Praful de pe cărți era gros, pânzele de păianjen acopereau sugativa de pe birou și telefonul care se odihnea alături era dintr-o bachelită îngălbenită, așa cum Hal văzuse doar în filme. Era pe birou și o carte îmbrăcată în piele crăpată, având imprimate în relief cuvintele „Agendă zilnică”, cu scrisul auriu decolorat – și cu foarte mare grijă, Hal deschise coperta. *Jurnal de birou și agendă zilnică 1979.* Era mai în vârstă decât Hal. Când lăsă coperta să cadă înapoi, se auzi o bufnitură surdă, iar în aer se ridică un mic nor de praf.

A cui cameră fusese asta? Era profund masculină, într-un mod pe care Hal nu-l putea defini și cumva nu și-o putea imagina pe doamna Westaway folosind-o. Să fi fost a domnului Westaway? Ce se întâmplase cu el?

Răsfoi jurnalul preț de câteva pagini, sperând că ar putea găsi ceva util – *ziua de naştere a lui Maud* părea prea mult ca să spere, dar puteau fi informații pe care să le folosească în avantajul ei. Dar scrisul era atât de încâlcit, încât era greu să înțeleagă ceva, și acele însemnări pe care le descifră erau categoric nepromițătoare și păreau doar legate de afaceri: – *Întâlnirea de la CF… Telefon Webber… 12:30 domnul Woeburn, Barclays.*

Hal îl închise ușor și își îndreptă atenția spre restul camerei. În fața biroului se aflau rafturi de cărți, ridicându-se până în tavan, la fel de acoperite de praf și de pânze de păianjen ca tot ce era în jur – tot, cu excepția, Hal observă brusc, a unui volum, ascuns într-un îndepărtat colț dreapta, sus, o carte oarecare, subțire, cu cotor galben.

Dedesubt erau trepte de lemn, proiectate să ajungă la rafturile de sus și, uitându-se mai de aproape, Hal zări o urmă de picior în praf – suficient de prăfuită, trebuie spus, dar nu cu praful vechi de treizeci de ani care acoperea restul încăperii.

Hal își ridică puțin capul, ascultând aspiratorul manevrat înainte și înapoi, înainte și înapoi, apoi urcă treptele ca să ia cartea, încercând să-și pună picioarele cât mai exact posibil peste urmele celeilalte persoane.

Era un album de fotografii – își dădu seama imediat ce-l scoase din raft. Când îl deschise, paginile groase scârțâiră încetișor, folia de plastic care acoperea fotografiile desprinzându-se cu greu.

Prima pagină conținea un instantaneu alb-negru al unui copil blond și gras, într-un cărucior de modă veche, purtând un pulover irlandez și privind mijit spre obiectiv. În spatele lui era un gazon coborând spre mare, iar Hal recunoscu priveliștea de pe terasa

de sus, de la Trepassen, chiar în afara salonului. *Harding, 1965,* scria clar într-un colț, cu creionul.

Hal întoarse paginile, simțindu-se ca un călător în timp, pășind pe vârfuri în trecut. Era acolo un băiețel de aproximativ doi ani, pe plaja aflată mai jos de casă, iar într-o altă poză stătea în poala unui bărbat rigid, la patru ace, cu o mustață zbârlită. Băiatul era probabil Harding, dar cine era bărbatul? Domnul Westaway?

Mai multe fotografii, una colorată cu același băiat, puțin mai mare de data asta, pe o tricicletă albastră. *H., iunie 1969,* spunea legenda. Apoi mai era Harding în uniforma școlară, cu picioare strâmbe în pantaloni gri, apoi apăru alt copil, un nou-născut cu fața roșie. Maud? Pentru o secundă, Hal simți cum îi stă inima privind la notița în creion de sub fotografie, căutând data. Dar nu – scria *Abel Leonard, născut la 13 martie 1972.* Pe pagina opusă era o imagine în alb și negru a aceluiași copil stând pe covoraș în fața șemineului, agitându-și piciorușele. *A.L., 3 luni,* scria.

Dar, înainte de a putea da pagina, un zgomot o făcu să înghețe. Se auzeau voci difuze de-a lungul holului, nu era doamna Warren, după cum suna, ci membri ai familiei. Și se apropiau.

Nu trebuia să fie găsită aici, scotocind prin hârtiile altcuiva.

Grăbită, Hal împinse cartea la loc și coborî înapoi scara, mai puțin atentă de data asta la locul în care își punea picioarele, apoi rămase la baza scării, ținându-și respirația și încercând să descopere de unde veneau vocile. La început, inima îi bătea prea tare ca să-și dea seama. Apoi auzi:

— Doamnă Warren! Cum putem obține o cafea?

Își dădu seama că replicile veneau din sala în care se lua micul dejun.

Repede, Hal se strecură afară din birou, închizând ușa în spatele ei și se grăbi de-a lungul holișorului. Exact la timp – în clipa în care ea intra în seră, ușa sălii pentru micul dejun se deschise și se îți capul lui Harding:

— Doamnă…

Se opri.

— O, Harriet.

— Da, spuse Hal, aproape fără suflu.

Văzu că are pe degete praf din birou și le șterse pe furiș de spatele blugilor ei.

— Tocmai îmi omoram timpul până la opt. Doamna Warren a spus că atunci va fi servit micul dejun.

— Atunci ar fi bine să vii, spuse Harding.

Era ceva ciudat în purtarea lui, tuși și-și scutură o urmă imaginară de praf de pe puloverul lui albastru de golf înainte de a adăuga:

— În legătură cu seara trecută, Harriet, firește că vestea a fost un șoc, dar sper că nu ai…

— Vă rog, reuși să articuleze Hal.

Simțea că obrajii, înroșindu-se, o trădează.

— Nu e nevoie…

Dar Harding urma să-și spună replica, cu orice preț, iar Hal nu avea de ales decât să stea și să suporte un mic discurs destul de pompos care, în esență, era o scuză pentru remarcile lui din seara precedentă.

— Nu vreau să spun, încheie el, că nu mai am încă preocupări legate de sănătatea mentală a mamei. Dar am greșit – am greșit foarte tare – sugerând că ar fi fost vreun comentariu negativ la adresa ta, Harriet. Dacă ai vreun amestec în toată povestea asta este din postura unui spectator nevinovat. Ei bine, asta-i situația.

Tuși din nou și își curăță iar puloverul:

— Trecând la lucruri mai plăcute, sper că te simți mai bine.

— O – o, da, spuse Hal, deși obrajii îi erau încă roșii. Mulțumesc. Mă simt foarte bine. Voi putea călători astăzi.

— Să călătorești azi? își ridică Harding sprâncenele. Nu se pune problema asta, draga mea. Domnul Treswick trebuie să-i adune pe toți beneficiarii în biroul său din Penzance și, în orice caz, sunt încă multe de rezolvat.

Când Harding menționă întâlnirea cu avocatul, Hal simți cum i se strânge stomacul așa de rău, ca și cum un hău s-ar fi deschis sub picioarele ei. Desigur, știa că vor fi complicații și formalități, dar, cumva, în fanteziile ei despre modul în care ar fi putut să se rezolve totul, își imaginase mereu că o să-i trimită documentele prin poștă, pentru o retragere sigură. Asta fusese înainte când își imaginase o moștenire de câteva mii, cel mult.

Acum, cu întreaga moștenire bazându-se pe identitatea ei…

Perspectiva de a trebui să meargă acolo în persoană și să fie de față, cu inima bătându-i să-i sară din piept, în timp ce hârtiile îi vor fi examinate, nu era reconfortantă. Probabil că vor exista și întrebări – unele precise, pe care Harding, Abel și Ezra fuseseră prea politicoși ca să le pună la parastasul mamei lor, iar ea nu va avea timp să găsească răspunsuri plauzibile sau să aleagă formularea corectă. Și dacă Domnul Treswick și-ar da seama de greșeală în timp ce ea s-ar afla în biroul lui? Ar chema oare poliția?

Deschise gura să răspundă, dar înainte să găsească vorbele potrivite ușa din spatele lor se izbi de perete și apăru doamna Warren, cu bastonul în mână.

— O, doamnă Warren, spuse Harding cu un zâmbet lingușitor. Tocmai discutam despre micul dejun. Ce drăguț din partea dumneavoastră să scoateți ia iveală un prăjitor de pâine și așa mai departe. Dar cum facem rost de ceai și cafea?

— Nu este încă opt, spuse doamna Warren cu fermitate.

Harding clipi, iar Hal ar fi putut să jure că făcea tot ce-i stătea în putință ca să nu pară iritat.

— Ei, bine, apreciez asta, dar este 7:55…

— Ceea ce vrea să spună Harding… veni o voce din spatele lor, și Hal se întoarse să-l vadă pe Ezra stând în cadrul ușii.

Era neras și arăta mahmur, cu hainele în dezordine și cu părul zbârlit, dar, în timp ce Hal îl privea, gura i

se modelă deodată în cel mai fermecător zâmbet ironic, care îi transformă întreaga expresie.

— Ce voia el să spună este: nu putem să vă convingem, doamnă Warren, să luăm o parte din treabă din sarcina dumneavoastră și să ne facem singuri ceai?

— Ei, bine… spuse doamna Warren, netezindu-și părul cu mâna liberă. Nu știu ce să spun, domnule Ezra, iar accentul ei de Cornwall păru brusc mai apăsat. Bucătăria mea este bucătăria mea. Dar o să văd ce pot face.

Se întoarse și dispăru înapoi prin ușa de la capătul serei, iar Ezra îi făcu cu ochiul lui Hal:

— Harriet! Mă bucur să te văd pe picioare. Ai dat un spectacol pe cinste seara trecută.

— Eu…

Hal se simți roșind. *Un spectacol pe cinste.* Se referea în mod clar la leșinul ei, dar cuvântul era neplăcut de aproape de adevăr.

— Mă simt mult mai bine.

— Dar ce neobișnuit să te văd *pe tine* în picioare la ora asta, dacă-i pe-așa, spuse Harding acru.

— Mare noroc pe tine și pe ceaiul tău de dimineață că sunt treaz, Harding. Cum era vorba aia, că prinzi mai multe muște cu miere decât cu oțet?

— Blestemate fie muștele alea, că ea e un liliac bătrân și arțăgos. Nu știu de ce mama a suportat-o în toți anii ăștia. Am observat că *ea* a rămas cu cele treizeci de mii ale ei intacte.

— Nu asta era ideea, spuse Ezra.

Zâmbetul îi dispăru și se uită la Harding cu un aer de aversiune totală.

— Și coboară-ți glasul, dacă nu vrei supă rece pentru tot restul sejurului.

— Ce vrei să spui cu „nu asta era ideea”?

— Adică ea a fost practic îngrijitoarea mamei aproape cincisprezece ani, pentru un salariu de mizerie. Crezi că am fi putut să plătim o asistentă medicală cu banii pe care îi dădea mama doamnei Warren? Treizeci de mii mi se pare un preț destul de mic.

— E destul de pretențios să spui că *noi* am fi putut avea o asistentă medicală, răspunse Harding iritat. Nu prea văd ce-ai putea să știi tu despre asta, având în vedere că nu te-am văzut pe aceste ținuturi în cea mai mare parte a acestor douăzeci de ani. Cel puțin Abel avea o scuză ca s-o taie și să fugă. Cei dintre noi care au stat pe-aici ca să-și vadă de responsabilități…

— Ai fost mereu un rahat cucernic, spuse Ezra.

Rânji, jucându-se cu vorbele, dar de data asta expresia sa nu mai reflecta nici farmec și nici umor, ci aducea mai mult a lup care-și dezvelește colții. Hal își ținu respirația, neștiind în ce direcție o lua conversația, dar Harding nu răspunse. În schimb, își dădu pur și simplu ochii peste cap și îi întoarse spatele fratelui său, trecând în încăperea unde se lua masa. Când ajunse la ușă, o ținu deschisă pentru Hal, rămânând pe loc, pedant, până când ea trecu dincolo.

În cameră, Mitzi, Richard și ceilalți doi copii erau așezați la capătul mesei lungi. Abel și Edward nu se vedeau nicăieri.

— Harriet, dragă, spuse Mitzi.

Își dăduse cu ruj în această dimineață, iar gura îi era deplasat de veselă comparativ cu umbrele decolorate din cameră și cu lumina palidă a dimineții.

— Cum te simți azi?

— Bine, mulțumesc, Mitzi, spuse Hal.

Luă scaunul pe care Harding îl trăsese pentru ea, între el și Ezra, și se așeză.

— Nu prea știu ce s-a întâmplat noaptea trecută – cauza a fost frigul și faptul că n-am mâncat, cred.

— Ca să nu mai vorbim de șoc, spuse Mitzi.

Își strânse buzele dezaprobator, în timp ce se întindea după musli.

— Nu știu ce-a avut în cap domnul Treswick, anunțându-ne așa tot ce era în testament.

— Păi, trebuia să ne informeze la un moment dat, zise Ezra.

Părea să-și fi revenit după ieșirea iritată din discuția cu Harding; zâmbetul era la locul său, mai

convingător acum.

— Probabil că a crezut că ar fi mai bine să smulgă plasturele dintr-odată, ca să spun așa. Revino-ți.

— Ar fi trebuit să ne pregătească, spuse Mitzi cu încăpățânare. În special pe săracul Harding.

— De ce săracul Harding? întrebă Ezra, zâmbind peste masă în direcția lui Mitzi. Noi, ceilalți, suntem la fel de umiliți ca și el, știi. Sau este un șoc pe care trebuie să-l înghițim doar noi, amărâții?

— Ezra, zise Mitzi, cu aerul cuiva căruia i se pune răbdarea la încercare, nu ai fost aici, dar lui Harding cu siguranță i s-a indus ideea…

— E greu, când ai depus deja banii pentru noul Land Rover… spuse Ezra, compătimitor.

— Știi ce! spuse Harding, în același timp în care izbucnea și Mitzi:

— Ezra, ne provoci în mod deliberat!

Ezra râse doar, dându-și capul pe spate, astfel încât Hal putea să-i vadă linia nerasă a maxilarului și adâncitura de sub claviculă, acolo unde cămașa era deschisă la gât.

Apoi se ridică, își aruncă șervetul și se întinse până ce cămașa i se desfăcu.

— La dracu', spuse el laconic, aplecându-se peste masă și luând bucata de pâine prăjită pe care Richard și-o ungea cu unt. Asta este mai multă ipocrizie decât pot eu suporta la micul dejun. Ies afară.

— Afară unde? întrebă Mitzi, dar Ezra nu părea să fi auzit întrebarea ei.

Luă o înghițitură enormă din felia lui Richard, aruncă pe masă coaja și apoi ieși pe hol.

— De-a dreptul insuportabil! explodă Mitzi, când ușa se trânti în spatele lui. Harding, ai de gând să-l lași să scape așa?

— La naiba, Mit! Ce vrei să fac? se împotrivi Harding și își dădu la o parte farfuria. Oricum, are dreptate.

— Ce vrei să spui? I-a furat felia lui Richard! Și cum îndrăznește să te acuze pe tine de ipocrizie?

— O, pentru numele lui Dumnezeu…

Harding se ridică, porni spre prăjitorul de pâine și băgă în el alte două felii.

— Mulțumită? Pâinea prăjită e lucrul cel mai puțin important.

— Atunci, să te acuze de ipocrizie… ce nesimțire!

— Cred că a fost o remarcă generală, Mit – și, deși îl consider profund iritant, el nu se înșală în acest punct anume, nu-i așa? Noi toți, în biserica aceea, ieri, cu fețele noastre pline de jale – și mă îndoiesc că a fost acolo vreo persoană căreia i-a părut rău că bătrâna s-a dus.

— Cum îndrăznești?

Vocea venea dinspre ușă și toate capetele de la masă se întoarseră, descoperind-o pe doamna Warren stând în prag cu o cană de cafea tremurându-i în mână.

— Cum îndrăznești, tu, mic sclifosit bun de nimic!

— Doamnă Warren, zise Harding cu rigiditate, ridicându-se cât era de lung. Ceea ce am spus era destinat soției mele și în orice caz…

— Nu mă lua pe mine cu doamnă Warren, ticălos vrednic de dispreț ce ești, mârâi ea, cu accentul ei din Cornwall, și făcând cumva ca ultimul cuvânt să sune ca o invectivă străină.

— Doamnă… începu Harding, dar nu termină.

Doamna Warren trânti ibricul de cafea pe masă cu o izbitură care împrăștie picături peste farfuriile lor și-l plesni peste ceafă ca pe un copil recalcitrant.

Chipul lui Hal îngheță. Întreaga scenă era suprarealistă – Harding stând acolo ca un școlar pompos prins pe coridor în timp ce înjura, doamna Warren, cu fața schimonosită de furie, Mitzi, Richard și ceilalți copii cu ochii mari, șocați.

— Doamnă Warren! spuse Harding furios, frecându-și ceafa și, în același timp, fiica lui Harding strigă:

— Tati!

Și apoi, pentru că tatăl ei nu răspunse, țipă și mai tare:

— *Tati!* Pâinea!

Toți se întoarseră să se uite la prăjitorul antic de la capătul mesei, pentru a vedea cum iese fum prin partea de sus. În timp ce Hal privea totul cu groază, felia înnegrită izbucni în flăcări.

— Aparat nenorocit! strigă Harding. Este o capcană a morții – mama ar fi trebuit să-l arunce cu ani în urmă.

Merse la priza de perete, scoase fișa și apoi aruncă un șervet deasupra aparatului fumegând. Flăcările se stinseră. Un miros puternic de bumbac pârlit se alătură mirosului de pâine prăjită și Mitzi spuse dintr-o suflare tremurătoare:

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Nu ne putem baza pe nimic în casa asta? Doamnă Warren, poți…

Dar apoi se opri, cu o expresie de exasperare: doamna Warren plecase.

Capitolul 18

Restul micului dejun se desfășură într-o tensiune sufocantă, crispată, ca și cum nimeni nu voia să menționeze izbucnirea doamnei Warren și dispariția lui Ezra și, deși știa că ar fi trebuit sa folosească timpul pentru a descoperi lucruri vitale despre Maud înaintea interviului ei cu domnu1 Treswick, Hal se trezi înfulecându-și pâinea prăjită și apoi se scuză de la masă cât de repede putu.

În hol se opri o clipă, încercând să decidă ce să facă. N-avea niciun chef să se întoarcă în acel dormitor-sicriu, dar să rătăcească în jurul casei ca și cum ar fi deținut deja locul părea dureros de arogant.

Avea nevoie să iasă, să-și limpezească mintea, să încerce să descopere următoarea mișcare.

Mai departe, pe coridor, putu vedea o ușă spre grădină rămasă deschisă, probabil pe acolo ieșise Ezra, și ea urmă curentul rece și-și croi drum afară, pe pietrișul din fața casei. Înaintea ei era o întindere vastă, punctată de buruieni și de puieți. La stânga, un grup de clădiri joase – garaje sau, probabil, grajduri, se gândi ea –, dar mirosul fumului de țigară furișându-se pe după colțul clădirii îi semnaliză că acolo era Ezra și nu dorea să-l întâlnească chiar acum. De fapt, simțea nevoia să ia distanță față de toți.

Merse așadar spre dreapta, de-a lungul unor tufișuri destul de mohorâte, cu un miros puternic de vomă, și ocoli fațada pe care o văzuse în acea carte poștală, casa lungă și joasă, gazonul coborând spre mare. *Am băut un ceai foarte bun la Casa Trepassen…*

Ce se întâmplase cu casa aceea și cu familia aceea? Serenitatea pe care o văzuse în fotografia din acea carte poștală, ceaiul luat pe gazon, care aduceau cu ceva dintr-un roman al Agathei Christie, toate astea dispăruseră – înghițite de putregai și de ceva mai ciudat și mai îngrijorător. Nu era doar atmosfera unei clădiri îndelung neglijate. Era ceva mai

întunecat, era atmosfera unui loc unde se ascund secrete, unde oamenii fuseseră foarte nefericiți și nimeni nu venise să-i mângâie.

Învăluită în gânduri, Hal păși peste gazonul acoperit de chiciură, simțind cum lamele înghețate de iarbă îi trosneau sub talpa bocancilor. Aerul era proaspăt și rece, iar ea gâfâia, privind cum îi dispare aburul respirației. Când se opri să se uite la casă, își dădu seama cât de departe venise și cât de întinse erau într-adevăr pământurile – din camera ei de la mansardă era greu să vezi unde se termina grădina și unde începea sălbăticia din jur, dar acum, că ajunsese aproape de păduricea de la capătul pajiștii, era la două sute de metri de casă și putea vedea că dumbrava însăși făcea parte din teren – un grup de copaci cu ceva în centru. Lui Hal i se păru că vede ceva întunecat care strălucește printre arbori. Putea fi un curs de apă?

— Îți admiri domeniul?

Vocea, venită din spatele ei, pe pantă, o făcu pe Hal să tresară și își întoarse capul brusc, ca să-l vadă pe Abel plimbându-se pe pajiște cu mâinile în buzunare.

— Nu!

Cuvântul izbucni defensiv, înainte ca Hal să-și calculeze cum trebuie răspunsul, și își simți obrajii îmbujorându-se nu doar de la frig, dar Abel se mulțumi să râdă. Își netezi mustața.

— Nu sunt Harding, nu trebuie să-ți faci griji în ceea ce mă privește, legat de subiectul ăsta. Nu există niciun sentiment negativ din partea mea, te asigur. Oricum, n-am avut nicio așteptare.

Hal își cuprinse bustul cu brațele, neștiind ce să spună. Își dădu seama brusc că, pentru cineva care ținea să sublinieze cât de puțin îi păsa că fusese tăiat de pe listă, Abel vorbea foarte mult despre asta. Își aminti cuvintele lui Mitzi din bibliotecă: *Oh, Abel, nu mai face pe sfântul!* Era cu adevărat cineva altruist? Putea cineva să supraviețuiască faptului că a fost dezmoștenit de singurul său părinte și să nu simtă, cinstit vorbind, niciun fel de amărăciune?

Abel părea sa simtă îndoielile ei sau cel puțin disconfortul ei legat de chestiune, pentru că schimbă subiectul.

— Dar spune-mi ce s-a întâmplat la micul dejun?

— La micul dejun?

Hal șovăi. Își aminti de Harding și Ezra aproape luptându-se și simți nevoia să se eschiveze, nedorind să fie prinsă în pânza complicată de resentimente și loialități pe care o simțise între frați.

— Nu știu ce vrei să spui… Harding și Ezra au avut… ei bine… un mic… dezacord.

— Nu trebuie să-ți faci griji, spuse Abel râzând, apropiindu-se de ea. Se tot ciondănesc de când a învățat Ezra să vorbească! Apropo, dacă o luăm la stânga, pot să-ți arăt labirintul.

— E un labirint aici?

— Nu unul foarte bun. E acolo, îi arătă spre grupul de copaci din partea cea mai îndepărtată a pajiștii. Dar nu asta voiam să spun, de fapt, vorbeam despre norișorii de fum care pluteau în sus pe scări.

— A, asta! spuse Hal.

Râse la rândul ei, ușurată să fie pe teren mai puțin sensibil.

— A luat foc prăjitorul de pâine.

— Asta a fost? M-am gândit că probabil doamna Warren a încercat să dea foc la casa mai degrabă decât să o lase pe mâna unui nevrednic.

Hal simți cum obrajii i se înroșesc brusc la auzul cuvântului și fața lui Abel se schimbă.

— Oh, Doamne, Harriet, îmi pare rău! A fost incredibil de grosolan din partea mea. N-am vrut sa spun că tu… am vrut să spun că… bine, uite, doamna Warren a avut întotdeauna ceva din doamna Danvers, știi, din romanul *Rebecca,* al lui Daphne du Maurier. Oricine ar fi fost moștenitorul, nu cred că ar fi fost mulțumită – poate doar dacă era Ezra.

— E-n regulă, spuse Hal cu rigiditate.

Nu putea să admită cât de profund o lovise remarca lui Abel.

— De ce îi place de Ezra așa mult? reuși să întrebe după o clipă de tăcere stânjenitoare.

Abel suflă în mâini și trimise un nor de respirație albă în fața lor, ca și când s-ar fi gândit la întrebarea ei.

— Cine știe, spuse el în cele din urmă. Nu există niciun motiv – pe hârtie cel puțin. El a fost mereu fermecător, dar cerul știe că doamna Warren e destul de rezistentă la chestii de genul ăsta. A fost mereu, de asemenea, favoritul mamei. Sindromul ultimului născut, poate. Cel mai mic dintre băieți, oricum. De fapt, mama ta a fost prima – în orice caz, cu câteva ore.

— Au fost gemeni? întrebă Hal fără să se controleze, apoi ar fi vrut să-și muște limba.

Trebuia să nu mai spună primul lucru care-i trecea prin cap. Nu se considerase niciodată o persoană guralivă – chiar opusul, de fapt. Oamenii care o cunoșteau adeseori remarcau cât de rezervată este, cât de puține informații oferea despre ea însăși. Dar nu știuse, înainte de a veni aici, cât de imposibilă ar putea fi orice conversație, cum orice remarcă întâmplătoare ar putea fi o capcană. Nu era vorba doar despre a nu spune prea mult despre sine și despre a ascunde golurile de informații – fiecare pas pe care îl făcea era pe un teren nesigur, care se putea scufunda în orice moment. Nu-și putea permite să uite asta.

Din fericire, totuși Abel nu părea să fi observat ciudățenia din întrebarea ei. El doar dădu din cap:

— Frățește, desigur. Erau… erau foarte apropiați. Eu aveam cu patru ani mai mult și Harding era și mai mare – are cu opt ani mai mult ca mine, așa că a plecat la școală pe când cei doi abia învățau să facă primii pași. Dar Maud și Ezra… de aceea, cred, el niciodată nu și-a revenit după dispariția ei. El a fost întotdeauna o personalitate furtunoasă, dar după ce ea a fugit… Nu știu, Harriet. Ceva s-a schimbat. Era ca și când tot focul acela ar fi fost absorbit la interior. A căutat-o mulți ani, să știi.

— Îmi pare atât de rău, spuse Hal.

Își simțea gâtul țeapăn și dureros de la atâta falsitate.

Abel îi puse cu blândețe o mâna pe umăr. Simțea ca și cum atingerea lui ar fi trebuit să o ardă, dar nu se întâmplă așa.

— Ea era o femeie remarcabilă, spuse el încet. Nu știu cât de mult ți-a spus despre copilăria ei, dar nu i-a fost ușor să stea aici, cu mama, după ce Harding și cu mine am plecat. Ezra era la internat în cea mai mare parte a timpului și chiar și când era acasă reușea cumva întotdeauna să scape de ce era mai rău, dar… bine, mama mea nu era o persoană cu care să-ți fie ușor nici în cele mai bune momente, și a devenit și mai ciudată și mai irascibilă pe măsură ce a îmbătrânit. Cred că până la urmă doamna Warren era, într-adevăr, singura persoană care putea să-i țină companie – și nu sunt sigur că a scăpat cu adevărat neafectată. Dar ascultă!

Se opri, își drese vocea, apoi răsuflă și zâmbi hotărât:

— Motivul pentru care am venit să te caut… am găsit ceva în camera mea și m-am gândit că tu… ei bine, am crezut că s-ar putea să-ți placă.

Se opriră din mers, iar Abel scotoci în buzunar și scoase o fotografie mototolită și cu colțurile îndoite, îngălbenită și cu acel ciudat nimb aurit care pare să se așternă întotdeauna peste fotografiile vechi de câteva decenii.

— Îmi pare rău, nu este în stare foarte buna, dar… ei bine, o să vezi.

Hal luă bucata de hârtie de la Abel și se uită la ea, încercând s-o deslușească.

Când reuși, respirația i se opri în gât și aproape se sufocă.

— Harriet? spuse Abel nesigur. Îmi pare rău… poate că nu este încă…

Dar Hal nu putea vorbi. Putea doar să privească fotografia din mână, strângându-și degetele, astfel încât tremuratul să nu-i mărturisească șocul.

Căci acolo, pe peluza din fața casei Trepassen, era un mic grup de patru persoane – două fete, un băiat și un bărbat ceva mai în vârstă, puțin peste douăzeci de ani.

Bărbatul era Abel – cu părul lui de culoarea mierii, tuns într-o exagerată frizură britpop a anilor ’90 și cu hainele foarte departe de costumele scumpe, la modă, pe care le purta azi, dar fără îndoială era el.

Băiatul era Ezra, cu părul negru și zâmbetul arcuit pe care îl recunoșteai instantaneu – și, stând lângă el, era o fată cu păr blond și niște bocanci ponosiți Doc Martens[24] și râzând în direcția lui. Ea trebuia să fie sora lui geamănă, pierdută de mult – dispăruta Maud.

Dar cel de-al patrulea membru al grupului – ultima fată, stând de una singură, puțin mai departe de ceilalți, cu ochii ei negri uitându-se direct la aparatul de fotografiat și la persoana care făcea fotografia… fata aceea era mama lui Hal.

Hal descoperi că nu respira și se forță să inspire, lung și lent, apoi expirând din nou, încercând să nu lase respirația tremurătoare să arate cât de șocată era ea.

Mama ei a fost aici – dar când? *Cum*?

— Harriet? spuse Abel în cele din urmă. Ești bine? Îmi pare rău… cred că ăsta e un punct sensibil pentru tine.

— D-da, reuși Hal să pronunțe, deși vocea îi era doar o șoaptă.

Înghiți și se forță să-i arate fotografia lui Abel:

— Abel, aici ești tu, Ezra și mama mea, dar… înghiți din nou, încercând din greu să găsească modul în care să spună asta, să pună întrebarea la care trebuia să știe răspunsul fără să se dea de gol cu totul. Cine este cealaltă fată?

— Maggie?

Abel îi luă fotografia din mână și zâmbi cu duioșie la vederea micului grup, rămas pentru totdeauna în soare, înghețat în adolescență și la vârsta de 20 de ani, pentru totdeauna tânăr.

— Ei, Doamne! Mica Maggie Westaway. Aproape că uitasem de ea. Era… Ei, bine, cred că un fel de verișoară îndepărtată. Numele ei adevărat era și Margarida, cred, ca și la Maud, deși nu le-am spus niciodată așa niciuneia dintre ele – prea ți se umple gura. Mamei îi spunea mătușă, dar cred că, de fapt,

tatăl ei era… nepotul sau vărul tatălui meu? Ceva de genul ăsta. Părinții ei au murit când era adolescentă, cam cum s-a întâmplat cu tine, Hal, și ea a venit aici să-și termine ultimul an de școală. Biata de ea. Nu cred că a fost pentru ea o perioadă foarte fericită.

Hal se uită la fata care stătea în iarbă, la ochii ei negri nesovăielnici, și înțelese ce voia să zică Abel: era ceva prudent și echivoc în privirea fetei. Era singura din micul grup care nu zâmbea.

— Înțeleg, îngăimă Hal.

Încercă să-și controleze tremurul picioarelor și să-și facă mușchii să n-o trădeze.

— Mulțumesc… mulțumesc că mi-ai arătat fotografia, înseamnă mult pentru mine.

— E pentru tine, spuse Abel.

Îi întinse poza și Hal o luă întrebătoare. Își lăsă urma degetului peste fața mamei ei.

— Într-adevăr? Ești sigur?

— Da, desigur. Nu am nevoie de ea – am destule amintiri din perioada aceea și nu toate sunt foarte bune… Dar asta a fost o zi minunată – îmi amintesc că toți am mers să înotam în lac. A fost înainte de… bine, nu contează. Dar aș vrea să o ai tu.

— Mulțumesc, spuse Hal.

Îndoi fotografia cu atenție, de-a lungul liniei existente, și o strecură ușor în buzunar.

Apoi își aminti bunele ei maniere și reuși să zâmbească.

— Mulțumesc, Abel, o s-o păstrez cu grijă.

Se întoarse și urcă panta înghețată către casă, incapabilă să ducă prefăcătoria mai departe.

*

Când Hal se grăbi să urce pe scările spre pod, putea să simtă forma fotografiei în buzunarul jeanșilor și ea trebui să se stăpânească să pună mâna peste ea, ca și cum ar fi ascuns-o privirilor.

Mama ei. Dumnezeule mare, *mama* ei.

Hal gâfâia în timp ce urca ultimul tronson de trepte spre dormitorul din mansardă. Înăuntru închise

ușa, scoase fotografia din buzunar și se prelinse spre podea cu spatele lipit de ușă, privind mica imagine.

Totul avea sens – coincidența numelor, greșeala domnului Treswick – singurul lucru ciudat era faptul că Abel însuși nu ghicise adevărul văzând fotografia. Pentru că era atât de dureros de clar acum că Hal avea dovezile în fața propriilor ochi.

Maggie, așa îi spunea Abel mamei ei. Hal nu o auzise niciodată pe mama ei folosind acest nume – dar era o prescurtare evidentă pentru Margarida. *Un nume din familie,* spusese mama ei când o întrebase de ce bunicii ei aleseseră un nume așa de ciudat și de greu de pronunțat.

Apoi închisese discuția, așa cum o făcea deseori când Hal îi cerea să vorbească despre copilăria ei și despre părinții ei morți de mult.

Numele ei adevărat era Margarida, la fel ca Maud.

Două verișoare – ambele cu numele Margarida Westaway. Și, căutând-o pe una, domnul Treswick dăduse peste cealaltă, fără să-și dea seama. Oare știa el de existența celeilalte Margaride? Probabil că nu, altfel s-ar fi asigurat că a găsit persoana pe care o căuta. Dar dacă tot ceea ce avea era un nume, un nume neobișnuit… dacă ai găsi-o pe Joan Smith, te-ai asigura al dracului de bine că e cea care trebuie. Însă Margarida Westaway – ar putea fi iertat pentru faptul că a presupus că e femeia potrivită.

Dar acum, că trecuse peste primul șoc de a-și vedea mama – tânără, fără teamă, *aici* – neliniștea începu să-și facă loc.

Întrebarea care o obsedase în timp ce se grăbea pe scări era cum putea Abel să vadă acea fotografie și să nu facă legătura – și acum, când Hal se uita la imaginea decolorată, îngălbenită, gândul reveni, mai tulburător. Căci cealaltă Margarida, *adevărata* Margarida, cea care stătea pe gazon lângă Ezra, era blondă, ca Harding și Abel. Iar mama lui Hal era brunetă, la fel ca ea.

Toată viața, Hal auzise oamenii comentând asemănarea cu mama ei, iar ea nu-și putea da seama

niciodată despre ce vorbesc, dincolo de culoarea evidentă.

Dar acum… uitându-se la dovezile fotografice din fața ei, mama la o vârstă atât de aproape de a ei… acum Hal reușea să vadă cât se poate clar. De la ochii negri suspicioși, în nuanța cafelei espresso, până la părul negru și drept, nasul vulturesc, chiar și înclinarea sfidătoare a bărbiei mamei – în toate acestea, Hal se vedea pe sine.

Aici, chiar în fața ei, erau dovezile concrete ale adevărului – și ale greșelii care fusese făcută. Cât timp va trece înainte ca Abel – sau altcineva – să-și dea seama?

Agitată, Hal se ridică și se îndreptă spre fereastră, privind afară. Ziua era mohorâtă și, departe, la distanță, putea vedea o masă cenușie, amestecată cu alb, înălțându-se pentru a întâlni cerul. Puteau să fie nori, dar Hal se gândi – deși nu avea cum să fie sigură – că este probabil marea.

Dintr-odată, simți nevoia imperioasă de a ieși afară, de a fugi – și se trezi agățându-se de zăbrele, ca și cum ar fi putut să le înlăture și să scape de limitele strâmte ale cămăruței și ale închisorii pe care și-o crease singură.

Pentru că, în timp ce băgă fotografia în buzunar pentru a doua oară, Hal realiză că dovezile din imagine erau doar jumătate din problemă. Problema reală era ceva mult mai rău.

Luând fotografia respectivă, punând întrebările pe care le pusese, în felul în care o făcuse, Hal depășise o limită. Nu mai era pur și simplu beneficiara pasivă a erorii domnului Treswick, implicată într-o prezumție greșită, fără nicio faptă rea din partea ei care să poată fi probată.

Nu. În momentul acela, al acceptării fotografiei, începuse să-i înșele în mod deliberat pe cei din familia Westaway, într-un mod care putea duce până la ea și dovedit. Și rezultatul potențial al înșelăciunii ei nu mai era de câteva mii de lire, ci o întreagă proprietate – furată de sub nasul moștenitorilor lui Hester Westaway.

Până în acest moment, se gândi Hal, ar fi putut la o adică să invoce ignoranța sau confuzia. Ar fi putut să pomenească scrisoarea domnului Treswick apărută de niciunde, faptul că nu i-a întâlnit niciodată pe bunicii ei – ar fi putut să se prezinte pe sine drept un spectator inocent prins într-o încurcătură, o tânără femeie încrezătoare, prea timidă pentru a pune la îndoială discrepanțele din informațiile pe care le-a primit.

Dar acum, luând această fotografie, și uitând să menționeze că cealaltă femeie din imagine era adevărata ei mamă, Hal începuse ceva foarte diferit.

Începuse să comită o fraudă conștientă, care lasă urme.

6 decembrie 1994

N-am putut dormi noaptea trecută. Am stat trează, cu mâinile pe burtă, încercând cumva s-o aplatizez la loc, și m-am gândit la noaptea în care s-a întâmplat totul. Era un sfârșit de august, cu zile mai lungi și mai fierbinți decât mi-aș fi imaginat vreodată, iar cerul etala acel albastru intens de Cornwall.

Băieții se întorseseră de la școală și de la universitate, umplând casa cu un zgomot și o energie neobișnuite, care păreau stranii după tăcerea înăbușitoare cu care mă obișnuisem în ultimele luni. Mătușa mea plecase la Londra din nu știu ce motiv – și doamna Warren plecase la Penzance, ca să-și vadă sora. Fără prezența lor întunecată, de corb amenințător, atmosfera devenise luminoasă și plină de fericire.

Maud a fost cea care a venit să mă caute în camera mea, unde citeam – a dat buzna, ținând într-o mână un prosop și costumul ei roșu-aprins de înot și ochelarii de soare în cealaltă.

— Mișcă-te, Maggie! a zis ea, luându-mi cartea din mână, aruncând-o pe pat și pierzându-mi semnul, după cum am observat cu oarecare iritare. Mergem pe lac!

Nu voiam… e ciudat că-mi amintesc asta. Nu mă deranjează piscinele sau marea, dar nu mi-a plăcut niciodată înotul în lac – stuful noroios, terciul de pe fund și rămurișul putrezit care ți se agață de picioare. Dar Maud este o persoană pe care e greu s-o refuzi și, până la urmă, am lăsat-o să mă împingă pe scări în jos, unde așteptau băieții. Ezra avea un set de vâsle.

În șubredul hangar pentru bărci, Maud a dezlegat rahiticul schif cu fundul plat și am vâslit spre insulă, prin apa lacului, murdară și maronie. Maud a legat barca de un ponton improvizat și ne-am dat jos. Maud a fost cea care a intrat prima în apă – o sclipire stacojie în apa maroniu-aurie, în timp ce

plonja, cu mișcări lungi și degajate, de pe capătul platformei de lemn putrezite.

— Haide, Ed! a strigat ea și el s-a ridicat, rânjind spre mine, apoi a urmat-o până la marginea apei și a sărit din alergare.

Nu eram sigură că o să intru – mă mulțumeam să mă uit la ceilalți, cum râdeau și se jucau în apă, stropindu-se unul pe altul și țipând de plăcere.

Dar soarele a devenit tot mai fierbinte și mai fierbinte și, în cele din urmă, m-am ridicat, umbrindu-mi ochii și evaluând situația.

— Intră! a strigat Abel. E super.

M-am dus până la capătul pontonului, simțind lemnul jilav sub picioarele goale, și mi-am înmuiat – doar înmuiat – în apă vârful degetelor de la picioare, uitându-mă cu plăcere cum strălucește sub apă lacul de unghii stacojiu pe care-l împrumutasem de la Maud.

Și apoi – aproape înainte de a ști ce s-a întâmplat – o mână mi-a apucat glezna și am simțit o smucitură și m-am poticnit în față ca să nu cad pe spate – și așa am ajuns cu apele aurite închizându-se deasupra capului meu, cu noroiul învârtejindu-se în jurul meu – și a fost mai frumos și mai terifiant decât mi-aș fi imaginat vreodată.

Nu văzusem cine m-a tras – dar l-am simțit sub apă, cu pielea lipită de a mea, cu brațele noastre agățându-se, aproape luptându-ne. Și în momentul în care am ieșit amândoi la suprafață, am simțit: degetele lui mi-au mângâiat pieptul, făcându-mă să mă cutremur și să trag aer în plămâni într-un mod care nu era cauzat doar de șocul intrării mele bruște în apă.

Ochii noștri s-au întâlnit – albastru și negru – și el a zâmbit, iar stomacul mi s-a contractat ca de o foame pe care n-o mai întâlnisem – am știut atunci că-l iubeam și că i-aș dărui orice, chiar și pe mine însămi.

După ce am vâslit înapoi, am mers până la casă și am luat ceaiul pe gazon, înfășurați în prosoape, apoi ne-am întins să ne încălzim la soare.

— Fă o poză… a zis Maud leneș, întinzându-se, cu picioarele ei bronzate într-o nuanță de miere aurie ieșind în evidență pe fondul albastru decolorat al prosopului. Vreau să-mi amintesc ziua de azi.

El a bombănit, dar s-a ridicat ascultător și s-a dus să aducă aparatul de fotografiat și să-l pregătească. L-am privit cum stătea în spatele lui, făcând șarful și aranjând capacul obiectivului.

— De ce ești atât de serioasă? a întrebat el ridicând privirea și mi-am dat seama că mă încruntam de concentrare, încercând să-mi fixez în amintire chipul lui.

El mi-a oferit acel zâmbet irezistibil și mi-am simțit propria gură modelându-se într-un zâmbet asemănător.

Mai târziu, mult după cină, când soarele cobora, doamna Warren s-a culcat și ceilalți jucau biliard pe postavul verde decolorat, râzând în felul în care nu o făceau niciodată când mătușa mea era acasă. Ezra și-a adus casetofonul din camera lui și din el au bubuit, pe rând, James, R.E.M. și Pixies, umplând camera cu înfruntarea chitarelor și a percuțiilor.

N-am putut niciodată să joc biliard – tacul nu face ce vreau eu și bilele fac duble[25] de capul lor. Maud zicea că nu mă străduiesc destul, că e foarte simplu să potrivești cauza cu efectul și să calculezi unde va ajunge mingea, dar nu era adevărat. Cred că am o genă lipsă. Abilitățile care-i permiteau lui Maud să vadă că o minge, lovită dintr-un anumit unghi, o să ricoșeze într-o anumită direcție, eu nu le aveam.

Așa că i-am lăsat și am rătăcit afară pe pajiște, în fața aripii vechi a casei. Ședeam și priveam soarele cum se scufundă sub linia orizontului și mă gândeam cât de frumos este acest loc, în ciuda a tot și a toate, când am simțit o atingere pe umăr. M-am întors și l-am văzut stând acolo, frumos și bronzat, cu părul căzându-i peste ochi.

— Vino să te plimbi cu mine, a spus.

Am dat din cap și l-am urmat, de-a lungul câmpiilor și pe cărări ascunse, până la mare. Și ne-am așezat pe nisipul cald și ne-am uitat cum soarele

se scufunda în valuri într-o vălvătaie roșie și aurie și n-am spus nimic, pentru că mi-era așa de frică să nu stric acel moment perfect – atât de teamă că se va ridica și va pleca pentru totdeauna și că totul va reveni la normal.

Dar n-a făcut-o. S-a întins lângă mine, uitându-se la cer într-o tăcere ca gura de aer pe care o iei înainte de a spune ceva foarte important.

Când ultima dâră luminoasă a dispărut sub orizont, s-a întors spre mine și am crezut că va vorbi – dar n-a făcut-o. În schimb, mi-a tras în jos, pe umăr, breteaua rochiței de vară. Și m-am gândit – ăsta este. Ăsta este sentimentul pe care l-am așteptat toată viața, ăsta e lucrul despre care tot vorbeau fetele la școală, lucrul acela în numele căruia s-au scris cântece și poezii. El este toate astea.

Dar soarele a plecat acum, e iarnă și mi-e foarte frig. Și nu mai sunt sigură că aveam dreptate.

Capitolul 19

Hal nu știa de cât timp stătea acolo, privind fotografia, încercând să-și dea seama ce ar trebui să facă. Dar, în cele din urmă auzi foarte slab, sunetul ceasului din holul de la parter bătând ora unsprezece și se ridică, întinzându-și membrele anchilozate, reci.

Nevoia de a alerga înapoi la Brighton și de a se ascunde de coșmarul pe care îl crease era încă puternică – numai că ei știau unde s-o găsească. Domnul Treswick avea adresa ei și ar fi venit și ar fi găsit-o, ar fi început să-i pună întrebări. În plus… Stomacul i se strânse la amintirea executorilor domnului Smith și la bunurile ei făcute una cu pământul. Hal nu se gândise niciodată la sine ca la o ființă lașă, dar era, știa asta acum. Se gândea la vocea bărbatului, la sâsâitul lui lent și moale… *dinți sparți… oase rupte uneori…* și știa că nu are curajul să se confrunte din nou cu el.

Nu. Nu se putea întoarce acolo fără bani.

Ar putea fugi pentru totdeauna – de toată lumea? Dar unde să meargă și cum, fără bani? Nici măcar nu avea banii pentru un taxi înapoi la Penzance, ca să nu mai vorbim de cei necesari pentru un nou început într-un oraș străin.

Ei, bine, orice ar fi decis, nu putea să se ascundă aici pentru totdeauna. Trebuia să coboare la un moment dat și să facă față familiei.

Mișcându-și degetele reci, Hal deschise ușa.

Neclintită în întunericul coridorului stătea o persoană, cu hainele negre dizolvate în umbrele dimprejur, la doar câțiva centimetri de fața lui Hal.

Hal gâfâi și făcu un pas înapoi în cameră, cu mâna apăsată pe piept.

— Iisuse! Ce…

Cum mâinile îi tremurau, se prinse de marginea de metal a patului.

— Da? Vocea siluetei din umbră era dogită, cu o graseiere de Cornwall.

Pe măsură ce frica i se risipea, îi luă locul un val de mânie:

— Doamnă Warren? De ce naiba spionați în fața camerei mele!?

— Nu e camera ta, spuse doamna Warren cu vehemență. Făcu un pas înainte, peste prag, trecând în revistă, cu o privire disprețuitoare, puținele lucruri ale lui Hal.

— Și nu va fi niciodată, dacă mă întrebi pe mine.

— Ce vreți să spuneți?

— Știi tu.

Hal își băgă mâinile în buzunare pentru a-și ascunde tremuratul. Nu voia să-i arate bătrânei că îi este frică:

— Dați-vă la o parte din calea mea.

— Cum vrei. Am venit să-ți spun că el te așteaptă jos.

— Care el? întrebă Hal.

Încercase să-și țină vocea fermă și ieșise mai rece și mai clară decât avea de gând să fie.

— Harding. E în salon.

Hal nu putu să mulțumească, dar dădu o dată din cap, iar doamna Warren se întoarse revenind în umbra coridorului.

Hal o urmă și abia închise ușa în spatele ei, când doamna Warren vorbi, întorcându-și capul peste umăr spre cameră și spre lucrurile împrăștiate ale lui Hal:

— *O recunosc* în toată mizeria asta.

— Ce?

Hal se opri cu mâna pe clanța ușii întredeschise.

— Cărțile alea. Tarry[26] sau cum s-o numi. Erau chestii păgâne, diavoli și bărbați goi. Dacă ar fi fost după mine, nu le-aș fi lăsat în casă. Le-aș fi ars pe toate. Lucruri dezgustătoare.

— Cine? întrebă Hal, dar doamna Warren continuă să meargă încet pe coridor, de parcă nu ar fi auzit, iar Hal se trezi că o ia brusc înainte, apucând încheietura bătrânei, mai strâns decât își propusese, și forțând-o să se întoarcă spre ea: *Cine*? Despre cine vorbești?

— Maggie.

Doamna Warren scuipă numele ca pe o înjurătură, cu o vehemență care trimise picături de salivă pe fața lui Hal.

— Și dacă știi ce-i bine pentru tine, nu-mi vei mai pune întrebări. Acum dă-mi drumul!

— C-ce… bâigui Hal.

Cuvintele o loviseră ca o palmă peste față și întrebările se ridicau înăuntrul ei, agitându-se prea repede ca să fie prinse. Dar întrebarea care se zbătea în capul lui Hal era de nerostit: ea *știa?*

Înainte să-și dea seama, doamna Warren își smulse încheietura din mâna lui Hal, cu o putere pe care n-ar fi bănuit-o niciodată, și se grăbi să coboare pe scări, tăcută și răuvoitoare.

Hal expiră lung și, tremurând, se întoarse în dormitor, cu inima bătându-i atât de repede cât s-o amețească.

Maggie. Porecla mamei sale. Maggie. Mama ei care fusese aici, acum mai bine de douăzeci de ani. Ce-a vrut doamna Warren să spună pomenind-o acum? Era o amenințare? Știa adevărul? Dar dacă da, de ce stătuse deoparte și nu spusese nimic?

Nu existau răspunsuri – și în cele din urmă, neștiind ce să facă, Hal luă cărțile de tarot și începu să le pună la loc în cutie. Amenințarea doamnei Warren i se învârtea în cap. N-ar fi îndrăznit cu adevărat să le ardă, nu-i așa? Părea ridicol – și totuși exista ceva în veninul din vocea ei, ceva ce o făcea pe Hal să creadă că bătrâna s-ar fi ținut de cuvânt.

Nu era nicio încuietoare la ușa dormitorului, nici la dulap, așa că tot ceea ce putea Hal să facă era să pună cărțile în cutia lor, să le ascundă bine în valiza ei și să spere că nimic rău nu s-ar fi putut întâmpla.

Ce-o făcuse să le ia la ea, de la bun început? Nu era pentru că ar fi crezut în stele.

Hal închise valiza și vru să plece din cameră – dar apoi, cu o bruscă presimțire de rău augur, se opri, deschise valiza și mută cutia în buzunarul din spate, alături de fotografie. Doamna Warren n-avea decât să spioneze. N-avea decât să vină și să se uite în fiecare buzunar al valizei.

Abia după ce ajunse din vârful scărilor înguste și fără ferestre spre etajul al doilea îi veni un gând – o amintire din ajun, bocănitul bastonului doamnei Warren pe treptele din lemn ale scării secrete.

Dar femeia care stătuse adineauri în fața ușii ei nu avea baston, iar sosirea ei fusese învăluită în tăcere.

Gândul o făcu pe Hal să se înfioare și își dori din nou să fi existat o încuietoare la dormitor. Nu simțise niciodată nevoia de așa ceva înainte de a veni aici, dar gândul la acea bătrână lugubră, furișându-se noaptea neauzită prin casă, deschizând ușa camerei lui Hal…

Se opri, privind de-a lungul coridorului îngust și întunecat, amintindu-și cum stătea doamna Warren acolo, în întuneric. Ce făcea? Asculta? *Privea?*

Era pe cale să coboare când observă ceva, o pată neagră în întuneric, și se întoarse în fața ușii închise, trecându-și degetele peste lemn și simțind, mai degrabă decât văzând, cât de mult greșise.

Pe ușă era o încuietoare. Două, de fapt. Erau zăvoare lungi și groase, sus și jos.

Dar erau în afară.

Capitolul 20

Nu era nici urmă de doamna Warren când Hal coborî până la urmă în holul de jos și, pentru o clipă, rămase acolo, încercând să ghicească unde se află și să-și amintească după care dintre ușile de lemn se ascundea salonul. Trecuse pe lângă el în drum spre micul dejun, dar atunci ușa era deschisă. Acum erau toate închise și holul lung, monoton, cu pardoseala lui de gresie impersonală și uși din lemn identice era surprinzător de derutant.

Încercă una la întâmplare – dar se deschidea într-o sufragerie întunecoasă, cu lambriuri, mult mai mare decât sala de mic dejun pe care o folosiseră în acea dimineață. Geamurile înalte erau închise, dungi gri, subțiri de lumină străpungând umbrele, și o masă mare acoperită cu stambă contra prafului se întindea de-a lungul camerei. Deasupra capului ei atârnau două forme uriașe, înfășurate în gri, pe care, în întuneric, Hal le percepu ca pe niște cuiburi uriașe. Se lăsă în jos instinctiv, înainte ca ochii să i se obișnuiască cu obscuritatea și să-și dea seama că trebuie să fie candelabre, învelite într-un fel de husă protectoare.

Pașii ei se învolburau în praf și, retrăgându-se lent, închise ușa încet în spatele ei și se îndreptă spre hol.

La următoarea ușă își întinse mâna să bată – dar înainte ca articulațiile ei să intre în contact cu lemnul, auzi o voce venind din interior și se opri o clipă, neștiind dacă era sau nu pe punctul de a întrerupe o conversație privată.

— …ademenind-o pe micuța căutătoare de aur.

Era vocea unui bărbat, unul dintre frați, se gândi Hal. Dar nu putea fi sigură care.

— O, pe bune, ești imposibil!

Vocea unei femei, a lui Mitzi, plină de nerăbdare.

— E orfană, fără îndoială că mamei tale i-a fost milă de ea.

— În primul rând, nu avem nicio dovadă a chestiei ăsteia, nu știm nimic despre această fată, nu avem

nicio idee despre cine este sau despre cine a fost tatăl ei sau dacă se mai află încă în peisaj. Poate că el a convins-o pe mama să facă asta. Și în al doilea rând…

Era Harding, realiză Hal, în timp ce el își ridica glasul, pentru a acoperi protestele exasperate ale lui Mitzi:

— În al doilea rând, Mitzi, dacă mi-ai fi cunoscut mama, cel puțin ți-ai fi dat seama cât de puțin i-ar fi păsat de-un orfan!

— O, Harding, ce absurd! Mama ta era o bătrână singuratică și, poate, dacă ai fi dispus să ștergi cu buretele ce-a fost, copiii și cu mine am fi putut s-o cunoaștem puțin mai bine și întreaga situație…

— Mama mea a fost o harpie ursuză și crudă! strigă Harding. Și orice reticență din partea mea, de a te lăsa pe tine și pe copii să fiți expuși veninului ei a fost justificată în întregime din grija pentru voi, deci nu îndrăzni să sugerezi că această situație este din vina mea, Mitzi!

— N-am sugerat asta nicio clipă, spuse Mitzi și o notă plângăcioasă i se strecură în voce, pe lângă iritare. Înțeleg că intențiile tale erau bune, dragule. Dar poate că nu e chiar surprinzător, în acest moment, că mama ta a ales să-i ignore pe cei doi fii ai ei, care erau complet înstrăinați de ea, și pe cel de-al treilea, care și-a ținut soția și copiii departe de ea timp de douăzeci de ani. Nu pot s-o acuz pe mama ta pentru că s-a simțit rănită. Eu cu siguranță aș fi fost! Când am venit ultima oară aici? Richard nu putea să aibă mai mult de șapte ani.

— Șapte, da, iar ea i-a spus că e un laș îngrozitor când și-a ars degetul pe grătarul șemineului – îți amintești?

— Nu spun că nu a făcut greșeli…

— Mitzi, nu mă asculți. Mama mea a fost o femeie înverșunată și otrăvită, iar scopul ei în viață a fost să răspândească această otravă cât de departe și cât de mult a putut. E exact stilul ei să continue să ne dezbine de dincolo de mormânt. Singura surpriză este că nu i-a lăsat totul lui Ezra, în speranța ca el,

Abel și cu mine să ajungem la o dispută aprigă cu privire la toate astea și întreg imobilul să fie înghițit de taxele legale.

— O, Harding, e absurd…

— Ar fi trebuit să anticipez toate astea, zise Harding, și Hal bănuia că nu-și mai asculta cu adevărat soția. Mi-a scris, știai, nu? Acum o lună. Niciun cuvânt despre boala ei, desigur, ar fi fost prea simplu, prea direct. O, nu. A redactat scrisoarea ei obișnuită, plină de nemulțumiri, dar semnătura a fost diferită – asta ar fi trebuit să mă pună pe gânduri.

— Diferită, cum?

— Ea semna întotdeauna *mama ta.* Mereu. Chiar și atunci când eram la internat, plângând de-mi sărea cămașa în fiecare seară. Mamele celorlalți băieți semnau cu *iubire și sărutări,* cu *mama ta care te adoră* și cu *o mie de îmbrățișări.* Rahaturi de genul ăsta. Dar mama – nu. *Mama ta.* Asta era tot. Fără iubire. Fără sărutări. Doar o declarație rece a unui fapt. O metaforă perfectă, de fapt, pentru viața ei.

— Și ultima oară? A adăugat ceva?

— Da, zise Harding.

Și făcu o pauză, o tăcere profundă care o determină pe Hal să-și țină respirația, întrebându-se ce urma. Nu dragostea pe care Harding o așteptase toată viața, cu siguranță. Liniștea se lungi până când Hal crezu că probabil nu auzise ce urma Harding să spună sau că el se răzgândise și își ridică mâna, gata să bată la ușă și să-și anunțe prezența, dar în cele din urmă Harding vorbi:

— A terminat cu *Après moi, le déluge*[127]. Asta a fost tot. Fără nume. Fără semnătură. Doar aceste cuvinte.

— *Après* ce?

Mitzi era complet zăpăcită.

— După… ploaie? Ce Dumnezeu înseamnă asta?

Dar înainte ca Hal să afle răspunsul, auzi o voce în spate:

— Tragi cu urechea?

Hal se întoarse, cu inima zbătându-i-se în piept.

Era fiica lui Harding – care era numele ei? Kitty. Stătea pe coridor, învârtindu-și părul blond, lung, în jurul unui deget și mestecând ceva. Cum Hal nu vorbea, îi întinse un pachet:

— Tangfastic[28]?

— Eu…

Hal înghiți. Vorbea încet, nevrând ca Harding și Mitzi s-o audă din interiorul camerei.

— Nu eram… adică n-am vrut să… tocmai urma să intru în cameră, dar păreau…

— Hei, nu mă privește.

Fata dădu din mâna liberă, care avea o brățară talisman la încheietură.

— E singurul mod în care pot să aflu ceva aici!

Scoase un jeleu din pachet, îl examină critic și apoi îl vârî în gură.

— Uite, am tot vrut să te întreb, ce *ești* tu?

— E-eu? Hal înghiți din nou.

Gura îi era uscată și își îndoi degetele reci în buzunare, săpând cu unghiile în palmă, încercând să se ancoreze cumva. Era conștientă de faptul că brățara Pandora, pe care Kitty o purta la încheietura ei stângă, costa probabil mai mult decât întreaga ei garderobă.

— Ce sunt eu? Nu prea înțeleg ce vrei să…

— Adică, știu că ești o rudă, dar tata nu mi-a explicat cu adevărat legătura. Ești mătușa lipsă? Nu, stai, ești prea tânără, nu?

— O! Corect. Nu…

Clipi, încercând să-și amintească exact ce trebuia ea să facă aici. Fotografia mamei ei, tolănită pe pajiștea din fața salonului îi apăru în minte și își strânse ochii pentru o clipă, închizându-i, ca să alunge imaginea, frecându-și fruntea, ca și cum ar fi vrut să facă să dispară chipul mamei sale.

Nu trebuia să se gândească la mama ei. Trebuia să-și amintească cine ar fi trebuit să fie – nu cine era ea. Maud era sora lui Harding, ceea ce însemna…

— Cred că sunt… verișoara ta?

— Așa, corect, deci mama ta a fost cea care a fugit?

— P-presupun că da, da. Nu prea vorbea despre asta.

— Ce tare! zise fata cu invidie și împinse un alt Haribo în gură, apoi vorbi molfăind: N-o să mint, au fost momente în care am luat în serios varianta asta, dar cred că trebuie să ai cel puțin opșpe ani ca să reușești, altfel poți să cam fii sigur că o să ajungi pe străzi și n-am deloc de gând să mă prostituez pentru un pește pedofil.

— Ăă?

Hal se simțea complet pierdută. Fata asta era sigură de sine într-un mod în care Hal nu fusese niciodată.

— Eu – ce vârstă *ai* tu?

— Paisprezece. Rich are aproape șaisprezece. Freddie doisprezece. E un idiot total, așa că nu mi-aș pierde timpul cu el. Rich este OK dacă poți să-l faci să-și scoată căștile. Și, hei, sunt la o școală de fete, trebuie să văd partea bună, nu? Rich este scurtătura mea pentru a cunoaște băieți sexy, mai mari.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Hal încet.

— Ai un prieten? întrebă Kitty.

Hal clătină din cap.

— Iubită?

— Nu, eu… nu am fost într-adevăr la locul potrivit pentru întâlniri în ultimii câțiva ani.

— ’țeles, spuse Kitty cu înțelepciune.

Dădu din cap și își puse un alt Haribo în gură.

— Ar trebui să încerci o aplicație pentru întâlniri. Ei pot să te cupleze în funcție de locul în care te afli.

— Asta nu e chiar ceea ce… începu Hal, dar tocmai atunci se deschise ușa salonului și capetele lor se întoarseră s-o vadă pe Mitzi stând acolo.

— O, fetelor! ziceam eu că am auzit voci. Kitty, dacă vrei să vii la Penzance trebuie să te încalți și să-i spui lui Richard să se grăbească. Harriet, dacă ai un moment, unchiul tău ar dori să vorbească puțin cu tine.

Hal dădu din cap și se uită dincolo de Mitzi, spre locul unde se afla Harding în salon, cu spatele la ușă,

privind afară spre cerul înnorat și spre peluzele udate de ploaie. Marea, în depărtare, era ascunsă de ceață.

Mitzi făcu un pas în spate, invitând-o pe Hal înăuntru, apoi închise ușa, și Hal o auzi tropăind dinadins pe coridor și bătând-o la cap pe Kitty din mers.

Hal rămase așteptând crispată ca Harding să se întoarcă, dar el n-o făcu. În schimb vorbi, cu fața înainte:

— Harriet, îți mulțumesc că ai fost de acord să te întâlnești cu mine.

Pentru o clipă, Hal nu știu ce să-i răspundă. O izbise prețiozitatea expresiei – ca și cum ar fi fost doi oameni de afaceri care discutau o fuziune, și nu… și nu ce?

— C-cu plăcere, reuși în cele din urmă să articuleze și făcu un pas ezitant înainte.

Dar Harding vorbea peste ea, ca și cum era hotărât să-și spună rolul și nu putea fi întrerupt.

— Așa cum poate ai înțeles de la domnul Treswick seara trecută, mai e nevoie de o mulțime de documente înainte ca procesul de obținere a succesiunii să poată începe.

— Eu, ei bine, da, izbuti Hal să răspundă.

Își simți stomacul strângându-se la menționarea documentelor. Ce ar putea face? Ar putea întârzia întâlnirea? Sau ar fi mai bine să meargă și să afle ce au nevoie de la ea și apoi să pretindă că uitase să aducă hârtiile? „Cu toate că nu știam, adică vreau să spun că nu le-am adus…”

— Sunt multe lucruri pe care trebuie să le discutăm, spuse Harding, fluturându-și mâna spre întinderea verde. Toate astea… – dădu din cap spre peluzele care se întindeau în fața ferestrelor – toate astea sunt o mare responsabilitate și există multe decizii pe care va trebui să le iei, Harriet, și destul de repede. Dar asta va veni mai târziu – între timp avem o întâlnire cu domnul Treswick în Penzance… – aruncă o privire la ceasul lui – în mai puțin de patruzeci de minute și avem destul de puțină vreme să ajungem acolo. Nu ai o mașină aici?

Patruzeci de minute? Hal rămase cu gura deschisă de groază. Totul se mișca mult prea repede. Avea nevoie de timp pentru a cerceta – să analizeze ceea ce avea probabil să solicite domnul Treswick. Și dacă îi cereau să completeze formulare și se încurca în detalii minore? Apoi își dădu seama că Harding o aștepta să răspundă la întrebarea lui și înghiți în sec:

— Eu… nu… – bâigui.

— Nu contează. Te luăm noi. E un scaun pliabil în portbagaj.

— Dar, unchiu… se împiedică de cuvânt, incapabilă să-l articuleze, și reluă de la început: Uite, e ceva pe care trebuie…

— Mai târziu, Harriet, spuse Harding.

Momentul său de reflecție trecuse și se întoarse, bătând-o pe Hal pe umăr, așa că ea se blocă, apoi deschise ușa spre hol.

— Va fi destul timp să vorbim pe drum, dar pentru moment trebuie să mergem sau vom întârzia la întâlnirea cu domnul Treswick. Suntem programați pentru ora douăsprezece, așa că deja cam suntem în întârziere.

Cu o inimă cât un purice, Hal îl urmă pe Harding în hol și de acolo până în fața casei, unde aștepta mașina, cu cei trei copii în spate.

— Doar o clipă, Harriet, să deschid scaunul, spuse Harding, dar chipul i se schimbă când deschise portbagajul: Mitzi, unde sunt scaunele pliante?

— Ce?

Mitzi se uită peste umăr. Motorul mergea deja, iar nerăbdarea ei era evidentă.

— Despre ce vorbești, Harding?

— Scaunele din portbagaje. Unde sunt? Harriet merge cu noi.

— Dar nu poate – nu este loc. Am scos scaunele ca să facem face loc valizelor, îți amintești?

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Nimeni din familia asta nu face planuri pe termen lung? se lamentă Harding. Ei bine, există o soluție simplă, Freddie va trebui să rămână aici.

— În primul rând, dragă… – vocea lui Mitzi înțepa ca cioburile de sticlă – a fost ideea *ta* să eliminăm scaunele, dacă-ți mai aduci aminte. În al doilea rând, Freddie nu poate rămâne aici, căci este beneficiar. Domnul Treswick trebuie să-i vadă actul de identitate.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! explodă Harding.

Hal simți o mică pâlpâire de speranță în interiorul ei. Era posibil oare, până la urmă, să nu poată participa? Era pe cale să se ofere să rămână acasă, când o voce răsună în spatele ei:

— Bună dimineața, tuturor!

Hal și Harding se întoarseră și Hal auzi suspinul lui Harding, un zgomot puternic, ca al unei balene urcându-se la suprafață pentru a respira.

— Ezra, spuse el fără intonație.

Stătea în picioare, cu mâinile în buzunare, rânjind larg.

— Bună, dragă frate. Și salut din nou, Harriet. Mă bucur să văd că Harding vrea să te îndese în portbagajul lui. Ai cercetat ce s-ar putea întâmpla cu moșia dacă Harriet nu supraviețuiește călătoriei, Harding?

— Ezra! izbucni Harding. Ăsta nu e subiect de glumă! Și, nu, Harriet nu va călători în portbagaj, căci cineva… – ignoră suspinul lui Mitzi care-și dădea ochii peste cap de exasperare pe scaunul din față – a uitat sa ia scaunele de rezervă. Doar încercam să vedem cum să procedăm.

— Pot să rezolv asta, spuse Ezra. Și eu trebuie să ajung în Penzance. Trebuie să transfer niște bani. O s-o iau în mașina mea.

— O!

Harding părea – Hal nu putea fi sigură aproape dezamăgit de faptul că trebuia să se calmeze. Sau poate că era enervant să fie nevoit să-i fie recunoscător fratelui său.

— Bine. Asta este o… soluție bună. Excelent, închise portbagajul cu un pocnet și-și netezi peste burtă sacoul Barbour[29].

— Corect. Bine. Știi unde mergem, Ezra?

— Desigur, zise Ezra învârtindu-și cheile de la mașină pe deget: Poate am stat în afara țării o vreme, dar Penzance nu este așa de vast încât să mă rătăcesc. Ne vedem acolo, Harding.

— Foarte bine. Ai numărul meu de mobil?

— Nu, spuse Ezra neglijent. Dar având în vedere că am supraviețuit atât de mult fără el, sunt sigur că ne vom descurca.

Harding emise un alt suspin exagerat și-și scoase portofelul din buzunarul interior al sacoului Barbour. Înăuntru era un teanc de cărți de vizită. Luă una de deasupra și i-o întinse lui Hal.

— Mă bazez *pe tine* pentru asta, Harriet, pentru că nu am încredere prea mare în abilitățile organizatorice ale lui Ezra. Să n-o pierzi. Și nu întârziați.

Deschise ușa pasagerului și urcă în mașină.

— Întâlnirea este la douăsp…

Dar ultimele sale cuvinte se înecară în zgomotul anvelopelor pe pietriș, în timp ce Mitzi apăsa pe accelerație. Hal mai auzi un „Pa, Hal!”, după care mașina dispăru pe poartă și apoi pe alee, un nor de coțofene ridicându-se indignate din copaci în timp ce ei treceau pe sub ele.

Capitolul 21

— Deci…

Vocea lui Ezra, în timp ce-și croia drum pe sub poarta arcuită și pe lângă clădirea grajdului spre curtea cu buruieni și ierburi, era o tărăgănare lungă.

— Ești un fel de… nepoată a mea, bănuiesc?

— Da, zise Hal, dar cuvântul se pierdea, acoperit de scârțâitul pașilor lor pe pietriș și de șuierul vântului prin copaci și, cum Ezra nu reacționă, repetă, mai tare, încercând să fie mai convingătoare de data asta: Da!

— Ia te uită, spuse Ezra.

Clătină din cap, dar nu comentă; în schimb îndreptă cheia mașinii spre mașina sport joasă și neagră, parcată sub copacii din cealaltă parte a curții. Autoturismul făcu un mic „bip-bip” și farurile clipiră o dată, pentru a arăta că mașina a fost descuiată. Pe măsură ce se apropiau, Ezra râse scurt, ironic, privind copacul de deasupra:

— Ticăloase mici! spuse el. Mama ar fi trebuit să le otrăvească.

Pentru o clipă, Hal nu realiză despre cine vorbea. Îi urmări privirea spre ramurile de deasupra și văzu încă o dată coțofenele gheboșate în briza mării, urmărind cu ochi strălucitori de mărgele mișcările lor. Abia atunci se uită la mașină și își dădu seama ce voia să zică Ezra: din spate, mașina arăta bine, dar când Hal se apropie, putu vedea că parbrizul și costisitoarea vopsea mată a capotei, că toate părțile mașinii parcate sub coroanele copacilor erau acoperite cu un strat gros de găinaț dens și negru, ceva între guano și excremente de iepure.

— Ce *este* asta? întrebă Hal, chiar dacă înțelese privind în sus la păsările de deasupra capului, și făcu apoi o grimasă: Îmi pare rău, întrebare stupidă.

— Ai ghicit bine, spuse Ezra, un pic încruntat. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte să nu parchez aici. În mod evident, Harding și-a adus aminte. OK, trebuie să facem o scurtă pauză în timp ce mă duc să aduc o

găleată. Îmi pare rău, o să întârziem la întâlnire, dar nu văd să conduc, și asta distruge vopseaua dacă o las aici. Stai așa, mă-ntorc cât de repede pot.

— Nu-ți face griji, spuse Hal.

Se uită la Ezra străbătând înapoi curtea, lăsând-o singură cu mașina și cu cârâitul păsărilor.

Câteva minute mai târziu, Ezra se întoarse cu o găleată de apă caldă.

— Dă-te la o parte, spuse el scurt, și Hal ieși cu grabă din raza lui de acțiune, la timp ca Ezra să arunce cu apă pe mașină, făcând păsările de deasupra să țipe și să cârâie în timp ce se ridicau în aer și apoi se reașezau.

— Asta e tot ce poți obține în lipsa unei spălătorii adecvate, spuse el la sfârșit. Îți sugerez să intri și s-o ștergem cât mai putem.

Când treceau prin porțile din fier forjat spre drumul principal, Hal se simțea ca și cum o greutate enormă i s-ar fi ridicat de pe umeri, dar nu-și dădu seama că lăsase să-i scape un oftat de ușurare decât atunci când Ezra se întoarse să o privească, colțul gurii lui ridicându-se într-o aprobare crispată:

— Mă bucur că nu sunt singurul.

— O!

Hal își simți obrajii în flăcări.

— N-am vrut să spun…

— Te rog. Nu votez pentru ipocrizie. Este un loc oribil. De ce crezi că am șters-o cu toții de îndată ce am putut?

— Îmi pare rău, zise Hal.

Nu prea știa ce să spună.

— Este… este ciudat, pentru că este o clădire atât de frumoasă, în anumite privințe.

— E doar o casă, zise Ezra sec. Nu a fost niciodată un cămin – nici măcar când trăiam acolo.

Hal nu mai spuse nimic. Cuvintele lui Harding către Mitzi îi răsunau în minte – *Mama mea a fost o femeie înverșunată și otrăvită și scopul ei în viață a fost să răspândească această otravă cât de departe*

și cât de mult a putut… Ezra a crescut cu otrava aceea. Toți crescuseră așa.

Avea Harding dreptate? Era decizia mamei lor de a-i lăsa casa lui Hal ca un ultim act de răzbunare?

— Nu mă interesează locul ăsta, spuse Ezra.

Aruncă o privire peste umăr, în timp ce ajungeau într-o curbă fără vizibilitate pe care o luă pe dinafara drumului.

— Am revenit doar pentru a-mi vedea mama îngropată, îți spun asta, Harriet, ca să înțelegi că nu am resentimente legate de testamentul mamei mele. Înțelegi? Singura mea dorință în toată povestea asta este să părăsesc acest loc acum și pentru totdeauna. Poți să faci ce vrei cu el, din punctul meu de vedere. Vinde-l. Dărâmă-l. Chiar nu-mi pasă.

— Înțeleg, spuse Hal încet.

În mașină se lăsă tăcerea, în timp ce ea căuta ceva de spus, ceva cu care să anticipeze întrebările care ar veni dacă ar lăsa tăcerea să se întindă prea mult. *Controlează conversația,* auzi în ureche vocea mamei ei. *Asigură-te că tu te afli pe scaunul de comandă, nu clientul.* Simți o bruscă și copleșitoare dorință de a cunoaște trecutul mamei ei și legătura ei cu acest loc. Cum era să vii aici ca verișoară orfană? Simțise mama ei aceeași oprimare pe care o descrisese Ezra, pe care o simțea chiar ea? Cât timp rămăsese? O săptămână? O lună? Un an?

Dacă măcar l-ar putea întreba pe Ezra. Trebuie să o fi cunoscut. Fotografia, caldă în buzunarul din spate, era dovada acestui fapt – dovada că s-au întâlnit, că au vorbit.

— Mașina… mașina ta, spuse Hal în cele din urmă, izbită de o observație. Este o mașină cu volan pe stânga, tocmai mi-am dat seama. Locuiești în străinătate?

— Da, spuse Ezra.

Timp de un minut, părea decis să nu spună mai mult, dar apoi adăugă:

— Locuiesc în sudul Franței, aproape de Nisa. Am o mică galerie foto acolo.

— Ce frumos, spuse Hal, și invidia din vocea ei nu era jucată. Am fost odată la Nisa, într-o excursie cu școala. A fost frumos.

— E un loc frumos, da, spuse Ezra.

— Trăiești de mult acolo? întrebă Hal.

— De douăzeci de ani, spuse Ezra.

Hal făcu socoteala în minte, în timp ce el călca accelerația ca să depășească o mașină parcată. Nu putea să aibă mai mult de patruzeci de ani, ceea ce însemna că trebuia să fi plecat din Anglia aproape imediat ce terminase școala. Londra nu fusese pentru el destul de departe.

— Locuiești în Brighton, nu-i așa? întrebă el, uitându-se la ea.

Hal dădu din cap.

— Da. Și acolo e frumos – plaja nu este la fel de spectaculoasă ca la Nisa, dar… Nu știu. Nu-mi pot imagina să trăiesc departe de mare.

— Nici eu.

Pentru o vreme continuară să fie tăcuți. Numai când ajunseră la periferia orașului Penzance lui Hal îi trecu ceva prin cap și sparse liniștea din mașină:

— Unchiu…

Expresia i se părea ciudată și falsă, dar se forță s-o spună:

— Unchiule Ezra, tu… tu vorbești franceza?

El îi aruncă o privire, cu o expresie puțin ironică și cu o nuanță de scepticism, Hal nu putu să-și dea seama bine.

— Da. De ce?

— M-am întrebat… Am auzit o frază… *Après moi, le déluge.* Ce înseamnă? E ceva despre un potop, nu-i așa?

— Da, literalmente.

Ezra se uită la ea, apoi se concentră pe un viraj în fața unui camion. După ce termină virajul, vorbi din nou:

— Dar este o vorbă faimoasă în Franța. Îi este atribuită lui Ludovic al XV-lea, care a fost ultimul rege înainte ca revoluția să-l execute pe fiul lui. Înțelesul literal este, așa cum spui tu, *După mine,*

potopul – dar sensul real este ceva mai profund și mai ambiguu… înseamnă fie că după plecarea mea totul se va prăbuși în haos, pentru că am fost singura persoană care susținea barajul, fie altceva chiar mai întunecat.

— Și mai întunecat? spuse Hal. Râse un pic. E deja destul de întunecat…

— Totuși depinde de interpretare. Înseamnă oare că sunt pe moarte, am făcut tot ce am putut pentru a preveni acest lucru, dar acum trebuie să-mi urmez destinul, sau înseamnă că…?

Se opri, așteptând o pauză în trafic, iar Hal își dădu seama că înțelegea ceea ce-i spune el:

— Presupun că există un sentiment de… nu doar să știi ce poate urma, dar să-ți și dorești să se întâmple asta, spuse ea. Recunoscându-ți rolul de catalizator în succesiunea evenimentelor. Asta vrei să spui?

— Exact.

Hal nu știa ce să răspundă la asta. Se gândi din nou la bătrâna care știa că i se apropie sfârșitul, frecându-și mâinile pe măsură ce elabora testamentul care urma să-i facă pe cei mai apropiați și mai dragi ei să-și sară unul altuia la beregată. Fusese oare totul atât de calculat?

Nu era dragoste între Harding și Ezra, nu trebuia să fii medium ca să înțelegi asta. Dar care era partea lor de vină în toate astea?

Parcurseră ultima milă în tăcere, Hal pierdută în propriile ei gânduri, până când Ezra ajunse într-o parcare și opri mașina, trăgând frâna de mână cu un scrâșnet și oprind motorul.

— Ei, bine, am ajuns. E doar o problemă.

— Care?

— Este 12:20. Cred că am pierdut întâlnirea.

— O, spuse Hal.

Se uită la ceasul de pe tabloul de bord și simți o combinație bruscă de emoții care se revărsau peste ea – o ușurare pentru faptul că nu trebuia să se confrunte cu domnul Treswick în acea zi, frică la

gândul reacției lui Harding și conștiința că ea doar amânase întâlnirea.

— Futu-i!

Pronunțase cuvintele înainte să-și dea seama și își mușcă buza. Nu se potrivea cu imaginea pe care încerca să o prezinte familiei Westaway – umila, modesta, mica Harriet. Înjuratul nu făcea parte din plan și era supărată pe ea însăși ca și cum ar fi înjurat un client. Roșul din obraji era real, numai că provenea din supărarea pe lipsa ei de control mai degrabă decât de rușine.

— Îmi pare rău, a fost…

— O, pentru numele lui Dumnezeu, ești adultă. Nu sunt tutorele tău. Și, apropo, putem să renunțăm la chestia aia cu unchiule Ezra? Nu sunt unchiul tău.

Hal tresări fără să vrea și poate că Ezra observă, pentru că reformulă:

— N-am vrut să sune așa de rece. Dar nu ne-am mai întâlnit niciodată. Faza cu unchiul implică o relație pe care n-o avem – și, așa cum am mai spus, Harding are monopolul asupra ipocriziei în familia asta. Eu am terminat cu toate astea.

— OK, spuse Hal încet. Deci… cum să-ți spun?

— Ezra e foarte bine, spuse el și deschise ușa mașinii.

— Așteaptă, zise Hal impetuos.

Întinse o mână spre schimbătorul de viteză, fără să-l atingă.

— Dacă… dacă tot am făcut cunoștință…

— Da?

— Toată lumea îmi spune Harriet, dar nu așa îmi…

Se opri. Era pe punctul de a spune „nu așa îmi spunea mama mea”, dar cumva cuvintele îi rămaseră în gât.

— Nu așa îmi spun prietenii, termină ea.

Ezra ridică întrebător sprâncenele:

— Și cum îți spun?

— Hal, spuse ea.

Inima îi bătea, ca și cum s-ar fi simțit brusc ușurată. Nu era nicio logică în asta – oamenii ăștia îi

știau adevăratul nume, cine era, chiar și unde trăia, datorită domnului Treswick. Comparativ cu ceea ce făcuse deja, nu exista nimic identificabil sau riscant în ceea ce privea mărturisirea unui pseudonim, totuși părea un act de încredere neobișnuit.

— Ei îmi zic Hal.

— Hal, spuse Ezra încet, ca și cum ar fi rostogolit cuvântul în gură, gustându-l. Hal…

Apoi chipul lui bronzat i se destinse într-un zâmbet larg – generos, seducător, foarte diferit de expresia lui obișnuită, mai degrabă sarcastică.

— Îmi place. Ei bine, mergem și ne prezentăm înăuntru pentru muștruluială?

— Da, zise Hal.

Respiră adânc și deschise ușa mașinii. Cutia cu cărți de tarot o apăsa în buzunarul de la spate și ea se gândi la pajul acela, la norii de furtună din spatele lui, la valurile sălbatice de la picioarele lui și la apele în creștere. *Après moi, le déluge…*

— Da. Să mergem.

Capitolul 22

— Minunat!

Vocea lui Harding era sarcastică.

— Îți dai seama ce-ai făcut, nu-i așa, Harriet?

— Eu?

Hal simți un val de supărare față de nedreptatea remarcii lui și apoi își înghiți revolta, amintindu-și de rolul nepoatei blânde și supuse. Tocmai încerca să abordeze un aer căit când Ezra intră și el, vorbind plictisit:

— Harding, dacă e cineva de vină aici, eu sunt. Sau mai degrabă nenorocitele alea de coțofene.

— Blestemate să fie. Astăzi, în caz că n-ai băgat de seamă, e vineri. Birourile avocaților sunt închise mâine și duminică. Întârzierea voastră ne va obliga să ne-nvârtim pe-aici până luni, pentru a continua discuțiile.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Ezra – și în vocea lui era o nuanță pe care Hal și-o aduse aminte de la micul dejun –, o să-mi oprești banii de buzunar și o să-mi iei atuurile de la Xbox?

— Luni? Cu siguranță, nu! întrerupse Mitzi. De ce nu putem veni în această după-amiază?

Stăteau în afara biroului domnului Treswick, pe o străduță îngustă din spate, cu vedere spre văluritele ape portuare.

— Din păcate, domnul Treswick are după-amiază o întâlnire în Truro, pe care nu poate s-o anuleze – de-asta trebuia să ne întâlnim înainte de prânz –, deci nu va fi disponibil decât cel devreme luni dimineață. Și, deși documentele de identificare ar putea fără îndoială să fie trimise prin poștă, mai sunt și hârtii de semnat și o grămadă de discuții care nu pot fi purtate cu adevărat decât față-n față. Nu în ultimul rând, mai e problema delicată a doamnei Warren.

— Dar copiii trebuie să meargă la școală luni! protestă Mitzi.

Harding oftă adânc:

— Ei bine, regret, dar cred că singura soluție rezonabilă pentru tine și pentru copii este să vă întoarceți, iar Ezra, Abel, Harriet și cu mine să rămânem până se rezolvă totul.

— Vorbește pentru tine, spuse Ezra, iar glasul îi suna din nou plictisit acum, că-și înfrâna iritarea, deși Hal avea impresia că temperamentul său iute era încă prezent, ca un câine abia strunit la picior. Nu intenționez să mai stau mult pe-aici și cred că nici Abel nu o va face. Nu suntem pomeniți în testament. De ce-ar fi nevoie și de noi?

— Din păcate, spuse Harding morocănos, se pare că ești în testament. Ca și mine. Ca și Abel. Nu ca beneficiari, dar o mică discuție avută adineauri cu recepționerul domnului Treswick a dezvăluit un încântător mic detaliu pe care nu ni-l spusese. Din cine știe ce motiv, mama a considerat că este bine să ne numească pe noi trei coexecutori, alături de domnul Treswick însuși.

— Ce? făcu Ezra neîncrezător.

— Ce-ai auzit.

— Cred că glumești! E ca și când ne-ar fi *vrut* aici, să ne sfâșiem unii altora beregatele!

— Nu am nicio îndoială că așa și-a dorit, spuse Harding. De fapt, aș merge mai departe, spunând că întreaga situație a fost gândită precis în acest scop.

— N-am s-o fac, spuse Ezra.

Fața lui era hotărâtă, iar sprâncenele sale negre se uniră, dându-i o expresie taciturnă.

— O să… renunț la asta sau la orice alt nenorocit de aranjament. Nu poți fi obligat să fii executor.

— Pe termen lung, sunt sigur că ai dreptate, spuse Harding iritat. Dar ar trebui, cu amabilitate, să îl informez pe domnul Treswick despre acest fapt – și sunt sigur că vor exista anumite formalități asociate renunțării la acest rol. Mă îndoiesc în cel mai înalt grad că te poți sui pur și simplu în Saab-ul tău ca să te întorci la Nisa, fără să sufli niciun cuvânt nimănui.

— Cățeaua aia nenorocită! exclamă Ezra cu răutate, și în tăcerea care urmă Hal îl auzi pe Freddie chicotind, sus și tare.

— Și tu poți să taci! îl repezi unchiul lui.

— *Ezra!* strigă Mitzi.

Lui Freddie îi căzuse falca și fața lui era albă de uimire. În spatele lui, Hal văzu cum Kitty își înăbușea cu mâna propriul râs.

Tăcură toți o vreme, apoi Mitzi își puse geanta pe umăr și se ridică:

— Bine. Asta e *chiar* destul. Richard, Katherine, Frederick, veniți, vă rog.

— Dar… – începu Richard.

— Am spus că plecăm, lătră Mitzi. Mergem să găsim un loc unde să luăm prânzul. Harding – îți trimit un mesaj când găsim o cafenea.

Harding mormăi ceva care putea însemna că e de acord sau poate că e doar supărat, iar Mitzi o luă în sus pe strada îngustă, cu copiii după ea.

Hal își stăpâni impulsul de a alerga după ei – sau chiar mai bine, să continue să alerge, să treacă de micul grup spre strada principală și apoi spre gara Penzance, unde să ia un tren înapoi către vechea ei viață și să nu se mai întoarcă niciodată aici. În timp ce-l privea, micul grup dădu colțul în partea de sus a străzii și dispăru.

— La dracu', spuse Ezra, trecându-și mâna pe obrazul neras și apoi prin păr, zbârlindu-l astfel, cu buclele risipite în toate direcțiile. La dracu'. Harding, îmi pare rău. Chestia aia a fost nelalocul ei. Copilul… era doar greșeala…

Harding ridică din umeri:

— Nu sunt eu cel căruia trebuie să-ți ceri scuze, deși îndrăznesc să spun că un pic de ploconeală în fața lui Mitzi n-ar fi făcut rău. Dar îmi imaginez că Freddie a auzit chestii mai dure la școală, așa că sunt sigur că va supraviețui.

— Îmi pare *rău,* zise din nou Ezra. *Rahat.*

— Uite, zise Harding, cu nerăbdare în voce, nu sunt îngrijorat în clipa asta de Freddie. Ți-ai pierdut firea. Nu e sfârșitul lumii. Sunt mai preocupat de ceea ce facem în legătură cu afacerea asta cu domnul Treswick. Vreau la fel de mult ca tine să se termine, Ezra. Dar să pleci de-aici nu va face decât să creeze

mai multe probleme. Dacă insiști să pleci, evident că nu pot să te împiedic. Dar aș zice că probabil va fi mult mai rapid, gândind în perspectivă, să rezolvăm lucrul ăsta aici și acum, mai degrabă decât să trimitem documentele și datele de identificare înainte și înapoi, peste Canalul Mânecii. Harriet – se întoarse spre ea – îmi pare rău pentru această neplăcere, dar sper că o să poți obține o zi liberă, având în vedere circumstanțele, da?

— Eu… nu sunt sigură, spuse Hal, simțind ochii lor ațintiți pe ea.

Imaginea îi sclipi din nou în cap, ea, ca un șobolan încolțit, râcâind după o ieșire.

— Dacă angajatorul tău vrea să discute cu cineva despre…

— Nu, e-n regulă, spuse Hal în grabă. Lucrez oricum pe cont propriu. Doar la mine trebuie să mă gândesc.

Probabil ar trebui să-l sune pe domnul White, să roage pe cineva să pună un anunț pe chioșc pentru a explica situația oricărui client care trece pe-acolo. Dar el nu putea face tărăboi pentru un doliu în familie. Și, la mijlocul săptămânii, la începutul lui decembrie, nimeni nu i-ar simți lipsa, cu excepția lui Reg.

— Pe cont propriu?

Harding ridică sprâncenele în timp ce își încheia haina.

— Îmi dau seama că nu te-am întrebat niciodată, Harriet, *ce* lucrezi?

— Eu sunt… lucrez pe un debarcader, zise Hal cu stângăcie.

Nu-i plăcea această întrebare. Când venea vorba despre profesia ei, într-un cerc de noi cunoștințe, invariabil devenea centrul atenției într-un mod care nu-i făcea plăcere. Reacțiile celorlalți variau în funcție de situația socială a interlocutorilor. În conversațiile trecătoare răspunsul ei putea isca orice, de la interes politicos la amuzament mascat. La petreceri și în puburi se confrunta cel mai adesea cu un scepticism amuzat sau era solicitată pentru o

lectură. Învățase repede să nu spună despre sine că ar fi parapsiholog, din cauza cererilor agresive de a face pe loc o predicție. „Spune-mi la ce mă gândesc, Hal!”, își amintea spusele unui bărbat dintr-un pub, aproape lipindu-și fața de a ei. „Hai! Spune-mi la ce mă gândesc, dacă ești o nenorocită de Mystic Mog! {30}”

Se uitase spre sânii ei mici și Hal se gândise: *Știu la ce te gândești.* Dar nu articulase nimic.

Mai nou, când era presată să dea detalii despre profesia ei, spunea pur și simplu că citește în cărțile de tarot și, când oamenii îi cereau s-o facă, putea să râdă și să spună că nu are cărțile la ea.

Pentru o clipă se gândi-că Harding ar putea fi pe punctul să-i pună întrebări, dar, din fericire, în acea secundă telefonul lui bâzâi și, când îl scoase din buzunar, fața îi strălucea:

— Ah, e Mit. A găsit o cafenea. Ei bine, Harriet, mergem?

În mașină, pe drumul înapoi spre Trepassen, Hal tăcea. Ezra nu li se alăturase pentru masa de prânz, având de mers la bancă, și ea așteptase o oră bună în locul stabilit din parcare, mult timp după ce Mitzi și Harding plecaseră. Când Ezra se întoarse în cele din urmă, respirația îi mirosea a whisky. Totuși asta nu părea să-i afecteze modul în care șofa, deși Hal nu-și putuse reprima o grimasă când el se îndepărtă în ultima secundă din calea unui Land Rover care se deplasa rapid.

Erau aproape de Casa Trepassen când Ezra vorbi:

— Ești OK? Ești foarte tăcută.

— Îmi pare rău, spuse Hal.

Se forță să stea mai dreaptă și să arboreze un zâmbet puțin agitat. *Adu-ți aminte – ești un șoarece, nu un șobolan. Șoricelul Harriet.*

— Eu… mă gândeam doar.

— La…?

— Este…

Se opri, încercând să se gândească la ceva care ar fi fost adevărat, dar nu adevărul, însă cuvintele ieșiră

aproape în ciuda ei.

— Mă gândeam… la Harding și la familia lui. Nu cred că-și dau seama cât de norocoși sunt… din unele puncte de vedere.

Ezra nu spuse nimic, dar îi aruncă o altă privire și apoi coborî o treaptă de viteză pentru o curbă strânsă.

— Sunt norocoși, spuse el în cele din urmă. Și ai dreptate, nu-și dau seama. Poate că asta m-a făcut să mă înfig în bietul Freddie.

Își trecu mâna peste față și oftă; Hal simți din nou mirosul slab de whisky.

— Indiferent de defectele lui Harding – și Dumnezeu știe că le are – este un părinte mai bun decât majoritatea.

— Mama mea a fost un părinte minunat, spuse Hal. Vocea ei tremură, fără să vrea, și își încleștă maxilarul. *Nu voi plânge. Nu acum. Nu aici. Nu-i voi folosi moartea pentru a-i obține compasiunea.* Dar nu putu să oprească o lacrimă solitară care-și urmă cursul de-a lungul nasului. O șterse cu înverșunare.

— Cel puțin, orice-aș fi pierdut, am avut-o lângă mine optsprezece ani. N-aș fi schimbat nimic în tot acest timp.

Ezra schimbă din nou viteza și apoi spuse, cu un efort perceptibil:

— Harriet, Abel mi-a povestit despre… înghiți cu greutate.

— Despre ce… ce i s-a întâmplat lui Maud… accidentul de mașină. A spus că…

Se opri, și Hal văzu că fața îi era schimonosită de tristețe:

— N-am știut niciodată.

Vocea îi era răgușită, iar Hal avea senzația că acum, în sfârșit, era cineva a cărui durere era la fel de reală și de cuprinzătoare și de proaspătă ca a ei.

— Am căutat-o ani de-a rândul și niciodată n-am știut că în tot acel timp era bine, în viață și trăia chiar peste Canal și… Doamne, e prea mult… Sunt atât de supărat pe ea. Cum a putut să facă asta?

— Nu știu, șopti Hal.

Și avu din nou sentimentul devastator de trădare prin minciuna pe care o repeta. Nu înțelesese, când pusese piciorul în trenul acela, ce mecanisme punea în mișcare. Minciunile despre ea însăși, despre trecutul ei, jocul cu domnul Treswick – părea un joc. Dar acest joc, cu tragediile din trecut ale oamenilor, nu era cel în care intrase. Cum poate fi să-ți pierzi geamănul, cealaltă jumătate?

— Îmi pare rău, spuse ea, cu vocea răgușită de efortul de a-și stăpâni lacrimile. N-ar fi trebuit să aduc vorba despre ea – nu am vrut să…

Se opri și Ezra clătină din cap, dar nu dojenitor. În schimb, gestul părea să exprime ceva ce niciunul dintre ei nu putea să spună.

— Și tatăl tău? întrebă el în cele din urmă, apoi își drese vocea.

Ieșiseră de pe aleea adâncită și se aflau pe drumul de pe faleză care șerpuia spre Trepassen. Hal se trezi uitându-se prin geam la întinderea întunecată a mării, de culoarea cremenii, ciudată, atât de diferită de apele lăptoase, ca de cretă, din Brighton.

— Nu l-am cunoscut niciodată, spuse ea.

Vocea ei era sigură acum. Partea asta, cel puțin, nu era dureroasă. Nu era nicio înșelăciune în a spune această poveste și era o întrebare la care răspunsese de multe ori înainte.

— A fost o relație de o noapte. Mama nu i-a știut niciodată numele.

— Deci ar putea fi acolo, undeva? întrebă Ezra.

Hal ridică din umeri:

— Presupun că da. Dar nu văd cum aș putea să-l găsesc, chiar dacă aș vrea.

— Înseamnă că nu vrei?

— Nu chiar. Nu ți-e dor de ceea ce n-ai avut niciodată.

Era adevărat, într-un fel. Dar, chiar în timp ce o spunea, Hal se gândi la Harding luând prânzul, cu brațul în jurul lui Kitty, ținând-o strâns ca s-o apere de curentul dinspre ușă. Și ea știu… că era doar pe jumătate adevărat.

8 decembrie 1994

Abel a venit astăzi acasă de la Oxford. Semestrul s-a terminat săptămâna trecută, dar el a venit acasă pe varianta lungă, poposind în casa unui prieten din Țara Galilor. Nu-l învinovățesc pentru reticența lui. Harding, pe care încă nu l-am întâlnit, a trimis un mesaj sec, spunând că firma de contabilitate pentru care lucrează la Londra nu-l poate învoi și că nu se va întoarce de Crăciun. Și școala lui Ezra mai durează încă o săptămână.

Mi-am dat seama că a sosit când Maud și-a ridicat capul, ca și cum ar fi fost un câine collie care a depistat un zgomot. Stăteam în salon, singura cameră încălzită din întreaga casă, în afară de camera de zi a mătușii mele. Eram înghesuite aproape de foc, eu mimând răbdarea, Maud citind și ascultând ceva pe walkmanul ei. Eu mă încruntam la o etalare foarte încurcată când ea și-a scos brusc căștile:

— Iisuse, a spus ea, trebuie că arătăm ca rupte din Little Women[31]. Ce…

S-a oprit brusc și a ascultat o clipă. Apoi, înainte să apuc s-o întreb ce auzise, a țâșnit din salon, alergând pe coridor spre ușa din față:

— Al! am auzit, apoi strigătul lui de răspuns, și am urmat-o, la timp ca s-o văd repezindu-se în brațele lui.

El a ridicat-o și a învârtit-o într-o uriașă îmbrățișare de urs, până când ea a început să țipe și să protesteze râzând.

— Bună, Abel, am zis, brusc timidă, și el m-a salutat din cap peste creștetul lui Maud, în timp ce o depunea pe covorul din hol:

— Bună, Maggie.

Și asta a fost. Salutul cu care ai întâmpina un străin sau o cunoștință pasageră.

Și-a ridicat valiza, și-a pus cealaltă mână pe după umerii lui Maud și s-a întors să vorbească cu ea despre semestrul lui și despre o fată cu care se

întâlnea și am simțit… Nu știu cum să-i spun pe nume. Ceva ca o durere plină de furie. Dezamăgire că, după toate cele câte se întâmplaseră în timpul verii, el nu mă întreba nici măcar ce fac sau ce s-a mai întâmplat cu viața mea. Simțisem că suntem așa de aproape, cu toții, în acele zile lenețe de vară. Iar în săptămânile și lunile care au urmat, Maud și cu mine deveniserăm chiar mai apropiate – mai apropiate decât surorile. Dar acum e foarte clar, pentru Abel cel puțin sunt o intrusă în această familie. Poate că voi fi întotdeauna.

Gândul era neliniștitor și m-am întors înapoi pe coridorul rece spre căldura relativă a salonului, răsucind în minte toate posibilitățile.

În curând, adevărul va ieși la iveală fie că vreau, fie că nu. Întrebarea este dacă atunci când se va întâmpla ei vor strânge rândurile împotriva mea.

Am crezut, când am venit aici, că găsesc o a doua familie, care ar fi putut-o înlocui pe cea pe care o pierdusem. Dar acum… acum nu mai sunt sigură. Văzând-o pe Maud în brațele lui Abel, râzând împreună, excluzându-mă chiar fără să vrea… ei bine, mi-am reamintit un adevăr pe care n-ar fi trebuit să-l uit niciodată: indiferent câte lucruri am împărtășit împreună, sângele apă nu se face. Și dacă ei strâng rândurile împotriva mea, nu am nicăieri altundeva unde să mă duc.

Capitolul 23

Era ciudat să iasă din mașina lui Ezra și Hal se împiedică. În acel moment simți cutia metalică din buzunarul din spate alunecând și aterizând cu un zgomot surd pe pietriș, dându-și la iveală conținutul.

— La naiba!

Se aplecă, apucând repede cărțile vechi și bogat ilustrate înainte să fie împrăștiate de vânt.

Ezra trânti portiera pe partea lui și se apropie s-o ajute.

— A căzut ceva? întrebă el, apoi se aplecă și ridică una din cărți, privind-o curios.

În timp ce făcea asta, chipul lui se schimbă, aproape ca și cum ar fi văzut o fantomă, și apoi păru să-și dea seama și râse:

— Tarot!

— E ceea ce fac, spuse Hal repede.

O carte alunecase sub roata Saab-ului și încercă s-o scoată fără să-i rupă marginea pe pietriș.

— Sunt cititoare de tarot pe debarcader, în Brighton.

— Nu pot să cred!

Râdea acum din toată inima.

— Pe bune? N-ai zis nimic despre asta.

— Nu chiar.

Se aplecă și privi pe sub șasiul mașinii. Mai erau două cărți dedesubt și ea o apucă pe prima, dar nu reuși să ajungă la a doua.

— Ai putea… poți să ajungi la cartea aia care e chiar în mijloc, acolo? Între roți?

Ezra se aplecă și se uită, apoi își întinse un braț lung sub corpul mașinii, scormonind cu degetele.

— Am luat-o!

Dar când se ridică, scuturându-se, se opri și se uită la lucrul pe care îl ținea între degete, iar Hal văzu că nu era o carte. Era fotografia pe care i-o dăduse Abel.

— Hm…

O ține în mâini pentru o clipă, îndepărtând câteva pietricele strânse între cutele fragile.

— De unde ai asta?

— Abel mi-a dat-o.

Hal își mușcă buza.

— S-a… s-a gândit… că aș putea să o vreau. Pentru că nu am multe fotografii cu mama mea.

— Înțeleg.

Ezra nu mai spuse nimic, doar se uită la fotografie, iar Hal văzu cum degetul lui mare mângâie foarte ușor fața surorii lui, stând lângă el, râzând către el.

— Probabil… înghiți dureros.

— Probabil că ți-e dor de ea.

— Da. Da, îmi este.

Adevărul îi rănea gâtul. Timpul vindecă, se spune, dar nu era adevărat sau nu complet adevărat. Rana inițială, proaspătă, a pierderii se închisese și se cicatrizase, da, dar cicatricea pe care o lăsase nu avea să se vindece vreodată. Avea să fie întotdeauna acolo, dureroasă la atingere.

Ezra o curăță din nou de un fir imaginar de nisip și apoi, cam fără tragere de inimă, se gândi Hal, îi dădu fotografia cu un zâmbet care păstra ceva din propria sa durere ascunsă.

— Și mie, spuse el, apoi se întoarse și se îndreptă spre casă, ca și cum nu ar fi putut suporta să mai spună nimic.

Capitolul 24

— Deci, având în vedere toate astea, se pare că suntem blocați până luni, spuse Harding obosit, prăbușindu-se pe canapeaua din salon.

Pescui o ceașcă de ceai de pe tava pe care Mitzi tocmai o pusese în fața lui și trase o dușcă.

— Îți bați joc de mine!

Abel își luă capul în mâini.

— Nu pot să lipsesc până marți. Am întâlniri cu clienții luni după-amiază.

— Păi, îți sugerez să le amâni, spuse Harding nervos.

Își netezi cămașa, care se mototolise în jurul mijlocului, dând la iveală o piele albă și moale precum aluatul necopt.

— Pot să adaug că este parțial vina ta că n-ai ajuns la întâlnire când trebuia. Am sentimentul că sunt singura persoană care încearcă să rezolve harababura asta.

— Habar n-am avut că mama m-a făcut nenorocitul ei de executor! exclamă Abel. Ce Dumnezeu a apucat-o?

— Ce Dumnezeu a apucat-o să facă *toate* astea, replică Harding. Inclusiv dezmoștenirea tuturor copiilor ei.

— Ranchiuna, pur și simplu, zise Ezra din colțul camerei, apoi se ridică, luă o ceașcă din tavă și un biscuit digestiv de pe farfurie. N-am niciun dubiu că singurul lucru care a amuzat-o pe patul de moarte era gândul la neplăcerea pe care o lăsa în urmă.

Abel încuviință din cap cu amărăciune:

— Aș putea să cred asta. Probabil că s-a gândit că o dispută legală prelungită, care ar înghiți toate resursele proprietății, ar urma să păstreze și neplăcerea ani întregi.

Dispută legală prelungită. Cuvintele făcuseră să i se strângă stomacul lui Hal, și simți că o cuprinde frica. Nu existau niciun fel de documente care ar fi putut-o face să supraviețuiască unui astfel de proces.

Totul ar ieși la iveală: adevărul despre ea, despre mama ei, despre bunică, totul.

Dar acum nu mai exista cale de întoarcere – mersese prea departe. Nu mai era nicio cale credibilă ca înșelăciunea asta să poată trece drept o greșeală onestă.

Se imagină într-o instanță de judecată, cu procurorul mimând o falsă confuzie: „Mai spuneți-mi o dată, domnișoară Westaway: chiar ați crezut, cu mâna pe inimă, că bunica dumneavoastră maternă și-a schimbat numele din Marion în Hester și s-a mutat dintr-o casă modestă a primăriei din Surrey într-o proprietate din Cornwall, *după moartea ei?"*

Hal simți nevoia să mărturisească. *Impostoare. Sunt o impostoare.*

Era o singură cale de ieșire. Nu ar fi salvat-o de domnul Smith – dar era clar, nimic altceva nu putea s-o salveze. Chiar dacă, printr-un miracol, ar fi reușit să obțină documente false destul de bune pentru a fi acceptate și ar fi putut trece cu bine de discuțiile oficiale, nu ar fi găsit bani până la termenul-limită.

Nu, ar trebui să-și minimizeze pierderile și să iasă din încurcătură cât încă mai putea.

Stătea în picioare, împingându-și mâinile în buzunare pentru a le împiedica să tremure.

— Ascultă, m-am gândit…

— Nu acum, Harriet, spuse Harding.

Își înmuie biscuiții în ceai, apoi exclamă, când marginea lor se fărâmiță.

— Ba da, acum! spuse Hal cu fermitate.

Simțea cum o sufocă un fel de disperare – conștiința faptului că păcătuiește și mai tare cu fiecare zi care trece și că în curând nu va mai exista deloc drum de întoarcere.

— M-am gândit… despre moștenire… nu știu…

Se opri căutându-și cuvintele, căutând modul corect de a spune ceea ce voia să spună. Dar înainte de a-și găsi curajul, Ezra interveni în discuție:

— Ascultați, Abel are dreptate. Foarte probabil că mama chiar *a vrut* să cheltuim banii pe litigii și certuri. Nu văd un alt motiv pentru care ar fi făcut

toate astea. Dar hai să fim cinstiți – merită vreun ban de la ea oricare dintre noi? Se uită la Harding, apoi la Abel. Acesta ridică din umeri.

— Dar *vrem* vreun ban? Eu, cu siguranță nu! Nu ar fi cel mai bun lucru să zădărnicim planul mamei și să dăm totul uitării?

Din colțul canapelei, Kitty începu să fredoneze tema din *Frozen*[32].

Abel râse:

— Să dăm totul uitării. Îmi place, Kitty. Este în ideea asta ceva mai degrabă… eliberator. Ei bine, din partea mea, n-am așteptat nimic și cu siguranță nu vreau ca Trepassen să fie o piatră de moară în jurul gâtului meu. M-aș bucura să meargă la Harriet.

— Nu! spuse Hal cu disperare.

Cuvintele izbucniră și le rosti fără să se gândească, fără să ascundă ceea ce voia cu adevărat să spună:

— Nu înțelegeți… nu vreau… nu *vreau* asta!

— Pardon?

Harding se întoarse spre ea cu o sprânceană ridicată.

— Nu vreau… *asta.*

Hal își flutură mâna spre casă și spre terenurile de dincolo de fereastră.

— Nu în asta am crezut că intru când am venit aici. Când am primit scrisoarea domnului Treswick, da, recunosc, speram la o moștenire.

Cuvintele țâșneau afară, spuse din inimă, prea repede pentru a-și da seama dacă făcea un lucru înțelept.

— Dar nu asta… nu tot. Nu am vrut niciodată o astfel de responsabilitate enormă – tot ce mi-am dorit a fost să-mi plătesc factura de încălzire și unele dintre datoriile mele. Nu există niciun mod în care să pot… nu știu… să pot renunța la asta?

Se lăsă o tăcere lungă, întreruptă doar de Kitty încă îngânând în surdină „Nu te mai gândi” și de sunetul discret din căștile lui Freddie.

— Ei bine, spuse în cele din urmă Mitzi cu un ton optimist, e foarte frumos din partea ta, Harriet.

— Asta… este cu siguranță ceva de luat în considerare, spuse și Harding.

Se ridică, își băgă mai bine cămașa în pantalonii încrețiți și merse la fereastră.

— Cred că există ceva numit declarație de renunțare, care permite beneficiarilor unui testament – dacă toți cei implicați sunt de acord – să își modifice cotele de moștenire… dar trebuie să ne gândim, bineînțeles, dacă acest lucru ar fi corect moral, având în vedere dorințele mamei…

— Nu vreau banii ei, zise Ezra răspicat. Nu-i vreau de la ea și nu-i vreau de la Harriet.

— Uitați, zise Abel și își puse brațul în jurul umerilor lui Hal, strângând-o aproape. Este un gest minunat, nu e nicio îndoială, și sunt foarte mândru de Harriet că l-a sugerat. Dar nu este ceva ce trebuie bătut în cuie cu ușurință. Vă sugerez să dormim cu toții – nu în ultimul rând Harriet – și poate noi…

Le aruncă o privire fraților săi:

— …ar trebui să vorbim separat. Și apoi să discutăm cu toții, înainte de a-l întâlni pe domnul Treswick luni. De acord?

— Sunt de acord, spuse Harding. Harriet?

— OK, spuse Hal.

Își dădu seama că pumnii ei încă erau încleștați în interiorul mânecilor puloverului, mușchii rezistând cu tărie îmbrățișării lui Abel.

— Dar n-o să mă răzgândesc.

Capitolul 25

Câteva ore mai târziu, Hal se plimba pe-afară, în amurg, încercând să decidă ce să facă. Sentimentul de cutezătoare îndrăzneală stil Robin Hood dispăruse complet și acum o cuprindea o panică în creștere, amenințând să o sufoce.

Abel încercase să o ia deoparte după ceai și să discute cu ea, dar ea se desprinsese, incapabilă să primească grija lui bine intenționată. Bătăile pe braț, platitudinile, îmbrățișările exagerat de afectuoase, toate o asfixiau, iar ea formulase o scuză cum că se simte obosită și că vrea să meargă în camera ei, așa că el o lăsase să plece.

Dar când ajunsese sus, senzația de sufocare nu făcuse decât să crească și se așeză în patul îngust din metal, cu barele profilându-se amenințător ca într-o celulă de închisoare. Nu se putea împiedica să se gândească la zăvoarele de pe ușă și la minusculul, aproape ilizibilul *AJUTĂ-MĂ* de pe geamul ferestrei. Ce se întâmplase aici? De ce mama ei nu îi pomenise niciodată această parte din viața ei? Se întâmplase ceva atât de groaznic, încât nu putea suporta să vorbească despre asta?

În cele din urmă, se ridică și coborî scările în vârful picioarelor, trecu de salonul în care Mitzi le vorbea la nesfârșit copiilor despre teme și recapitulări și ieși în grădina învăluită în amurg.

Căzuse rouă, argintând iarba în lumina care venea de pe ferestrele salonului, și, când se uită înapoi pe deal, văzu poteca pe care o lăsase și simți jilăveala blugilor și umezeala din bocanci.

Merse fără niciun scop, până când ajunse la pâlcul de copaci pe care îl văzuse în prima zi, înainte ca Abel să-i arate labirintul.

De data aceasta putea să vadă în mod clar printre copaci sclipirea unei suprafețe acoperite de apă și își croi drum pe cărarea năpădită de plante, trecând printre urzici și mărăcini, până pe malul unui mic lac. Odată, se gândi ea, e posibil să fi fost un loc

minunat. Dar acum, cu noaptea căzând și cu iarna venind, locul era groaznic de trist. Lacul se sufoca și se îngroșa cu frunze putrezite, iar malurile deveniseră bancuri de nisip negru, peste care nu se putea trece. În centru era o mică insulă, cu un smoc de copaci și tufișuri, și de cealaltă parte era o formă întunecată, un fel de clădire, se gândi Hal, străduindu-se să vadă mai bine în lumina slabă.

Își scoase ochelarii, îi lustrui ca să poată zări mai bine forma în crepuscul, când auzi un trosnet în urma ei, și biciui plantele din jur pentru a vedea o siluetă înaltă, profilată pe luminile casei.

— Cine… bâigui, cu inima bubuindu-i în piept, și auzi un râs profund și amuzat.

— Scuze.

Era vocea unui bărbat și, pe măsură ce silueta se apropia, ea își puse ochelarii la loc cu mâinile tremurând și recunoscu fața. Era Edward.

— N-am vrut să te sperii. E ora cinei, n-ai auzit gongul?

— Cum…

Hal descoperi că tremura, șocată mult peste normal de prezența neclară a lui Edward pe cărarea întunecată.

— Cum ai știut că sunt aici?

— Am urmat pașii tăi în rouă. Ce Dumnezeu te-a făcut să vii aici? Este un loc destul de deprimant.

— Nu știu, spuse Hal cu inima bubuindu-i în continuare în piept, dar mai încet. Am vrut să mă plimb. Aveam nevoie să iau aer.

— Nu mă mir, spuse Edward.

Își băgă mâinile în buzunare, căutând ceva, și pentru o clipă Hal se întrebă ce, apoi scoase o țigară, își lovi arătătorul de nas și o aprinse.

— Nu-i spune lui Abel. Nu-i place.

Fumul se înălța palid spre cerul întunecat și Hal își punea întrebări despre acest om. Abia dacă îl mai văzuse de ieri. Ce făcuse între timp?

— Mergem? întrebă ea, și el dădu din cap:

— Dar încet, trebuie să termin asta, mai spuse el, și Hal luă drumul înapoi peste pajiște.

Se întunecase mult de când trecuse pe-aici și era greu acum să vezi drumul. Simți o usturime de urzică pe brațul ei și tresări, scoțând un șuierat de durere.

— Mărăcine? întrebă Edward din spatele ei.

— Urzică, spuse Hal scurt.

Supse urzicătura de pe braț, simțind cu limba umflăturile zimțate. O s-o doară.

— Au, spuse Edward laconic, iar Hal văzu licărul țigării când el trase fumul în piept.

— Spune-mi, zise ea, mai mult ca o modalitate de a-și distrage atenția de la mâna urzicată decât dintr-o curiozitate reală, ce este clădirea de cealaltă parte a lacului?

— O… a fost un hangar pentru bărci, spuse Edward. La vremea lui. Mă îndoiesc că acum ai putea vâsli cu barca peste lac, e prea sufocat de vegetație.

Își aruncă restul de țigară în spate și Hal îi auzi sfârâitul la contactul cu apa, scufundându-se în adâncimi întunecate.

— Ar trebui să fie dragat. Vara miroase oribil.

— Credeam că nu ai mai venit pe-aici, spuse Hal cu surprindere.

Cuvintele ieșiseră înainte să se poată gândi mai bine la ele, dar Edward nu părea să fi fost ofensat. Îl auzi râzând încet, în spatele ei, în întuneric.

— Puțină licență poetică din partea lui Abel. Mama lui l-a dezmoștenit, știi. Cred că, timp de mai mulți ani, faptul că n-avea ce căuta aici a fost o chestie destul de reală. Dar se apropiaseră un pic în ultima vreme.

— Oamenii se îmblânzesc adesea când îmbătrânesc, nu-i așa? spuse Hal cu grijă.

Ieșiseră dintre copaci și Edward coborî lângă ea.

— Poate, spuse el. Dar nu cred că a fost așa. Impresia mea e că Hester a devenit, ca să zic așa, mai urâcioasă. Dar Abel… Ei bine, e un suflet ciudat. Iartă mai degrabă pentru propriul său bine. Nu poate suporta să simtă că există o tensiune între el și alte persoane. Ar face aproape orice – să înghită

orice cantitate de insulte, să meargă peste cărbuni fierbinți, în general să se umilească – decât să simtă animozitatea. Nu este cea mai atrăgătoare trăsătură a sa, dar, într-un fel, îi face viața mai ușoară. În ultimii ani a venit aici destul de mult.

Hal nu știa ce să spună. Îi trecu prin minte că lui Edward nu părea să-i placă foarte mult de partenerul lui. Dar poate că era doar efectul unei relații pe termen lung.

Traversând pajiștea, Hal putea vedea că sala de mese era încă închisă și întunecată și fu destul de ușurată când ajunseră pe aleea pietruită și Edward o luă spre stânga, mergând de-a lungul fațadei până la sera pe care o văzuse mai devreme în ziua aceea și, prin ea, în camera unde luaseră micul dejun.

Ceilalți așteptau, cu Harding așezat pe jilțul din capul mesei, Freddie cufundat în scaun, jucându-se pe DS[33]-ul lui, iar ceilalți doi copii folosindu-și în mod discret telefoanele pe sub fața de masă. Mitzi era așezată între Abel și un scaun care avea pe spetează jacheta lui Edward, discutând despre planurile ei de întoarcere acasă. Numai Ezra nu era încă acolo.

Hal alese tăcută un loc liber lângă Richard și încercă să dispară din peisaj, dar abia se așezase când se deschise ușa spre seră și doamna Warren intră șchiopătând, ducând o oală mare de tocană.

— Oh, doamnă Warren! spuse Mitzi și sări în sus: Lăsați-mă să vă ajut!

— *Lăsați-mă să vă ajut,* iete la ea!

Doamna Warren folosi o versiune mieroasă a vocalelor ascuțite ale lui Mitzi. Trânti oala, sosul subțire scurgându-se pe fața de masă:

— N-am auzit așa ceva când mi-am petrecut toată după-amiaza tocând!

— Doamnă Warren, zise Harding cu rigiditate, nu era cazul să spuneți asta. Soția mea a încercat să rezolve povestea testamentului mamei mele, împreună cu ceilalți. Și dacă simțiți că munca la bucătărie este prea mult pentru dumneavoastră,

trebuie doar să spuneți și vom fi bucuroși să vă ajutăm.

— Nu accept să se amestece străini în bucătăria mea, replică doamna Warren.

— Acum serios, doamnă Warren, nu prea suntem străini! izbucni Harding, dar doamna Warren se întorsese și părăsise încăperea. Pentru numele lui Dumnezeu, devine tot mai imposibilă!

Ușa se închise cu o bufnitură.

— E foarte bătrână, dragă, spuse Mitzi împăciuitoare. Și a avut grijă de mama ta cu devotament. Cred că o putem trata cu un pic mai multă înțelegere din acest motiv, nu-i așa?

— Sunt de acord, Mit, dar trebuie să începem să ne concentrăm la ceea ce facem cu…

Se opri când doamna Warren se întoarse cu o farfurie de cartofi copți pe care o trânti pe masă, răsucindu-se și apoi plecând fără un cuvânt.

Mitzi oftă și îi arătă lui Freddie farfuria lui:

— Haide, hai să mâncăm asta înainte să se răcească.

Tocana era cenușie și neispititoare, iar fața lui Freddie, când mama lui îi întinse o farfurie cu bulgări maronii noduroși și o zeamă dubioasă, era îngrozită:

— Brr, mamă, chestia asta pare oribilă.

— Ei bine, e cina, Freddie, așa că va trebui să accepți. Ia și un cartof copt, spuse Mitzi.

Apoi luă farfuria lui Kitty și începu s-o umple. Kitty luă cu degetele un cartof și făcu o față lungă când îl puse pe marginea farfuriei:

— Cartofii ăștia sunt tari ca piatra. Arată ca niște ouă de dinozaur.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Mitzi.

Puse jos o farfurie în fața lui Richard și apoi începu să-l ajute pe Edward.

— Trebuie să mărturisesc, chiar nu miroase prea atrăgător, spuse Edward, în timp ce ea îi dădea farfuria.

Luă o bucată de carne – carne de vită, presupunea Hal, deși ar fi putut fi orice, de la oaie la căprioară –

și mestecă prudent.

— Pot să îndrăznesc să cer niște muștar?

Vorbea cu gura plină.

— Personal, nu aș risca, spuse Abel.

Tăia din bucata lui de carne cu o hotărâre destul de sumbră și își puse o bucată în gură cu o mică grimasă.

— De fapt, nu e prea rea, declară el.

— Ce-am ratat?

Vocea venea din ușă și Hal se întoarse pentru a-l vedea pe Ezra stând acolo, cu un umăr sprijinit de toc.

— Oh, tu ești, spuse Harding, mai degrabă acru. Ce drăguț din partea ta să ni te alături.

— N-am pierdut mare lucru, judecând după chipul lui Abel, spuse Ezra.

Își trase scaunul lângă Hal și se așeză, odihnindu-și brațele bronzate pe masă.

— Deci ce avem la cină?

— Vomă gri și ouă de dinozaur, chicoti Kitty.

— Kitty! tună Harding. M-am săturat azi de tine!

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Harding!

Mitzi trânti o farfurie în fața lui.

— Lasă copilul în pace. Nu e vina ei că ești prost dispus.

— Nu sunt prost dispus, spuse Harding. Pur și simplu pretind bunele maniere elementare la masă.

— Ascultă, doamna Warren e foarte bătrână și a făcut tot ce-a putut, începu Abel, dar Ezra îl întrerupse:

— O, termină, Abel! Fata are dreptate. Mâncarea doamnei Warren a fost *dintotdeauna* oribilă, doar că, fiind copii, nu aveam drept comparație decât mesele de la internat, așa că nu prea ne dădeam seama cât de rea era. Familia lui Harding este suficient de norocoasă ca să aibă standarde mai ridicate de comparație.

Farfuria lui Hal coborî în fața ei și ea se uită cu prudență la bucata cenușie de carne, abandonând tocana în favoarea cartofului copt. Coaja era

încreștită, dar când o fărâmiță putu simți că mijlocul era crud.

— Ei bine, eu nu mănânc asta, spuse Kitty ferm. Își împinse farfuria deoparte. Am văzut-o pe mama cumpărând Hobnobs[34] în Penzance astăzi.

Nu exista niciun desert, dar după cină merseră în salon, unde un ibric călduț cu cafea se afla pe o masă, în fața focului. Mitzi părăsi camera și se întoarse cu trei pachete de biscuiți, pe care le deschise și le împărți. Copiii se repeziră la ei ca niște orfani înfometați. Hal luă un biscuit digestiv cu ciocolată și îl înmuie în ceașca de cafea, pe care Edward o turnase pentru ea. Gustul, când puse în gură biscuitul sfărâmicios, era exact ca acasă, și pentru o clipă fu transportată înapoi în copilărie, duminică dimineața, în patul mamei sale, scufundându-și pe ascuns fursecuri în cafeaua matinală a mamei ei.

— Ești bine, Harriet?

Vocea lui Mitzi îi rupse firul gândurilor.

— Arătai foarte gânditoare, acum o clipă.

Hal înghiți biscuitul, apoi zâmbi:

— Da, sunt bine. Scuze. Reflectam.

— Am aflat ceva despre Hal astăzi, spuse Ezra pe neașteptate, din partea cealaltă a camerei.

Își luă cafeaua și o sorbi, cu ochii pe Hal pe când înghiți.

— Ceva ce ea ține secret.

Hal se uită în sus, surprinsă, și simți că pulsul i se accelerează. Recapitulă rapid conversația din mașină, lucrurile pe care le spusese despre mama ei. Lăsase ceva să scape? Mâna ei, când puse ceașca de cafea pe farfurie, tremura puțin, așa că porțelanul scoase un zornăit.

— Ce anume? reuși ea să întrebe în cele din urmă.

— O… Cred că știi, Hal, spuse Ezra.

Zâmbetul lui era strengăresc.

— Haide, spune-le și lor!

Gata, gândi Hal. Știe. A descoperit ceva și îmi dă șansa să mărturisesc înainte de a le spune el despre trecutul meu.

— Ai dreptate, spuse Hal, înghițind în sec, cu gura brusc uscată. Există… este ceva ce nu v-am spus. Unchiule Harding… Eu…

Ezra puse ceva pe masa de cafea, între ei.

Era o cutie metalică de tutun Golden Virginia.

Hal simți că sângele îi invadează fața când își dădu seama de greșeala ei, de imensa greșeală pe care tocmai aproape o făcuse.

— Harriet e cititoare de tarot, spuse Ezra. Nu-i așa, Hal?

— O!

O străbătu un amestec de ușurare și dezamăgire. Simți nevoia de-a izbucni în râs:

— Nu mi-am dat seama că la asta te referi… Da. E adevărat.

— O cititoare de tarot? exclamă Mitzi.

Își plesni mâinile:

— Dar cât e de exotic! Harriet, de ce nu ne-ai spus?

— Nu știu, spuse Hal sinceră. Presupun că… unii oameni reacționează puțin ciudat în privința asta.

Se gândi la doamna Warren, la furia care fierbea pe fața ei când văzuse cărțile.

— Știi, spuse Abel, știi… e amuzant. N-aș fi crezut niciodată că fiica lui Maud va ajunge să facă așa ceva. Ea era foarte sceptică.

Hal se uită atent la el, dar nu era nimic combativ în tonul sau în expresia lui. Fața lui era doar puțin tristă, ca și cum și-ar fi amintit de vremuri mai fericite.

— Ea era… bine, sunt sigur că știi asta mai bine decât noi, dar era o persoană foarte rațională, continuă el. Nu avea răbdare pentru ceea ce cred că ar fi numit „rahat”. Scuze, Harriet, adăugă el în grabă, bătând-o pe braț. N-am vrut ca asta să sune atât de nepoliticos pe cât a sunat. Sper că nu te-am jignit.

— E în regulă, spuse Hal.

Zâmbi, aproape fără să vrea:

— Nu sunt ofensată. Și de fapt… Nu prea cred în asta nici eu.

— Serios? întrebă Mitzi cu un ton puțin sceptic. Și atunci cum funcționează? Nu te simți vinovată luând banii oamenilor dacă tu crezi că e vorba de baliverne?

Hal simți cum obrajii i se înroșesc. Rareori mărturisea acest lucru oamenilor pe care nu îi cunoștea – cu siguranță niciodată clienților. Se simțea ca un doctor recunoscând că nu are încredere în medicina convențională sau ca un psihiatru care-l disprețuiește pe Freud.

— Probabil că a sunat mai cinic decât am vrut să spun, dar… Nu sunt superstițioasă. Nu cred în bătutul în lemn sau în pumnii strânși sau în globul de cristal sau în orice altceva asemănător. Cărțile astea eu nu cred că au o putere ocultă specială, deși nu sunt sigură că aș spune acest lucru, direct, unui client. Dar ele au…

Se chinui să articuleze un lucru pe care-l analiza rar, chiar și pentru ea însăși:

— Ele au totuși un înțeles – chiar dacă nu știi nimic despre tarot, poți vedea bogăția simbolismului și a imaginilor. Ideile pe care le reprezintă… sunt forțele universale care copleșesc toată viața noastră. Cred… nu că aceste cărți îți spun tot ceea ce știi deja sau că au răspunsuri magice la întrebările tale, ci că oferă… oferă spațiu pentru a pune întrebări… Are asta sens? Indiferent dacă afirmațiile pe care le fac la citire sunt adevărate sau false, ele dau privitorului posibilitatea de a reflecta la aceste forțe, de a-și analiza instinctele. Nu știu dacă am explicat bine.

Dar Mitzi dădu din cap, cu o cută între sprâncenele ei îngrijite:

— Da… spuse ea încet. Da, înțeleg.

— Deci o să faci o citire? întrebă Kitty.

Se ridică, cu ochii măriți de curiozitate.

— Fă-o pentru mine! O, te rog, citește-mi mie prima!

— Kitty, o certă Mitzi, Harriet nu este la serviciu.

— Prostii, spuse Ezra.

Zâmbi către Hal:

— Nu *trebuia* să-și aducă pachetul de cărți, nu-i așa?

Hal își încrucișă brațele, nesigură de ceea ce ar trebui să spună. La urma urmei, era adevărat. Alesese să-și aducă aici cărțile, *aceste* cărți, în special. Dar nu dorea să ghicească, nu aici, nu acum, cu aceste cărți. Pentru că citirea cărților era revelatoare – și nu numai pentru client. Hal știa că spune aproape la fel de mult despre ea însăși în remarcile pe care le face cât spune despre clienții săi.

Dar Kitty o privea rugător, cu mâinile strânse a mulțumire anticipată, iar Hal nu avea inima s-o refuze sau capacitatea de-a o face în mod elegant, în această casă unde era oaspete.

— OK, spuse ea în cele din urmă. O să fac o citire pentru tine, Kitty.

— Minunat! spuse Kitty emoționată. De ce ai nevoie? Ai nevoie de o masă specială sau ceva?

Hal clătină din cap:

— Nu, o masă obișnuită e în regulă. Stai în fața mea.

Kitty îngenunche pe covorașul de pe partea opusă și Hal deschise cutia și scoase cărțile.

— Ooo… gemu Kitty, iar Hal răspândi cărțile pe masă.

Ochii ei se mutau de la o carte la alta… Ermitul… Regina cupelor…

— Ce-i asta? întrebă Kitty, arătând spre Stea.

— Asta?

Hal o luă. În pachetul ei, Steaua era o femeie care se îmbăiază într-un iaz, într-o pădure, noaptea, turnând apă peste ea sub lumina stelelor. Era o carte frumoasă, senină și liniștită.

— Este Steaua, spuse Hal. Înseamnă… reînnoirea credinței, pace, comunicarea cu tine însăți, liniște. Răsturnată, înseamnă opusul – descurajarea, lucrurile rele din viață.

— Și asta? arătă Kitty spre o carte de la marginea pachetului.

Arăta o fată care se târa printr-un peisaj înzăpezit. Fulgii de zăpadă cădeau dintr-un cer întunecat,

liniștea lor contrastând puternic cu scena de jos, unde tânăra era prinsă în lupta ei fără sfârșit. Degetele sale însângerate scobiseră gropi adânci în zăpadă, în timp ce ea se târa spre un țel nevăzut, iar în spatele ei erau nouă pumnale, fiecare de alt fel, unele lungi, unele scurte, unele lustruite, cu mânere fin forjate, altele doar cu mânere din lemn. Al zecelea, o bucată de sticlă sau poate de gheață era în mâna ei.

— Ăsta e zecele de spade, spuse Hal.

Știa cartea pe dinafară, dar acum o luă, studiind-o din nou, înainte de a o întoarce astfel încât Kitty să poată vedea mai bine imaginea. Era una dintre cele mai întunecate cărți din pachet, una care o făcea întotdeauna pe Hal să ezite puțin când îi venea rândul la lectură.

— Înseamnă… trădare, înjunghiere pe la spate, sfârșit… dar poate însemna, de asemenea, că se apropie o încercare grea. Că vei fi lăsată în pace, dar prețul poate să nu fie unul pe care vrei să-l plătești.

— Pentru că va muri, asta vrei să spui?

Ochii lui Kitty erau larg deschiși.

— În carte, da, spuse Hal. Dar nu trebuie s-o iei textual. Acum – luă cărțile și le amestecă – o să etalez pachetul și apoi îți voi cere să alegi zece cărți. Nu atinge cărțile doar arată-mi-le cu degetul.

Era ceva liniștitor în familiarul ritual. Hal putea face o citire în cruce celtică cu ochii închiși și, în timp ce etala cărțile, făcând gesturile familiare și dând explicațiile obișnuite, își simțea mintea limpede.

Era adevărat ceea ce îi spusese lui Mitzi. Nu credea în nimic mistic, credea în puterea cărților de a dezvălui ceva despre cel care caută să afle, atât despre cititor, cât și despre cel căruia i se citește.

N-o întrebase pe Kitty care era întrebarea ei, dar ea știa de pe fața ei strălucitoare și roșie cam ce-ar fi – ceva despre un băiat, fără îndoială. Sau poate o fată. Nu exista nicio teamă pe fața lui Kitty, îndoială sau disperare, așa cum erau când oamenii își puneau

întrebări despre viață sau moarte, despre siguranța unui copil sau despre sănătatea unui părinte.

Pentru Kitty era doar ceva distractiv. Mă iubește, nu mă iubește. Așa și trebuia să fie, la vârsta ei.

Când au ajuns la ultima carte al lecturii, cartea „rezultat", Hal o întoarse și văzu că erau îndrăgostiții, în poziție verticală, un bărbat gol și o femeie înlănțuiți, el cu mâna pe pieptul ei, scăldați în lumina soarelui. Și știu imediat, din îmbujorarea stacojie care urcă pe gâtul lui Kitty și îi invadă obrajii, că avusese dreptate.

— Cartea asta, zise Hal, zâmbind fără să vrea, atât de delicioasă era încântarea jenată a lui Kitty, această carte reprezintă rezultatul – este cartea principală a întregii lecturi și este cea mai apropiată de un răspuns direct la întrebarea ta. Ai ales îndrăgostiții – un atu, unul dintre cele mai puternice din pachet. Și înseamnă iubire. Dragoste, uniune și relații. Ceea ce spune această carte, aici, în această poziție, este că va fi iubire și, da, fericire în viitorul tău. Văd o relație foarte importantă, una care îți va fi foarte dragă și îți va aduce multă bucurie. Dar – ceva o făcu să adauge, văzând-o pe Mitzi care își făcuse brusc gura pungă – aceasta carte înseamnă și alegere, alegerea dintre bine și rău, drumul de sus și cel de jos. Arată echilibrul dintre toate celelalte forțe din viața ta și indică importanța alegerii drumului potrivit, unul care va păstra toate forțele în proporțiile corespunzătoare. Dragostea romantică este doar un element – și nu te va conduce corect întotdeauna. Trebuie să ai grijă să n-o lași să domine toate celelalte lucruri din viața ta. Satisfacția din alte surse – din muncă sau familie, de exemplu este la fel de importantă, și-ți poate aduce la fel de multă fericire. Și ceea ce îmi mai spune această carte este că vei fi întotdeauna iubită…

Înghiți în sec, gândindu-se la Mitzi și la Harding și la coconul cald de securitate înfășurat în jurul copiilor lor.

— Vei avea întotdeauna pe cineva lângă tine. Poți ieși în lume, sigură pe această dragoste, sigură că

dragostea te va găsi.

Se opri și urmă o scurtă pauză, apoi o mică repriză de aplauze de la ceilalți.

— Ce lectură minunată, Harriet! spuse Mitzi.

Kitty era rozalie și radia, iar Hal era acum mulțumită că fusese de acord să facă asta.

— Altcineva? spuse ea, aproape în glumă, și fu surprinsă când Abel zâmbi și-și ridică mâna:

— Dă-i drumul, spuse el. Citește-mi mie.

Hal se uită la ceasul de pe șemineu. Se apropia de zece, citirea pentru Kitty durase mai mult decât realizase.

— OK, spuse ea. Dar o să-ți fac o versiune mai rapidă a lecturii – crucea celtică durează prea mult. Aceasta este mai simplă, se numește o etalare cu trei cărți. Poți s-o utilizezi în multe feluri diferite, pentru a-ți răspunde la o întrebare sau pentru a-ți găsi răspunsul la o dilemă sau chiar pentru a-ți explora viața trecută, când crezi în astfel de lucruri, dar pentru moment să facem doar o citire trecut, prezent și viitor. Este frumoasă și simplă, este lectura cu care începe multă lume.

Ea amestecă apoi cărțile și, din nou, trecu prin sporovăiala familiară, cerându-i lui Abel să se gândească la o întrebare, punându-l să taie cărțile și să aleagă doar trei de data asta. Apoi le etală, cu fața în jos – trecut, prezent, viitor – și așteptă un moment, adunându-și gândurile, ascultând tăcerea care coborâse în cameră, trosnetul focului, sunetul vântului în coșul de fum și tic-tacul ceasului de pe șemineu.

În cele din urmă, când gândurile ei erau ferme și limpezi, Hal întoarse prima carte, cea a trecutului. Fu un moment în care observatorii adunați în jur se înghesuiră să vadă – și apoi izbucni o rafală de râsete, când recunoscură imaginea din lectura pentru Kitty. Erau îndrăgostiții. Hal zâmbi, dar clătină din cap:

— Știu la ce te gândești – că e vorba de aceeași carte pe care a tras-o Kitty și voi spune aceleași lucruri, dar este răsturnată – ai tras-o cu capul în jos.

— Ce înseamnă asta? întrebă Abel.

Hal îl privi cum se uita la carte, încercând să-i citească reacția. Era greu de descifrat, dar credea că arborează o atitudine ușor zeflemitoare. Gura îi era serioasă, dar strânsă, ca și când ar fi ascuns un zâmbet. Hal nu avea nimic cu cei care nu luau în serios cărțile nu îi plăcea ostilitatea, dar amuzamentul era în regulă. Acum se încruntă, privind imaginea, încercând să-și clarifice gândurile și să le cristalizeze în cuvinte.

— M-ai auzit vorbind cu Kitty despre faptul că îndrăgostiții reprezintă alegerea, începu ea. Ei bine, aceasta este o carte plină de opoziții puternice – bărbat și femeie, cer și pământ, focul soarelui și apa râului din spatele lor, drumul înalt al muntelui și drumul adânc al văii. În trecut ai făcut o alegere – și una destul de grea. A fost o răscruce de drumuri în viața ta – o decizie în care tu…

Se opri, văzând mâinile lui Abel încleștându-se, cu degetele pe un inel pe cel de-al patrulea deget al mâinii drepte, și îl auzi dregându-și glasul ușor, ceea ce îi indică faptul că atinsese un punct sensibil. El își răsuci inelul și ea continuă:

— Cred că poate avea de-a face cu… o relație? Ai ales și, în acel moment, părea că este decizia corectă, chiar singura… dar acum…

Se opri, realizând brusc că periculoasa cale a lecturii o trăgea chiar pe ea în jos.

Expresia lui Abel își pierduse amuzamentul ironic, iar în spatele lui Hal îl văzu pe Edward agitându-se neliniștit și-și mușcă buza, întrebându-se dacă nu a spus prea mult.

Pentru a trece de momentul confuziei, Hal întoarse următoarea carte. Era zece de spade, iar Hal îl văzu pe Abel împingându-și scaunul înapoi și încrucișându-și defensiv picioarele. Era ceva rău aici, putea simți tensiunea care venea din el și știa că trebuia să calce cu grijă, căci se împiedica de ceva ce nu înțelegea și exista pericolul ca asta să-i explodeze în față.

— Acesta… acesta este prezentul, spuse ea încet. Problema cu care te lupți în acest moment. Se referă la… o trădare…

Se opri. Abel se ridicase și o zbughi pe lângă ea, fără a mai aștepta sfârșitul lecturii:

— Îmi pare rău, Hal, aruncă peste umăr, dar nu cred că pot să fac asta.

Ușa salonului se închise în spatele lui.

— Oh, Doamne…

Era Edward, cu fața albă și înfricoșată. Îi aruncă o privire lui Hal, ceva între furie și supărare.

— Îți mulțumesc *foarte* mult! spuse el, apoi azvârli din drum scaunul lui Abel și alergă pe hol după partenerul lui: Abel!

Hal îl auzi de departe pe coridor, pe măsură ce scădea zgomotul pașilor lui. „Abel, întoarce-te!”

Mitzi privi la început spre Ezra, apoi spre Harding, după care expiră lung:

— O, Doamne…!

— Ce?

Hal se uită în jur la cercul de fețe, cu spaima crescând în ea:

— Ce-am spus?

— N-aveai cum să știi, Harriet, spuse Mitzi.

Se ridică și apoi luă de jos scaunul pe care Edward îl răsturnase în graba lui de a-l urma pe Abel.

— Deși nu înțeleg de ce Abel a reacționat așa…

— Ce a spus Hal a fost la modul general, zise Ezra. Dacă Al nu ar fi reacționat ca un adolescent isteric…

— La culcare, copii! spuse ferm Mitzi, stârnind un cor de proteste de la Richard, Kitty și Freddie, pe care-l opri adăugând: Doar de data asta, puteți să vă luați telefoanele cu voi. O să vin să le iau când stingem luminile. Dați-i drumul!

Așteptară până când copiii părăsiră camera, târâindu-și picioarele, apoi închise ușa în urma lor și se întoarse spre Hal.

— Harriet, în mod normal nu aș bârfi despre asta, dar cred că este mai bine să știi. Din câte înțeleg,

Abel l-a cerut pe Edward în căsătorie anul trecut, dar pe urmă…

Ezită și se uită la Harding, care își ridică mâinile ca și cum ar fi spus „Nu te uita la mine! Tu ai început asta!”.

— Dar apoi s-a dovedit că Edward i-o trăgea unei femei de aproape patru ani, termină Ezra, destul de brutal. Gata. Am spus-o. Asta s-a întâmplat, nu-i așa?

Mitzi dădu din cap, destul de tristă:

— Da, așa am înțeles și eu. Am avut o conversație destul de confuză cu Edward despre asta anul trecut, când era beat, și a încercat să prezinte lucrurile ca o rătăcire juvenilă, dar, serios, timpul pentru așa ceva trecuse binișor. Una este s-o faci la optsprezece ani și lucrurile sunt destul de diferite când ești un bărbat de patruzeci și ceva de ani, aflat într-o relație pe termen lung. Oricum, ca să scurtez, cred că au trecut printr-o perioadă foarte dificilă. Credeam că totul s-a rezolvat, dar evident că acum s-au deșteptat niște amintiri dureroase. Nu aveai cum să știi, Harriet.

— Oh, nu, spuse Hal nefericită.

Își luă capul în mâini:

— Îmi pare atât de rău. Aș fi vrut să nu fi făcut asta.

— A fost vina mea, spuse Ezra.

Clătină din cap:

— N-ar fi trebuit să-ți cer să citești, îmi pare rău, Hal.

— Văd că îi tot spui așa, remarcă Mitzi.

Efortul ei de a schimba subiectul era un pic evident și cam forțat, dar Hal se bucură de asta. Mitzi îi întinse cutia, iar Hal adună cărțile și le puse înăuntru.

— Este o poreclă?

— Da, zise Hal. Așa îmi spunea mama.

— Probabil că îți lipsește enorm, spuse Mitzi.

Întinse o mână și trecu un fir de păr în spatele urechii lui Hal. Spre groaza ei, Hal simți ca o podidesc lacrimile. Se întoarse, prefăcându-se că ar căuta o carte rătăcită, înghițind din greu nodul din

gât și clipind ca să-și înlăture lacrimile care îi inundau ochii:

— Eu… da… – bâigui ea.

Vocea ei era răgușită, în ciuda eforturilor pe care le făcea.

— O, dragă Hal, vino aici, spuse Mitzi.

Ea o luă în brațe și, aproape fără să vrea, Hal se trezi prinsă într-o îmbrățișare.

Era incredibil de neobișnuit – silueta subțire, liniară a lui Mitzi, nu mai înaltă decât Hal, mirosul parfumului și al fixativului ei, puternice în nările lui Hal, durerea provocată de colierul ei ciudat pe coastele lui Hal. Dar era ceva atât de simplu, atât de instinctiv matern în acel gest, că nu putea să se desprindă.

— Am vrut doar să-ți spun, îi șopti Mitzi la ureche nu încercând să ascundă ceea ce spunea, dar spunând-o doar pentru Hal –, că ai fost o drăguță să spui ceea ce ai spus mai devreme, în legătură cu declarația de renunțare. Orice vei decide, nu trebuie să te lași dată la o parte în toată aiureala asta sau să te simți răspunzătoare pentru ceea ce a făcut bunica ta. A fost foarte nobil din partea ta să te gândești la asta.

— Mulțumesc, reuși Hal să articuleze.

Gâtul îi era țeapăn și răgușit și își lăsă degetele să se odihnească pe umerii lui Mitzi, pe jumătate dorind să se elibereze, pe jumătate în imposibilitatea de a se opri să-i cuprindă spatele.

— *Nu* o să te lăsăm să te dezmoștenești singură, spuse Mitzi cu asprime, eliberând-o pe Hal. Nu există nicio îndoială în privința asta. Și, orice s-ar întâmpla, ai o familie acum, să nu uiți asta!

Hal dădu din cap, forțându-se să zâmbească, în ciuda lacrimilor care încă amenințau să cadă. Apoi luă cutia plină de cărți, își ceru scuze și evadă pe scări, până în pat.

11 decembrie 1994

Mătușa mea știe. Nu știu cum, dar știe. I-a spus Maud? Pare imposibil sunt sigură că nu va spune nimic, nu după ce mi-a promis. Lizzie, poate? După cum se uită la mine, am sentimentul oribil că poate adună doi cu doi, dar nu pot să cred. În cele din urmă, nu contează. Esențial e că a aflat.

A venit în camera mea, când mă pregăteam să mă culc, năvălind fără să bată:

— Este adevărat?

Eram pe jumătate dezbrăcată și mi-am strâns cămașa la piept, încercând să-mi acopăr sănii umflați și burta, sub pretextul timidității. Am clătinat din cap, prefăcându-mă că nu știu ce vrea să spună și ea și-a dus mâna spre spate și apoi m-a pălmuit, de mi-au răsunat urechile și obrazul mi-a luat foc de la plesnitură. Cămașa a căzut pe podea și am văzut-o uitându-se la mine, la corpul meu schimbat, iar buzele ei s-au boțit când și-a dat seama că nu mai are nevoie să pună vreo întrebare.

— Ești o curvă dezgustătoare! Te-am adăpostit și așa mă răsplătești?

— Cine ți-a spus? am întrebat amar.

Mi-am luat cămașa și am îmbrăcat-o la loc, luptându-mă cu durerea din obraz.

— Nu-i treaba ta! Cine-i el? a întrebat ea și, pentru că nu am răspuns imediat, mi-a apucat umerii și m-a scuturat ca pe un șobolan, făcându-mi dinții să clănțăne. Cine e individul care a făcut-o? a strigat ea.

Mi-am scuturat din nou capul, încercând să nu cedez furiei ei, încercând să nu-mi arăt frica. Mătușa mea m-a intimidat întotdeauna – dar nu o văzusem niciodată așa, și dintr-odată am înțeles de ce Maud o ura atât de mult.

— N-o să-ți spun, am zis, deși îmi era greu să vorbesc.

Nu puteam să-i spun. Mânia ei ar fi fost insuportabilă și pe el nu l-aș mai fi văzut niciodată.

Se uită lung la mine, apoi se întoarse pe călcâie:

— Nu pot să am încredere în tine. Mi-ai arătat asta. O să rămâi în camera ta și o să aranjez să ți se aducă aici cina. Poți să rămâi aici și să te gândești la ceea ce ai făcut și la rușinea pe care ai adus-o în familia asta.

A trântit ușa și am auzit un fel de scârțâit, ca și cum cineva ar fi zgâriat ceva în partea de sus și apoi de jos a ușii. Mi-a luat un minut să înțeleg și, chiar când am înțeles adevărul, nu mi-a venit să cred. Oare… oare mă încuiase?

— Mătușă Hester? am zis și pe urmă, auzindu-i tocurile de-a lungul coridorului, am fugit până la ușă, zgâlțâind mânerul, bătând cu pumnii – nu s-a deschis. Mătușă Hester!? Nu poți face asta!

Dar n-a venit niciun răspuns. Dacă m-a auzit, n-a spus nimic.

Încă refuzând să cred, am încercat să forțez ușa, sprijinindu-mă în ea cu toată puterea, dar zăvoarele au rezistat.

— Maud! am strigat. Lizzie!

Am așteptat. Niciun răspuns, doar bufnetul unei uși, nu sunt sigură care dintre ele, dar am crezut că ar putea fi ușa de la piciorul scării spre mansardă. Un sentiment de disperare totală m-a cuprins când mi-am dat seama. Era aproape opt; Lizzie trebuia să fi plecat de mult acasă. Iar Maud – nu știu unde era. În pat? Jos? În orice caz, era imposibil ca vocea mea să răzbată prin două rânduri de uși și prin labirintul coridoarelor din această casă.

N-am strigat-o pe doamna Warren. N-ar fi avut niciun rost. Chiar dacă ar fi auzit, n-ar fi venit.

M-am dus la fereastră, uitându-mă afară la noaptea calmă, luminată de lună – liniștea ei făcea un contrast groaznic cu gâtul meu răgușit și cu degetele mele, rănite de la atâta bătut.

Și deodată am înțeles.

Sunt prinsă în cursă. Sunt prinsă de tot. Putea s-o trimită pe Maud departe, la școală, s-o concedieze pe Lizzie și să mă țină aici… cât timp?

Atâta vreme cât vrea – ăsta e adevărul. Ar putea să mă țină până se naște copilul. Sau ar putea să mă facă să mor de foame până când îl voi pierde.

Evidența aceasta mă umple de frică. Ar trebui să fiu puternică – puternică pentru mine și puternică pentru copilul meu. Dar nu sunt. Casa asta ascunde secrete, știu asta acum. Am fost aici suficient de mult timp pentru a auzi poveștile alea, cea a servitoarei nefericite care s-a spânzurat în chicinetă și cea a băiețelului care s-a înecat în lac.

Mătușa mea e cineva. Și eu sunt nimeni. Nu am prieteni aici. Cât de ușor i-ar fi să spună că eu pur și simplu… am plecat. Am fugit în noapte. Nimeni n-ar face niciun tam-tam. Maud ar putea pune întrebări, dar doamna Warren ar jura că m-a văzut plecând, sunt sigură de asta.

Dacă alege să facă asta, poate să blocheze ușa pur și simplu și să arunce cheia. Și n-aș putea să fac nimic.

Am căzut în genunchi lângă fereastră, cu lumina lunii inundând camera, și mi-am pus mâinile pe față, simțindu-mi umezeala lacrimilor și duritatea rece a inelului pe care încă îl port, inelul de logodnă al mamei mele.

Este un diamant – unul foarte mic. Și când am îngenuncheat acolo în lumina lunii, m-a cuprins dorința de a lăsa un semn, oricât de mic, ceva ce nu se poate șterge, indiferent de ce mi-ar face ea mie.

Am scos inelul și foarte încet am zgâriat sticla urmărind lumina lunii cum luminează literele, ca un foc alb.

AJUTĂ-MĂ…

Capitolul 26

Sus, în camera ei, Hal stătea întinsă pe spate, cu brațul peste ochi, pentru a opri lumina lunii, și nu putea dormi.

Nu o apăsa doar lumina lunii, dureros de strălucitoare prin perdelele subțiri. Nici măcar lectura cărților de tarot nu o apăsa, nici măcar citirea. Era totul. Expresia lui Abel după ce fugise. Exasperarea lui Edward. Replicile șoptite ale lui Mitzi în timp ce o ținea pe Hal lipită de ea…

„Declarația de renunțare”. Gândul la asta era ca un laț în jurul gâtului lui Hal, care nu era încă strâns, dar se strângea încet și o făcea deja să respire greu. Când o sugerase, părea o soluție simplă – ea ar refuza moștenirea, s-ar topi înapoi în Brighton și ar dispărea din viețile lor.

Dar ultimele cuvinte ale lui Mitzi – așa de bine intenționate – lămureau că asta nu se va întâmpla niciodată. Chiar dacă ar renunța la această moștenire, ar fi fost încă prinsă într-o rețea birocratică, de formulare și de documente de identitate – acest amestec de loialități de familie și de resentimente trăgând-o în jos, așa cum se întâmplase și cu ceilalți. Dar ce-ar putea face? Singura cale de ieșire din acea situație era să dea în vileag frauda.

Hal oftă și se întoarse de pe spate pe burtă, apăsându-și fața în perna albă, pentru a încerca să scape de lumina lunii, care străpungea perdelele subțiri. Proiecta pe pat lungile umbre întunecate ale zăbrelelor și, când închise ochii, îi apăru imaginea bruscă, șocantă, a ei înseși, cum ar fi arătat în ochii cuiva care s-ar fi aflat în cameră – ca fata din cartea zece de spade.

Trădare. Înjunghiere pe la spate. Înfrângere.

Un fior de frică o străbătu și, dintr-odată, Hal nu mai suportă să zacă acolo. Se ridică tremurând de frig și apoi se sculă din pat și se îndreptă către fereastră. Rămase în picioare, uitându-se printre zăbrele la peisajul lunar.

Arăta atât de diferit noaptea. Verdele-smarald și albastrul decolorat se transformaseră într-o mie de nuanțe de negru, lumina lunii servind doar pentru a arunca umbre lungi, deformate, care, în lipsa ochelarilor ei, făceau formele familiare să devină tulburi și ciudate.

Chiar și sunetele erau diferite. Zgomotul ocazional al mașinilor de-a lungul drumului de coastă dispăruse, cârâitul coțofenelor se oprise – și Hal putea auzi vuietul îndepărtat al valurilor și țipătul unei bufnițe vânând. Își strânse degetele pe barele de la ferestre și își așeză fruntea pe geam, dorindu-se la o sută de kilometri depărtare, acasă, în Brighton, ieșită din acest coșmar de minciuni și presupuneri.

AJUTĂ-MĂ.

Literele se vedeau clare și strălucitoare în lumina lunii și Hal știu brusc, fără nicio îndoială, că fuseseră zgâriate într-o astfel de noapte, de cineva chiar mai disperat decât ea.

Poate că această altă fată nu fusese la fel de norocoasă. Poate că pentru ea cătușele nu fuseseră doar imaginare, ci și tangibile. Poate stătea aici, privind peste peluza înghețată, întrebându-se cum sau chiar dacă ar mai putea scăpa.

Ei bine, Hal nu era încuiată. Nu încă. Mai era încă timp.

Cât de încet putu, își scoase pijamaua și își puse la loc blugii, bluza și puloverul cu glugă. Apoi trase valiza de sub pat, ridicând-o astfel încât să provoace cât mai puțin zgomot posibil pe plăcile goale.

Hainele ei de rezervă erau deja înăuntru, împărțite bine între curate și purtate. În afară de asta, mai avea de pus doar trusa de toaletă, cartea și laptopul.

Mâinile lui Hal tremurau în timp ce închidea geanta. Chiar voia să facă asta?

Nu le datorezi nimic, își spuse ea. *N-ai luat nimic. Nu încă.*

Și, la urma urmei, ce puteau să-i facă în cel mai rău caz? Aveau adresa ei, dar nu părea probabil că o să mai rămână acolo pentru mult timp, nu după ce o găsiseră oamenii domnului Smith.

Poate că lucrul cel mai bun ar fi fost să dispară de tot; pur și simplu să-și adune lucrurile – cele mai importante hârtii, fotografiile mamei – și să pășească într-o viață nouă. Existau și alte orașe. Și alte debarcadere.

Ideea de a reîncepe de la zero era înfricoșătoare și Hal se gândi la corpurile chircite pe trotuarele din Brighton, oameni ca ea care făcuseră un salt – și alunecaseră, căzând între fisuri și ajungând fără adăpost, fără prieteni, singuri.

Era un risc – un risc real. Hal nu avea nicio plasă de siguranță – și, dacă ar fi căzut, nu ar fi fost nimeni care să o prindă. Pentru o clipă, domnul Treswick păruse să-i promită o existență foarte diferită, una cu economii, siguranță și securitate. Dar promisiunea asta trecuse. Și fie că fuseseră cuvintele lui Mitzi, de astăzi, fie zgârieturile de pe fereastră, ceva dinăuntrul lui Hal se cristalizase într-o conștientizare rece și dură: trebuia să scape.

Totul era împachetat – aproape. Ultimul lucru a fost să-și așeze ochelarii pe nas și să-și ridice cărțile de tarot, punând cutia în buzunarul de la spate.

Apoi întoarse mânerul ușii și împinse.

Nu se întâmplă nimic.

Hal își simți răsuflarea în gât și inima ei părea să bată brusc dureros de greu.

Zăvoarele. Zăvoarele din exterior.

Dar nu – nu era posibil. Ar fi auzit. Cu siguranță ar fi auzit? Și cine – și *de ce?*

O fâlfâire de panică se ridică dinăuntrul ei.

Forțându-se să respire încet și egal, Hal puse în tăcere valiza pe podea, își șterse palmele de transpirație pe buzunarele din spate ale blugilor și încercă din nou.

Mânerul se învârtea, dar ușa tot nu ceda împingerii. Se înclina sus, dar era blocată jos.

Respirația lui Hal se acceleră, dar ea se forță s-o ia încet, gândind rațional. *Nu există niciun motiv pentru care cineva să te încuie. Intri în panică pentru că ai văzut zăvoarele. Ieri chestia asta nici măcar nu ţi s-*

ar fi întâmplat. Adu-ți aminte ce-a spus doamna Warren: umezeala face rama să se umfle.

Respirând adânc, întoarse mânerul ușii și împinse până apăru o crăpătură în jurul marginii. Apoi își împinse piciorul în partea încă lipită și împinse, încet și ferm, cu forță, încercând să nu facă nicio mișcare bruscă ce i-ar putea trezi pe cei de jos.

Se auzi un trosnet lung, de protest, apoi ușa cedă cu un pocnet care o făcu pe Hal să se împiedice, cu mâna la gură.

Așteptă vocile deranjate, sunetul picioarelor pe scări… dar nu se întâmplă nimic și își făcu, în cele din urmă, curaj și-și ridică valiza – și ieși. Părăsind cămăruța goală, nu se putu stăpâni să nu privească înapoi spre ușă, verificând dacă nu cumva…

Dar nu. Era paranoică. Zăvoarele erau la locul lor. Era exact cum spusese doamna Warren – umezeală și nimic mai mult.

Și totuși… Tipul de casă care avea zăvoare în exteriorul ușilor nu era unul în care Hal voia să mai doarmă.

Ținând valiza în fața ei ca un scut, ca să se poată strecura pe scara îngustă, merse cât putea de tăcut și de rapid până în holul de dedesubt și de acolo în jos, prin lunga și curbata casă a scărilor, până la parter, spre libertate.

13 decembrie 1994

Trebuie să plec.

TREBUIE să plec.

Cuvintele pe care le-am zgâriat pe fereastră sunt acum ca o glumă proastă. O recunoaştere a înfrângerii. Pentru că nimeni altcineva nu mă va ajuta în afară de mine însămi.

Sunt trei zile de când am fost închisă aici şi, în afară de o conversaţie cu Maud, grăbită şi în şoaptă, n-am văzut pe nimeni în afară de mătuşa mea. Aduce tăvi cu mâncare la ore ciudate şi uneori deloc, lăsându-mă îngrozită şi înfometată.

Şi întotdeauna – întotdeauna aceeaşi întrebare. Cine este el? Cine este el? Cine este el?

Astăzi, când am clătinat din cap, m-a lovit din nou, capul zvâcnindu-mi pe spate cu o asemenea forţă, încât mi-am auzit ceafa trosnind, iar fierbinţeala maxilarului mi-a înflorit pe faţă şi peste ureche, făcând-o să răsune dureros.

M-am dat înapoi spre rama patului şi m-am uitat în sus la ea, ţinând metalul cu o mână, cealaltă fiind apăsată pe faţă, ca şi cum aş fi încercat să-mi ţin oasele împreună. Pentru o clipă s-a uitat aproape speriată – nu de mine, ci de ceea ce făcuse, de ceea ce putea să fi făcut. Cred că-şi pierduse controlul – poate pentru prima dată de când o cunosc.

Apoi s-a întors pe călcâie şi a plecat, şi am auzit scârţăitul zăvoarelor înainte să bocănească pe scări.

M-am trântit pe pat. Mâinile îmi tremurau şi am simţit un val de crampe în stomac, urmate de unul de greaţă. La început am crezut că aş putea să pierd copilul, dar am stat liniştită, aşteptând, şi durerile au scăzut, deşi fierbinţeala din obraz şi ţiuitul din ureche au rămas.

Am vrut să scriu în jurnalul meu, să fac aşa cum fac întotdeauna când lucrurile ajung prea departe – să-mi vărs tot năduful pe pagină, ca un fel de masacru, lăsând cerneala şi hârtia să absoarbă

toată durerea, furia și frica până când pot face față din nou situației.

Dar când am scos caietul din ascunzătoarea lui, de sub o scândură desprinsă, m-am uitat la el cu o privire nouă.

Nu-i pot spune mătușii adevărul. Nu doar pentru că, dacă o fac, nu-l voi mai vedea niciodată din nou. Ci și pentru că încep serios să mă tem că, dacă o fac, ea mă poate ucide cu adevărat. Și cred, pentru prima dată, după ziua de astăzi, cu adevărat cred că este capabilă de asta.

Nu mă poate face să-i spun – dar dacă îmi percheziționează camera, nici nu mai are nevoie. Totul este aici.

Așa că, după ce termin ce scriu acum, o să fac un foc și apoi o să rup fiecare pagină despre el, o să-i șterg numele, o să rup fiecare referire la el și o s-o ard.

Pentru că, orice mi-ar face, nu mă poate obliga să mărturisesc. Trebuie doar să rezist până când îl văd – și după aceea vom decide ce să facem, împreună. Cumva, o să reușesc să comunic cu el. Poate să-i trimit o scrisoare prin Maud. La urma urmei, am aici hârtie și pixuri. Și pot să am încredere în ea – sau cel puțin… cel puțin sper că pot…

O să vină după ce va primi scrisoarea? O să vină. Trebuie să vină. Și apoi – o să mergem undeva, o să fugim – împreună. O să găsim o soluție.

Trebuie doar să rezist cu acest gând.

Trebuie să rezist.

Capitolul 27

Scările scârțâiau lugubru în timp ce Hal cobora treptele, ținându-și respirația la fiecare sunet, la țipătul unei bufnițe vânând în grădină sau la picăturile îndepărtate ale unui robinet.

În cele din urmă, ajunse la pasajul de la parter și, ținându-și valiza în brațe pentru ca roțile să nu facă zgomot, merse în vârful picioarelor cât putu de tăcut spre holul de la intrare, unde geamurile de sticlă de deasupra ușii proiectau strălucirea semilunii pe lambriurile din partea opusă.

Ușa era zăvorâtă sus și jos, așa că Hal se luptă cu închizătorile rigide, dar, după ceea ce îi păru un secol, reuși să le descuie și roti clanța.

Ușa era încuiată. Și nu avea cheia. Hal se uită în jur, în holul de la intrare – sub tipsia de argint care conținea scrisori și facturi; în spatele vazei prăfuite cu frunze uscate, pe tocul ușii. Nicio cheie. *Nicio* cheie.

Inima începu să-i bată rapid. Plecarea ei devenise un imperativ. Dacă cineva ar fi găsit-o aici, furișându-se noaptea ca un hoț, ar fi chemat cu siguranță poliția. Dar nu mai avea importanță. Singurul lucru care conta era să evadeze.

Hal scană din nou holul, apoi își ridică valiza și se retrase în salon. Ferestrele înalte de acolo erau închise și cu obloanele trase, dar la interior și, după un moment lung de luptă, obloanele cedară cu un trosnet brusc și se deschiseră. În spatele lor, fereastra era închisă cu un zăvor simplu, iar Hal îl ridică, inima ei galopând cu un amestec de ușurare și speranță. Panourile se deschiseră spre interior, în cameră, lăsând să intre o rafală de aer înghețat, și ea privi afară în noapte, asigurându-se că nu era pe punctul de a se prăbuși într-o cădere de doi metri.

Era ceva distanță până jos – dar numai de câteva zeci de centimetri, până la veranda de dedesubt, și Hal își coborî cu grijă valiza, apoi se pregăti să coboare și ea.

Era la jumătatea drumului, cu un picior peste pervaz, când o voce vorbi din întunericul celuilalt capăt al camerei:

— Așa deci. Furișează-te noaptea. Laș.

Capul lui Hal se înălță, iar sângele începu dintr-odată să gonească cu teamă:

— Cine e acolo? întrebă ea, frica făcându-i vocea mai agresivă decât intenționase, dar persoana din celălalt capăt al camerei râse și intră în raza de lumină a lunii.

În realitate, Hal nu avea nevoie să întrebe cu adevărat. Știa cine era – cine altcineva s-ar fi plimbat atât de tăcut prin camerele întunecate, în mijlocul nopții?

Doamna Warren.

— Nu mă poți opri, spuse Hal.

Își ridică bărbia în sus, sfidătoare:

— Plec!

— Cine a spus că te opresc? răspunse doamna Warren.

Buzele îi erau răsfrânte și era un râs disprețuitor în vocea ei:

— Ți-am spus o dată să pleci și o s-o spun din nou. Călătorie sprâncenată. Călătorie sprâncenată și ție, și jegului tău de mamă, care s-a cărat înaintea ta.

— Cum îndrăznești?

Hal descoperi că vocea îi tremură – nu cu teamă, ci cu mânie.

— Ce știi tu despre mama mea?

— Mai multe decât tine, spuse doamna Warren.

Se aplecă spre Hal, cu o voce plină de venin care o făcu pe Hal să se ghemuiască:

— Fricoasă mică și insipidă ce ești. Era o intrigantă scormonind după aur, exact ca tine.

Hal descălecă fereastra și se clătină pe picioare. Era atât de furioasă, încât simțea un zgomot în urechi, un fel de înverșunare șuierătoare. Un amestec de furie… și șoc.

— Nu îndrăzni să vorbești despre mama mea în felul ăsta. Nu știi prin ce-a trecut ca să mă crească…

— Nu vorbi cu mine despre ceea ce n-ai habar! scuipă doamna Warren. Ieși afară! Nu ar fi trebuit să te întorci niciodată aici!

Cu asta, trânti geamul, așa că Hal trebui să-și ferească degetele din calea lui, chiar înainte ca rama grea să le zdrobească.

Apucă să vadă o față plină de o ură otrăvită și apoi oblonul se izbi și el, iar ea auzi izbitura și hârșâitui oblonului care căzu.

Hal rămase nemișcată pentru o clipă, cu inima bătându-i puternic în piept. Își înfășură brațele în jurul trupului, ca și cum ar fi încercat să se apere de ceva – deși de ce anume nu știa. În timp ce inima își încetinea ritmul, își lăsă brațele să cadă în lateral și se forță să respire mai rar și mai adânc.

Slavă Domnului. Slavă Domnului că ieșise din acea casă oribilă, departe de acea femeie oribilă. Lasă-i să scrie.

Lasă-i să vină după ea, nu-i pasă. Nu puteau s-o facă să se întoarcă. Nu puteau s-o facă să le arate ceva. Putea să se mute – să schimbe adresele, să-și schimbe numele dacă de asta ar fi fost nevoie.

Doamna Warren avea dreptate în privința unui lucru, își spuse ea ridicându-și valiza și începând să meargă pe alee spre drumul principal, pentru a încerca să facă autostopul spre Penzance: nu ar fi trebuit să vină aici niciodată.

Abia mai târziu, mult mai târziu, după ce luase un camion aflat în drum spre St Ives și ascultase o prelegere din partea conducătorului auto despre siguranța personală, abia când se înghesuia la intrarea în gara Penzance, cu haina pe ea, așteptând deschiderea ușilor și sosirea primului tren spre Londra, avu timp să se gândească la cuvintele doamnei Warren, pentru a dezlega înțelesul din spatele invectivelor șuierate.

Intrigantă scormonind după aur.

Călătorie sprâncenată și ție, și jegului tău de mamă, care s-a cărat înaintea ta.

Aceste cuvinte puteau însemna un singur lucru, doamna Warren știa. Știa adevărul.

Știa că mama lui Hal nu era fiica doamnei Westaway, ci verișoara nebună, cu ochii întunecați, găzduită ca orfană.

Și știa, prin urmare, că Hal însăși era o impostoare.

Dar nu dezvăluise nimic. *De ce?*

Puzzle-ul răsărise în mintea lui Hal de noaptea trecută, răsucindu-se și răsturnându-se în imaginația ei, modelându-se și transformându-se într-o duzină de posibilități diferite. Dar numai când ușile gării se deschiseră și Hal se ridică înțepenită, întinzându-și membrele înghețate și anchilozate și încercând să zâmbească funcționarului gării, ultimele cuvinte ale doamnei Warren răsunară din nou în capul ei, ca un ecou amar.

Nu trebuia sa vină niciodată. Asta era corect Dar nu era ceea ce spusese doamna Warren.

Ceea ce spusese era că nu ar fi trebuit să se *întoarcă* niciodată.

Capitolul 28

Cuvintele o însoțiră pe Hal, tracasând-o, pe toată durata lungii călătorii înapoi la Londra.

Să se *întoarcă.* Ce voise să spună? Fusese o greșeală de exprimare? Era posibil să fi fost și ea la Trepassen, copil, prea mică pentru a-și aminti? Dar, dacă da, doamna Warren trebuia să știe tot adevărul despre mama ei. În acest caz, de ce nu spusese nimic? Ascundea ceva personal?

Dintr-odată, Hal dori să ajungă mai repede la Brighton. Nu doar ca să fie acasă – ci și ca să se uite prin documentele de sub pat.

Erau atât de multe acolo la care nu se uitase niciodată – cutii de hârtii și scrisori vechi, jurnale, cărți poștale – lucruri pe care Hal le considera prea dureroase ca să le citească după moartea mamei ei, dar nici nu putuse suporta să le arunce. Le legase și le păstrase, ascunse vederii și gândului, pregătite pentru o zi în care ar fi avut vreun motiv să le răsfoiască.

Și acum venise ziua aceea. Căci Hal era sigură de un singur lucru. Mama ei *avusese* o legătură cu acea casă. La fel și Hal. Nu era nepoata doamnei Westaway, era sigură. Dar existase o relație. Și dacă mama ei era legată de acel loc, era și ea, și era hotărâtă să afle ce tip de legătură fusese.

Era mijlocul după-amiezii când Hal ajunse în apartamentul ei, cu picioarele durând-o de la purtatul valizei tot drumul de la gara Brighton. Nu avea bani pentru un taxi, iar permisul de autobuz îi expirase.

În timp ce se apropia de Marine View Villas, inima îi bătu puternic în piept – și nu doar de la prea mult mers pe jos. Cuvintele îi șuierau în ureche în ritmul pașilor… *dinți sparți… oase rupte…*

— Oprește-te!

Spusese cuvintele cu voce tare, traversând drumul, și un băiat de vreo cincisprezece ani se uită acru la ea:

— Am optspe ani. Nu poți să-mi spui ce să fac.

Hal clătină din cap, dorind să-i spună că nu avea nicio importanță pentru ea ceea ce făcea el. Dar el dispăru și ea se întoarse la drumul ei, cu inima bătându-i acum într-un ritm bolnăvicios.

Când ajunse la îngusta ușă din față, nu văzu niciun semn că ar fi fost forțată, dar, în loc să descuie, apăsă pe soneria apartamentului de la parter.

Bărbatul care răspunse păru surprins, dar nu foarte tare. Hal nu-l văzuse niciodată înainte.

— Da? Pot să te ajut?

— Oh… Îmi pare rău.

Hal se simțea dezamăgită. Plănuise să-i ceară lui Jeremy, care locuise acolo, să o însoțească până la ea în apartament.

— Nu mi-am dat seama – Jeremy este aici?

— E tipul acela care a locuit aici înainte? Nu știu. Eu tocmai m-am mutat săptămâna asta. Ești o prietenă de-a lui?

— Da… nu. Nu chiar, spuse Hal.

Își ridică valiza, simțind durerea din picioare.

— Locuiesc aici, sus.

— Oh! înțeleg. Ei, nu-ți uita cheia data viitoare, bine? Trăgeam și eu un pui de somn.

— Am cheia, spuse Hal. Nu e vorba de asta. Doar mă întrebam… N-ați văzut pe nimeni învârtindu-se pe aici, nu-i așa? Un tip chel, gen namilă?

— Nu cred, spuse omul scurt.

Își pierduse interesul și se retrase spre ușa lui din față, dorind în mod clar să se întoarcă în patul lui.

— Fostul, nu-i așa?

— Nu.

Hal schimbă mâna cu care ținea valiza, întrebându-se cât de sinceră putea fi.

— Nu, eu… îi datorez niște bani, de fapt. Și el nu a fost foarte… înțelegător.

— Ohhh…

Tipul își ridică mâinile, arătându-i lui Hal palmele, dând acum înapoi cu adevărat.

— Uite, nu mă amestec în asta, drăguțo. Banii tăi, treaba ta.

— Nu vă rog să vă amestecați, spuse Hal îmbufnată. Voiam doar să știu dacă ați văzut pe cineva.

— Nu, spuse bărbatul și-i închise ușa în nas.

Hal ridică din umeri și oftă. Nu era foarte liniștitor, dar mai mult n-avea ce să obțină.

În timp ce urca scările spre apartamentul ei de la mansardă, își ținea valiza în fața ei, ca un scut, și îi reveni imaginea, proaspătă și clară, a unei scări înguste din Cornwall și a unei fete dispărând în sus, în întuneric. Tremură, dar nu doar la gândul a ceea ce ar fi putut-o aștepta sus.

Când ajunse, făcu o pauză, încercând să-și liniștească respirația, ciulind urechea la cel mai mic sunet din spatele ușii sale. Era închisă și încuiată și nu se vedea niciun semn că ar fi fost forțată, dar și data trecută fusese încuiată. În mod evident, dacă intraseră o dată, o puteau face din nou.

Se aplecă și privi pe sub ușă. Doar o briză răcoritoare îi suflă în față. Nu era niciun semn de mișcare vizibil prin îngusta crăpătură, nu se vedeau picioare stând tăcute în spatele ușii.

În cele din urmă, ținând telefonul ca o armă, cu degetul așezat pe 9[35], băgă cheia în broască cât putea de silențios, apoi apăsă clanța și deschise ușa cu o mișcare rapidă, dând-o de peretele camerei de zi, cu o bufnitură care răsună în holul liniștit.

Camera era goală și tăcută, singurul sunet fiind zbaterea inimii lui Hal. Nu apărură picioare alergând. Cu toate acestea, nu-și puse jos telefonul până ce nu verifică fiecare colț și crăpătură, de la baie la șifonier, până la nișa din spatele ușii din camera de zi, unde își ținea aspiratorul.

Apoi, și numai atunci, inima ei începu să se liniștească și ea închise ușa, trăgând lanțul și zăvorul și prelingându-se pe canapea, în timp ce își freca fața cu mâinile tremurânde.

Nu putea să rămână aici, era evident.

Hal plângea rar, dar, stând acolo, pe canapeaua uzată pe care sărea când era copil, în fața focului plăpând de gaze pe care mama ei îl aprindea în atâtea

după-amiezi, după școală, își simți gâtul plin de lacrimi nevărsate, în vreme ce câteva picături de autocompătimire își croiau drum pe obraji. Apoi respiră adânc și le șterse. Nu merită. Nu ajută. Trebuia să meargă mai departe.

Dar, înainte de a face asta, trebuia să găsească adevărul, răspunsurile la întrebările pe care și le punea încă de la sosirea scrisorii domnului Treswick. I se acrise de minciuni și de mințit. Era timpul pentru adevăr.

Stomacul lui Hal chiorăia, așa că își prăji o felie de pâine și o duse în dormitor. Apoi trase cutia de sub pat, îi răsturnă conținutul cu susul în jos pe covor și începu să caute prin el.

Căzute astfel, primele hârtii erau cele mai vechi – pașapoarte expirate, certificate de examen, scrisori vechi, fotografii – deși datele erau amestecate, căci conținutul se mutase din sertar în sertar de prea multe ori pentru a fi ordonat strict cronologic. Hal deschise un plic la întâmplare, dar nu era nimic interesant, doar o parte dintre vechile declarații bancare ale mamei ei.

Dedesubt era un teanc de fotografii cu bebeluși – era ea însăși, probabil, de vreo șase luni, zâmbind fotografului nevăzut.

Un alt plic conținea contractul inițial de închiriere pentru apartament, pe care cerneala se decolorase, iar timbrul din colț începuse să se îngălbenească. Era datat din ianuarie 1995, cu câteva luni înainte de nașterea lui Hal. Mama ei fusese de acord să dea 60 de lire sterline pe săptămână. Părea imposibil de ieftin, chiar și pe vremea aceea, iar Hal se gândi că aproape i-ar veni să râdă dacă n-ar fi fost atât de aproape de lacrimi.

Nu putea face asta. Nu se putea lăsa pradă autocompătimirii. Mâine va face un plan – va găsi undeva unde să meargă, dar între timp trebuia să se concentreze asupra sarcinii la îndemână. N-ar fi putut să ia toate astea cu ea, avea destule haine și alte lucruri care trebuiau împachetate. Așadar, trebuia să adune lucrurile care puteau să fie reciclate. Iar dintre

cele pe care trebuia să le păstreze putea face un teanc cu documentele referitoare la mama ei, un altul cu hârtii pentru apartament, unul cu hârtii necesare – pașapoarte, certificate de naștere, orice ar putea avea nevoie ca să-și înceapă noua viață. Și apoi, în fine, pe pat va pune tot ceea ce e legat, fie și tangențial, de Cornwall și de casa Trepassen. Poate că exista ceva acolo, o legătură cu familia Westaway, care i-ar da impulsul necesar ca să iasă din această încurcătură.

Primul lucru de pe pat fu o carte poștală. Reversul ei, unde era loc de scris, era gol, dar imaginea, când o întoarse, o făcu pe Hal să se ridice. Era Penzance. Recunoscu portul. Cartea poștală era împărțită în patru, cu Penzance în stânga jos, St Michael's Mount în dreapta sus și două fotografii ale unui promontoriu neidentificat, pe care Hal nu-l recunoștea în celelalte secțiuni. Legătura putea fi una slabă, dar *erau* dovezi, oricât de subțiri.

Însă ceea ce făcu într-adevăr inima lui Hal să stea în loc erau scrisori un teanc, legat cu un șnur. Erau adresate Margaridei Westaway, la o adresă din Brighton pe care Hal nu o știa, iar ștampila poștală era din Penzance. Hal se uită la prima, dar nu era trecută adresa expeditorului, iar cerneala era atât de decolorată, încât avu probleme să descifreze cuvintele.

Îți scriu prin Lizzie… urma ceva pe care Hal nu-l putu deslușI… *te rog să nu-ți faci griji cu privire la garanție – mi-au mai rămas ceva bani de la părinții mei și asta o să… Doamne, nu știu! O să ghicesc norocul pe debarcaderul Brighton sau o să citesc în palmă pe malul mării. Orice, numai să scap.*

Erau mai multe scrisori de acest gen, mult mai multe. Dar i-ar fi trebuit ore ca să treacă prin ele și să descifreze scrisul decolorat și greu de înțeles. Hotărâtă, le puse pe pat și continuă trierea.

Era doar la jumătatea cutiei când dădu peste ceva învelit într-un șervet vechi de ceai. O carte? Hal se încruntă și ridică pachetul, care însă ieși din învelișul moale și îi căzu în poală – da, o carte. Dar nu o carte tipărită. Un jurnal.

Cu blândețe, Hal îl luă și începu să-l frunzărească. Fuseseră rupte pagini întregi – cioturi zdrențuite de hârtie era tot ceea ce rămăsese din existența lor, iar restul paginilor erau agățate de un fir, gata să se risipească după dispariția suratelor. Prima însemnare integrală era una de la sfârșitul lunii noiembrie, dar, judecând după locul ei în volum, Hal socoti că jurnalul însuși trebuie să fi fost început în octombrie sau septembrie, poate chiar mai devreme. Nu rămăseseră decât fragmente din acele luni. Restul paginilor – mai puțin de jumătate, după estimarea lui Hal – fuseseră acoperite cu scris, dar chiar și acolo erau porțiuni și nume șterse, paragrafe întregi mâzgălite.

Însemnările încetau la 13 decembrie, apoi paginile erau întregi, dar goale. O singură pagină, chiar la sfârșitul jurnalului, fusese eliminată. Era ca și cum autorul pur și simplu s-ar fi oprit.

Hal răsfoi paginile de la început, pe lângă fragmentele de text, purtându-și degetele peste secțiunile șterse grosolan. Cine a făcut asta? Autorul jurnalului? Sau altcineva, speriat de ce dovezi ar putea exista în paginile sale?

Și, mai important, al cui jurnal fusese? Scrisul arăta un pic ca al mamei ei – dar o versiune imatură, neformată – și nu era niciun nume pe coperta interioară.

În cele din urmă, reveni la prima secțiune și începu să citească.

29 noiembrie 1994, citi Hal, încruntându-se pentru a descifra literele decolorate scrise de o mână nesigură. *Coțofenele s-au întors…*

Capitolul 29

Era aproape întuneric când Hal ridică în cele din urmă privirea din hârtii și își dădu seama, clipind, că lumina scăzuse, așa că ajunsese să se uite cruciș descifrând literele de pe paginile rupte și măcelărite.

Dar acum știa – avea răspunsurile pe care le căutase – sau unele dintre ele, cel puțin.

Autoarea jurnalului era mama ei. Și era însărcinată cu Hal însăși. Asta trebuia să fie. Datele corespundeau exact – Hal se născuse după cinci luni de la însemnarea finală.

În timp ce mergea prin camera de zi, aprinzând lumina, se gândi la ceea ce citise. Porni fierbătorul și, așteptând să clocotească apa, frunzări din nou paginile fragile până ajunse la însemnarea pe care o căuta, cea datată 6 decembrie. Și, în timp ce o reciti, o certitudine rece o cuprinse.

Mama *știa* cine era tatăl ei. Și nu numai asta, dar Hal fusese concepută *acolo,* la Trepassen.

Tot ce îi spusese mama ei – povestea despre studentul spaniol, relația de o noapte – toate erau minciuni.

În atât de multe feluri, jurnalul explica totul. Încurcătura cu numele. Motivul pentru care doamna Westaway nu i-a spus niciodată domnului Treswick despre nepoata-oaie neagră a familiei, purtând același nume ca propria ei fată. Își dezmoștenise nepoata, o rușine pentru familie, și nimeni nu mai vorbise vreodată despre ea.

Dar, din alte puncte de vedere, nu explica nimic.

De ce o mințise mama ei?

Și cine *era* tatăl ei?

Dacă măcar – se gândi Hal în timp ce răsfoia paginile sfâșiate, dezintegrate, dacă *măcar* nu i-ai fi distrus numele și totul legat de el. *De ce?*

De atâtea ori auzise în gând vocea mamei – dădăcind-o, admonestând-o, încurajând-o –, dar acum, când avea cel mai mult nevoie de ea, vocea ei nu se mai auzea.

— De ce? întrebă Hal cu voce tare, auzindu-și disperarea din voce și felul în care cele două cuvinte rezonau în apartamentul tăcut. *De ce?* De ce ai făcut-o?

Era un strigăt de ajutor, dar nu primi niciun răspuns, ci numai imperceptibilul ticăit al ceasului și trosnitul degetelor ei strânse pe coperțile jurnalului.

Simbolismul era dureros de evident: *dacă există un răspuns, Hal, e în mâinile tale.* Aproape că putea auzi vocea mamei ei, sunând puțin batjocoritor. Iar ea simți o furie care o inunda, pentru că adevărul se legăna în fața ei și apoi dispărea brusc, așa cum și moștenirea strălucise un moment, ca un miraj frumos, înainte de a dispărea în neant.

Dar răspunsul nu era acolo. Dacă ar fi fost, se afla în secțiunile rupte. Chiar și în pasajele rămase, mama ei înnegrise nume și paragrafe.

Și nu *avea* timp. Trebuia să plece mâine, înainte ca oamenii lui Smith să observe ca fata pe care o vânează s-a întors.

Ia-o încet. Vocea mamei sale din nou, mai blândă de data asta. *Gândește clar.*

S-o iau încet? vru să strige. Nu *pot* s-o iau mai încet!

Mai multă grabă, mai puțină viteză.

Foarte bine atunci. Trebuia să rezolve această enigmă încet și logic.

Nu puteau fi prea mulți suspecți. Cine putea să fi fost la Trepassen, în vara aceea lungă? Frații?

Însemnarea din 6 decembrie era încă deschisă în poala ei, descriind noaptea în care mama ei presupunea că o concepuse. Hal citi din nou și din nou, iar de data aceasta se opri la o frază: ochii noștri s-au întâlnit albaștri și negri.

Mama lui Hal avea ochi negri, ca ai ei. Ceea ce însemna că, indiferent cu cine se culcase, trebuia să fi fost un bărbat cu ochi albaștri.

Ezra avea ochi negri – fără îndoială.

Abel… ei bine, asta era mai dificil. Era blond, dar ochii lui… Hal închise ochii, încercând să-și amintească. Gri? Căprui?

Ochii albaștri puteau să arate gri în lumina potrivită, dar, oricât încerca, nu putea să-și imagineze un bărbat în genul lui Abel, bărbos cu ochii albaștri, și nici nu și-l putea imagina în brațele mamei sale. El ar fi *spus* ceva, nu?

În disperare de cauză, scoase fotografia din buzunar – cea pe care i-o dăduse Abel, făcută chiar în după-amiaza zilei în care mama ei scrisese despre asta.

Era acolo Ezra, cu capul lui brunet dat pe spate, râzând cu o bună-dispoziție atât de contrastantă cu cinismul său actual, încât Hal se gândea că inima ei putea să se înduioșeze puțin la vederea ochilor lui – fante de veselie. Lângă ea era geamăna lui, Maud, cu părul ei blond căzându-i în cascadă pe spate.

Și mai era și Abel, cu părul șaten strălucind în soare. Se uită mai îndeaproape, încercând să-i descopere fața, sub culoarea ofilită și sub pliurile zdrențuite, ca și cum ar fi putut vedea prin hârtie în trecut, la oamenii rămași în urmă.

Ar putea să fie? Ar putea fi copilul lui Abel?

În acest caz… Se opri, simțind ceva rece pe ceafă, ca o mână glacială așezată acolo. Dacă ea era fiica lui Abel, moștenirea ar putea fi valabilă. Oare din cauza asta nu spusese nimic doamna Warren? Pentru că moștenirea *chiar* îi aparținea lui Hal?

Gândul ar fi trebuit să fie unul bine-venit, dar dintr-un motiv oarecare o făcea să se simtă rău de tot.

Înainte de a împături fotografia ca să o pună deoparte, se uită foarte atent la a patra persoană din cadru, la cea ai cărei ochi îi evitase – la mama ei, la ochii ei negri adânci, uitându-se spre ea peste ani.

Ce încerci să spui? se gândi Hal disperată. Își simțea mâinile pe hârtia veche, fragilă, cu petele de pigment dezintegrându-se sub vârful degetelor ei.

Ce încerci să-mi spui?

Era ca și cum mama ei privea din trecut, chiar *spre* ea.

Dar nu.

Nu spre ea.

Spre…

Degetele lui Hal tremurau în timp ce puse fotografia jos foarte încet și începu să răsfoiască paginile jurnalului, înapoi, înapoi… Nu… prea departe… înainte…

Și, în sfârșit, ajunse acolo.

În șubredul hangar pentru bărci, Maud a dezlegat rahiticul schif cu fundul plat și am vâslit spre insulă, prin apa lacului, murdară și maronie. Maud a legat barca de un ponton improvizat și ne-am dat jos. Maud a fost cea care a intrat prima în apă – o sclipire stacojie în apa maroniu-aurie, în timp ce plonja, cu mișcări lungi și degajate, de pe capătul platformei de lemn putrezite.

— Haide, Ed! a strigat ea, și el s-a ridicat, rânjind spre mine, apoi a urmat-o până la marginea apei și a sărit din alergare.

Și apoi, doar câteva rânduri mai încolo…

— Fă o poză… a zis Maud leneș, întinzându-se, cu picioarele ei bronzate într-o nuanță de miere aurie ieșind în evidență pe fondul albastru decolorat al prosopului. Vreau să-mi amintesc ziua de azi.

El a bombănit, dar s-a ridicat ascultător și s-a dus să aducă aparatul de fotografiat și să-l pregătească. L-am privit cum stătea în spatele lui, făcând șarful și aranjând capacul obiectivului.

— De ce ești atât de serioasă? a întrebat el, ridicând privirea, și mi-am dat seama că mă încruntam de concentrare, încercând să-mi fixez în amintire chipul lui.

Inițial, Hal se gândise la doar patru persoane în acea scenă. Mama ei, Maud, Ezra și Abel – cei patru oameni din cadrul fotografiei. Dar nu era așa. Cineva trebuia să fi *făcut* fotografia. La acea persoană se uita mama ei.

Aceeași persoană cu care coborâse pe plajă mai târziu în acea seară. Iubitul ei. Tatăl lui Hal.

Hal se uita la fotografie, întâlnind privirea directă și mândră a mamei ei – și pentru prima dată citi intensitatea din ochii aceia drept altceva. Nu suspiciune. Nu antagonism. Ci iubire.

Dintre toți cei din imagine, mama ei era singura care se uita direct la fotograf, provocându-l – oricine ar fi fost el – cu ochii ei, captându-i privirea.

Hal interpretase acea privire într-un mod diferit – văzuse legătura dintre mama ei și privitor ca fiind propria lor conexiune, ca și cum mama ei ar fi privit spre ea din trecut.

Dar acum înțelegea. Nu la ea se uita mama ei cum ar fi putut? Era fotograful. Era tatăl lui Hal. Ed.

Capitolul 30

În noaptea aceea, patul lui Hal nu fusese niciodată mai moale sau mai primitor. Ea alunecă între pături și închise ochii, dar somnul refuza să vină. Nu pentru că nu era obosită – îi era greață de oboseală. Nici măcar nu era gândul la oamenii domnului Smith. Baricadase ușa de la intrare cu un dulap cu sertare și nu credea că o să vină în mijlocul nopții, riscând să trezească toți vecinii, care să facă apeluri la 999.

Ceea ce o împiedica să doarmă era că, de fiecare dată când închidea ochii, se întorcea la paginile jurnalului, în claustrofobia acelei cămăruțe. Imaginea era atât de vie – culoarul îngust, ferestrele zăbrelite, cele două zăvoare metalice, de sus și de jos… când închidea ochii, vedea totul cu ochii minții, ca și cum ar fi fost din nou acolo, și o cuprindea o teamă de moarte. Nu numai pentru mama ei – care, la urma urmei, reușise să scape și ajunsese aici în Brighton și își făcuse o viață pentru ea însăși și pentru copilul ei, departe de Trepassen. Ci și pentru ceilalți copii – pentru Abel și Ezra, încuiați în acea cameră când erau copii, drept pedeapsă pentru prostioarele copilărești pe care le vor fi comis. Și mai ales pentru Maud.

Primele dăți când Hal citise însemnările, o căuta pe mama ei – încercând să-și imagineze persoana din spatele cuvintelor și comparând-o cu amintirile proprii. Apoi le citise din nou, căutând mențiuni despre tânărul care ar fi putut să fie tatăl ei. Ed. Edward? Își amintise fața aceea rece, frumoasă, cu ochii albaștri care te evaluau, încercând să identifice orice caracteristici care ar fi putut să îi aparțină.

Haide, Ed. Cuvintele îi vibrau în cap ca și cum mama ei le-ar fi rostit cu voce tare în camera aceea mică.

Ed. Era un nume destul de comun. Trebuia să fie zeci de Edward, Edgar și Edwin împrăștiați prin Cornwall. Și totuși…

Toată seara gândurile i se rotiseră în cerc, în căutarea unor fapte care ar fi putut aduce dovezi ori într-un fel, ori în celălalt, în căutarea unor argumente pro sau contra, înainte sau înapoi. Dar mama ei își ținuse cuvântul și, cu excepția acelei mici scăpări, toate referirile la numele tatălui ei fuseseră rupte sau șterse.

Acum însă, în liniștea nopții, întorcându-se din nou și din nou la cuvintele pe care le încredințase memoriei, se trezi căutând referințe nu despre Ed, ci despre Maud.

Mama ei era ciudat de retrasă – poate că era așa deoarece folosise atâtea însemnări pentru a-i descrie pe alții, dar era greu să suprapui fata romantică și nesigură care scrisese acest jurnal cu femeia practică și puternică care devenise, după ani întregi în care și-a crescut singură copilul. Dacă n-ar fi văzut cu ochii ei, Hal nu și-ar fi putut-o imagina niciodată pe mama ei scriind cu o asemenea căldură și dorință despre un bărbat. Poate că aceasta fusese prima și ultima dată.

Dar Maud – Maud era cumva diferită. Deși apărea sporadic în paginile jurnalului, era o prezență constantă și, pe când ceasul trecuse de miezul nopții, iar ploaia cădea în fereastră, Hal se trezi sondându-și memoria după detalii despre Maud.

Nu numai faptul că moștenirea lui Maud îi fusese înmânata ei pe tavă. Era și acela că exista ceva legat de ea care o interesa direct pe Hal. Poate că era vorba de încăpățânarea ei fermă, de refuzul de a fi călcată în picioare, de dorința de a evada. Poate că era umorul sarcastic sau generozitatea ei. Pentru că iubirea și îngrijorarea lui Maud pentru verișoara ei erau ca un fir roșu în întunericul jurnalului și, chiar douăzeci de ani mai târziu, Hal se trezi zâmbind la observațiile ei. Ce spusese despre cărțile de tarot? „Rahat în ploaie”, asta spusese. Era atât de aproape de ceea ce Hal se trezea uneori gândind când îi întâlnea pe cei mai serioși practicieni, încât aproape râsese cu voce tare când citise.

Dar ce se întâmplase cu ea? Cu Maud – cu adevărata Margarida? Unde era acum? Și de ce nu

vorbea nimeni despre ea? A murit? Sau își respectase jurământul de a evada?

Poate că a dispărut în străinătate, și-a schimbat numele, și-a făcut o viață nouă. Hal așa spera. De dragul lui Maud, dar de asemenea pentru că ea știa adevărul despre ceea ce se întâmplase în acele pagini rupte. Știa adevărul despre mama și tatăl lui Hal.

Abel, Ezra, Harding, domnul Treswick – din cauza lui Hal, toți credeau că Maud a murit într-un accident de mașină, cu trei veri fierbinți în urmă. Numai Hal știa adevărul – că nu Maud murise, ci Maggie, verișoara ei.

Era posibil, chiar și probabil, ca Maud să fie încă în viața undeva, deținând încă adevărul despre ceea ce se întâmplase cu verișoara ei și despre secretul identității lui Hal.

Dar, pentru a o găsi, Hal trebuia să se întoarcă. Să se întoarcă la Trepassen, unde putea să reînceapă să adune firele vieții lui Maud. Și exista o singură cale la care Hal putea să se gândească pentru a face asta.

Capitolul 31

A doua zi era duminică. Se făcuse ora opt când Hal dădu plapuma la o parte și se ghemui pe canapeaua din sufragerie, cu o ceașcă de cafea într-o mână și o grămadă de scrisori în poală.

Deasupra lor era cartea de vizită a lui Harding.

Așteptă până la nouă treizeci înainte de a forma numărul, dar intră mesageria vocală și nu-și putu reprima un mic oftat de ușurare când auzi vocea plăcută, feminină, a robotului:

— Aceasta este căsuța vocală a lui…

Apoi, vocea lui Harding însuși, puțin pompoasă și cu o jumătate de ton mai joasă decât registrul său natural – Harding Westaway.

— Vă rugăm să lăsați un mesaj după semnalul sonor, continuă femeia, și semnalul urmă.

Hal tuși.

— Ăăă… Unchiule Harding, sunt Hal. Harriet. Îmi pare atât de rău pentru ieri, dar adevărul este că…

Înghiți din nou. Își petrecuse timpul de când se trezise încercând să decidă ce să spună și, în cele din urmă, hotărâse că era un singur lucru pe care să-l *poată* spune, un singur lucru care justifica acțiunile sale. Adevărul.

— Adevărul este că… că am fost destul de speriată de toate astea. Nu știu la ce mă așteptam când am venit la Cornwall, dar în orice caz nu era ceea ce a citit domnul Treswick. Mi s-a părut foarte greu să accept voința bunicii mele. Vineri seară n-am putut să dorm și mi-e teamă că… pur și simplu…

Biiip. Și mesajul fu tăiat, indicând că-i luase prea mult timp ca să se justifice.

Pentru a trimite mesajul, apăsați 1. Pentru a reînregistra mesajul, apăsați 2, zise vocea feminină.

Hal înjură încetișor, apăsă, apoi închise și sună din nou. De data asta se auzi imediat mesageria vocală.

— Scuze, mi-a luat prea mult timp și mesajul a fost tăiat. Uite, pe scurt îmi pare foarte rău că am

plecat fără să vorbesc cu tine înainte, dar am avut ceva timp să mă gândesc și… și aș vrea să mă întorc. Nu doar pentru că înțeleg că probabil aveți nevoie să fiu prezentă pentru întâlnirea cu domnul Treswick, dar și pentru că… ei bine, am multe întrebări despre mama mea și despre motivul pentru care bunica mea a ales să facă lucrul ăsta și… ei bine, asta e. Sper că o să mă iertați. Te rog să mă suni la numărul ăsta și dă-mi de știre. Pa. Și scuze din nou.

Când puse telefonul jos, simți că stomacul i se întoarce pe dos, cu un sentiment între nervozitate și greață. Era oare nebună – să se întoarcă?

Poate. Dar nu putea rămâne aici – nu cu oamenii domnului Smith așteptând-o și nu fără să știe adevărul despre propriul ei trecut. Dacă ar fi tăiat acum legătura cu familia, nu ar reuși niciodată să afle ce se întâmplase la Trepassen. Cine era într-adevăr tatăl ei.

De ce o mințise mama ei despre identitatea tatălui?

Cu o seară înainte fusese prea ocupată căutând răspunsuri în jurnal – răspunsuri pe care nu le găsise. Dar acum întrebarea începea să o apese ca un secret vinovat, cerându-i atenția. Din anumite motive, mama ei alesese nu doar s-o țină pe Hal în întuneric cu privire la identitatea tatălui ei, dar mersese mai departe, construind o poveste întreagă din minciuni. Studentul spaniol… relația de o noapte. Nimic din toate astea nu existase. Dar de ce?

De ce să ocolești atât de mult adevărul ca s-o ții pe Hal departe de ceea ce avea tot dreptul să știe?

Înainte de a încerca în continuare să descifreze enigma, telefonul îi vibră, lipit de picior, sunetul soneriei urmând cu o întârziere de o milisecundă. Se uită la ecran și se blocă. Era Harding.

— A-alo?

— Harriet!

Vocea lui Harding reflecta un soi de ușurare tiranică.

— Tocmai am ascultat mesajele tale. Tânără doamnă, ne-ai băgat pe toți în sperieți.

— Știu, spuse Hal. Îmi pare rău.

Chiar îi părea rău, sincer rău.

— Eu doar… așa cum am spus în mesajul meu, am fost copleșită de toate. Este greu să treci de la a nu avea pe nimeni și de a nu da socoteală nimănui la… știi tu.

— Ai fi putut cel puțin să lași un mesaj, spuse Harding. Mitzi a trecut prin șocul vieții ei când a urcat să te trezească și a descoperit patul gol și lucrurile tale dispărute. Nu aveam nicio idee despre ce s-a întâmplat.

— Am întâlnit-o pe doamna Warren când plecam. Nu v-a spus?

Amintirea acelei întâlniri ciudate, incoerente era ca un vis. Se întâmplase oare cu adevărat? Spusese doamna Warren cu adevărat lucrurile pe care Hal și le amintea? *Călătorie sprâncenată și ție, și jegului tău de mamă, care s-a cărat înaintea ta.* Părea imposibil. Urmă o tăcere deconcertată.

— Doamna Warren, zici? spuse Harding în cele din urmă. Nu. Nu, nu ne-a spus nimic. Cât de ciudat!

— O!

Hal se simți prinsă pe picior greșit. Presupusese că doamna Warren le va fi spus imediat propria ei versiune a poveștii: Hal strecurându-se afară, ca un hoț în noapte, probabil cu argintăria familiei sub braț.

— Am presupus… da, trebuia să fi sunat mai devreme. Îmi pare rău, unchiule Harding.

Unchiul Harding. Era ciudat cum ieșiseră automat cuvintele. Acum câteva zile îi era atât de greu să le spună – practic trebuia să rostească forțat cuvântul „unchi”.

Acum devenea obișnuință. Începuse să creadă în propriile ei minciuni.

— Ei bine, nu vom mai pomeni nimic despre asta, draga mea, zise Harding, puțin pompos. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu fugi din nou în mijlocul nopții. Tocmai te-am găsit după atâția ani și – ei bine…

Se opri și tuși zgomotos, încercând să acopere emoția pe care Hal simți că o ascundea sub fațada detașată.

— Nu cred că mătușa ta ar mai putea suporta încordarea. Nu mai era ea însăși ieri, fără nicio idee unde erai și fără mijloace de a te contacta. Bine – ai spus că te întorci?

— Da, zise Hal.

— Da, vin.

Capitolul 32

Hal nu se gândise cum va plăti biletul înapoi la Penzance până când ajunse la biroul de bilete din gara Brighton, iar cardul ei fu refuzat. În timp ce-și târa valiza plecând de la tejghea, cu fața înroșită de stânjeneală, prin cap i se perindau opțiunile și nu vedea decât una: să încerce din nou aplicația și să spere că site-ul va procesa biletul fără a verifica la banca ei. Părea o speranță slabă, dar nu avea alta.

Într-un colț liniștit de lângă standul de cafea, scoase telefonul și era pe punctul de a deschide aplicația, când văzu un mesaj necitit de la Harding.

Dragă Harriet, scria, *după o consultare cu domnul Treswick, vrem să-ți plătim drumul până la Trepassen, deoarece călătoria este necesară pentru a rezolva problema imobiliară. Am anexat un cod pentru un bilet preplătit, care ar trebui să funcționeze la oricare dintre automatele de la Brighton. Te rog, sună-mă dacă sunt probleme. Unchiul Harding.*

PS. Abel o să te aștepte la Penzance.

Când Hal închise mesajul, avu senzația cea mai stranie cu putință – un amestec de căldură și de sufocare. Se simțea de parcă o eșarfă protectoare ar fi fost înfășurată în jurul corpului ei rigid și refractar, dar puțin prea strâns.

Amintește-ți cine ești, își spuse ea, știind că ar fi trebuit să scrie un text de mulțumire plin de efuziune. *Amintește-ți de blândul șoricel-nepoată.*

Dar, deoarece realitatea trecutului ei începuse să intre în coliziune cu ficțiunea pe care o crease, devenea din ce în ce mai greu să joace acel rol. Din ce în ce mai greu să nu derapeze. Era oare nebună să se întoarcă?

În timp ce trenul se îndrepta spre vest, cerul întunecându-se treptat, Hal știa că ar fi trebuit să citească, să cerceteze, să caute nume, pregătindu-se să se strecoare înapoi în rol. Erau atât de multe

lucruri pe care trebuia să le știe. Maud ajunsese la Oxford? Ce se întâmplase cu ea după aceea?

Dar cumva nu reușea să se mobilizeze. Își lăsase capul să se odihnească pe sticla zgâriată a geamului și se uita la tabloul rural al naturii care se schimba într-o străfulgerare. Vremea era rece și devenea și mai rece pe măsură ce se îndepărtau de Londra, trecând pe lângă peisaje cu copacii goi, încărcați de brumă, cu iarba albă și cu bălțile negre, cu insule de gheață. În oricare altă zi, lui Hal i s-ar fi părut frumos, dar astăzi nu se putea gândi decât la ceea ce lăsase în urmă și la faptul că, probabil, nu va mai vedea niciodată apartamentul în care crescuse, adică tot trecutul ei. Acum înainta cu fiecare kilometru parcurs de tren, într-un viitor necunoscut, având drept singure obiecte personale hainele și documentele de lângă ea.

Dar se întorcea și în propriul ei trecut – și dintre toate întrebările fără răspuns care-i răsunau în minte era în special una la care Hal continua să revină, cu o neliniște din ce în ce mai mare, ca limba care atinge neîncetat un dinte dureros: *de ce* o mințise mama ei?

Jurnalul, conținutul lui era destul de clar. Maggie nu-i putea dezvălui mătușii ei identitatea tatălui copilului, pentru că risca să nu-l mai vadă niciodată.

Dar de ce o mințise pe Hal?

Hal învârtea întrebarea în cap tot mai repede, dar nu putea să se gândească decât la un singur motiv: ca să o protejeze.

Dar față de ce?

Era beznă când trenul ajunse în Penzance și Hal era aproape adormită, dar se trezi și își luă valiza, simțind greutatea tuturor hainelor suplimentare și a hârtiilor pe care le înghesuise în ea. Coborând pe peron, avu cel mai ciudat sentiment de déjà-vu, amestecat cu conștientizarea neliniștită a modului în care totul se schimbase. Era peronul stației, cu ceasul cel mare și cu anunțurile care răsunau neobosit, și acolo era ea însăși, cu blugii ei rupți și ponosita valiză cu rotițe, și cu părul care îi cădea în ochi.

Dar mai era și Abel pe peron, privind în sus la tabelul sosirilor, și când o văzu stând de partea cealaltă a porților[36], pe chipul lui înflori zâmbetul și el își flutură în aer cheile de mașină.

După ce Hal trecu de poartă, se trezi înghițită într-o îmbrățișare total neașteptată, după care Abel o eliberă din strânsoare și zâmbi, chipul lui bronzat încrețindu-se în riduri de ușurare:

— Harriet! Sunt atât de bucuros să te văd! Ai speriat pe toată lumea. Abia ne obișnuiserăm să te avem prin preajmă și apoi… știi…

Se desprinse, cu un zâmbet trist pe fața:

— Hai să spunem doar că e bine să știm că ești în regulă.

— Îmi pare rău.

Hal îi analiza chipul în timp ce mergeau încet pe peron. *Îl cunoşti pe tatăl meu?* ar fi vrut să întrebe. *E Edward?* Dar cuvintele erau de neconceput.

— N-am vrut să-i fac pe toți să se îngrijoreze. Și îmi pare rău că trenul meu a avut întârziere;

Aruncă o privire spre ceas. Aproape nouă și jumătate. Trenul trebuia să ajungă la opt treizeci.

— Ai așteptat mult?

Abel clătină din cap:

— Am așteptat ceva, dar nu-ți face griji. Ca să fiu sincer, m-am bucurat de scuza asta pentru a ieși – și am băut o cafea surprinzător de bună în cafeneaua gării. Nu sunt sigur că aș fi putut suporta o altă ceașcă de apă cenușie a doamnei Warren…

În lumina gării, ochii lui Abel erau cât se poate de gri, dar Hal nu se putu opri să le verifice din nou nuanța când ajunseră la mașină, încercând să le vadă culoarea în reflectoarele parcării, în timp ce el descuia elegantul Audi negru.

O prinse privindu-l, iar Hal roși și se uită în jos.

— Ceva pe bărbie? întrebă el râzând.

Hal își scutură capul:

— Scuze. Nu… doar că eu… Încă încerc să mă obișnuiesc cu ideea ca am toată această familie. E atât de greu de procesat…

— Îmi închipui, spuse Abel cu delicatețe. Ne vine și nouă greu să ne adaptăm, și tu ești numai una. Trebuie să fie de zece ori mai straniu pentru tine, descoperind o întreagă familie pe care nu ai știut niciodată că o ai. Îi deschise ușa lui Hal și îi luă valiza, înainte de a o invita înăuntru. Când ocoli spre locul șoferului, închise ușa, stingând lumina dinăuntru și aruncând totul în umbră, exceptând strălucirea verde a tabloului de bord.

— Abel, spuse ea lent când ieșiră din parcare, am… am vrut să-ți mulțumesc din nou pentru acea fotografie a mamei mele. Nu am foarte multe poze cu ea la vârsta mea și asta înseamnă… ei bine, înseamnă mult pentru mine, asta-i tot.

— E-n regulă, zise Abel cu dezinvoltură.

Privi în oglinda retrovizoare, apoi acceleră.

— Cu multă plăcere. Din păcate, nu am prea multe fotografii din acea perioadă. Am avut mai multe, dar nu erau întotdeauna amintiri foarte fericite, așa că nu am păstrat atât de multe cât ar fi trebuit. Dar o să verific când mă duc acasă, să văd dacă mai pot găsi altele. Dacă există orice cu mama ta, ești bine-venită să le păstrezi.

— Mulțumesc, spuse Hal încet.

Treceau pe străzile șerpuite din spatele gării, când își adună curajul…

— Abel, pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Cine… cine a făcut fotografia aceea? Cea pe care mi-ai dat-o?

— Cine a făcut-o?

Abel se încruntă.

— Nu sunt sigur. De ce mă întrebi?

— O!

Stomacul lui Hal se strânse când luară prea repede o curbă.

— Nu știu. Doar mă întrebam.

— Sincer, nu-mi amintesc, spuse Abel.

Era încă încruntat și își freca dosul nasului ca și cum și-ar fi dat singur timp să răspundă.

— Cred… Da, sunt aproape sigur că a fost Ezra.

Hal înghiți, simțindu-se că își lua viața în propriile mâini.

— Nu a fost… nu a fost… Edward, nu-i așa?

— *Edward*?

Abel se uită la ea într-o parte, în întunericul mașinii, lumina verde nepământeană de pe LED-urile tabloului de bord făcându-i expresia ciudată și greu de citit.

— De ce Dumnezeu ai spune asta?

Vocea lui era brusc complet diferită de cea a bărbatului cald și plin de solicitudine pe care îl cunoscuse în ultimele zile. Era în ea ceva rece și amar, iar Hal simți cum încremenește, ca un șoarece care a văzut în iarbă un șarpe. Știa brusc și cu certitudine că ar fi foarte, foarte prostesc să pomenească jurnalul.

— Eu…

Nu era nevoie să-și facă vocea să sune anemic. Era deja un chițăit:

— Nu știu. Doar mă întrebam…

— A fost Ezra, spuse sec Abel, concentrându-se pe drumul din fața lui și închizând astfel discuția.

Dar asta nu putea fi adevărat, se gândi Hal, în timp ce mașina luă iar o curbă. Ezra se afla în fotografie.

— Doar că… încercă din nou, dar Abel îi tăie vorba și de data asta vocea îi era rece, aproape furioasă:

— Harriet, e de ajuns! Nu era Edward. Nu-l cunoșteam pe vremea aia, punct.

Minți, se gândea ea. *Numele lui este în jurnal. Trebuie că minți. Dar de ce?*

Capitolul 33

Când ajunseră la Casa Trepassen, Abel parcă mașina și Hal îl urmă până la intrarea principală. Nu se vedeau lumini aprinse și clădirea părea aproape pustie, cu ferestrele goale întunecate, ca niște ochi lipsiți de expresie. Hal avu o premoniție bruscă despre cum ar putea să arate casa în douăzeci sau treizeci de ani – cu acoperișul prăbușit, cu ferestrele crăpate și rupte, cu frunzele măturate de vânt peste parchetul putrezit.

— Ne-am întors, strigă Abel când intrau pe ușa principală, vocea lui răsunând de-a lungul coridorului, iar Hal simți o strângere de inimă, înainte de a putea analiza motivul.

Dar când ușa de la salon se deschise și se ivi capul lui Harding, își dădu seama de ce. De doamna Warren îi era frică. Înainte de a avea timp să disece asta, se trezi prinsă în îmbrățișarea rigidă a lui Harding, cu obrazul lipit de umărul lui îmbrăcat în tweed, în vreme ce el o bătea pe spate neîndemânatic și ferm, ca și când ea ar fi fost o combinație de labrador și de copil mic.

— Bine, bine, bine, spuse el și din nou: Bine, bine, bine.

Când se trase înapoi, Hal fu uimită să vadă că fața lui cu fălci proeminente era roșie de o emoție abia reținută și că ochii i se umeziseră. Îi șterse și tuși:

— Mitzi o să… O să-i pară foarte rău că te-a ratat, dar a plecat deja să-i ducă pe copii acasă. Au școală mâine.

— Îmi pare rău, spuse Hal smerită. Și eu regret că am ratat-o.

— Și Edward a trebuit să plece, spuse Abel.

Hal simți un junghi ascuțit, destul de diferit de vina vagă pe care o simțea la auzul numelui lui Mitzi. Își dădea seama că mizase pe ceva – pe perspectiva de a-l vedea pe Edward, de a se uita în ochii lui, încercând să găsească ceva din ea pe chipul lui.

— Îmi pare rău, spuse ea din nou. Se va întoarce?

— Mă îndoiesc, spuse Abel.

Expresia lui era destul de sumbră și păru să-și dea seama brusc și să facă un efort să și-o schimbe. În timp ce-i scotea haina lui Hal, se forță să afișeze un zâmbet, unul destul de nesincer.

— Doar dacă nu suntem reținuți aici pentru încă un weekend, ceea ce sper din inimă că nu se va întâmpla.

— Ați mâncat? schimbă Harding subiectul. Mă tem că noi am luat cina cu ceva timp în urmă, dar există ceai în salon și i-aș putea cere un sandvici doamnei Warren.

Vocea îi scăzu, ca și când ar fi avut o oarecare îndoială, și Hal clătină categoric din cap:

— Nu, te rog, sunt absolut bine. Am mâncat în tren.

— Păi, treci pe-acolo și ai cel puțin un ceai. O să te încălzească înainte de a merge la culcare.

Hal încuviință și Harding o însoți în salon, unde ceaiul aștepta pe măsuță.

Focul ardea scăzut în șemineu, iar lămpile de pe lateralele mesei erau aprinse, dând camerei o strălucire aurie care acoperea cumva pânzele de păianjen și fisurile din lambriuri, murdăria și perdelele zdrențuite, umezeala și dezordinea. Camera arăta, pentru prima oară, aproape ca un cămin, iar Hal se trezi brusc copleșită de dor. Nu chiar dorul de a rămâne aici, căci Casa Trepassen era prea gotică și posomorâtă ca să fie un loc cu adevărat primitor. Avea încărcătura unui loc unde oamenii suferiseră în tăcere, unde mesele fuseseră luate într-o atmosferă de tensiune și frică, unde se ascundeau secrete și unde nefericirea domnea mai des decât mulțumirea.

Dar era, probabil, dorința de a rămâne în această familie. Cu toată morga lui, lacrima din colțul ochiului lui Harding o emoționase pe Hal mai mult decât putea să-și explice. Dar nu era doar Harding. Ezra – Abel – Mitzi – copiii, fiecare dintre ei o salutase pe Hal în felul lui, se deschisese către ea, cu încredere – și ea îi răsplătise… Cum? Cu minciuni.

Numai doamna Warren, gândi Hal, neliniștită. Numai ea nu avusese niciodată încredere în Hal.

Gândul se cuibări în mintea ei în timp ce accepta ceașca de ceai pe care Harding o turnase, și înmuie în ea, cu prudență, un biscuit mare. De la acuzațiile șuierate în miez de noapte, Hal întorsese cuvintele doamnei Warren pe toate părțile și ajunsese mereu la aceeași concluzie: doamna Warren știa.

Dar de ce tăcea? Singura explicație, și nu era una foarte confortabilă, era că doamna Warren avea ceva de ascuns…

Ceasul de pe șemineu bătu ora exactă în timp ce Hal lua ultima înghițitură de ceai, iar ea, Harding și Abel ridicară privirea.

— Dumnezeule, spuse Harding. Zece și jumătate. N-am avut idee că e atât de târziu.

— Scuze, spuse Hal. Probabil că te-am reținut. Trenul meu a avut întârziere.

— Nu, nu. Nu m-ai reținut, spuse Harding.

Se întinse, cămașa lui cadrilată ieșindu-i din curea și expunând o felie a mijlocului său ca un aluat.

— Te asigur. Dar astăzi a fost… mă rog, să spunem că găsesc întregul weekend mai solicitant, iar faptul că Mitzi și copiii sunt plecați este o șansă să-mi fac somnul de frumusețe. Deci cred că, dacă nu te deranjează, Harriet, eu voi fi sus, în Ținutul Patului.

— Și eu dau stingerea, zise Abel cu un căscat. Unde e Ezra?

— Dumnezeu știe. A dispărut după cină. Probabil că se plimbă pe-afară. Știi cum e.

— A luat o cheie?

— Așa cum am mai spus, zise Harding, puțin iritat de data asta, Dumnezeu știe. Vorbim despre Ezra!

— O să las ușa din față descuiată, spuse Abel căscând din nou.

Se ridică, scuturând scame imaginare de pe pantalonii săi.

— Domnul e martor că nu prea sunt lucruri de furat pe-aici. Gata. Noapte bună, Hal. Pot să te ajut cu valiza?

— Noapte bună, spuse Hal. Și, nu, nu-ți face griji, mă descurc singură.

Scara îngustă care ducea la mansardă era întunecată și Hal căută mult timp înainte de a găsi comutatorul.

Dar când apăsă butonul nu se întâmplă nimic. Încercă din nou, dar lumina nu se aprinse. Telefonul ei era undeva, la fundul valizei, și, cu mâinile pline de bagaje, în cele din urmă fu nevoită să se deplaseze pe întuneric.

Nu erau ferestre pe scara către pod, iar întunericul, în timp ce urca, deveni absolut, un negru atât de dens, încât aproape că l-ar fi putut gusta. Când ajunse sus, își lăsă jos valiza și pipăi cu degetele curba coridorului, apoi ușa camerei din mansardă – camera ei, așa cum începuse s-o considere, deși ideea îi dădea un simțământ ciudat și grețos, ca și cum istoria se repeta și era gata să formeze un cerc complet.

De data aceasta, deși era înțepenită, ușa cedă cu un brânci hotărât și Hal țâșni înainte în cameră, căutând întrerupătorul.

Când îl găsi, nu se aprinse nici acum vreo lumină, și de data asta Hal simți cum îi crește iritarea. Se arsese întregul circuit electric? Ce naiba?

Asta nu conta atât de mult înăuntru, căci perdelele erau date la o parte, iar lumina lunii era suficientă ca s-o ajute să-și găsească drumul spre pat, să se dezbrace și să se strecoare în așternuturile reci.

Era aproape adormită, uitându-se la umbrele lunii pe perete, când observă ceva.

Nu fusese un scurt-circuit. Cineva deșurubase becul din fasungul care atârna în centrul camerei, lăsând-o pe Hal în întuneric în mod deliberat.

Tot ce mai rămăsese era un fasung gol.

Capitolul 34

— Pot să pun o întrebare? zise Hal la micul dejun.

Luă o bucată de pâine prăjită din grămada din centrul mesei și era pe cale s-o ungă cu marmeladă, dar când deșurubă capacul, în partea de sus a borcanului era o crustă groasă de mucegai peste jeleu și simți că apetitul ei scade brusc.

— Ce?

Harding ridică privirea de la pâinea prăjită pe care o acoperea viguros cu unt.

— O întrebare? Sigur. Ce anume?

— Satul St Piran. Cât de departe este?

— O… vreo șase kilometri. De ce întrebi?

— Am crezut…

Hal înghiți și-și șterse degetele de marginea uzată a puloverului.

— Am crezut că aș putea merge acolo pe jos în dimineața asta. Avem timp? Când îl vedem pe domnul Treswick?

— Din păcate, nu până mâine, spuse Harding.

Își tăie felia în jumătate, puțin mai energic decât ar fi fost nevoie, iar cuțitul lui scârțâi pe farfurie, făcând-o pe Hal să se crispeze.

— Se pare că e un om ocupat. Deci ești liberă să faci ce vrei astăzi. Dar nu este o plimbare foarte frumoasă, te avertizez. Câmpurile sunt arate în perioada asta a anului, așa că mersul de-a curmezișul lor e destul de anevoios și mai ales noroios. Ar fi mai bine să mergi pe drumul principal, dar înseamnă să ai grijă la trafic.

— Nu mă deranjează, spuse Hal. Doar că… simt că am nevoie de un pic de aer proaspăt. Satul… este greu de găsit?

— Nu în mod special, spuse Abel. Dar nu sunt sigur că ești îmbrăcată potrivit pentru asta.

Se uită la ea cu un aer șovăitor. Neobișnuita lui răceală din seara anterioară dispăruse și el se întorsese la comportamentul plin de solicitudine, dar Hal nu putea să nu se întrebe dacă iritarea nu era încă

acolo, sub pojghița de cumsecădenie. Care era fața adevăratului Abel Westaway?

— E foarte rece afară. Nu prea avem zăpadă în partea asta de Cornwall, dar a fost îngheț noaptea trecută.

— O să mă descurc, spuse Hal.

Își puse mâinile în buzunar și își vârî gâtul adânc în guler.

— Sunt foarte rezistentă.

— Ei bine, nu prea arăți! spuse Abel și îi făcu un pic cu ochiul, ca de la unchi la nepoată. Ascultă, dacă într-adevăr ai de gând să mergi, ia haina mea de plimbare. Este cea roșie din cuierul de la ușa din față. O să fie cam mare pentru tine, dar cel puțin e rezistentă la vânt și, dacă vine ploaia, n-ai să te uzi. S-a anunțat ploaie în după-amiaza asta. Dar dacă ajungi în St Piran și începe să picure sau dacă te lasă picioarele, sună-mă și o să vin să te iau din fața oficiului poștal.

— Bine, spuse Hal și se ridică. Aș putea pleca acum – să pornesc cât e uscat. E OK?

— Sigur, în ceea ce mă privește, spuse Abel.

Își ridică mâinile și îi zâmbi rapid, zâmbet care îi încreți pielea din colțul ochilor. În lumina dimineții arătau dintr-odată mai degrabă albaștri.

— Că doar nu sunt tatăl tău!

În fața ușii principale, Hal își scoase telefonul și deschise aplicația Hărți, tastând o adresă: 4 Cliff Cottages, St Piran, Cornwall.

Se auzi un zumzăit când telefonul ei calculă distanța și timpul de mers pe jos, după care se afișă un traseu – în jos pe alee, apoi pe drumul principal.

Hal se întoarse în vântul înghețat și împinse telefonul adânc în buzunarul hainei lui Abel, apoi porni cu vântul în față, strângând telefonul cald.

Nu sunt tatăl tău.

De ce spusese asta? Era atât de neplăcut de aproape de propriile ei speculații, încât nu reușise să găsească o replică ci doar rămăsese cu gura căscată, apoi plecase grăbită din cameră, ascunzându-și

surpriza. Știa ceva? Vorbise despre asta cu Ezra? Hal nu se gândise prea mult la întrebările aparent formale ale lui Ezra din mașină, pe drumul înapoi spre Penzance, dar acum își amintea cuvintele lui și se trezi întrebându-se cât de mult știau frații cu adevărat.

Comentariul lui Abel fusese o remarcă perfect rezonabilă, la prima vedere, după cum întrebarea lui Ezra era un lucru perfect rezonabil. Oamenii voiau să știe de unde vii și cine ești. Era ceva ce Hal trăise toată viața ei. „Unde e tatăl tău?, „Ce face?" Întrebări pe care le punea fiecare copil la locul de joacă, încercând s-o evalueze. Mai era și cel mai supărătorul „De ce nu ai un tată?"

Adulții aveau tendința să o chestioneze mai pe ocolite, întrebând-o: „Ai rude apropiate?" sau „Sunt părinții tăi pe-aici?", dar era același lucru.

Cine ești? De ce nu știi?

Întrebările nu păreau să conteze prea mult, câtă vreme mama lui Hal fusese în viață. Atunci știa cine este – sau așa credea. Dar acum semănau atât de mult cu propriile gânduri, că îi venea să strige.

Pentru că era cel mai rău lucru. Nu lipsa unui tată.

Nici măcar faptul că nu știa.

Ci minciunile.

Cum ai putut să mă minți? se gândea, mergând de-a lungul drumului vântos, depășind tisele contorsionate, cu coțofenele privind-o cum trecea pe sub ele, prin intimidantele porți metalice.

Știai și m-ai mințit și m-ai oprit să-ți pun întrebările la care aveam dreptul să primesc răspunsuri.

Nu-și urâse niciodată mama – niciodată. Nici când nu aveau niciun ban, iar ceilalți copii aveau Heelys[37] și cărți cu Pokemoni, iar ea avea pantofi ieftini și desene pe care le făcuse ea însăși pe mici bucăți de hârtie. Nici când banii de curent electric se terminau și ele stăteau o săptămână la lumina lumânărilor, gătind la o butelie de gaz împrumutată de la un prieten. Nici când pantofii ei erau plini de găuri sau când mama ei ajungea târziu acasă de la debarcader

și rata ședințele cu părinții și spectacolele clasei, pentru că nu-și putea permite să renunțe la un client.

Înțelesese – nu era alegerea mamei ei. Și oricât de puțin aveau, împărțeau totul – la bine și la rău. Când aveau bani, se răsfățau. Când veneau greutățile, le suportau împreună. Mama ei făcea tot ce era în puterea ei. O făcea pentru Hal.

Dar această – această revelație… nu era ceva ce făcuse pentru Hal. Era ceva ce păstrase doar pentru ea – lucruri pe care i le-ar fi putut împărtăși, dar le ținuse doar pentru ea, păzindu-le.

Și de ce? Ce putea fi atât de rău în legătură cu omul care ținuse aparatul de fotografiat în acea zi, bărbatul pe care îl privea atât de insistent mama ei, bărbatul pe care-l iubea?

În buzunarul blugilor se afla teancul de scrisori – scrisorile ștampilate la poșta din Penzance, găsite sub patul ei Fusese nevoie de mult timp să le descifreze, dar până la urmă le citise pe toate. Erau scrisori între Maud și Maggie, iar ele plănuiau să fugă. Nu erau datate, dar din secvența de evenimente Hal credea că ultima era cea de deasupra – cea pe care o citise când deschisese pachetul. O scoase acum din buzunarul din spate, mergând neabătută de-a lungul drumului de coastă, cu vântul din față crăpându-i buzele și și le mușcă, simțind gustul sării.

Dragă Maud,

Îți trimit asta prin Lizzie, pentru că nu îndrăznesc să o pun cu restul corespondenței. Mă bucur că ne-ai găsit un apartament. Te rog să nu-ți faci griji cu privire la garanție – mi-au mai rămas ceva bani de la părinții mei și după asta o să… Doamne, nu știu. O să ghicesc viitorul pe debarcaderul Brighton sau o să citesc în palmă pe malul mării. Orice, numai să scap. N-am crezut niciodată că voi scrie asta, dar mi-e frică – cu adevărat frică.

Răspunde-mi prin Lizzie, adresa ei este în partea de jos. O să-mi aducă scrisoarea

ta când vine la curățenie – dar dacă ajunge la Casă, ȘTIM NOI CINE o va deschide și se va dezlănțui iadul.

Te iubesc. Și, te rog, grăbește-te. Nu pot face față prea mult timp.

Mxx

Era o adresă în partea de jos: 4 Cliff Cottages, St Piran, Cornwall. Adresa din telefonul lui Hal.

Hârtia fâlfâi în vânt și Hal o împături, dar cuvintele îi rămaseră în minte. *Mi-e frică – cu adevărat frică.*

Le păstrase în ea de-a lungul întregii călătorii cu trenul și răsunau în capul ei în ritmul roților vagonului.

Când citise prima dată scrisoarea, ghemuită pe canapea, cu telefonul în poală, pe străbătușa ei și-o imaginase stând în ușa cămărușei și trăgând zăvoarele. Sau poate era doamna Warren, cu invectivele ei șuierate și cu ura ei. Dar acum avea îndoieli. Pentru că mama ei fusese… poate nu neînfricată, dar plină de curaj. Hal nu-și putea aduce aminte vreo împrejurare în care renunțase la ceva pentru că era speriată. Pentru că era o prostie – da, atunci renunțase. Pentru că era riscant și ea avea un copil de protejat – cu siguranță și atunci. Dar numai pentru că îi era frică – nu, niciodată. Dacă era un lucru dificil, dar necesar, mama lui Hal îl înfrunta.

Ce o înspăimântase atât de rău, încât fugise departe de Cornwall, în cealaltă parte a țării, și niciodată nu mai pomenise despre acele vremuri?

Hal se tot întreba. Și, în timp ce cerul se înnegura cu nori de zăpadă, iar frigul se adâncea, realiză ceva: îi era și ei frică. Nu doar de ceea ce urma să facă. Ci și de ceea ce ar fi putut găsi la sfârșitul călătoriei.

Capitolul 35

St Piran se dovedi a fi nu atât un sat, cât o colecție de clădiri aruncate laolaltă, ca niște bucăți de lemn de-a lungul drumurilor și străzilor care se rostogoleau până la mare. Aici o fermă, cu oile mici și rezistente ghemuite pe lângă gardurile vii, adăpostindu-se de vânt. Acolo o stație de benzină, închisă, cu un afiș de carton în fereastră: *Sunați la Bill Nancarrow sau bateți la ușa cabanei pentru cheia de la pompă.*

Biserica în care avusese loc slujba de înmormântare nu se vedea nicăieri, dar, când o luă pe drumul principal, Hal auzi un clopot îndepărtat bătând ora – zece lovituri lente, mai degrabă lugubre.

În cele din urmă, Hal văzut o cutie poștală roșie[38] și, lângă ea, o cabină de telefon solitară, înfiptă în drum. După ce dădu colțul, văzu oficiul poștal despre care îi spusese Abel. În buzunarul hainei lui, telefonul bâzâi, GPS-ul indicând o curbă și, când îl scoase, verifică din nou ruta și văzu că trebuia s-o ia la stânga pe un drumeag nelucrat, pe lângă un șir de modeste case municipale din cărămidă, cu grădini sărăcăcioase, acoperișuri mici și verande închise împotriva vântului maritim. *Cliff Cottages*[39] scria pe panoul de la colțul drumeagului, iar Hal își simți inima bătând mai tare.

Numărul 4 avea în față un pătrat îngrădit de iarbă înghețată și o alee cu pavaj neregulat până la ușă. Mâinile lui Hal tremurau, nu doar de frig, în timp ce își lingea buzele, își dădea părut în spatele urechilor și urma aleea, ca să sune la ușă.

Undeva, în casă, se auzi soneria și Hal așteptă, cu inima bătând puternic, când auzi sunetul unor pași ezitanți și văzu o siluetă prin ușa cu geam mat:

— Da?

Femeia care se ivi în pridvor avea vreo patruzeci sau cincizeci de ani, foarte plinuță, cu bucle de păr vopsite într-o nuanță incertă de galben, care aproape că se potrivea cu mănușile Marigold[40] ude, pe care

încă le avea pe mâini. Dar chipul ei exprima bunătate, iar Hal se relaxă puțin, în ciuda emoției. Înghiți în sec, dorindu-și să fi petrecut mai mult timp repetând ceea ce era pe punctul să spună:

— Bună ziua! Eu… ăăă… îmi pare rău că vă deranjez, dar știți pe cineva cu numele de Lizzie?

— Eu sunt Lizzie, spuse femeia.

Își încrucișă brațele.

— Ce pot să fac pentru tine, iubita?

Hal își simți inima bătând mai repede, cu speranță:

— Eu…

Își linse din nou buzele, degustând sarea care aici părea că pătrunde oriunde.

— Cred că ați cunoscut-o pe mama mea.

Pe drumul spre Cornwall, Hal întorsese pe toate fețele lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună și cum să-și formuleze întrebările. Se gândise la veri imaginari… nume fals… chiar și să o resusciteze pe Lil Smith pe post de alter ego.

Dar când ușa se deschisese și Lizzie apăru acolo, cu fața ei rotofeie plină de bunătate și cu accentul ei cornish, dulce și bogat ca o cremă de unt, cumva toate acestea se risipiseră și se trezise spunând ultimul lucru pe care avea de gând să-l zică: adevărul.

Acum stătea în camera de zi a lui Lizzie, iar povestea se revărsa atât de repede, încât Hal abia avea timp să se gândească la ceea ce spunea.

Moartea mamei sale, lipsa banilor. Scrisoarea domnului Treswick și speranța improbabilă că această greșeală ar putea să fie ceva real – urmată de convingerea tot mai mare că nu poate fi. Descoperirea neliniștitoare a fotografiei și a zăvoarelor pe ușa camerei din mansardă și fuga în miez de noapte înapoi la Brighton. Și apoi, în cele din urmă, jurnalul mamei sale și scrisorile, precum și adresa expeditorului care o condusese aici.

— O, iubita mea…

Lizzie avea o față roșie plină de îngrijorare când Hal ajunse la sfârșit. Se așeză pe o pernă și începu

să-și facă vânt:

— O, viața mea, ce necaz vechi ții tu în tine! Și nu le-ai spus?

Hal clătină din cap:

— Dar o s-o fac. Știu asta. Trebuie. Doar că… nu știu…

Se opri.

— Am vrut să aflu tot ceea ce pot, înainte de a rupe legăturile cu toată lumea.

— Ei bine, îți voi spune tot ce știu, dar nu e mare lucru. A trecut atât de mult timp și n-am mai văzut niciodată pe niciunul dintre ei după ce au plecat, așa că nu pot spune multe din cele întâmplate aici. Mama ta a sosit… când trebuie să fi fost?… 1994 cred că era. Primăvara târziu sau vara devreme, îmi amintesc că a venit cu taxiul de la gara Penzance și era o zi rece, iar nenorocitele alea de coțofene se roteau și se învârteau și erau o pacoste, ca de obicei. Era o fată minunată, mama ta. Drăguță și amabilă și întotdeauna bucuroasă să stea de vorbă. În timp ce verișorii ei… nu știu. Întotdeauna s-au păstrat pentru ei înșiși. Au fost întotdeauna distanți față de săteni, erau ei și eram noi. Presupun că erau obișnuiți cu asta, pentru că fuseseră toți atâta timp acolo, sus, în casa aia mare, și noi, restul, aici. Dar mama ta, fiind crescută în altă parte, era diferită. Întotdeauna vorbeam când ar fi trebuit să fac curat și doamna Warren – o, Doamne!, avea o limbă ascuțită – apărea și mă plesnea cu fața de masă pentru ceai. Tare rău durea! Și spunea: *Înapoi la muncă, Lizzie, nu te plătesc să trăncănești!* Dar am simțit întotdeauna… adevărul e că mama ta era singură. Și-a pierdut părinții și a venit aici, crezând că o să găsească o familie, și ce-a obținut? Camera bătrânei menajere la cucurigu și o primire rece de la mătușa și verii ei.

— Dar… dar nu și de la Maud? spuse Hal. Din jurnal reiese că Maud era prietena ei.

— Mai târziu, da. Dar Maud… O, ea era nostimă, încă de când era o fetiță. Am început să fac curățenie acolo când aveam cincisprezece ani, știi, și ea trebuie să fi avut pe-atunci cam cinci sau șase. Și-mi

amintesc că stătea acolo și mă privea cu mâinile în șolduri și eu îi spusesem, vrând să fim prietene, *Îmi place rochița ta, Maud, e foarte drăguță.* Și ea își scutura capul și spunea: „Prefer să primesc complimente pentru mintea mea, nu pentru hainele mele!” Și nu m-am putut stăpâni – pur și simplu am izbucnit în râs! A fost mortal de jignită! N-a vorbit cu mine săptămâni întregi. Dar când o cunoșteai, sub acea suprafață ciudată, era fată bună, însă neîndurătoare când simțea că era ceva în neregulă. Am fost acolo câțiva ani și, când au fost probleme cu privire la niște bani lipsă și doamna Warren interoga tot personalul, eu eram ultima care făcuse curat în camera în care se presupunea că fuseseră banii. Și eram sigură că mă dă afară, dar Maud a venit din bucătărie, ca un înger răzbunător, ignorând faptul că doamna Warren i-a spus să iasă, și a zis: „Dumnezeule, doamnă Warren, Abel a luat banii ăia și tu știi asta! Știm cu toții că fură din poșeta mamei. Așa că las-o pe Lizzie în pace!” Și apoi a ieșit. Nu putea să aibă mai mult de zece ani. Dar uită-te la mine cum bat câmpii! Nu asta este ceea ce vrei tu să știi.

— Nu… spuse Hal încet. Nu, e în regulă… ca să fiu sinceră… mama mea nu mi-a povestit despre perioada ei de aici. Este cumva… fascinant să aflu toate astea. N-am știut niciodată că are o verișoară cu același nume, ca să nu mai vorbesc de Abel, Ezra și Harding și de toți ceilalți. Aș fi vrut să mi-o spună. Nu știu de ce nu a făcut-o.

— Nu cred că a fost o perioadă foarte fericită pentru ea, spuse Lizzie, și lumina ieșea din ochii ei buni, pe fața ei brusc tristă. A venit aici după ce i-au murit părinții, iar pe urmă n-au trecut mai mult de câteva luni înainte să intre în necaz – cu tine, presupun că asta trebuie să fi fost. Bineînțeles că la început noi nu am știut nimic despre asta, cel puțin eu n-am avut habar. Dar până în decembrie începuse să se vorbească. Fusese bolnavă mai toată toamna și limbile au început să se învârtă și, până la intrarea în postul Crăciunului, începuse să se vadă. Ea era o

slăbănoagă și prin toate hainele lăbărțate pe care începuse să le poarte puteai vedea că ceva nu era în regulă. Și avea aerul ăla – nu pot explica, dar îți dădeai seama. Fața mai rotunjită, un fel aparte de a sta când credea că n-o vede nimeni. Mai văzusem asta înainte și am știut. Cred că singura persoană care nu bănuia nimic a fost doamna Westaway și când a aflat – o! – a fost ca și când molimele din Egipt ar fi năpădit casa! Ușile trântite și biata, micuța Maggie consemnată în camera ei săptămâni la rând. Nu suporta să se uite la ea, a spus doamna Westaway, așa că tăvile cu mâncare erau expediate în sus și în jos și abia dacă i se permitea să iasă din cameră. Maud îi ducea mesele sus de fiecare dată când era lăsată și o vedeam când se-ntorcea și părea că a plâns. Am mers toți pe-acolo în vârful picioarelor săptămâni întregi înainte de Crăciun, întrebându-ne ce se va întâmpla și cine e tatăl. Cineva de la școala ei, ne-am gândit, dar, dacă ea știa, nu a spus niciodată.

— Dar nu era de la școală, spuse Hal imediat. Ea știa cine e și ăsta e unul din motivele pentru care am venit aici. Speram să mă ajuți să mă lămuresc. Era cineva care a venit să locuiască în Casa Trepassen în vara aceea, trebuie să fi fost în luna august. Un bărbat cu ochi albaștri, sau poate un băiat. Știți cine ar putea fi?

— A venit să locuiască? se încruntă Lizzie. Nu știu asta. Nu-mi amintesc mai mult de două sau trei ocazii în care copiii au avut prieteni care să rămână peste noapte. Ezra a avut o dată un prieten, fost coleg de școală, cred, deși nu-mi amintesc dacă era în vara aceea sau în cea dinainte. Și nu-mi amintesc ce ochi avea. Și Abel a avut niște prieteni de la universitate care trăiau în Cornwall și North Devon, uneori unul dintre ei venea peste zi, mai ales când era plecată doamna Westaway. Casa era altfel când ea nu era pe-acolo. Îmi pare rău, adăugă ea, văzând expresia lui Hal. Aș vrea să te pot ajuta mai mult, dar aș minți dacă aș spune că îmi amintesc. Iar după ce copiii au crescut, m-am mai dus acolo doar de câteva ori pe

săptămână. Doamna Westaway nu mai avea bani pentru a primi ajutor zi de zi și oricum aveam și eu copiii mei.

— Nu-i nimic, spuse Hal, deși simți cum inima i se dezumflă ca o minge înțepată, lăsând să se scurgă atâta speranță cât nici nu știuse că are. Spuneți-mi… spuneți-mi ce s-a întâmplat după aceea. Cu scrisorile.

— Da. A fost un adevărat scandal atunci. Deci Maud a fost invitată la interviu la un colegiu din Oxford, în decembrie, și, cât ea era plecată, lucrurile au evoluat foarte rău între doamna Westaway și mama ta. Mi-e rușine să spun, dar mă bucuram să scap din casă de fiecare dată când plecam. Am auzit-o pe doamna Westaway țipând la ea, deși erau în pod, amenințând-o în tot felul dacă nu-i dezvăluie numele tatălui, și pe mama ta plângând și cerând îndurare. Odată am văzut-o pe drumul către baie și avea un ochi vânăt și buza spartă. Aș vrea acum să fi făcut ceva, dar n-am făcut…

Se opri și Hal o văzu clipind și frecându-se la ochi.

— Ei bine, Maud s-a întors și asta a fost ca și cum ar fi văzut lumina sau ceva asemănător. Mi-a spus că avea o ofertă de nerefuzat de unde-o fi fost, vreun colegiu de fete, presupun, așa că nu mai avea nevoie să învețe sau cam așa ceva. Dar mi-a spus să nu-i spun mamei ei, iar în ianuarie a fost invitată din nou, pentru un alt interviu – sau cel puțin așa a spus ea. Mai târziu m-am întrebat dacă existase într-adevăr un alt interviu sau era doar o altă scuză ca să evadeze. Și atunci au început scrisorile. Maggie era aici, scriindu-i lui Maud – uneori în Oxford, uneori în Brighton. Și Maud era acolo, scriind înapoi, și m-am simțit ca un poștaș rumen, îți pot spune, trimițând scrisorile într-o parte și în cealaltă. Dar atunci m-am temut foarte mult pentru mama ta, mă temeam că doamna Westaway ar putea merge prea departe și ar putea-o lovi destul de tare ca să-i provoace un avort spontan sau ceva asemănător. Așa că m-am bucurat să fac tot ce am putut ca să ajut.

— Nu știți ce scria în scrisorile alea? întrebă Hal.

Aproape că își ținu respirația, așteptând răspunsul, dar Lizzie scutură din cap:

— Nu, nu le-am deschis. Doar pe una am văzut-o – și asta pentru că mama ta nu avea un plic și m-a rugat să pun eu unul pentru ea. A fost ultima.

— Ce spunea?

Lizzie se uită în poală, iar degetele ei roz se frecară neliniștite de mănușile de cauciuc pe care le ținea acolo.

— N-am citit-o, spuse ea în cele din urmă. Nu sunt genul ăla de persoană. Dar era împăturită într-un mod în care n-am putut să nu zăresc un rând, și rândul ăsta mi-a rămas în cap pentru totdeauna. Scria: *I-am spus, Maud. A fost mai rău decât mi-am imaginat vreodată. Te rog, te rog grăbește-te. Mi-e teamă de ce s-ar putea întâmpla acum.*

Urmă o tăcere lungă, Lizzie retrăind amintirile, iar Hal învârtind cuvintele în minte, simțind un rău cumplit care creștea înăuntrul ei.

— Cine… spuse ea într-un final, apoi se opri.

— Cine era „el” în scrisoare? întrebă Lizzie și Hal dădu din cap.

Lizzie ridică din umeri, cu chipul ei rotofei și vesel de obicei, acum întristat:

— Nu știu. Dar am presupus întotdeauna…

Își mușcă buza și Hal știa dinainte ce urma să spună, înainte ca vorbele să fie rostite:

— Am presupus întotdeauna că până la urmă i-a spus tatălui tău despre sarcina ei și de el îi era frică. Îmi pare rău, draga mea.

— Deci…

Hal își umezi din nou buzele uscate, apoi luă o gură din ceașca de ceai pe care Lizzie i-o pusese în față când se așezaseră, deși se răcise.

— Deci… Ce s-a întâmplat pe urmă? Știu că mama mea s-a mutat la Brighton și m-a avut pe mine. Dar Maud?

— Ei, a pus pe toată lumea pe jar, spuse Lizzie.

Fața ei se schimbă într-un zâmbet, luă o gură din ceai, apoi puse ceașca jos.

— Era poate sfârșitul lunii ianuarie sau începutul lui februarie. Maud se întorsese de la Oxford sau de oriunde o fi fost, dar știam că ăsta nu era sfârșitul. Erau scrisori venind dintr-o parte în alta, iar Maud șoptea la telefon pe hol, tresărind ca un hoț când apăream în peisaj. Dacă ar fi fost oricare alta, aș fi crezut că e vorba de un băiat, dar știam destule ca să pricep că nu era așa. Nu eram acolo în noaptea în care au plecat, dar am venit a doua zi să fac curățenie și casa era într-o mare tulburare. Fetele dispăruseră noaptea, se pare că își luaseră doar hainele și nu lăsaseră niciun mesaj. Doamna Westaway răscolea totul în camera de la mansardă și în dormitorul lui Maud, spunând lucruri pe care sper că n-o să le mai aud vreodată – lucruri prostești despre amândouă, inclusiv despre fiica ei. Dar nu a sunat niciodată la poliție, știu asta căci cumnatul meu lucra acolo și mi-a spus că nu a avut nicio plângere oficială despre fetele care dispăruseră. Poate că le era frică de ceea ce ar putea ieși la iveală, nu știu. Deci, într-un final, presupun că le-au lăsat să plece. Maud sau poate Maggie, nu am fost niciodată sigură, a trimis o scrisoare acasă – știu, pentru că am văzut plicul pe masa din hol și am recunoscut scrisul de mână din toate acele zile și săptămâni în care dusesem scrisorile încoace și-ncolo – aveau un scris destul de asemănător, cu siguranță era una sau alta dintre ele. Nu știu ce scria, însă am văzut-o, prin ușa întredeschisă a holului, pe doamna Westaway citind. A citit-o, apoi a rupt-o, a aruncat bucățelele în foc și a scuipat după ele.

— Și asta a fost tot? întrebă Hal nesigură. N-ai mai auzit niciodată de ele?

— Asta a fost tot, spuse Lizzie. Aproape, cel puțin. Am primit o carte poștală din Brighton, într-o zi de martie. Tot ce scria era: „Mulțumesc, Mx”, și nicio adresă de expeditor, dar știam de la cine era.

— Și nu s-au întors niciodată, spuse Hal.

Își clătină capul, minunându-se, dar Lizzie îl scutură pe al ei:

— Nu, nu am spus asta! N-am mai auzit niciodată de ele, dar Maggie s-a întors.

— *Ce?* Când?

— După ce te-ai născut tu. Nu eram acolo, așa că nu știu ce s-a întâmplat, dar știu că s-a întors, fiindcă Bill Thomas conducea un taxi din Penzance în vremea aia – acum e mort de mult – și el a luat-o până la Casă și mi-a spus după aceea. Mi-a zis că a dus-o acolo și a întrebat-o dacă trebuie să aștepte, dar ea a spus că nu, o să sune când o să vrea să fie luată înapoi. A spus că avea pe față o privire ca o fecioară care intră în luptă. „Arăta ca Ioana d'Arc", așa a zis.

— Dar de ce?

Hal se încruntă și-și scutură capul.

— De ce s-ar fi întors, când s-a chinuit atât de mult să scape?

— Nu știu, draga mea. Tot ce știu este că aceea a fost cu adevărat ultima dată când am auzit de ea. De oricare dintre ele. Niciuna nu s-a mai întors după aceea. M-am gândit adesea la ele – și la acel bebeluș, tu, care presupuneam că există! De multe ori m-am întrebat cum se descurcau. Spui că mama ta a devenit o ghicitoare a destinului?

— Tarot, spuse Hal.

Se simțea un pic amețită, copleșită de toate informațiile pe care i le împărtășise Lizzie.

— Avea un stand pe Digul de Vest din Brighton.

— Nicio surpriză, spuse Lizzie.

Zâmbi din nou.

— O, dar își iubea cărțile de tarot, le trata ca și cum ar fi fost porțelanuri chinezești fine, așa spunea. Și de multe ori mi-a citit. Trei copii mi-a spus că o să am și trei copii am făcut! Iar Maud? Întotdeauna am crezut că va deveni vreo profesoară universitară la un colegiu de fete. Istoria era ceea ce voia să studieze, îmi amintesc. Mi-a spus: „Poți învăța din istorie tot ceea ce ai nevoie ca să rezolvi o problemă din prezent, Lizzie. De aceea îmi place. Oricât de răi ar fi oamenii acum, a fost întotdeauna mai rău". Așa că asta presupun că a făcut.

Luă altă sorbitură de ceai, ochii ei albaștri privind spre Hal peste ceașcă:

— Profesoară de istorie la Universitatea din Londra, ăsta e pariul meu. Am dreptate?

— Nu știu, spuse Hal.

Gâtul i se strânse și vocea, când reuși să vorbească, îi era rigidă și răgușită.

— N-am întâlnit-o niciodată pe Maud, cel puțin nu-mi amintesc. Mama nici măcar nu i-a pomenit numele.

— Deci ea… a dispărut pur și simplu? întrebă Lizzie.

Își ridică sprâncenele, umbrele blonde blânde aproape dispărând în bretonul galben.

— Presupun că da, spuse Hal. Dar, oriunde ar fi mers, trebuie s-o fi făcut înainte să fiu în stare să-mi amintesc chipul ei.

Capitolul 36

Întoarcerea la Casa Trepassen îi luă mult mai mult decât drumul de dus. Refuzase oferta lui Lizzie de-a o duce cu mașina și încetineala era cauzată, în parte, de faptul că acum urca drumul în pantă, iar ploaia începuse să facă acostamentul alunecos, forțând-o să se oprească și să aștepte o pauză în trafic de fiecare dată când trebuia fie să treacă printr-o băltoacă mare, fie să riște să fie stropită de mașini.

Pe de altă parte, adevărul simplu era că mergea încet în mod deliberat, încercând să-și limpezească noianul de gânduri, înainte de a trebui să-i înfrunte pe Harding și pe frații lui, pentru a spune adevărul.

Trebuia să mărturisească – știa asta, chiar înainte ca Lizzie să rostească aceste cuvinte. O știa, se gândi Hal, chiar înainte să plece la Brighton. Fugise de întreaga situație – de mărturisirea pe care știa că trebuie să o facă.

Încercase să-și imagineze cuvintele.

Am mințit.

V-am mințit de când am venit aici.

Mama nu a fost sora voastră.

Se simțea rău la gândul ăsta – avea legătură cu sentimentul de ușurare cu care o întâmpinaseră Harding și Abel cu o zi în urmă, aproape ca și cum ar fi fost sora lor întorcându-se în sfârșit acasă. Și acum urma să le ia asta din nou – să-i arunce înapoi în deceniile de incertitudine pe care o înduraseră înainte ca Hal să intre în viața lor. Cum ar reacționa?

Harding s-ar înfuria și ar face scandal. Abel și-ar clătina capul – Hal aproape putea vedea dezamăgirea din ochii lui. Ezra? Despre Ezra nu știa. Probabil era singurul dintre cei trei despre care își putea imagina că ar lua vestea cu calm, poate chiar râzând. Dar apoi se gândi la furia abia suprimată și la durerea pe care le simțise în spatele aparențelor, când vorbea despre dispariția surorii lui… și dintr-odată nu mai era atât de sigură.

Orice s-ar fi întâmplat totuși, oricât de supărați ar fi fost pe Hal, cel puțin Harding ar fi fost ușurat odată ce ar fi aflat vestea. Pentru că moștenirea lui Hal ar fi devenit nulă și… atunci ce? Banii s-ar întoarce la masa succesorală, probabil, și ar fi folosiți ca și cum mama fraților nu ar fi făcut vreodată vreun testament.

Slavă Domnului că Mitzi nu era acolo – pentru că gândul de a mărturisi adevărul în fața lui Mitzi, care fusese atât de amabilă… Hal aproape se îndoia că ar fi putut să o facă.

Dar Lizzie știa – și asta îi aducea un fel de ușurare, pentru că nu mai exista drum de întoarcere, iar Hal nu mai putea acum să dea înapoi de frică. Va trebui să treacă prin asta, să-și ceară scuze și… pe urmă ce? Să meargă să-l întâlnească pe domnul Treswick, probabil, și să-i explice întreaga situație.

Însă sub acele gânduri erau mai multe straturi, unele și mai supărătoare. Pentru că în spatele tuturor acestor lucruri se afla un simplu fapt: Maud încă lipsea – și nimeni nu părea să știe ce s-a întâmplat cu ea.

Cândva după februarie 1995, scăpase din atenția mamei sale, a fraților și a verișoarei ei și dispăruse. Plecase oare din propria voință? Sau adevărul era altul, unul sinistru?

Hal se gândi la ea în timp ce mergea, la acel copil inteligent și hotărât pe care atât Lizzie, cât și domnul Treswick și-l aminteau cu atâta plăcere. Fata din jurnalul lui Maggie, care se luptase cu doamna Westaway și păzise secretele lui Maggie. Și femeia care voia să devină – liberă, educată, independentă. Reușise oare? Era acesta adevărul, că o ajutase pe verișoara ei să se elibereze din Casa Trepassen, apoi dispăruse, la rândul ei, ca să-și refacă viața în altă parte? Era posibil. Dar părea așa de puțin probabil și atât de ciudat că în toți anii aceia mama lui Hal nici măcar nu-i pomenise numele. Oricât de mult ar fi vrut Maggie să lase în urma ei nefericirea legată de Trepassen, părea incredibil de exagerat să fi șters

existența unei femei care făcuse atât de mult ca să o ajute.

Mai era o posibilitate, și mai tulburătoare – acea că Margarida Westaway murise.

Capitolul 37

Când ajunse la porțile mari, din fier forjat, Hal era udă fleașcă și tremura din toate mădularele. Îi era profund recunoscătoare lui Abel că o pusese să-și ia haina lui de plimbare, dar gluga era prea mare ca să-i stea pe cap. Oricât de strâns trăsese șnurul, vântul o sufla înapoi și lăsa ploaia să-i curgă pe spatele gâtului și să-i ude tricoul.

Aproximativ un kilometru încercase să o țină la loc cu o mână, dar chiar și cu degetele băgate cât de adânc putea în mânecile hainei, mâinile îi erau înghețate și albastre și, în final, abandonase gluga și-și pusese mâinile adânc în buzunarele hainei.

Când deschise porțile, balamalele scârțâiră, cu un sunet lugubru care străbătu ploaia și o făcu pe Hal să tremure într-un mod care nu era doar de la frig. Era ceva în nota aceea lungă și joasă care-i făcu pielea de găină. Era ca și cum casa însăși ar fi agonizat, în chinuri.

Până ajunse în dreptul clădirii, un pic de lapoviță se amestecă cu ploaia, micile cioburi de gheață zgâriindu-i obrazul, făcându-i ochii să lăcrimeze și, în ciuda tensiunii, era acum bucuroasă să ajungă la adăpostul pridvorului, unde nu era vânt și putea să se scuture de cea mai mare parte din apă. Când intră, scoase haina lui Abel, uitându-se cum apa se scurgea pe dale și simțind cum degetele ei crăpate se dezmorțeau dureros, usturând-o, pe măsură ce sângele începea să circule din nou. Din salon se auzeau voci bărbătești și, respirând adânc, își puse haina în cui și traversă holul spre ușa pe jumătate deschisă.

— Hal?

Abel se uită în jur, pe când ea intra cu timiditate.

— La naiba, arăți ca un șobolan înecat. De ce nu m-ai sunat?

— M-am bucurat de plimbare, spuse Hal.

Se apropie mai mult de foc, încercând să-și ascundă zgomotul dinților clănțănind.

Nu era chiar o minciună. Nu se bucurase de plimbare, nu exact, dar refuzase un drum cu mașina. Avea nevoie de timp pentru a-și limpezi mintea, ca să rumege ce avea de spus.

De partea cealaltă a camerei, Ezra stătea întins pe canapea, răspunzând la ceva pe telefon, dar ridică ochii când Hal trecu și izbucni într-un râs nechezat:

— N-am văzut pe nimeni care să arate atât de fleașcă! Mi-e teamă că ai ratat prânzul, dar probabil că am putea să înfruntăm vizuina doamnei Warren pentru o ceașcă de ceai, dacă ai nevoie de ceva care să te încălzească. Sau apa din boiler ar trebui să fie fierbinte, dacă vrei o baie.

— O să fac asta, spuse Hal, recunoscătoare pentru pretext.

O parte din ea voia ca totul să se termine, dar alta, mai lașă, se agăța de orice pai pentru a amâna cataclismul care era sigur că va urma.

— Un… unde-i Harding?

— În camera lui, cred. Trăgând un pui de somn, presupun. De ce?

— Oh… doar întrebam.

Baia era la primul etaj – doar una pentru toată casa, cu o cadă uriașă cu picioare de leu, cu striațiile verzi de cupru coclit, și o toaletă într-un colț, cu un lanț care zornăi și scârțâi când Hal îl trase, amintindu-i de geamătul metalic al porților.

Dar apa, când răsuci robinetele din alamă, era caldă și presiunea era bună, iar când coborî în sfârșit în apa fierbinte, simți cum ceva din interiorul ei cedează, o tensiune de care nici nu fusese conștientă.

Unchiule Harding, nu sunt cine crezi că sunt.

Nu. Absolut dramatic. Dar cum putea să spună asta? Cum ar putea să aducă asta în discuție?

Când m-am întors acasă, am descoperit ceva…

Și apoi povestea din jurnal, ca și cum tocmai ar fi ajuns la această descoperire.

Problema era că și asta era o minciună.

Atunci ce anume?

Harding, Ezra, Abel – am plănuit să vă escrochez.

Poate că vor veni cuvintele când avea să-i înfrunte pe toți. Își închise ochii și se cufundă sub apă, așa că urechile i se umplură cu sunetul propriului puls și cu picăturile robinetului, alungând toate celelalte voci.

— Harriet?

Hal sări și se întoarse, ținându-și prosopul lipit de ea. Capul lui Harding se ivi din ușa uneia dintre camere. La vederea ei, umedă și roz de la baie, cu umerii goi ieșind dintr-un prosop înfășurat, se arătă aproape la fel de îngrozit ca Hal.

— Oh! Draga mea, îmi pare rău!

— Am făcut o baie, spuse Hal în mod inutil.

Simțea colțul prosopului alunecând și-l apucă, ținându-și hainele umede în fața ei ca un scut.

— Trebuie doar să mă îmbrac.

— Bineînțeles, bineînțeles, spuse Harding, fluturându-și o mână pentru a sublinia că e liberă să-și vadă de treburi deși, când Hal se întoarse, el vorbi din nou, forțând-o să se uite la el, tremurând în curentul de aer rece.

— O, Harriet, îmi pare rău – era un lucru pe care am vrut să ți-l spun înainte să ne întâlnim cu ceilalți. Nu te reține, dar voiam… ei bine, oferta ta de a face o declarație de renunțare a fost foarte generoasă, dar îmi pare rău să spun că Abel, Ezra și cu mine am discutat, iar Ezra este destul de dificil în privința asta. El este executor, știi, și, ca atare, trebuie să fie de acord cu orice astfel de lucru și consideră că dorințele mamei ar trebui să fie onorate, oricât ar fi de perverse și deranjante. Trebuie să spun că pare o poziție extraordinară pentru mine, dat fiind că nu am arătat niciodată cel mai mic interes pentru dorințele ei când era în viață, dar, în fine, asta este. Oricum, o să discutăm mâine cu domnul Treswick.

Hal tremură din nou, incapabilă să se abțină, și abia acum Harding păru să-și dea seama de cât de frig era:

— O, dragă, îmi pare rău, te țin în curentul de pe coridor! Nu mă băga în seamă, ne vedem jos pentru un gin și o apă tonică, poate?

Hal încuviință din cap, rigidă din cauza tuturor lucrurilor pe care nu le spusese, și apoi, în imposibilitatea de a se gândi ce să spună, ceva care să nu se adauge tuturor minciunilor pe care le spusese deja, se întoarse și se îndreptă în sus pe scări, până la cămăruța din mansardă.

O jumătate de oră mai târziu deschise ușa de la salon și-i găsi pe toți cei trei frați înăuntru, în jurul mesei de cafea, în fața unui foc în care trosneau lemnele.

Pe masă era o sticlă de whisky și patru pahare mari – din care unul gol.

— Harriet! spuse Harding însuflețit.

Fața lui era îmbujorată, de la căldură și de la whisky, bănui Hal. Intră și luă un pahar.

— Mă tem că oferta mea de gin și apă tonică s-a dovedit a fi optimistă – nu există apă tonică în casă. Dar am avut precauția de a cumpăra o sticlă de whisky când eram în Penzance, ceva mai devreme, așa că avem măcar asta.

— Mulțumesc, spuse Hal, dar nu prea…

Se opri. Nu bea, nu *mai* bea. Fuseseră prea multe nopți de uitare după moartea mamei sale, de prea multe ori un pahar se transforma în prea multe. Dar acum simțea o dorință bruscă și puternică de a da pe gât ceva, care să-i ridice moralul înainte de ceea ce era pe punctul de a face.

— De fapt, mulțumesc, spuse ea, iar Harding îi turnă o porție generoasă, supergeneroasă, și împinse paharul peste masă către ea.

Reumplu paharele fraților și apoi îl ridică pe al lui:

— Un toast, spuse el, întâlnind ochii lui Harriet. Un toast pentru…

Se întrerupse și apoi râse puțin.

— Pentru familie!

Stomacul lui Hal se chirci, dar fu salvată de la un răspuns de nechezatul batjocoritor al lui Ezra. Acesta scutură capul:

— Nu beau nici de-al dracului pentru asta. Pentru libertate!

Abel chicoti și-și luă și el paharul:

— Libertatea pare puțin cam stridentă. O să beau…

Ridică paharul, gândindu-se – pentru împăcare.

— Să-l văd pe domnul Treswick mâine și să ajung acasă la Edward cât mai repede. Hal?

Mirosul înțepător al whisky-ului îi lovise nările și ea îl plimbă în pahar, privind în adâncimile strălucitoare ale lichidului:

— O să beau…

Cuvintele se precipitau – cuvinte de nerostit. Adevărul. Minciunile. Secretele. Gâtul i se strânse. Un singur toast putea găsi în inima ei, adevărul dureros, așteptând să fie dezvăluit.

— Pentru mama mea, spuse ea răgușită.

Se făcu o pauză lungă. Whisky-ul din paharul lui Hal tremura, în timp ce ea privi în jur cercul chipurilor. Mustața lui Harding palpita când își ridică paharul:

— Pentru Maud, spuse el, încercând să-și țină în frâu emoția.

Whisky-ul captă lumina, sclipind solemn.

Abel înghiți greu și-și ridică paharul.

— Pentru Maud, spuse el foarte încet, cu vocea atât de joasă, încât Hal n-ar fi fost sigură de cuvânt dacă nu ar fi știut deja ce este.

Ezra nu spuse nimic, dar ridică paharul și în ochii lui întunecați străluci o jale care pentru Hal se dovedi prea dureroasă ca s-o privească.

Pentru o clipă rămaseră nemișcați toți patru, cu paharele ridicate într-o pomenire tăcută, și apoi, dintr-odată, Hal nu mai putu suporta. Cu o mișcare, își dădu capul pe spate și goli paharul din trei înghițituri lungi.

Se lăsă o scurtă tăcere și apoi Harding izbucni într-un un fel de râs scârțâit, iar Ezra aplaudă lent.

— Bine, Harriet! spuse Abel. Nu te-aș fi crezut în stare de asta, șoricelule!

Se întâmpla din nou. *Șoricelul Harriet.* Dar nu era adevărat. Nu fusese niciodată adevărat. După moartea mamei ei, se făcuse singură mică și

nesemnificativă, dar fața pe care o arăta lumii nu era adevărul despre ea.

Înăuntru era o forță de fier – aceeași putere, Hal știa acum, care îi permisese mamei ei să scape din Trepassen, s-o ia de la capăt într-un oraș străin, însărcinată și singură, și să construiască o viață pentru fetița ei. În inima sa, sub modestele straturi de haine monotone, pulsa un nucleu profund și rezistent, care putea continua să lupte, să lupte și să lupte. Șoarecii se ascund și o zbughesc. Ei îngheață în fața pericolului. Și devin o pradă.

Orice ar fi fost Hal, șoarece sigur nu era.

Și nu va fi prada nimănui.

Unchiule Harding, nu sunt cine crezi că sunt.

Când puse paharul jos, acesta zăngăni pe tavă și ea își drese vocea, cu obrajii arzând din cauza a ceea ce urma să facă. Își aminti privirea doamnei Warren în prima noapte… Cu aerul cuiva care urmărește un stol de porumbei, care vede o pisică prelingându-se brusc din umbra unui copac din apropiere. Privirea cuiva care stă deoparte… și așteaptă.

— Păi… începu Harding, dar Hal îl întrerupse, știind că, dacă nu o face atunci, s-ar putea să n-o facă niciodată:

— Stai, eu – eu am ceva de spus.

Harding clipi, ușor deranjat, și colțul gurii lui Ezra se ridică, de parcă ar fi fost amuzat să-și vadă fratele încurcat.

— O, bine, te rog.

Harding dădu din mână:

— Dă-i drumul.

— Eu…

Hal își mușcă buza. Își planificase acest moment în mintea ei încă de când părăsise Cliff Cottages, dar cuvintele potrivite nu veneau și, dintr-odată, înțelese de ce: pentru că nu *existau* cuvinte corecte, nimic din ce-ar fi putut spune nu ar fi fost OK.

— Am ceva de spus, zise din nou, apoi se ridică, fără să știe de ce, dar simțindu-se incapabilă să rămână relaxată și în siguranță în colțul canapelei. Se simțea de parcă ar fi fost pe cale să se bată, să se

apere de un atac. Mușchii gâtului și ai umerilor o dureau, tensionați.

— Am aflat ceva când m-am întors în Brighton. Nu am fost sigură înainte, dar m-am uitat prin hârtiile mamei mele și am aflat…

Înghiți în sec, cu gura brusc uscată, ar fi vrut să nu-și fi băut whisky-ul atât de repede, să fi păstrat o gură pentru acest moment.

Harding se încruntă; Abel era dintr-odată tensionat, înclinându-se înainte în scaunul lui, arborând un fel de reținere. Numai Ezra părea nepăsător. Își încrucișă brațele și o privea cu interes, precum cineva care urmărește un experiment ce tocmai are loc.

— Ei bine? spuse Harding, cu puțină nerăbdare în voce. Ce-ai găsit? Dă-i drumul, Harriet!

— Margarida Westaway – sora voastră – nu era mama mea, zise Hal.

Simți cum i se ridică o mare greutate de pe suflet, dar senzația nu fu urmată de nicio ușurare, doar o durere ascuțită și un fel de groază în așteptarea prăbușirii.

Urmă o tăcere lungă.

— Eu… *Ce?* întrebă Harding în cele din urmă.

Se holba la Hal, cu fața lui rotofeie congestionată de căldura focului sau de șocul provocat de ceea ce spusese ea, nu era sigură.

— Vrei să repeți?

— Nu sunt nepoata voastră, spuse Hal.

Înghiți din nou. Erau lacrimi venind de undeva, din adânc, și ar fi fost atât de ușor să le lase să iasă – ca să câștige simpatia lor –, dar conștiința o făcu să le rețină cu forța. Nu va face acum pe victima. Terminase cu disimularea.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama din timp, existau… lucruri… care nu se potriveau. Dar numai când m-am dus acasă și m-am uitat prin hârtiile mamei mele, ca să încerc să ajung la sursă, am găsit… Am găsit jurnale… scrisori… care arată clar că a existat o încurcătură teribilă. Mama nu a fost sora voastră. A fost Maggie.

— Dumnezeule, spuse Abel cu o voce plată și albă din cauza șocului.

Își luă capul în mâini, ca și cum ar fi încercat să oprească gândurile care amenințau să izbucnească.

— O, Doamne… Hal, dar asta este… asta este…

Se opri, scuturând din cap ca un om năucit de lovituri, care încearcă să ridice.

— De ce nu ne-am *gândit*?

— Dar… dar stați, asta înseamnă că testamentul este invalid! izbucni Harding.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclama Ezra, apoi râse batjocoritor. Bani! Numai la asta te poți gândi? Nu testamentul este lucrul cel mai important!

— Asta a adus-o aici pe Harriet de la început, așa că aș spune că este destul de important, da! replică Harding. Și nu despre bani e vorba, deloc. Înțeleg foarte bine ce vrei să spui, Ezra. Este vorba despre… este vorba… o, dragule, chiar când eram pe cale să rezolvăm toată situația, ce dracu' a avut mama în cap!?

— O întrebare bună, spuse Abel cu o voce slabă.

Era prăbușit în scaun, cu capul încă în mâini.

— Dar… dar numele tău e în testament, spuse încetișor Harding.

Avea aerul cuiva al cărui prim șoc începe să se risipească și care se străduiește să reconstituie faptele… încercând să pună piesele împreună.

— Sau… stai, ceea ce ne spui… nu ești deloc Harriet Westaway? Cine ești cu adevărat?

— Nu! spuse Hal repede. Nu, nu, sunt Harriet! Îți jur! Și mama mea este cu adevărat Margarida Westaway. Dar cred că mama voastră trebuie să-i fi cerut domnului Treswick să-i descopere fiica.

Hal își simțea fața înțepenită și degetele răcindu-se, în ciuda focului.

— Și cumva firele s-au amestecat și în locul ei a găsit-o pe mama, fără a realiza confuzia. Cred că i-a raportat mamei voastre că v-a găsit sora și că a murit, dar că avea o fiică. Și așa mi-a pus numele în testament, neștiind că nu eram deloc nepoata ei.

— Cum nu ți-ai dat seama? spuse Abel, dar nu era mânie în vocea lui, doar uimire.

Privi spre Hal cu ochii plin de o durere nedumerită, pe care nu o înțelegea pe deplin.

— Cu siguranță au existat lucruri care nu se potriveau – lucruri care te-au făcut să te gândești…

Se opri. Hal era încremenită și prudentă. Asta era. Asta era partea periculoasă. Pentru că avea dreptate.

Se forță să nu se mai repeadă și să stea jos și auzi vocea mamei ei: *Când ești tentată să răspunzi repede – încetinește. Fă-i să te aștepte. Dă-ți timp de gândire. Când ne grăbim suntem mai predispuși să ne împiedicăm.*

— Ei bine… spuse rar.

Arcurile din canapea protestau în timp ce ea își schimba poziția neconfortabilă, iar vântul șuiera în șemineu.

— Ei bine… erau lucruri. Nu la început – însă mai târziu… dar trebuie să înțelegeți… numele meu era acolo în testament. Și mama nu vorbea niciodată prea mult despre copilăria ei. Niciodată n-a pomenit despre frați sau despre o casă în Cornwall, dar pe de altă parte erau atât de multe despre care nu a vorbit niciodată. Nu a vorbit nici despre părinții ei sau despre tatăl meu. Așa că am luat drept bun faptul că acest lucru era o altă parte din ea pe care nu o știam. Și am vrut atât de mult…

Vocea i se încurcă, fără vreo șmecherie, în timp ce se lupta cu tremurul din glas, căci acesta era adevărul:

— Am vrut atât de mult să fie adevărat… Am vrut asta… toate astea…

Arătă cu mâna camera, focul, casa și bărbații care stăteau în jurul ei, uitându-se la ea cu grade diferite de exasperare, nedumerire și uimire.

— Familia. Securitatea. O casă. Am vrut cu atât mai mult cu cât am simțit că scrisoarea domnului Treswick… a fost un răspuns la o rugăciune. Cred că… cred că am închis ochii la îndoielile mele.

— Pot să înțeleg asta, spuse Abel.

Se ridică și își frecă mâinile de față, părând brusc foarte bătrân, mult mai în vârstă decât cei patruzeci și ceva de ani ai săi.

— Dumnezeule, ce nebunie! Măcar ne-ai spus acum.

— Eu, unul, am să-i zic mâine domnului Treswick, anunță Harding.

Fața lui avea o îngrijorătoare culoare violet.

— Asta este, la naiba, aproape un fel de… de neglijență profesională din partea lui! Dumnezeu știe cum o să rezolvăm încurcătura asta legală. Mulțumesc Cerului că a ieșit la iveală înainte să obținem succesiunea!

— Iisuse, zise Ezra șoptit. Putem să nu mai despicăm firul în patru despre nenorocitul ăla de testament? Probabil că acum o să-ți primești nenorociții de bani, nu e destul?

— Îmi pare rău… începu Harding, mai hotărât, dar fu întrerupt de un zăngănit îngrozitor de puternic care făcu pe toată lumea să sară în sus, iar Harding își trânti paharul de whisky în timp ce zgomotul dispărea[41].

— Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Warren! strigă el deschizând ușa salonului. Suntem cu toții aici. Chiar era nevoie de asta?

Ea veni în ușă, cu mâinile în șolduri:

— Cina e gata.

— Mulțumesc, spuse Harding, mai degrabă urâcios.

Își încrucișă brațele, apoi se uită la Abel, părând să aștepte răspuns la o întrebare nepusă. Hal nu putea citi destul pe chipul lui Harding, dar Abel evident înțelesese, pentru că ridică din umeri și dădu din cap, mai degrabă fără tragere de inimă.

— Doamnă Warren, spuse Harding cu voce tare, înainte să intrăm în sala de mese, este ceva ce ar trebui să vă explicăm, pentru că e vorba și de dumneavoastră. Am descoperit – îi aruncă o privire lui Hal – că domnul Treswick a făcut o eroare destul de nefericită în redactarea testamentului mamei. Harriet nu este fiica lui Maud, ea este, de fapt,

copilul lui Maggie, ceva ce Harriet a descoperit doar când a plecat, printre hârtiile mamei sale. Dumnezeu știe cum de domnul Treswick a făcut o astfel de eroare regretabilă, dar, evident, în lumina ei, testamentul este nul. Nu sunt sigur ce se va întâmpla – presupun că vor trebui urmate regulile implicite. Dar asta e.

— N-am crezut niciodată că este fiica lui Maud, spuse doamna Warren.

Își încrucișă brațele, cu bastonul de sub cot.

Harding clipi:

— Poftim?

— Bineînțeles că este copilul lui Maggie. Niciun om cu capul pe umeri n-ar putea gândi altfel.

— Ce? Dar de ce nu ați *spus* ceva?

Doamna Warren zâmbi și ochii ei, în lumina slabă a focului, păreau să strălucească.

— Deci? întrebă Harding din nou. Vreți să spuneți că ați știut asta cu siguranță și n-ați dezvăluit nimic?

— N-am știut cu siguranță. Dar era o chestie de bun simț. Și oricum nu era treaba mea.

— Asta-i culmea!

De data asta fu o explozie de neîncredere, dar doamna Warren se întorsese deja și șontâcăia de-a lungul coridorului pavat cu gresie, bastonul ei clămpănind în timp ce se îndepărta.

— Ați auzit asta? întrebă Harding grupul tăcut, dar nu răspunse nimeni.

În cele din urmă, Ezra se întoarse și ieși, cu umerii cocoșați, într-o tăcere rebelă. Abel clătină din cap și îl urmă. Harding se retrase și el, iar Hal rămase singură.

Mâinile lui Hal tremurau încă și mai zăbovi o clipă încălzindu-le în fața focului, încercând să-și simtă din nou vârfurile degetelor amorțite.

Tocmai voia să plece și ea când o bucată de cărbune care era în șemineu explodă brusc, aruncând o așchie în flăcări pe covoraș. Hal era pe punctul de călca pe ea când își dădu seama că era în picioarele goale – își scosese pantofii uzi la ușă. Atunci luă

vătraiul și împinse cărbunele înapoi spre vatra de piatră, râcâind cu vârful ultimele scântei.

Rămăsese o gaură fumegândă în covoraș și o arsură în scândura de dedesubt, dar nu mai era nimic de făcut și, privind în jos, Hal văzu că nu era pentru prima oară. Erau trei sau patru găuri chiar mai mari, dintre care una la care focul mâncase destul de mult din scândură. Cu un oftat, puse apărătoarea șemineului la locul ei și se întoarse să plece, doar pentru a o găsi pe doamna Warren stând în ușă, blocând drumul.

— Scuzați-mă, spuse Hal, dar doamna Warren nu se mișcă și, un scurt moment, Hal avu halucinanta idee că va trebui să cheme pe cineva în ajutor sau să fugă din nou pe fereastră.

Dar când făcu un pas către ușă, doamna Warren își lipi spatele de tocul acesteia și îi permise lui Hal să treacă, deși fu nevoită să se strecoare, ca să nu se împiedice de bastonul bătrânei.

Abia după ce trecu și o luă pe coridor, cu gresia rece sub picioarele goale, femeia vorbi, cu o voce atât de anemică, încât Hal trebui să se întoarcă.

— Ce-ați spus? întrebă Hal, dar doamna Warren dispăru în sufragerie și ușa grea se trânti în spatele ei, tăind cuvintele lui Hal.

Dar Hal era sigură – sau cel puțin aproape sigură că prinsese cuvintele, șuierate pe un ton jos, mai slabe ca sunetul vântului în șemineu:

Pleacă – dacă știi ce-i bine pentru tine. Cât încă mai poți-

Capitolul 38

Hal se dusese la culcare devreme în seara aceea și, fie din cauza zilei solicitante, fie din cauza lungului drum până la Cliff Cotages, adormi de îndată ce puse capul jos.

Se trezi cam anchilozată și cu senzația că dormise foarte mult, deși nu se crăpase de ziuă, iar când se ridică și se duse la fereastră tremurând în aerul rece al nopții, luna era încă sus pe cer. Răsuflarea ei aburi geamul. Cerul se limpezise, așa că, în lumina lunii, putu descoperi sclipirea chiciurii pe peluză.

I se uscase gura și se întinse după paharul de lângă pat, dar când îl apucă, era gol. Seara trecută, din cauza oboselii, trebuie că uitase să îl umple. Să coboare prin frig și întuneric până la baia de dedesubt nu era tentant, așa că Hal hotărî să ignore setea, dar uscăciunea gurii nu-i dădea pace, ținând-o trează până când se dădu bătută și își puse picioarele pe podea, apucând paharul. Înfășurându-și pătura în jurul ei, pătrunse prudentă pe coridor.

Era întuneric beznă, linoleumul era înghețat sub tălpile ei goale, iar când încercă să răsucească butonul din perete își aminti prea târziu că nu apucase să spună nimănui despre becul lipsă.

Desigur, întrerupătorul făcu clic fără niciun rezultat, iar Hal suspină și se întoarse în mansardă ca să își ia telefonul.

Fâșia subțire de lumină a lanternei făcea coridorul să pară mai întunecos decât era, dar cel puțin putea să vadă pe unde călca.

Mai avea doar o singură treaptă până jos, când piciorul ei se agăță de ceva.

Instinctiv, Hal se întinse după balustradă, dar nu era niciuna acolo. Își simți degetele strivite de perete și stomacul i se chirci îngrozitor, în timp ce telefonul îi zbură din mână, iar ea realiză că se prăbușea fără să aibă cum să se oprească.

Aterizâ cu zgomot în holul de dedesubt, lovindu-și capul de podea, rostogolindu-se până la perete, unde

se întinse gâfâind, așteptând zgomot de pași în fugă, întrebări și chestionări îngrijorate. Dar nu veni nimeni.

— Sunt… Sunt bine! strigă ea clătinându-se, dar nu îi răspunse nimeni, se auzea doar vântul și, dincolo de el, îndepărtatul zgomot al unui sforăit înfundat, venit de undeva de dedesubt.

Prudentă, Hal se ridică. Pipăi după ochelari înainte să-și dea seama că nu și-i pusese de la început. Erau tot pe noptiera ei, lucru pentru care era cel puțin recunoscătoare. La așa o depărtare de casă, mai bine cu un braț rupt decât cu ochelarii sparți. Telefonul ei era la baza scărilor, cu fața în jos, lanterna încă lumina până în tavan; când îl ridică, ecranul era spart, dar părea să funcționeze.

Pe de altă parte, paharul se spărsese – erau cioburi peste tot, mâna îi sângera, dar nu simțea sânge acolo unde se lovise cu capul de podea, iar când își mișcă brațele, nu părea să aibă vreun os rupt. În timp ce se ridica, o străbătu o amețeală, dar nu căzu, doar se propti de perete și îi trecu.

Era un noroc aproape incredibil că nu își rupsese brațul sau chiar gâtul. Zidul era la un metru și ceva de baza scărilor. Dacă se lovea de el cu scăfârlia, ar fi fost moartă.

O apucă un val de rău cu tremurături. Șoc întârziat, gândi ea amorțită, și se prăbuși pe ultima treaptă de jos, simțindu-și capul pulsând acolo unde se izbise de podea, neputând opri mâinile și picioarele să-i tremure necontrolat. Nu îi mai era sete deloc și, în orice caz, ideea de a se strecura desculță printre cioburile paharului i se părea imposibilă. Voia doar să se târască înapoi în pat, unde era cald și sigur, și să lase tremuratul membrelor să se potolească.

Încet, pe coate și pe genunchi, neavând convingerea că poate să meargă în picioare, se târî pe scări cu telefonul în mână.

În aproape orice altă poziție l-ar fi ratat – dar așa, cum mergea, lumina de la telefon căzu direct pe el: chiar pe penultima treaptă de sus, un cui ruginit, ieșit

din plintă cam la înălțimea gleznei, cu o bucată de sfoară ruptă încă atârnând de el.

Hal simți cum i se taie răsuflarea și se opri, încremenită, cu raza de lumină din telefon strălucind pe micul obiect inofensiv.

Apoi își ținu firea și mută fasciculul de lumină spre cealaltă parte a scărilor.

Era un cui identic, poziționat în același loc, doar că ăsta fusese smuls cu totul de forța cu care căzuse ea.

Nu se împiedicase. Nu fusese un accident.

Cineva pusese acele cuie și legase sfoara de-a lungul treptei de sus, profitând de becul ars din capătul superior al scărilor, ca să se asigure că ea nu o să observe asta nici măcar la lumina zilei.

Nu era acolo când se dusese să se culce, era sigură de asta. N-ar fi putut să urce scările fără să se împiedice.

Ceea ce însemna că cineva venise să fixeze capcana în timp ce ea dormea.

Dar nu… nu gândea clar… nu puteau bate cuie. I-ar fi auzit. Ceea ce însemna… însemna că a fost premeditat. Cuiele fuseseră acolo, tot timpul, așteptând scoaterea becului și legarea sforii. Cineva intenționase asta. Se pregătise pentru întoarcerea ei de la Brighton și luase măsuri împotriva ei.

Inima lui Hal părea să-și încetinească ritmul, o mare tăcere așternându-se peste ea.

Ar fi trebuit să se panicheze. Dar era ca și cum ceva ar fi reținut-o din interior… și tot strângea… strângea…

Se târî mai degrabă decât străbătu ultimii câțiva pași spre mansardă și închise ușa înainte de a se prăbuși cu spatele lipit de panourile de lemn. Își ținea capul în mâini și se gândea, nu pentru prima dată, la zăvoarele de afară și la persoana malefică și silențioasă care urcase acele scări doar cu câteva ore mai devreme și pusese o capcană ca s-o omoare.

Închise ochii și își apăsă fruntea pe genunchi, iar o imagine apăru pe neașteptate în mintea lui Hal.

Era cartea opt de spade. O femeie, cu ochii acoperiți, legată, înconjurată de o pădure de lame, cu pământul de sub picioare roșu ca sângele, ca și cum ar fi avut deja tăieturi care sângerau și de care nu se va putea elibera vreodată.

Cărțile nu spun nimic din ceea ce nu știi deja. Auzea vocea hotărâtă a mamei ei în ureche. *Ele nu au nicio putere, amintește-ți asta. Nu pot dezvălui niciun secret, nici să dicteze viitorul. Tot ce pot face este să îți arate ceea ce știi deja.*

O, dar acum știa chiar bine.

Capcana se strânsese în jurul ei suficient de mult și de dur cât să îi facă rău.

Acum știa că o urăște cineva destul cât să o omoare. Dar *de ce*?

Nu avea sens. Cu câteva ore înainte se putea gândi că fusese încercarea unuia dintre frați de a-și recâștiga partea lui din moștenirea pe care o considerau a lor. Pentru că Hal era – fusese – moștenitorul principal. Dacă ea murea, partea ei din bani ar fi fost împărțită între copiii doamnei Westaway.

Dar acum trebuia să admită adevărul că Harding, Ezra și Abel nu mai aveau nimic care să îi mai facă să se teamă de ea. Banii s-ar întoarce la ei, indiferent ce s-ar fi întâmplat cu ea.

Atunci de ce? De ce acum?

Pleacă – dacă știi ce-i bine pentru tine.

Après moi, le déluge…

Ce însemna asta?

Locul unde se lovise la cap părea gata să explodeze și pulsa într-atât, încât crezu că o să plângă de atâta durere.

Indiferent ce făcuse sau ce intenționase, doamna Westaway pusese la cale ceva legat de această moștenire, iar Hal urmărise orbește succesiunea evenimentelor pe care ea le declanșase. Doar că, la fel ca femeia cu cele opt săbii, fusese înconjurată de pericole pe care nici măcar nu putuse să le vadă.

În cele din urmă, aproape orbită de durerea pulsatilă care ajunsese să-i cuprindă tot capul, Hal se

târî în pat, lăsându-se încet pe perna rece, închizând ochii și trăgând pătura până la bărbie, ca și cum ar fi putut-o proteja de toate amenințările de care se simțea înconjurată.

Era aproape adormită când un nume îi zbură pe la ureche, ca o sugestie, șoptit doar.

Margarida…

Cuvântul se prelingea încet, ca o apă rece și întunecată, prin cotloanele craniului lui Hal și, în urma lui, în ciuda oboselii, mintea ei începu să lucreze, făcând legături.

Hal pretinsese că mama ei era Margarida Westaway – fata numită Maud în jurnalul mamei acesteia. Și, din cauza acestui lucru, anumite fapte fuseseră luate de bune. Faptul că Maud fugise din Cornwall. Faptul că se mutase la Brighton și că avea o fiică. Și faptul că murise într-un accident de mașină, acum trei ani.

Dar adevărul era foarte diferit.

Întrebarea era *cât* de diferit.

Și cât de departe ar merge cineva pentru a nu lăsa adevăratele fapte să iasă la lumină?

Un lucru era sigur. Nu mai era deloc vorba de bani, pentru că Hal își luase adio de la asta odată cu mărturisirea ei. Era o miză ceva mai serioasă și mai ciudată aici – ceva pentru care cineva ar ucide.

Ar fi trebuit să fie speriată și parțial chiar era. Dar, în inima ei, în eul secret pe care îl ținea ascuns și încuiat, Hal știa. Nu va fugi din nou. Cineva încercase să o sperie o dată și aproape reușise. Dar nu ar fi funcționat din nou.

Acum voia răspunsuri. Ce o pusese pe fugă pe mama ei cu mult timp în urmă? De ce mersese atât de departe cu minciunile despre tatăl ei? Și ce se întâmplase cu Maud?

Și, mai presus de toate, care era acel secret, secretul care zăcea în miezul întregului mister, acel ceva pentru care cineva era gata să o omoare ca să-l protejeze?

Hal voia răspunsuri la toate întrebările astea și la multe altele. Și era gata să lupte.

Capitolul 39

Nu era nicio șansă ca Hal să adoarmă și oricum nu putea să mai rabde. Telefonul de pe noptieră arăta 5:05. Prea devreme să se scoale, dar nici nu mai putea să zacă acolo, în întuneric, încă două ore. Se ridică și se întinse după ochelari, mișcarea făcând-o să simtă o durere în ceafă, dar până la urmă îi puse pe nas și luă telefonul, încruntându-se la micul ecran în timp ce încerca să descopere ce căuta.

Se întâmplase ceva cu Maud Westaway – ceva despre care cineva din casa asta știa și nu dorea să se afle. Să fi fost doamna Warren?

Hal se gândi din nou la fața ei de seara trecută, la plăcerea răutăcioasă din ochii ei și la cât de sec admisese că știuse tot timpul despre înșelăciunea lui Hal. Orice ar fi fost, se gândi Hal, nu-i venea să creadă că doamna Warren știuse despre asta și ținuse secretul din propriile ei motive sucite.

Dar a încerca să afle cine din casă ascundea ceva era o fundătură. Căci adevărul era că toată lumea avea ceva de ascuns – Hal știa bine din cărțile ei de tarot. Toată lumea avea secrete, lucruri pe care oamenii nu voiau să le dezvăluie și ar fi mers și mai departe – uneori până la gesturi groaznice – pentru a le ascunde.

Ceea ce avea de făcut era să încerce să descopere care erau secretele – și ce rol avea ea în ele. Cineva fusese gata să o omoare ca s-o oprească să dezvăluie ceea ce știa. Și ce știa, de fapt?

Hal se frecă la ochi, încercând să gândească limpede.

Datorită mărturiilor ei, toată lumea presupusese că Maud era moartă, măcar atât era clar. Și mai presupuseseră și că ea murise într-un accident de mașină. Așa că erau două posibilități. Prima era că Maud murise – dar nu într-un accident de mașină – și cineva voia să acopere ceea ce se întâmplase cu adevărat.

Asta era suficient de alarmant – ideea că ar fi putut nimeri peste o potențială crimă.

Dar a doua posibilitate era într-un fel chiar mai îngrijorătoare. Pentru că posibilitatea cealaltă era ca Maud să fie în viață – dar cineva din această casă era hotărât să ascundă acest fapt. Dar de ce? Puteau fi tot banii? Testamentul? Dacă transferarea moștenirii către Hal eșuase, banii s-ar fi întors înapoi la masa succesorală sau ar fi fost transferați înapoi către linia de moștenitori, adică la Maud? Sau era altceva ce acel cineva încerca să ascundă – ceva ce Maud știa ori putea dezvălui?

Nu exista nicio modalitate de a ști. Dar, oricum, primul pas era să afle cu care din variante avea de-a face.

Să descopere dacă cineva era mort sau viu era surprinzător de greu – Hal știa asta de la o clientă care revenea din când în când, rugând-o să-i spună că soțul ei dispărut era încă în viață, asta în ciuda categoricului răspuns că nu știa.

Așa se întâmpla întotdeauna. Oamenii care erau sceptici nu puteau fi niciodată convinși – iar oamenii convinși nu puteau fi descurajați. Hal era obișnuită cu asta, era obișnuită cu resemnarea în fața neîncrederii oamenilor când le spunea că nu le poate răspunde la întrebări sau să schimbe faptele din viețile lor – ca și cum ar fi avut puteri ascunse, dar pe care alesese să nu le recunoască dintr-o perversitate a ei. Știa sursa necredinței lor: aveau o reticență să ajungă la înțelegerea faptului că ei nu vor obține niciodată răspunsurile și rezultatele pe care le-au așteptat.

Dar cei mai mulți oameni, chiar dacă fără voia lor, consimțeau faptul că Hal nu le va schimba soarta, nu acceptau pe deplin faptul că *nu ar fi putut.* Ei plecau cu credința secretă că, dacă Hal nu voia să îi satisfacă, erau alții undeva în lume care ar face-o, dacă se străduiau suficient de mult să îi găsească.

Dar femeia asta era diferită.

Venise de mai multe ori, o căutase la telefon sub nume diferite, când Hal încetase să mai accepte să o

primească, după ce se întorsese neanunțată și izbise cu pumnii în geam, așa că Hal învățase să se teamă de degetele ei încovoiate și de disperarea din ochii ei înfundați.

Până la urmă, mai mult din dorința de a scăpa de ea decât din vreun fel de caritate, Hal își notase numele soțului acesteia și ultima adresă cunoscută și căutase ea însăși pe internet, pentru a încerca să-i dea femeii răspunsurile de care avea nevoie – doar pentru a da peste o lipsă aproape totală de informații. Bărbatul nu era activ pe Facebook și părea imposibil să caute un certificat de deces fără să știe data morții. Hal presupusese că datele lui civile erau păstrate în vreun computer și că o căutare simplă după numele bărbatului și data nașterii lui ar scoate la iveală orice informație disponibilă – dar se părea că nu. Pentru datele istorice, posibilitatea asta exista – dar pentru orice ființă vie din ultimii cincizeci de ani trebuia să cunoști detaliile exacte ale morții, nu doar pentru a obține certificatul de deces, ci pur și simplu pentru a afla dacă un astfel de certificat existase.

Se părea că, fără să știi *când* murise cineva, nu era nicio cale să afli *dacă* a murit.

Hal nu avea data morții. Dacă Maud era moartă, frații ei nu știau nimic despre adevăratele fapte legate de ceea ce se întâmplase, iar căutările domnului Treswick nu avuseseră niciun rezultat. Atunci, alternativa era de a dovedi contrariul – că ea era încă în viață. Dar cum?

Singura indicație pe care o avea Hal era colegiul Oxford, pe care îl menționase Lizzie. O ofertă necondiționată de la Oxford, spusese ea. Și apoi, că era un colegiu de fete. Hal deschise Google pe telefonul ei. În 1995 fusese primită o singură tânără la colegiul Oxford – St Hilda, deși Somerville devenise mixt doar cu un an înainte. Era posibil ca din cauza asta Maud să-l fi numit colegiu de fete în descrierea ei pentru Lizzie.

Câteva minute de căutare o duseră la o bază de date cu absolvenții ambelor colegii, dar putea fi accesată numai de foști membri ai colegiului.

Universitatea putea confirma pentru un angajator diploma și anul absolvirii unui candidat la angajare, dar îi lua douăzeci și una de zile ca să răspundă solicitării.

Hal oftă, dar notă numerele colegiilor. Poate că, dacă vorbea direct cu cineva, ar fi putut forța obținerea informațiilor de care avea nevoie. Sau ar fi putut pretinde că este chiar Maud și, indiferent dacă vorbeau sau nu cu ea, poate că i-ar fi confirmat dacă a fost sau nu membră a colegiului.

Dar până unde putea ajunge? Până la doi-trei ani de la dispariția lui Maud din Trepassen? Rămânea încă un imens interval despre care Hal nu avea nicio informație. Și dintre persoanele pe care le-ar fi putut întreba, una tocmai încercase să o omoare.

La lumina zilei era greu să conștientizezi și să îți amintești. Se întâmplase totul în realitate? Cucuiul din cap era destul de clar, dar chiar văzuse cuiele și bucata de sfoară sau i se păruse?

Era aproape șapte, iar Hal stătea în picioare, tremurând, pentru că păturile căzuseră și își trăsese pe ea hainele la fel de reci ca podeaua pe care zăcuseră. Afară, pe hol, inspiră adânc și porni lanterna telefonului mobil.

Cuiele erau încă acolo, ruginite și îndoite, de o parte și alta scărilor.

Dar sfoara dispăruse.

Hal se încruntă. Era sigură că și-o aducea aminte – o banală bucată de sfoară de grădină, întunecată pe fondul scândurilor maronii, răsucită în jurul cuiului din stânga. Dar nu mai era acolo, doar o fâșie desprinsă din linoleumul deschis la culoare de pe palierul scării.

Venise cineva și făcuse curat? Sau era oare posibil să fi confundat ea bucata de linoleum în întuneric?

Stinse lanterna și coborî încet și atentă scările, uitându-se la fiecare pas după cioburile de sticlă spartă, concentrându-se. Noaptea trecută singurul ei gând fusese să le arate lui Harding, Abel și lui Ezra dovezile despre ce încercase cineva să facă. Acum ea reconsidera totul. Cuiele erau îndoite și ruginite și

chiar pentru ochii lui Hal arătau de parcă ar fi fost acolo de multă vreme. Iar în ceea ce privește sfoara… își putea imagina scepticismul lui Harding. *Serios, Harriet? Nu e posibil ca tu să îți fi prins piciorul în acea fâșie de linoleum? Regretabilă neglijență, cu siguranță, dar greu de crezut că e un complot criminal…*

Și răspunsul era… da. Era posibil. Deși Hal era convinsă că nu asta fusese ceea ce se întâmplase.

Când ajunse la parter, păși tiptil de pe mocheta scărilor pe plăcile reci ale holului de la intrare. Atunci, undeva, departe, în interiorul casei, un ceas începu să bată. Hal numără bătăile. Una… două… trei… patru… cinci… șase… șapte.

Liniștea care urmă era puțin descurajatoare, dar sentimentul se estompă când deschise ușa salonului. Era gol – așa cum îl lăsaseră noaptea trecută, cu paharele de whisky împrăștiate pe masă.

Patru pahare. În tarot însemnau introspecție. Cu alte cuvinte, să nu observi ceea ce există sub nasul tău, să nu reușești să înțelegi oportunitățile care îți sunt oferite.

În pachetul lui Hal era o tânără zăcând sub un copac, aparent adormită sau meditând. Trei cești goale se aflau pe pământ în fața ei, iar o a patra îi era adusă la gură de o mână fără trup. Dar femeia nu bea. Nici măcar nu observa ce i se arăta.

Oare ce nu observase?

Micul dejun nu se servea înainte de opt, iar Hal nu era încântată la gândul de a da nas în nas cu doamna Warren, așa cum se întâmplase în prima dimineață, așa că își trase pantofii încă jilavi de umezeala din ziua trecută, își puse gluga de lână, deschise ușor fereastra salonului și păși afară în aerul rece din zori.

Noaptea fusese senină și rece, iar temperatura scăzuse mult sub limita înghețului. Iarba de sub picioarele ei era plină de chiciură și scârțâia ușor când călca, iar respirația scotea un abur alb, abia sărutat de soarele în ascensiune într-o nuanță fină de roz.

Afară, în aerul răcoros, panica ei atât de palpabilă peste noapte începu să se risipească, făcând-o să se simtă puțin ridicolă. Un bec ars pe jumătate, deșurubat de cineva care uitase să-l mai schimbe. Două cuie, rămase probabil din vremea când un preș lung acoperea scările, și un singur fir, toate văzute la lumina tremurândă a unui telefon mobil – nu era greu să construiești o teorie a conspirației. Și, dincolo de toate, astea nu aveau niciun *sens.* Chiar dacă Maud era moartă și chiar dacă cineva voia să împiedice ca acest lucru să iasă la suprafață, ce rost avea să încerce să o ucidă? Ea dezvăluise deja adevărul – că mama ei nu era Maud. Nu mai rămăsese nimic de divulgat. Piedica de pe scări ar fi fost un risc inutil și nu se obținea nimic. Calul fugise – și nu mai era nicio ușă de grajd de închis.

În zorii care începeau încet să strălucească, temerile ei din noaptea trecută dintr-odată nu mai păreau doar ridicole, ci chiar imposibile, și își simți obrajii îmbujorându-se în timp ce-și amintea cum se târâse panicată înapoi în cameră și bubuitul inimii cât a stat ghemuită lângă ușă cu genunchii la piept.

O, Hal… auzi în ureche vocea mamei ei. *Întotdeauna atât de dramatică…*

Își scutură capul.

Umblase fără rost, lăsându-și picioarele să o ducă acolo unde voiau, iar acum, când se uită din nou peste umăr spre casă, își dădu seama cât de departe ajunsese.

O clipă rămase în picioare, privind marea verde a gazonului dintre ea și casă și, mai departe, mulțimea de grajduri și dependințe, de sere și bucătării. Câte case s-ar putea construi numai în această grădină? Câți oameni ar putea locui și câte locuri de muncă s-ar putea crea?

Și iată, toate aceste pământuri, toată această frumusețe era îngrădită, mai întâi pentru o bătrână muribundă și acum pentru moștenitorii ei.

Ei bine, nu mai era problema ei. Ezra, Harding și Abel puteau acum să se lupte. Oare ce ar face – ar vinde? Poate că ar deveni un hotel, cu terenurile

cedate piscinelor și unui camping luxos. Sau poate că cineva ar demola casa și ar construi un teren de golf, vălurit, cât poți vedea cu ochii, o mare verde de iarbă care s-ar întâlni cu albastrul orizontului.

Astăzi, marea îndepărtată era gri, cu cai albi de spumă, iar vântul răcoros îi șfichiuia fața în timp ce mergea în josul dealului.

Plănuise să ajungă la capăt și apoi să se întoarcă spre casă, dar când se uită mai bine își dădu seama că picioarele o conduseseră singure înapoi pe cărarea pe care păreau să o ia mereu – grupul de copaci, cu apa strălucind întunecat.

De data aceasta însă, Hal se uită altfel la apă. Nu era doar un lac care se întindea în adâncul întunecos al dumbrăvii sălbatice. Era lacul *acela.* Acela despre care mama ei scrisese în jurnal.

Și acolo, între trunchiurile goale ale copacilor desfrunziți, putu să vadă forma hangarului pentru bărci.

Schimbă direcția, apucând-o curioasă spre el. Copacii care îl înconjurau erau stejari și tise, dintre care doar ultimele mai erau verzi. Ceilalți arbori erau dezgoliți, cu puține frunze maronii încă atârnând pe ramuri în bătaia vântului care sufla dinspre vale. În timp ce Hal își croia drum pe cărarea năpădită de plante, îndepărtând mărăcinii și pășind peste urzici, descoperi că în capul ei se rostogoleau cuvintele din jurnal – cum tinerii s-au urcat în barcă în ziua aia. *Haide, Ed!, a strigat ea și el s-a ridicat, rânjind spre mine, apoi a urmat-o până la marginea apei și a sărit din alergare.*

Ed. Edward. Putea fi adevărat? Își amintea felul în care Edward venise să se întâlnească cu ea la lac, în seara aia, vocea lui laconică: *Oh… a fost un hangar pentru bărci. La vremea lui.* Și se gândise și la felul deliberat în care, în prima dimineață, Abel o îndepărtase de clădire, chiar înainte de a fi știut ce era. Era ceva ce nu voiseră ca ea să vadă?

Ușa era închisă și părea încuiată, dar Hal putea vedea prin crăpăturile scândurilor întunecate. Clădirea era deschisă spre malul apei și se continua

cu două platforme, între care era o fâșie de apă întunecată.

Se sprijinise de ușă și se uita printr-o gaură dintre două scânduri, când deodată lemnul putrezit cedă brusc și ușa se prăbuși în interior, zvârlind-o pe Hal înăuntru, alunecând pe platforma umedă, împleticindu-se, încercând să-și mențină echilibrul ca să nu plonjeze în apă, căzând în genunchi, la doar câțiva centimetri de suprafața lacului.

Îngenuncheată acolo, gâfâia, încercând să se calmeze. Căderea îi zgâlțâise oasele deja bătucite de noaptea trecută, făcând-o să-și scrâșnească dinții de durere, dar, când se ridică din nou pe călcâie, nu părea să-și fi rupt niciun os.

Era în siguranță? Hal privi la îmbinarea scândurilor de sub picioarele ei, la apa plină de frunze și pojghițe subțiri de gheață care pluteau la suprafață. Nu era sigură. Locul acela părea gata să se prăbușească în lac la cea mai mică zgâlțâială și nu ar fi fost deloc neașteptat să îi alunece piciorul printre scânduri direct în apa de dedesubt. Măcar nu era adâncă. Cu grijă, ridică unul din bețele care căzuseră prin găurile acoperișului și, împingând fâșiile fragile de gheață, încercă adâncimea. Vreo 30 de centimetri până ce bățul se lovi de ceva tare sub apă, o formă netedă care abia se deslușea, pe măsură ce Hal îndepărta frunzele cu bățul.

Privind cu atenție prin apa întunecată și puțin tulbure, recunoscu forma unei bărci, ca o cocoașă sub apă. Deasupra se așezaseră resturi negre de frunze putrezite, dar bastonul ei agita apa și fâșii subțiri albicioase arătau încotro era vârful bărcii. În timp ce ochii ei se obișnuiau cu lumina slabă și cu modul în care apa înclina perspectiva, Hal descoperi altceva – o gaură neregulată în apropierea chilei. O scufundase cineva în mod deliberat?

Dintr-odată, nu mai semăna cu locul pe care îl descrisese mama ei în jurnalul său, locul unde râsese, înotase și se jucase cu verișorii ei și cu băiatul de care urma să se îndrăgostească. Părea… Hal realiză

dintr-odată, ca o atingere rece pe umăr. Părea un loc în care a murit cineva.

Hal se cutremură și, mișcându-se cât de ușor putea, se ridică în picioare și păși în spate, prin ușa spartă, ieșind în lumina dimineții reci. Aerul avea un gust proaspăt și curat de mare, după mirosul de apă brună și de lemn putred din hangar, și ea îl inspiră profund. În acel moment, telefonul emise sunetul alert al unei alarme, și îl scoase din buzunar ca să-l verifice, deși crisparea din stomac îi spunea ceea ce știa deja.

11:30 – înt. cu domnul Treswick.

Dumnezeule! Ei bine, n-avea rost să nu se ducă. Și era chiar un fel de ușurare să știe că în câteva ore toată afacerea va fi rezolvată. Nu-i rămânea decât să spere că domnul Treswick va accepta la fel de ușor rolul ei în toată această încurcătură, așa cum o făcuseră și Harding, Abel și Ezra… sau cel puțin păruseră s-o facă.

Hal se înfioră, împingându-și mâinile adânc în buzunarele hainei. Dintr-odată, pâinea prăjită și cafeaua, chiar și cafeaua doamnei Warren, păreau foarte bine-venite, așa că urcă repede pe deal către casă, cu respirația înghețată aburindu-i peste umăr.

În spatele ei, ușa hangarului se închise lent, silențios, dar ea nu privi înapoi.

Capitolul 40

— O, Doamne!

Domnul Treswick își scoase ochelarii și-i lustrui, deși erau deja curați, din câte putea Hal să-și dea seama.

— Vai de mine, vai de mine! Lucrul acesta este foarte ciudat.

— Vă rog.

Hal întinse o mână.

— Vă rog, e vina mea. Ar fi trebuit… Ar fi trebuit să spun ceva mai devreme.

— Mă învinovățesc foarte mult, spuse domnul Treswick, ca și cum nu ar fi auzit. Trebuie să spun că niciodată nu mi-am dat seama că numele lui Maggie era și Margarida. Știam bine că avusese o verișoară, dar toată lumea se referea la ea ca Maggie și mi-e teamă că am presupus că numele ei complet era Margaret. Vai, acest lucru este extrem de problematic…

— Dar testamentul nu mai stă în picioare, probabil, nu? întrebă Harding nerăbdător. Asta este, cu siguranță, cel mai important lucru, nu?

— Va trebui să mă sfătuiesc, spuse domnul Treswick. Instinctul meu îmi spune că nu, nu mai este valabil, deoarece doamna Westaway a cerut în mod clar ca moștenirea să treacă la copilul fiicei sale. Dar faptul că Harriet este numită împreună cu adresa ei… Vai de mine… Asta este foarte complicat, într-adevăr.

— Bine.

Ezra se ridică și se întinse, așa că Harriet îi auzi trosnind coloana vertebrală și umerii.

— Am făcut pentru moment tot ce puteam pentru a rezolva asta, așa că sugerez să o lăsăm acum în mâinile avocatului.

— Voi ține legătura cu toți, răspunse încet domnul Treswick.

Fruntea lui era brăzdată, iar lui Hal îi părea extrem de rău pentru el, când își ridicase ochelarii pentru a

se freca în locul în care ramele îi ciupiseră laturile nasului.

— Mă tem că ar putea fi nevoie de unele clarificări.

— Îmi pare atât de rău, spuse Hal și nu era nevoie să mimeze trista remușcare din tonul ei.

Își dorea, mai mult decât orice, să existe o modalitate de a-i spune despre propria sa complicitate în povestea asta, fără a se ajunge la urmărire penală, dar nu putea risca. Era mai bine să se agațe de pretenția șubredă că totul a fost o nevinovată greșeală, deși începuse să se întrebe cât timp putea rezista acel edificiu.

— La revedere, domnule Treswick.

— La revedere, Harriet.

Ea dădu din cap și se ridică, iar el îi luă mâna. La început ea a crezut că o să i-o scuture, dar el nu făcu asta, ci pur și simplu o ținu, mai degrabă delicat, și când, în cele din urmă, ea zâmbi și și-o retrase, se gândi o clipă că el nu dorea să o lase să plece. Era un gând neliniștitor, amintirea degetelor lui uscate și bătrâne ținându-le pe ale ei destul de insistent, un gând care o urmări în timp ce mergea după Harding pe coridor spre recepție, întrebându-se… întrebându-se.

La capătul coridorului, Hal se uită în urmă și văzu că el era încă acolo, stând în ușa biroului său, cu o privire sumbră, iar Hal se trezi chibzuind la această expresie în timp ce ieșea pe ușă după Harding, înapoi în lumina și aglomerația din mica zonă de recepție.

Ușa se închise în urma ei, dar nu putea rezista la o ultimă privire înapoi și îl văzu încă în picioare acolo, cu brațele încrucișate, cu fruntea brăzdată. Nu putea scăpa de ideea că domnul Treswick ar mai fi spus ceva dacă ar fi putut. Ceva mai mult. Dar ce?

Capitolul 41

— Ei bine, spuse Harding, în timp ce ieșiră din biroul avocatului și se opriră nesiguri, afară, în strada. Pot să invit pe careva la prânz? Sau, poate, mai precis, la o halbă?

— Pe mine, nu, spuse Ezra.

Se uită în sus spre cerul greu și galben, care amenința a ninsoare.

— Am o traversare rezervată la Folkestone în seara asta. Trebuie să mă întorc și să încep să împachetez.

— În seara asta?

Harding clipi. Părea un pic jignit în timp ce-și încheia haina din cauza vântului rece.

— Cred că ai fi putut să ne avertizezi. Mă îndoiesc că doamna Warren o să aprecieze plecarea ta așa.

— Iisuse! spuse Ezra.

Nu se bărbierise în ziua aceea și zona nerasă se extinsese pe gât până la marginea tricoului. Contrasta puternic cu frumusețea îngrijită a lui Abel și cu vârsta mijlocie asumată a lui Harding, gândi Hal.

— Vrei să mă enervezi cu șantajul emoțional, Harding? Am afaceri la care trebuie să mă întorc.

— *Toți* avem responsabilități…

— Al naibii să fiu dacă am vrut să vin! izbucni Ezra. Era ceva puțin periculos în vocea lui, iar Hal avea impresia că se abținea.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! replică Abel.

Hal avu brusc imaginea unei mânii clocotind sub fațada lui zâmbitoare și blajină, ca și cum ceva din interiorul lui Abel ajunsese la punctul de fierbere, făcând ca exteriorul amabil și complezent să fie din ce în ce mai greu de menținut. Nu știu de ce te porți ca și cum ai fi singurul enervat că e aici!

— Abține-te, Abel, mârâi Ezra, dar Abel clătină din cap.

— Nu. Știu că Maud ți-a fost geamănă și toată povestea asta a trezit multe lucruri dureroase pentru

tine, dar ea a fost și sora mea. Nu ai monopol pe durere și pe copilăria nefericită – de fapt, știi ce? Tu ai avut o copilărie mult mai fericită și decât Maud, și decât mine!

— Ce vrei să spui?

— Erai favoritul mamei, știi bine asta, spuse Abel cu amărăciune.

— Dacă mama a avut un favorit, nu mi-a dat de știre, spuse Ezra sec.

Abel râse:

— Spui prostii. Știi că o aveai la degetul mic. Ca și pe doamna Warren. Maud și cu mine am trecut prin lucruri din care tu ai scăpat bine mersi. *Tu* ai fi scăpat și de crimă!

— Abel, taci, șuieră Ezra.

— Îți spun adevăruri pe care nu vrei să le auzi?

— Nu știi nimic.

Își băgă mâinile în buzunare.

— Nu știi cum a fost pentru mine în ultimii ani. Maud a fugit. Tu ai plecat în oraș, călărind pe cine se nimerea să fie iubițelul tău…

— Oho, acum recurgem la insulte homofobe, nu-i așa?

— Nu am nicio problemă cu tine, călărește pe oricine vrei, spuse Ezra cu o voce ridicată. Nu fac decât să spun că nu ați fost dracului acolo, deci nu-mi spuneți mie cum era!

— Copii, copii, spuse Harding cu un râs forțat. E destul. Haideți. Sigur că ai dreptate să pleci oricând vrei, Ezra. Nimeni nu sugerează altfel. Doar că ar fi o idee bună să ne ții la curent cu toate planurile tale.

— Ei bine, în ideea de a vă ține pe amândoi la curent, probabil că și eu o să plec în seara asta, spuse Abel.

Tremura puțin în vântul tăios care sufla pe aleea îngustă.

— Se anunță zăpadă, cică, și vreau să plec înainte să se închidă drumurile. Nu-mi pot permite să mai lipsesc o zi de la birou, deși… mă rog… Trebuie să-l văd pe Edward. Să lămuresc câteva lucruri.

Se lăsă o tăcere scurtă și stingheră.

— Vrei să te duc înapoi la Londra, Harding? Știu că Mitzi a luat mașina.

— Mulțumesc, spuse Harding, puțin rigid. Ar fi foarte drăguț.

Ajunseră în parcare, iar Abel își scoase telecomanda și descuie mașina de la distanță.

— Cum rămâne cu mine? spuse Hal destul de slab.

— Adică?

Harding se întoarse spre ea și apoi clipi:

— O, Harriet! Desigur. La ce oră ai tren?

— Nu știu, spuse Hal. Nu am verificat mersul trenurilor. Dar aș avea nevoie…

Cuvintele îi rămăseseră în gât, dar ea se forță:

— Adică, nu am cum să ajung la gară.

— O să te las în drum, zise Ezra scurt. Dar te avertizez: vreau să plecăm până la patru. E prea devreme?

Descuie și el mașina.

— Mulțumesc, spuse Hal. E bine oricând, pe bune. Cred că sunt trenuri cam din oră-n oră, până pe la șase.

Ezra dădu din cap. Apoi, fără alt cuvânt, se urcă în mașină, porni motorul și plecă.

Alături de Hal, Abel suflă lung, plin de exasperare, urmărind cum dispare mașina fratelui său:

— O, Doamne… Îmi pare rău, Hal. Eu… niciodată nu ne-am înțeles cu adevărat noi ăștia trei. Suntem prea diferiți și cred că nu am reușit să trecem vreodată peste o copilărie în care mama ne-a asmuțit unul împotriva celuilalt. Nu știu ce-i în capul lui Ezra, poate că nu crede, sincer, că mama îl favoriza, dar pentru toți ceilalți era destul de clar că, după părerea ei, el putea să meargă pe apă și ea nu încerca să ascundă asta față de noi, ceilalți. Nu a fost amuzant să creștem așa…

— Asta… sincer, nu e treaba mea, spuse Hal stânjenită.

— Bineînțeles, zise Harding.

Își puse un braț în jurul umerilor lui Hal:

— Cred că ultimul lucru pe care Harriet trebuie să-l ia acasă cu ea sunt amintiri ale spălării rufelor noastre murdare. Draga mea, asta a fost cu siguranță o poveste foarte ciudată, dar sper că acum ramurile familiei noastre s-au găsit una pe alta și o să rămânem în legătură.

— Așa o să fac. Îți promit, spuse Hal, deși avea sentimentul oribil că nu prea avea de ales, având în vedere aspectul îngrijorat al domnului Treswick când plecaseră.

— Acum, zise Harding vioi, hai să ieșim din vântul ăsta criminal și să mergem înapoi la Trepassen, ca să-i spunem ultimele știri doamnei Warren!

Capitolul 42

„Unde *este* doamna Warren?” Cuvintele pluteau pe scări spre Hal, în timp ce își hurduca valiza în jos spre ultimul palier, și simți ceva ca un ghimpe – o tulburare, poate.

Tot timpul cât împachetase se luptase cu dorința de a-și înghesui lucrurile în valiză oricum se nimerea, trăind cu impresia că bătrâna ar putea să-și facă drum pe scări pentru o ultimă confruntare.

Fantezii ciudate treceau prin mintea lui Hal – cineva trăgând zăvoarele fixate pe ușa dormitorului și închizând-o sau baricadând ușa de la capătul scărilor. Salutul nerăbdător al lui Ezra: *Asta e, nu mai pot s-o aștept pe Harriet.* Ceilalți împrăștiați înainte de a cădea zăpada – lăsând-o singură, în casa întunecată, cu o bătrână răzbunătoare…

Atât de puternic era sentimentul, încât lăsase deschisă ușa dormitorului în timp ce împacheta, ca să audă mai bine bocănitul bățului ei pe scări – deși își amintea de dimineața aceea în care o găsise pe doamna Warren așteptând în întuneric, în fața ușii ei, după ce se apropiase fără zgomot.

Era doamna Warren cu adevărat o bătrână plăpândă, așa cum presupunea toată lumea, sau bastonul acela era pur și simplu un alt element de înșelăciune? Indiferent de adevăr, era clar că putea să se miște în liniște când voia asta.

Acum, Hal împachetase și era gata, cu haina pe ea, cerul era întunecat de nori care prevesteau zăpadă iar ea nu voia altceva decât să scape.

Abel și Harding stăteau în hol când apăru de după cotul scării, iar Abel își întoarse fața spre Hal în timp ce ea hurduca valiza pe scări.

— Nu ai văzut-o, nu-i așa, Hal?

— Nu.

Li se alătură în umbra scării.

— Nu, de aseară.

Nici la micul dejun nu fusese acolo – oala de cafea aburea pe un suport când ajunseseră în camera

pentru micul dejun, pâinea prăjită și cerealele îi așteptau, dar niciun semn de la doamna Warren.

— Ezra a plecat să o caute, spuse Harding. E singura persoană care ar putea să o scoată vie din bârlogul ei.

Dar în acel moment se auzi zgomotul unei uși de-a lungul coridorului și se întoarseră pentru a vedea că Ezra se îndrepta spre ei, scuturând din cap.

— Am încercat ușa de la camera ei. E blocată și nu răspunde. Trebuie că doarme sau a plecat în oraș. Îi spui tu la revedere din partea mea? spuse el către Harding, care dădu din cap:

— Dacă o văd, dar vom pleca imediat după tine. O să-i pară rău că nu și-a luat rămas-bun.

— Probabil, dar nu avem ce face. Prognoza se înrăutățește, nu vreau să aștept. La revedere, Harding.

Se îmbrățișară ciudat, bărbătește, era mai mult o bătaie pe spate decât o îmbrățișare, și apoi Ezra se întoarse spre Abel:

— Pa, Abel.

— La revedere, spuse Abel, și, uite, îmi pare rău dacă am depășit măsura.

— Și mie îmi pare rău, spuse Ezra, destul de rigid, iar Abel îi întinse brațele:

— Nu ne îmbrățișăm?

Ezra arăta profund stingherit când fratele lui își pusese brațele în jurul său, o masă inflexibilă, nedoritoare, dar își îmbrățișă fratele și-l strânse, aproape contra voinței lui.

Apoi fu rândul lui Hal. Îi îmbrățișă pe fiecare dintre frați, simțind burta neobișnuit de moale a lui Harding pe sub Barbour[42] și coastele slăbănoage și tari ale lui Abel sub puloverul lui pufos, dar și puterea surprinzătoare a mâinii sale.

— La revedere, draga mea, spuse Harding.

— La revedere, micuță Harriet, spuse Abel. Ținem legătura.

Apoi Hal urcă în mașina lui Ezra, motorul mârâi și ei porniră pe alee în jos, spre șosea, coțofenele

ridicându-se într-un nor în spatele lor, în timp ce primii fulgi de zăpadă începură să cadă.

La început, deplasarea fu rapidă și Hal rămase tăcută, cu capul sprijinit pe fereastră, încercând să nu se gândească la ceea ce va face odată revenită în Brighton.

Simțea o senzație ciudată în stomac. Parțial era frică – lipsa dorinței de a se confrunta cu multitudinea de alegeri cu care urma să dea ochii coborând din tren în gara Brighton. Putea să meargă acasă pentru câteva nopți, poate, dar, dacă rămânea mai mult, oamenii domnului Smith ar fi venit să bată la ușă.

Însă dincolo de griji era și altceva, ceva care se strângea în inima ei când se gândea la Abel, la Harding și la Ezra și la senzația trăită în brațele lor. Aproape ca un dor de casă, o dorință viscerală atât de acută, încât era ca o durere în interior. Dar nu pentru casa pe care nu o avusese vreodată. Era, probabil, dorul pentru ceea ce ar fi putut fi. Pentru acea existență alternativă în care avea o familie la care să se întoarcă, o plasă de siguranță. Nu-și dăduse seama cât de singură era până când nu văzuse alternativa.

Dar se scutură. Nu putea gândi așa. Ceea ce pierduse nu fusese niciodată al ei și trebuia să gândească pozitiv. Întorsese spatele unei fraude, reușise să iasă dintr-o situație de coșmar. Și – amintindu-și sfoara din capătul scărilor și paranoia acelei nopți îngrozitoare, oribile – era acum în siguranță. Cel puțin pentru moment.

Oare fusese real? Încă nu știa. Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puțin putea să creadă că fusese unul dintre frați. O imagine continua să-i revină în minte – doamna Warren, stând în tăcere în fața ușii ei, cu bastonul ascuns vederii. Putea să se miște rapid și liniștit, Hal era sigură de asta. Putea să meargă fără baston. Nu era imposibil. Poate că scăpase de ceva mai mult decât de urmărirea penală…

Cerul părea să se întunece odată cu starea ei de spirit și, când ajunseră la gara Penzance, zăpada nu se mai topea pe parbriz. În schimb, când Ezra opri ștergătoarele, începu să se adune, să păteze sticla și să alunece, formând grămăjoare în partea de jos.

— Ei bine… spuse Hal, destul de stângaci. Mulțumesc, Ezra. Pentru drum. Bănuiesc… Vreau să zic, presupun că e la revedere…

— Nu mă întorc, dacă asta vrei să spui, spuse Ezra.

Privi pe fereastră zăpada care cădea.

— Am făcut cât am putut pentru Harding. Viața mea este în altă parte acum și trebuie să-mi văd de ea fără să mai uit înapoi.

— Pot să înțeleg asta, spuse Hal.

Simțea o greutate pe inimă, dar, de asemenea, gândindu-se prin ce trecuse mama ei, ca și Ezra, după ce dispăruse sora lui geamănă, era și un fel de speranță. Dacă ei putuseră să lase totul în urmă, să înceapă din nou în alt loc, chiar în altă țară în cazul lui Ezra, poate că și ea ar putea?

— Ei bine… La revedere! spuse ea din nou și bâjbâi după mânerul portierei.

Târându-și valiza peste asfaltul acoperit de zăpadă fleșcăită, nu se uită înapoi.

În interiorul gării era neobișnuit de liniște. Erau puțini angajați și chiar mai puțini pasageri, plus câțiva studenți dormind pe rucsacuri, acoperiți cu paltoanele. Un tren staționa la unul dintre peroane, dar luminile îi erau stinse.

Hal se încruntă, nedumerită, dar numai când se întoarse să se uite la panoul de Plecări stomacul i se crispă: Anulat. Anulat. Anulat.

Tren după tren. Londra. Exeter. Plymouth. Nimic nu circula.

— Scuzați-mă!

Alergă gâfâind peste pavajul alunecos și atinse brațul unui funcționar al gării:

— Ce se-ntâmplă? De ce sunt anulate toate trenurile?

— N-ați auzit? spuse omul, destul de uimit. Zăpadă la greu pe coastă. E un blocaj pe linia de lângă Plymouth. Nu pot trece trenuri până nu se curăță linia, ceea ce n-o să fie azi.

— Dar…

Fața lui Hal deveni și mai palidă.

— Dar… dar nu înțelegeți. Nu am unde să mă duc. Trebuie să mă întorc acasă.

— Nu-s trenuri care să plece azi, repetă bărbatul ferm, scuturând capul. Și probabil nici mâine.

— Rahat.

Înainte de a-și da seama ce urma să facă, Hal apucă valiza grea și alunecă înapoi pe gresia udă până la intrarea în gară, unde o lăsase Ezra.

— Ezra! strigă ea.

Zăpada nu era mare, dar destul cât să intre în roțile valizei, încetinind-o.

— Ezra, așteaptă!

Dar mașina lui nu mai era acolo.

Vreme de un minut, stătu așa, privind zăpada care cădea și luptând împotriva panicii care amenința s-o copleșească. Ce putea să facă? Să-l sune pe Harding? Dar el și Abel vor fi plecat deja, în direcții opuse, mai mult decât probabil.

Nu avea rost să-și scoată geanta – știa ce conținea, și anume câteva lire sterline și un abonament expirat de autobuz.

Era singură, fără bani, într-un oraș străin, și temperatura scădea. Ce putea să *facă*?

Fără să știe prea bine de ce, Hal se lăsă pe vine, legănându-se pe vârful degetelor, în timp ce-și înfășură brațele în jurul ei și-și apăsă fața pe genunchi, făcându-se cât mai mică posibil, ca și cum ar fi încercat sa păstreze fiecare particulă de căldură pe care o mai avea mea în corpul ei tremurând, ca și cum ar fi vrut să-și controleze fizic teama care creștea și creștea în interiorul ei.

Era încă ghemuită acolo, în zăpadă, strângând mânerul valizei de parcă ar fi fost singurul lucru care ar mai fi putut să o protejeze, când un claxon de

mașina răsună puternic, făcând-o să sară în picioare și aproape să-și piardă echilibrul în zăpadă.

Se făcuse foarte întuneric – prea întuneric ca să perceapă mai mult decât farurile orbitoare și torsul motorului.

Cu câtă ușurare copleșitoare auzi zgomotul unui geam electric care coboară și vocea laconică a lui Ezra spunând:

— Ce naiba faci ghemuită în zăpadă, ca Fetița cu Chibriturile?

— Ezra!

Hal țâșni prin zloată, cu picioarele patinând, spre mașină:

— O, Ezra, cât mă bucur să te văd! Ce faci aici?

— A trebuit să întorc mașina. Mai important însă este ce faci tu!

— Linia e închisă. Nu circulă niciun tren. Am crezut că sunt naufragiată!

— Hmm…….

Ea putu să-i vadă fața în lumina tabloului de bord, fruntea brăzdată, reflectând.

— Asta este o problemă… Mai bine urcă.

— Dar unde mă poți duce?

— O să vedem. Te pot lăsa la Plymouth, poate, dacă linia de-acolo e OK. Sau… locuiești în Brighton, nu-i așa?

Hal dădu din cap.

— Nu-i cu un milion de kilometri în afara drumului meu, în cel mai rău caz.

— Adevărat?

Hal simți un val fierbinte de ușurare.

— Dar… dar… Nu pot să-ți cer să faci asta, Ezra. Și nu am bani de benzină.

El doar clătină din cap:

— Urcă odată, bine? Murim aici. Și trebuie să pornim.

Capitolul 43

Ezra conduse în tăcere în cea mai mare parte a timpului, zăpada crescând tot mai mult pe măsură ce se îndreptau spre nord. În scurtă vreme, drumurile de țară joase și cu o singură bandă pe sens fură acoperite de alb, și Ezra încetinea mult când lua curbele strânse, accelerând doar puțin pe drumurile principale, pe care camioanele lăsaseră deja șanțuri întunecate.

Pe măsură ce se apropiau de Bodmin Moor, zăpada devenea mai groasă și condensul începuse să aburească interiorul parbrizului, în ciuda faptului că era pornit aerul cald. În față, traficul încetinise, șoferii scăzând viteza pe măsură ce vizibilitatea devenea tot mai proastă, iar zăpada începuse să se adune în troiene pe marginea drumului. Ezra începu să bată darabana pe volan, iar Hal îi aruncă o privire: se încruntase, sprâncenele sale negre unindu-se, iar ochii se mișcau între parbriz, punctat de zăpada care cădea, vitezometru, care oscila în jurul valorii de treizeci[43], către ceas, apoi înapoi la parbriz.

În cele din urmă, fără avertisment, trase pe banda din stânga și puse pe avarie.

— Ne oprim? întrebă Hal, surprinsă.

Trecuse de șase. Mergeau de aproape trei ore. Ezra dădu din cap:

— Da, așa cred. Mi-au obosit ochii. Cred că e mai bine să ne oprim pentru o cafea… și poate o gustare. Să sperăm că o să fie mai bine până când pornim din nou. Poate că or să împrăștie sare pe drumuri.

Drumul alunecos era alb, brăzdat de urmele conducătorilor auto care luaseră aceeași decizie; Ezra conduse încet, parcând mașina într-un spațiu liber de lângă stația de benzină. Hal ieși, întinzându-și picioarele și privind fascinată cerul întunecat de deasupra, fulgii căzând în spirale. Trăind în Brighton, știa că zăpada se așază rareori și nu-și mai amintea când avuseseră o astfel de ninsoare masivă.

— Haide!

Ezra își strânse umerii în sacou.

— Nu sta acolo, o să înghețI. Hai să mergem înăuntru.

Stația de benzină era liniștită, plină de mese goale acoperite cu resturile zilei, și nu trebuiră să stea la coadă. Hal încercă să plătească pentru cafea, dar Ezra clătină din cap și își împinse cardul de credit pe tejghea.

— Nu fi prostuță. Nu trebuie să fii o…

Se opri, stingherit brusc.

— Ce? întrebă Hal, simțindu-se brusc în defensivă.

Ezra duse cafeaua la o masă goală înainte de a răspunde:

— Ești tânără, spuse el în cele din urmă. Și falită. Tinerii nu ar trebui să plătească pentru cafea. Cred asta cu tărie.

Hal râse, dar luă paharul oferit de el.

— Te-ai supărat? întrebă Ezra, sorbind din cafeaua lui Americano.

Hal clătină din cap:

— Nu. Sunt tânără și falită. Nu pot fi ofensată de adevăr.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru această cafea adevărată, după noroiul doamnei Warren, spuse Ezra cu un zâmbet sec.

Sorbiră în tăcere și apoi el precizĂ:

— Am vrut doar să spun că… Nu te-aș fi învinovățit. Dacă ai fi știut.

Inima lui Hal păru să stea în loc și ea își puse jos paharul de cappuccino:

— Ce… Ce vrei să spui? întrebă în cele din urmă.

— Las-o baltă, spuse Ezra.

Înghiți încă o gură de cafea. Hal îi văzu mușchii gâtului mișcându-se sub barba nerasă de câteva zile.

— Nu e treaba mea. Am vrut doar să spun…

Se opri, bău din nou, apoi zise:

— Dacă ai fi știut despre… despre faptul că mama ta nu era… Nu te-aș învinovăți. Pentru că n-ai spus nimic de la început.

— Nu știu ce vrei să spui, zise Hal, dar își simțea sângele urcând din piept, prin gât, până în obraji, un șuvoi puternic de vinovăție, ca un val de rușine.

— Atunci e bine, spuse Ezra.

Se uită prin fereastră la zăpada care cădea, ocolindu-i în mod deliberat ochii, dându-i timp să-și revină.

— Deci… spuse el după un minut sau două, vorbind aparent cu cerul întunecat de afară. Ești copilul lui Maggie. Încă încerc să mă obișnuiesc cu asta. Ai… Știai că… că a trăit aici o vreme? Cu noi, vreau să spun.

Hal răsuflă din nou.

— Înainte să vin aici nu știam asta, nu. Dar Abel a pomenit despre verișoara Maggie. Asta m-a făcut mai târziu să adun doi cu doi. Eu… Aș fi vrut ca ea să-mi povestească despre Trepassen…

Se uită la ea și ochii li se întâlniră. Ai lui erau întunecați și plini de înțelegere:

— Nu a fost un moment foarte fericit pentru niciunul dintre noi. Pot să înțeleg de ce ar fi vrut să uite.

— Ezra…

Hal avea un nod în gât și inspiră adânc.

— Ezra, pot să te întreb ceva?

El dădu din cap, încurcat, iar Hal căută în buzunar și scoase de acolo cutia ei de tarot. Înăuntru era fotografia pe care i-o dăduse Abel, îndoită în jumătate. O desfăcu cu grijă și privi cum chipul lui Ezra se deschide într-un zâmbet de recunoaștere, deși era ceva trist în ochii lui. Se întinse și atinse obrazul gemenei lui, foarte ușor, ca și cum ar fi putut să-l simtă prin hârtie.

— Ezra, știi cumva… cine a făcut această fotografie?

Ridică privirea la ea, se încruntă ușor, ca și cum ar fi fost undeva foarte departe și făcea un efort ca să-și aducă gândurile în prezent.

— Scuze, ce-ai spus?

— Cine a făcut fotografia?

— Nu sunt sigur dacă-mi amintesc, spuse el încet. De ce întrebi?

— Pentru că…

Hal respiră adânc.

— Pentru că eu cred… cred că ar putea fi tatăl meu.

Cuvintele sunau ca o mărturisire și simțea că se eliberează de un soi de tensiune despre care abia dacă fusese conștientă că o ține în frâu, dar nu provocară nicio reacție la Ezra, care continua să se uite la ea nedumerit:

— De ce spui asta?

— Am găsit jurnalul mamei mele, spuse Hal. Vorbește despre această zi și despre persoana care face fotografia. Asta este tot ce știu despre el – asta și faptul că avea ochii albaștri.

— Ochii albaștri?

Ezra se încruntă din nou, neînțelegându-i logica.

— Dar ai tăi sunt negri. De unde ai scos asta?

— Scrie și asta în jurnal, spuse Hal.

Era așa o ușurare să vorbească despre asta cu cineva, încât simțea cuvintele rostogolindu-se în dorința de a explica.

— E un rând în care scrie că ochii lui albaștri s-au întâlnit cu ochii ei negri. Și ea menționează pe cineva numit Ed, spune că a fost acolo în ziua fotografiei. L-am întrebat pe Abel, el a spus că nu există nimeni altcineva în afară de voi patru, dar…

Se opri. Fața lui Ezra se schimbase. Era pe deplin prezent și era ceva în expresia lui pe care Hal nu putea să-l descrie. Părea să fie un fel de teamă.

— Dar nu este adevărat, spuse el foarte încet.

Hal dădu din cap. Simțea cum în ea crește așteptarea.

— Dumnezeule… spuse Ezra.

Își luă fața în mâini.

— Ce-ai făcut, Abel?

— Deci… *Chiar* a mințit?

— Da. Dar nu știu de ce l-ar proteja.

— Să protejeze pe cine? întrebă Hal.

Era aproape sigură că deja știa pe cine, dar avea nevoie să audă numele – să-l audă de pe buzele cuiva care a fost acolo, cineva care ar putea să-i spună *cu siguranță.*

— Edward.

Hal simți cum i se întoarce stomacul pe dos, ca și cum s-ar fi dat în lanțurile de la capătul debarcaderului și ar fi zburat într-un arc mare pe deasupra mării, una dintre acele răsuciri care-ți fac greață și te lasă fără suflu.

Deci era adevărat.

Era atât de ciudat. Toate indiciile arătau spre el – numele din jurnal, ochii albaștri… și totuși… și totuși nu simțea nicio legătură cu el, și acum, că Ezra confirmase suspiciunile ei, nu simțea nimic altceva decât un fel de greață.

El este tatăl meu, se gândi ea, încercând să facă lucrurile să pară reale. *Edward este tatăl meu – de ce mama ar fi mințit despre asta în toți anii aceștia?*

De ce nu spusese nimic? La urma urmei, Abel trebuia să știe adevărul – sau să-l bănuiască măcar –, altfel de ce ar fi mințit la întrebările lui Hal ca să-l protejeze pe iubitul lui?

Dar de ce să mintă? De ce ar trebui ca Edward să-și ascundă identitatea de propria lui fiică?

Decât dacă… decât dacă nu ascundea altceva…

— Edward, spuse ea, cu buzele uscate. Era cu siguranță acolo? El este cel care a făcut fotografia?

Ezra dădu din cap.

— Deci el este…

Dar nu putea să spună cuvântul cu voce tare. Închise ochii, apăsându-și degetele pe tâmple, încercând să-l *vadă.* Nu era nimic de-al ei pe fața lui – dar poate că asta nu era surprinzător. Când își deschise ochii și se uită în jos la fotografia de pe masă, văzu chipul ei în cel al mamei sale. Era fiica mamei ei, din cap până-n picioare.

Era ca și cum mama ei ar fi șters ADN-ul tatălui său doar prin puterea voinței.

— Hal, nu face asta, spuse Ezra încurcat.

Părea profund stingherit și nepregătit să poarte această conversație, iar Hal putea spune că fiecare atom din el ar fi preferat să se ridice și să dispară în noapte, dar se forța să treacă prin asta.

— Nu trage concluzii greșite, este doar o poză…

Dar Hal petrecuse prea mult timp citind jurnalul, se chinuise prea mult să pună lucrurile cap la cap ca să-l creadă. Numai așa era logic: Edward – omul care fotografiase – era tatăl ei. Și, pentru un motiv oarecare, Abel era disperat să ascundă acest fapt. Suficient de disperat ca să spună o minciună despre care trebuie să fi știut că va ieși odată și-odată la iveală.

— Nu înțeleg, spuse Hal.

Se uită în jos. Degetele ei zdrobeau paharul de cafea din hârtie, și se forță să-i dea drumul.

— De ce-ar minți?

— Nu știu.

Rămaseră în tăcere un minut și apoi Ezra, cu un efort, își puse mâna pe umărul ei:

— Hal, ești în regulă?

— Nu sunt sigură, șopti ea și, pentru o clipă, el își lăsă mâna acolo, iar ea simți căldura degetelor lui trecând prin sacou și își dori tare de tot să plângă pe umărul lui.

În tăcere, se lupta să se stăpânească.

Atunci Ezra lăsă mâna să cadă și momentul se risipi. El își luă paharul și sorbi o lungă gură de cafea, apoi făcu o grimasă:

— Doamne, aș vrea să pot să beau o băutură adevărată. Aș ucide pentru un pahar de vin roșu.

— E un restaurant pe partea cealaltă, spuse Hal, dar el scutură din cap:

— Mai bine nu. Sunt destul de obosit. Dar nimic nu te poate opri să bei tu, dacă vrei.

— Nu vreau, spuse Hal stânjenită. Să beau, adică.

Ezra luă paharul de hârtie și sorbi din nou, privind-o pe Hal, cu ochii lui întunecați. Era un negru de cărbune, atât de adânc, încât pupila și irisul aproape nu se deosebeau.

— Ce-i cu povestea asta?

— Nu e nicio poveste, spuse Hal, în mod automat în defensivă, apoi se simți prost: nu mai trebuia să ascundă niciun adevăr, n-avea niciun sens să-și țină cărțile strânse la piept.

Iar acest om fusese amabil, îi spusese adevărul pe care alții i-l ascunseseră și era deosebit de amabil că încerca să o ducă acasă. Era datoare să-i răsplătească onestitatea prin amabilitate:

— Ei bine, e un pic de poveste, ca să fiu sinceră. Adică nu sunt în AA[44] sau așa ceva, dar am descoperit… după moartea mamei… că băutul a încetat să mai fie o distracție, oarecum. A devenit… a fost un mod de a face față, un pic. Și nu-mi plac cârjele.

— Înțeleg, spuse Ezra liniștit.

Se uită în jos la paharul de hârtie, părând să studieze ceva în adâncimile lui întunecate.

— Maggie a fost întotdeauna foarte independentă. Din cauza asta, nu cred că i-a plăcut într-adevăr să trăiască alături de noi. Prezența ei a fost, ca să zic așa, un fel de act de caritate și presupun că mama n-a lăsat-o niciodată să uite asta. Plutea mereu ideea nerostită că trebuia să-și câștige locul fiind recunoscătoare, sau o chestie de genul ăsta.

— Cum… Cum era ea, Ezra, când ai cunoscut-o?

El zâmbi. Nu o privi, dar era ceva trist în expresia lui, în timp ce se uita în paharul de cafea învârtind gânditor zațul.

— Era… era amuzantă. Drăguță. Mi-a plăcut foarte mult.

— Ezra, crezi…

Hal înghiți. Dintr-odată voia foarte mult un pahar de vin. La fel ca și Ezra, poate.

— Crezi ca ar trebui… să-i spun ceva? Lui Edward?

— Nu știu.

Fața lui deveni brusc foarte gravă.

— De ce nu a spus nimic?

— S-ar putea să nu știe, mă gândesc.

— Dar *ea* știa. Mama mea, vreau să spun. De ce *ea* n-a spus nimic?

— Hal, n-am idee, spuse Ezra, și brusc pe fața lui își făcu loc o emoție pe care părea că încearcă să o stăpânească, fără să reușească. Hal, uite, în mod normal nu aș interveni, dar nu pot să stau deoparte și… ce încerc eu să spun…

Se opri și își trecu mâinile prin păr.

— Harriet… – folosirea numelui ei complet o blocă într-un fel – … te rog, te rog, renunță la asta!

— Să *renunț!?* Ce vrei să spui?

— Uită. E trecut de-acum. În mod evident, mama ta nu a vorbit în mod deliberat despre asta. Nu știu de ce a vrut să păstreze secretul, dar trebuie să fi avut motivele ei și poate că au fost bune.

— Dar…

Hal se aplecă în scaun.

— Dar nu înțelegi? *Trebuie* să știu. Vorbim despre *tatăl meu.* Nu crezi că am dreptul să știu despre el?

Ezra nu spuse nimic.

— Și nu este vorba doar despre mama mea, este… este totul. Ce s-a întâmplat cu Maud? De ce a fugit împreună cu mama mea și de ce a dispărut Maud?

— Hal, nu știu, zise Ezra cu greutate.

Se ridică și se îndreptă spre peretele înalt de sticlă al benzinăriei, silueta lui conturându-se pe fundalul ninsorii și al felinarelor din parcare. Se stingeau luminile din zona restaurantelor și Hal avea sentimentul că se pregăteau să închidă.

— Maud e moartă? continuă ea. Sau se ascunde?

— Nu știu! strigă Ezra, și de data asta era mai mult un strigăt de furie.

Dincolo de zona alimentară, un băiat într-un șort se opri din măturatul firimiturilor și se uită spre ei cu o expresie nedumerită și alarmată.

Hal se sperie și ea o clipă, dar apoi Ezra își sprijini ușor fruntea de fereastră și umerii lui părură să se încovoaie într-un fel de disperare, iar ea înțelese.

Desigur. Fusese atât de orbește concentrată pe propria ei nevoie de răspunsuri, încât uitase că acesta era și trecutul lui. Maud era geamăna lui, persoana care-i fusese cel mai aproape din toată lumea și ea se rupsese și de el, fără explicații, și dispăruse.

El trăise cu acea incertitudine tot atât timp cât trăise Hal cu a sa.

— O, Doamne, Ezra…

Se ridică și ea în picioare, se îndreptă spre el și întinse o mână, dar apoi o lăsă să cadă, neîndrăznind să-i atingă umărul.

— Îmi pare rău, nu m-am gândit… e sora ta… tu trebuie să…

— Mi-e dor de ea atât de mult… spuse el.

Era în vocea lui o durere pe care Hal nu o mai auzise niciodată, o profunzime de sentiment pe care nu ar fi bănuit-o în comportamentul lui sec, sarcastic, de zi cu zi.

— Doamne, mi-e dor de ea, lipsa ei e ca un gol. Și sunt atât de al naibii de furios! Sunt furios tot timpul.

Dintr-odată Hal înțelese sursa frivolității lui Ezra, sarcasmul lui perpetuu, zâmbetul sec care părea întotdeauna să-i planeze în jurul buzelor. Râdea, pentru că dacă n-ar fi râs, ceva din interiorul lui ar fi izbucnit, o pierdere mânioasă pe care o purta în el de douăzeci de ani.

— Îmi pare rău.

Hal simți un nod în gât. Se gândea la mama ei, la furia pe care o simțise când îi fusese luată, smulsă, atât de brusc, atât de lipsit de sens. Dar cel puțin ea știa. Cel puțin putuse să-i mângâie părul, s-o îngroape, să-și ia rămas-bun. Și cel puțin știa ce s-a întâmplat.

— Când am auzit despre accidentul de mașină, m-am gândit…

Se opri și Hal îl văzu inspirând adânc, înfiorându-se și apoi forțându-se să vorbească.

— Am crezut că asta a fost, că știam ce s-a întâmplat și oricât de rău ar fi că n-o s-o mai văd niciodată, m-am gândit că măcar dacă… dacă știam…

Se opri și Hal realiză din nou ce făcuse acestei familii cu micuța ei înșelăciune și cum minciuna crescuse și tot crescuse, ajungând la proporții pe care ea nu le intenționase.

Uite ce-i făcuse lui *Ezra,* acestui om stând acum în fața ei, lovit de o asemenea durere.

— Îmi pare rău, șopti ea din nou.

Se cufundă înapoi în scaunul din plastic de la masă și își lăsă capul în mâini, dorind să-i spună exact cât de rău îi pare.

— Ezra, sunt… Îmi pare atât de rău.

— Mă mânie atâta… *irosirea.* Maggie. Maud. Măcelărită în fața casei voastre… a dracului viață irosită.

— Ezra…

— E-n regulă, spuse el în cele din urmă, deși ea își dădu seama că nu era așa, din vocea lui și din felul în care își ștergea ochii cu mâneca.

El luă o gură mare de aer și se întoarse cu fața spre ea, reușind chiar un zâmbet forțat.

De partea cealaltă a zonei alimentare, băiatul începu să măture din nou și vânzătoarele de la tejgheaua cu mâncare caldă stinseră luminile.

Hal nu putea vorbi, dar dădu din cap. Ezra închise ochii pentru o clipă și ea simți un puternic impuls să-și pună brațul în jurul lui, să-i spună că va fi în regulă, că vor afla adevărul despre sora lui, dar știa că nu poate face asta. Nu era o promisiune pe care s-o poată face.

„Din cauza vremii nefavorabile” – anunțul sparse tăcerea, metalic și reverberând pe sub tavanele înalte „și a închiderii drumurilor, această benzinărie va fi închisă în treizeci de minute, din motive de sănătate și siguranță. Toți clienții sunt rugați să-și încheie cumpărăturile și să revină la mașinile lor în următoarele treizeci de minute. Ne cerem scuze pentru orice neplăcere.”

— Păi…

Ezra își drese vocea și-și luă jacheta de pe spătarul scaunului de plastic.

— Probabil ar trebui să mergem oricum. E târziu și avem încă mult drum de parcurs. Mai vrei altceva?

Hal clătină din cap și Ezra spuse:

— O să iau câteva sandviciuri din magazin, nu o să avem timp să ne oprim din nou.

Afară, zăpada nu se oprise; de fapt, ningea mai abundent. Ezra clătină din cap când se urcă în mașina sport și își puse centura.

Merseră în tăcere vreo douăzeci de minute. Drumurile nu erau înzăpezite, dar pe măsură ce vizibilitatea se micșora, traficul din fața lor încetinea. Câțiva kilometri mai încolo, Hal întinse mâna spre brațul lui Ezra și el dădu din cap:

— Am văzut.

Era în depărtare un șir lung de lumini roșii, abia vizibil prin zăpada care cădea. El apăsă frâna, încetinind mașina în timp ce aceasta se apropia de ambuteiaj, apoi opri complet, galbenul luminilor de avarie clipind peste tot în jurul lor, în timp ce mașinile din spate se opreau și ele și semnalizau obstacolul.

Ezra trase frâna de mână și apoi rămase nemișcat, privind la distanță. Hal era de asemenea pierdută în gândurile ei, rumegând conversația din benzinărie. După ceea ce păru o lungă perioadă, care ar fi putut fi oricât între cinci și douăzeci și cinci de minute, un șofer din față începu să claxoneze, un biiiiip lung și jalnic, ca o sirenă de ceață care sună peste dealuri, imitat apoi de altul și de altul…

Ezra aruncă o privire asupra ceasului, apoi se întoarse la coada din trafic și păru să ia o decizie:

— O să întorc, spuse el. Probabil că s-a închis drumul peste câmpie. O să încercăm să mergem prin St Neot. S-ar putea să fie zăpadă mai mare, dar traficul ăsta nu duce nicăieri. Cred că o să ajungem mai repede.

— Bine, spuse Hal.

Manevra lui complicată stârni un scurt cor de claxoane, după care se îndepărtară încet spre Bodmin, înapoi de-a lungul drumului pe care veniseră.

Hal căscă. În mașină era cald, o căldură confortabilă, așa că își scoase haina și o făcu ghemotoc sub cap, care se rezema de fereastră. Apoi își închise ochii și se lăsă pradă somnului.

Visele ei erau tulburate, un amestec încâlcit de urmăriri prin coridoarele lungi de la Trepassen, cu bastonul doamnei Warren bocănind amenințător în urma ei și, oricât de repede fugea, știa că nu va putea scăpa niciodată. Apoi, cumva, era din nou în capul scărilor și, deși știa că firul era acolo, se împiedica de el și cădea, și cădea, și privind înapoi peste umăr îl văzu pe Edward stând acolo sus, râzând de ea cu capul dat pe spate. Avea timp să gândească *O să mor,* dar când cădea nu auzea impactul care să-i rupă oasele, ci o plescătură, într-o apă rece, rece, cu frunze și insecte moarte. Când ieșea la suprafață, în nările ei era mirosul hangarului pentru bărci, mirosul de apă stătută și lemnul putred, iar mâzga de frunze se întindea sub ea și în jurul ei, în timp ce se zbătea în apa înghețată.

Ajutor! încercă să strige, dar apa înghețată năvăli, sufocând-o.

Se trezi cu un șoc, cu inima bătând nebunește, în întuneric, și pentru o clipă nu-și putu aminti unde era, dar apoi văzu. Era în mașina lui Ezra. Se aflau într-un loc de refugiu, pe o bandă adânc scufundată[{45}]. Zăpada cădea încă și Ezra oprise motorul.

— Ne oprim din nou?

Gura lui Hal era uscată și cuvintele sunau răgușit.

— Mă tem că da, spuse tare Ezra.

Își frecă ochii, ca și cum ar fi fost și el foarte obosit.

— Nenorocita asta de zăpadă! Îmi pare rău, n-o să reușim. A trecut de opt și nu suntem nici măcar la Plymouth.

— O, Doamne, îmi pare rău. Cum rămâne cu traversarea ta?

Ezra clătină din cap:

— N-am cum să reușesc. Am sunat și au spus că pot să plătesc o taxă ca să schimb biletul pentru mâine.

— Deci – deci ce facem?

Ezra nu răspunse imediat, doar dădu din cap uitându-se înapoi de-a lungul drumului pe care

veniseră. Hal își mușcă buza. Zăpada continua să cadă cu un ușor răpăit pe sticla parbrizului.

— Îmi pare rău, spuse Ezra, văzând expresia ei. M-am gândit să încerc să trag cel puțin până la Brighton, dar sunt prea obosit. Și e prea periculos, fiindcă niciunul dintre drumurile astea nu a fost deszăpezit.

— Deci… ne întoarcem… la… Trepassen?

— Cred că trebuie. Nu va dura atât de mult drumul înapoi, șoselele care merg spre sud sunt destul de liniștite. Putem încerca din nou mâine.

— Bine, spuse Hal.

Simți ceva basculând în interiorul ei la gândul de a se întoarce în casa rece și de a o revedea pe doamna Warren așteptând în balansoar, în fața focului ei, stăpână încă o dată peste toate. Nu era o perspectivă încurajatoare. Dar care era alternativa – un B&B[446]? Nu avea bani pentru o cameră și nu s-ar fi simțit bine să-i ceară lui Ezra să plătească.

— Bine, spuse ea din nou, încercând să vorbească tare și să se simtă mai încrezătoare. Înapoi la Trepassen, atunci.

— Să nu ne așteptăm la o întâmpinare foarte călduroasă, spuse Ezra rotind cheia în contact.

Motorul porni fără zgomot.

— Dar cel puțin nu vom îngheța.

Capitolul 44

Părea ciudat să revină la Trepassen, ca și cum ai ridica din nou, cu băşici în palmă de la curele, rucsacul greu pe care l-ai aşezat cu câteva ore mai devreme. Sau ți-ai pune picioarele înapoi în pantofii care erau uzi și lipicioși și care au devenit între timp de-a dreptul de nepurtat.

Porțile de la șosea erau încă întredeschise, dar când întoarseră mașina Hal văzu că albul drumului era neatins. Nicio mașină nu trecuse de ceva timp. Fie Abel și Harding se răzgândiseră să plece, fie plecaseră imediat după Hal și Ezra și nu se mai întorseseră.

— Nu sunt lumini aprinse, spuse Ezra încet în timp ce luau ultima curbă a drumului.

Marcajul cu pietre albe era greu de văzut, cu excepția locurilor de sub copaci unde coroana acestora protejase drumul de zăpadă, și el fu silit să încetinească mult pentru a se asigura că nu iese de pe drum. Doamna Warren trebuie să fie în pat.

Bine, fu tot ceea ce gândi Hal, deși nu spuse asta cu voce tare.

Parcară în fața intrării, Ezra opri motorul și rămaseră o clipă pe loc. Hal se gândi la doi boxeri înainte de o luptă, legănându-și picioarele și punându-și proteza dentară de protecție. Cu excepția faptului că nu cu Ezra urma să se lupte ea.

— Gata? spuse el cu un râs scurt.

Hal nu-i întoarse zâmbetul. Dădu doar din cap și apoi ieșiră în zăpada care cădea.

Ușa era încuiată, dar Ezra ridică una dintre pietrele plate care formau băncile adăpostite ale pridvorului și sub ea Hal văzu o cheie uriașă, înnegrită – un obiect dintr-o altă epocă, de cel puțin șase centimetri lungime. El o băgă în încuietoare, o întoarse cu prudență și intrară în casa întunecată.

— Doamnă Warren? strigă Ezra încet și apoi, în lipsa unui răspuns, puțin mai tare: Doamnă Warren? Sunt eu, Ezra.

— Crezi că Harding și Abel au plecat? șopti Hal.

Ezra dădu din cap.

— Harding mi-a scris în timp ce dormeai. Au trecut de Bodmin Moor înainte ca drumul să se închidă și s-au adăpostit într-un Travelodge[47] lângă Exeter.

— Îmi pare atât de rău, spuse Hal.

Simțea un junghi de vinovăție.

— E vina mea… Dacă nu ai fi trecut prin Penzance…

— Ce-a fost a fost, spuse Ezra, dar furia reprimată pe care Hal o văzuse mai devreme la el părea că dispăruse și era doar resemnare în tonul lui. Uite, Hal, e foarte târziu, și nu știu cum te simți tu, dar eu sunt terminat. E OK dacă mă retrag?

— Bineînțeles, spuse Hal. Și eu o să mă culc.

Se lăsă o tăcere scurtă, apoi Ezra o trase spre el într-o îmbrățișare stângace, aproape prea tare, care îi lipi fața de sacoul lui, înroșindu-i obrajii.

— Noapte bună, Hal. Și mâine…

Se opri.

— Mâine? repetă Hal.

— Plecăm cât mai curând posibil, OK?

— OK, fu ea de acord.

Urcară primul rând pe scări împreună, și apoi, pe palier, plecară în direcții separate.

Când Hal deschise ușa spre camera din mansardă, micuța încăpere era la fel cum o lăsase – perdelele erau strânse, așa că palida lumină a zăpezii străbătea prin ferestrele zăbrelite până la cuverturile trase și chiar până la becul ars de pe palier.

Mai rămăseseră câteva bucăți de cărbune în coș și, cu convingerea reconfortantă că nu va face mulți purici, în dimineața următoare, pentru a răspunde reproșurilor doamnei Warren, Hal rupse o pagină de ziar, așeză cărbunele în sobă și aprinse un chibrit.

În timp ce focul se întețea, stătu pe vine în fața lui, gândindu-se la mama ei care se ghemuise aici cu mult timp în urmă, rupând paginile din jurnalul ei, și la tot ceea ce învățase de când îl găsise.

Edward. Putea fi adevărat?

Trebuia să fie – dar când se gândi la el, la părul lui moale și blond, la mustața tunsă cu grijă – nu simțea nimic. Niciun sentiment de conexiune. Doar o indignare slabă pentru bărbatul care o însămânțase pe mama ei și apoi o părăsise, ignorându-i scrisorile, lăsând-o la mila unei femei precum doamna Westaway.

O parte din ea voia să alunge toate astea și să meargă mai departe, spre viitor, așa cum sugera Ezra. Dar întrebările continuau să o sâcâie. De ce mințise Abel atât de fără perdea? Mizase pe faptul că ea nu-i va pune aceleași întrebări lui Ezra?

Ce bine ar fi fost dacă mama sa nu ar fi distrus toate mențiunile din jurnal despre tatăl ei.

Hal se așeză și privi în flăcări, prea obosită ca să meargă la culcare. Avea sentimentul cât se poate de ciudat că toată istoria făcuse o buclă, plasând-o aici, în locul mamei sale, unde Maggie însăși se ghemuise cu mult timp în urmă, uitându-se la flăcările care ardeau numele iubitului ei, transformându-l în cenușă, pentru ca ea, Hal, să descopere un adevăr îngropat de mult. Dar care era adevărul ăsta?

Nu doar numele tatălui ei.

Mai era ceva… ceva ce spusese Ezra și care o măcina, și nu putea să precizeze despre ce e vorba. Fusese în timpul conversației lor din stația de benzină? Își proiectă gândul înapoi, revizuind tot ceea ce spusese el, dar orice ar fi fost, continua să-i alunece printre degete, un adevăr important, dar greu de depistat.

În cele din urmă, se ridică, întinzându-și membrele rigide, aerul camerei răcindu-i-se pe obraji după căldura focului. Valiza era la piciorul patului. În buzunar era vechea cutie metalică de tutun, o deschise și își scoase cărțile. Tremurând puțin, tăie pachetul.

Cartea care se uita la ea era Luna, inversată.

Hal se încruntă. Luna însemna intuiție și încredere în intuiția ta. Era o lumină călăuzitoare, dar una care putea fi nesigură – pentru că nu era întotdeauna

acolo și, uneori, când ai nevoie cel mai mult de ea, noaptea e impenetrabil de întunecată.

Răsturnată, cartea însemna înșelăciune, și mai ales înșelare de sine. Asta însemna intuiția care te-ar putea duce pe o cale falsă.

Să nu cazi în capcana de a crede propriile minciuni… auzi vocea mamei ei în ureche, avertizând, avertizând mereu. *Vrei să crezi, la fel de mult cum vor și ei.*

Și ea o făcuse. Voise să creadă. După moartea mamei ei își dădea în cărți noapte de noapte, încercând să înțeleagă, încercând să găsească răspunsuri acolo unde nu erau. Petrecuse ore întregi cu cărțile mamei sale, trecându-și mâinile peste ele, căutând înțelesuri.

Dar mereu cu acea voce sceptică în ureche, vocea mamei ei. *Nu există niciun sens, în afară de ceea ce vrei să vezi și de ceea ce îți e frică să descoperi.*

Își puse mâinile peste urechi, ca și cum ar fi putut să oprească acea voce care îi șoptea sensul și logica.

Când devenise mama ei atât de cinică?

Fata din jurnal, cu superstiția și cu obsesia ei de a da în cărți, era parcă diferită de femeia care se ducea în fiecare zi pe debarcader, ca să dea în cărți pentru naivi și pentru străini. Tarotul fusese pentru mama lui Hal o slujbă – nimic mai mult. Era ceva la care se pricepea, dar în care nu crezuse niciodată, oricât de convingătoare ar fi fost în ochii celorlalți, și nu ascunsese niciodată față de Hal acel scepticism. Cum de se transformase din acea tânără fată curioasă și onestă în femeia lipsită de iluzii pe care și-o amintea Hal?

Nu sunt magice, draga mea, îi spuse odată. Hal nu putea să fi avut mai mult de patru sau cinci ani. *Poți să te joci cu ele cât ai chef. Sunt doar poze frumoase. Dar oamenii preferă să creadă că viața are… sens, presupun. Îi face să se simtă fericiți să creadă că fac parte dintr-o poveste mai mare.*

Atunci, de ce, întrebase Hal, confuză, veneau oamenii la ea în fiecare zi? De ce plăteau dacă nu era adevărat?

E ca și cum ai vedea o piesă de teatru, îi explicase mama ei. *Oamenii vor să creadă că e adevărat. Treaba mea este să mă prefac că este.*

Fata din jurnal însă nu se prefăcea. Ea fusese îndrăgostită – cu puterea cărților și puterea sorții. Ea credea. Ce schimbase asta? Ce o oprise să creadă în acea putere?

E ceva ce nu văd, își spuse Hal și luă cartea Lunii și se uită la ea, la fața umbroasă din sfera strălucitoare. *Ceva ce nu bag de seamă.*

Dar, orice ar fi fost, îi era inaccesibil, iar în cele din urmă puse cărțile deoparte și se strecură în așternut, complet îmbrăcată, ca să încerce să doarmă.

Era aproape adormită, plutind în strania zonă a nimănui dintre vis și trezie, cu lumina focului desenând modele în interiorul pleoapelor sale, când îi apăru o imagine.

Un album. Un album galben, fără scris pe copertă sau pe cotor.

Nu era al ei și nu putea să precizeze de unde apăruse, deși… deși totuși îi era cumva familiar. Îl văzuse înainte. Dar unde?

Hal se ridică, simțind pe ceafă aerul rece al camerei, și își apăsă degetele pe pleoapele închise, încercând să-l plaseze acolo unde-l văzuse și să înțeleagă de ce subconștientul ei i-l adusese acum în minte.

Aproape că renunțase și se pregătea să se întindă la loc și să pună totul pe seama imaginației obosite, când ceva reveni în mare grabă. Nu o imagine – ci un miros. Mirosul de praf, de pânză de păianjen, de piele uzată. Și senzația de plastic gros, lipicios, între degete. Și atunci știu.

Era în prima dimineață la Trepassen. Biroul înghețat în timp și albumul de pe raftul înalt, pe care începuse să-l răsfoiască, dar fusese întreruptă.

Fotografiile. Poate că i-ar indica ceva ce-i scăpa. Edward, poate, pe când era tânăr. Sau poate chiar mama ei.

Și mai mult decât fotografiile – urmele de picioare în praf.

Cineva, chiar în prima dimineață la Trepassen sau poate cu o săptămână înainte, fusese în acea cameră ca să se uite la poze.

S-ar putea să fi fost nostalgie, dar Hal se gândi că, dintre toți oamenii pe care-i cunoscuse, cei din familia Westaway nu aveau fir de nostalgie în ei. Pentru ei trecutul nu era un loc fericit, plin de amintiri aurite, ci un câmp minat, încărcat de durere. Nu – dacă Abel, Ezra, Harding, Edward sau oricare dintre ceilalți dăduseră jos acel album, o făcuseră pentru un alt scop, foarte practic. Și, brusc, Hal voia foarte tare să știe motivul.

Exista în album ceva pe care cineva voia să-l vadă, să-l verifice sau să-l elimine. Dar de ce?

Și dacă ea și Ezra plecau a doua zi la prima oră, s-ar putea să nu mai aibă niciodată o altă șansă de a afla.

Dându-și picioarele jos din pat, Hal își puse la loc haina, ca o protecție față de aerul rece al nopții, și își băgă picioarele goale înapoi în pantofii reci. Apoi deschise ușa și începu să coboare tiptil pe scări.

Pe primul palier se opri, ascultă, dar niciun sunet de sforăit nu îi ajunse la urechi. Dacă Ezra adormise și trebuia să fi adormit, pentru că arăta suficient de epuizat pentru a adormi pe picioare – era un somn tăcut.

Apoi ajunse pe coridor, în întuneric.

Nu îndrăznea să aprindă vreo lumină, dar casa nu mai era labirintul necunoscut din prima dimineață și nu mai avea nevoie de una, lumina slabă care intra prin ferestrele din hol fiind de ajuns ca să-și găsească drumul prin camera de zi, să străbată biblioteca, sala de biliard și debaraua cu încălțări. Împinse ușa despărțitoare, iar acolo, pe stânga era camera de mic dejun, cu resturile de mâncare încă așezate pe masă. Priveliștea o făcu să se oprească: doamna Warren nu făcuse *nimic* de când plecaseră ei? Dar nu se putea opri acum să se întrebe despre asta.

Următoarea parte era cea mai periculoasă, căci urma să treacă prin camera de zi a doamnei Warren, iar Hal nu știa unde doarme ea. *Dacă* dormea.

Cumva, nu putea scăpa de ideea că ar putea să fie încă trează în mijlocul nopții, legănându-se în scaunul din fața focului.

Podeaua de piatră a oranjeriei era rece și prea zgomotoasă ca să rișt. Cu toate astea, nu putea s-o ocolească – era singurul drum spre birou sau cel puțin singurul pe care îl cunoștea. În cele din urmă, se aplecă și-și scoase pantofii, pășind încet peste lespezile înghețate, crispându-se de răceala pe care călcau tălpile goale.

Trecu astfel spre vestibulul mic din partea opusă, cu mâna pe ușa biroului.

Când intră acolo, Hal avu, pentru a doua oară, atât de strania senzație a întoarcerii în timp. Praful așezat ani de-a rândul era moale sub picioarele ei, în timp ce trecea peste covorul zdrențuit, singurul obstacol fiind insectele moarte și fragmentele de frunze uscate care trosneau sub degetele de la picioare.

Camera era învăluită în întuneric, iar Hal nu avu de ales decât să bâjbâie după comutatorul lămpii de birou, cu abajur verde. Lampa era foarte veche, cu șnurul uzat și abajurul de pânză, cel puțin antebelică, socoti ea, dar când descoperi comutatorul de alamă și îl acționă, se aprinse fără probleme, luminând camera cu o strălucire verzuie.

Și iată treptele, neatinse de la ultima vizită, amprenta de pe ele fiind cât se poate de vizibilă. Și acolo, sus, albumul pe care îl pusese la loc în grabă și care nu se afla în rând cu celelalte cărți.

Cu inima bătând nebunește, Hal își puse piciorul în față pe treptele bibliotecii, peste amprenta acelei alte persoane, și păși sus, sus, și încă o dată sus, până când mâna ei apucă cotorul galben și moale și luă cartea în mâinile nerăbdătoare.

La birou, Hal se așeză în scaunul cu brațe și înclină lampa spre album. Apoi, cu o senzație semănând cu teama, îl deschise.

Imaginile erau la fel de clare și de modă veche precum își amintea. Harding copil, cu un gât grăsuț, într-un pulover care arăta hărtănit, Harding pe o

tricicletă strălucitoare și apoi, peste câteva pagini, prima apariție a lui Abel: *A.L., 3 luni.*

Dar, de data aceasta, explicația foto îi sună cunoscut: Al. De la ce venea asta? Hal își scotocea creierii când descoperi brusc – o însemnare din jurnalul mamei sale. Maud îi spunea fratelui ei Al. Hal nu se gândise în acel moment, dar acum avea sens.

Frunzări înainte prin album, mai repede, printre poze cu Abel mergând pe plajă, jucându-se cu o minge, într-o vacanță în Franța sau poate în Italia, Harding și Abel stând cu fețe serioase în fața treptelor vreunei biserici europene, cu înghețate în mâini, un Crăciun de familie și apoi…

Doi bebeluși în scutece, unul lângă altul. *Margarida Miriam (stânga) și Ezra Daniel, în vârstă de două zile.*

Dormeau, cu pleoapele strânse, și, cum aveau ochii închiși, n-ar fi putut să-și dea seama care cine era, dacă n-ar fi fost explicația foto. Cât de ciudat, cei doi gemeni care arătau așa de asemănător în copilărie, crescuseră atât de diferit. Fețele lor erau pașnice, întoarse una spre alta, așa cum trebuie să fi fost și în pântecele mamei lor, fără niciun indiciu al disputei și al durerii care urma să vină.

Maud.

Hal își lăsă privirea să se odihnească pe fața mică, liniștită, de înger în repaus.

Unde ești, Maud? Moartă? Fugită? Ascunsă? Dar cum putuse face asta – cum putuse să-i lase pe frații ei în suferință pentru atât de mulți ani?

Întoarse pagina și-o văzu pe Maud copil mic, cu picioare grăsuțe, împingând un câine ponosit de lemn pe covorașul din fața șemineului, și lângă ea Ezra, jucându-se cu un urs uriaș, aproape mai mare decât el. În următoarele câteva pagini era doar Ezra – la patru ani, pe o bicicletă nou-nouță strălucind în soare. La cinci, afișând un zâmbet cu strungăreață. Hal dădu din cap amintindu-și remarca amară a lui Abel, că Ezra era preferatul mamei lor.

Era pe punctul de a întoarce pagina, în căutarea unei alte imagini cu Maud – dar dintr-odată deveni prea dureros să continue, să privească această fetiță crescând spre uitarea care o răpise, așa încât Hal oftă și închise albumul, punându-și degetele pe ochi, împingând durerea în mintea și inima ei.

Indiferent de răspunsurile pe care le căuta, era o proastă să creadă că le va găsi aici. Ar fi trebuit să pună albumul la loc, acolo de unde-l luase, să meargă la culcare, să doarmă și să urmeze sfatul lui Ezra, să uite trecutul – să renunțe la această obsesie stupidă de a afla ce se întâmplase cu atâția ani în urmă.

Dar cine *luase* albumul în prima dimineață? Unul dintre frați? Edward? Abia sosise, dar ar fi putut avea timp. Singura variantă era doamna Warren, și asta era la fel de straniu.

Un lucru era sigur – adevărul despre mama ei nu se afla în aceste pagini. Dacă nu cumva…

Se opri, gândul agățându-se de ea, și apoi își deschise ochii, viziunea ei începoșată reconcentrându-se dureros pe coperta galbenă din fața ei. Ridică din nou albumul și-l frunzări încet, cu stomacul încleștat de incertitudine, nesigură de ceea ce era pe punctul de a vedea.

Confirmarea veni încet – nu dintr-o singură fotografie, ci developându-se încet, ca o fotografie Polaroid, detaliile apărând dintr-o ceață tulbure.

Mai întâi era o față rotundă, copilăroasă, conturându-se în trăsături care îi erau dureros de familiare, ochii albaștri așa cum au copiii mici și apoi întunecându-se spre negru. Mâinile și picioarele lungindu-se, pielea închizându-se la culoare și o expresie a feței care se schimba încet de la încrederea totală la circumspecție.

Și apoi, în sfârșit, ultima fotografie din volum, *Gemenii – A 11-a aniversare.* Uitându-se fix în afara paginii, pe sub un breton brunet și încâlcit, ochii ei întunecați, luminați de reflexia strălucitoare a lumânărilor de pe tort, semănând atât de tare cu

fratele ei, încât Hal se minuna cum de nu reușise până atunci să-și dea seama.

Margarida. Maud. Mama lui Hal.

Capitolul 45

Dacă Hal nu ar fi stat deja jos, ar fi bâjbâit după un scaun.

Mama ei era Maud. Maud. Nu exista altă explicație. Fetița din acele fotografii, sora geamănă a lui Ezra, crescând alături la Trepassen, era mama lui Hal. Era inconfundabilă.

Și totuși – *nu* avea sens.

Dar trebuia să fie adevărat. Imaginile din album nu mințeau. Acolo era chipul mamei ei, conturat clar în fața ochilor ei, pagină după pagină, de la copilărie până la începutul școlii, apoi aproape adolescentă, transformându-se treptat în femeia pe care Hal o știa foarte bine. Mama ei nu era Maggie.

Ceea ce însemna… însemna că Hester Westaway *chiar era* bunica ei.

Însemna că testamentul era valabil.

Dar cum rămânea cu certificatul de naștere? Cum rămânea cu jurnalul? Cum rămânea…

Și atunci Hal își dădu seama că era ca și cum luna ieșea din spatele unui nor. Toate umbrele care fuseseră diforme, întunecate și confuze în întunericul înnorat erau acum luminate, încadrându-se la locul lor legitim într-un peisaj care avea brusc sens. Nu putea fi sigură. Dar dacă avea dreptate… dacă avea dreptate, se uitase la asta cu capul în jos tot timpul.

Dacă avea dreptate, nimic nu era așa cum credea ea.

Dacă avea dreptate, făcuse o greșeală teribilă, teribilă.

Zăpada cădea încă afară și Hal își strânse haina pe lângă corp, în timp ce întorcea paginile. Dar acum nu numai frigul o făcea să tremure. În jurul ei se adună brusc ceva ca o prevestire – cu greutatea secretelor din trecut și a barajului pe care avea să-l spargă. Potopul.

De data aceasta, în timp ce frunzărea pozele decolorate cu marginile îngălbenite, nu era nicio senzație de mirare sau de nostalgie. De data aceasta

se simțea de parcă ar fi plonjat în trecut ca într-o gaură de iepure.

Copila din fotografii, râzând și jucându-se cu fratele ei geamăn pe peluza de la Trepassen nu era mătușa lui Hal. Era mama ei – ochii ei întunecați semănând cu ai lui Hal.

Ceea ce însemna că Maggie, fata care venise la Trepassen, care scrisese acel jurnal, care rămăsese însărcinată, care fugise departe și dispăruse, era o străină. Totuși, Hal era fiica lui Maggie. Nu exista altă explicație. Oricum ar fi învârtit Hal cifrele în cap, rezultatul era același: Maud nu putea să fie însărcinată în momentul nașterii lui Hal. Dar Maggie era.

Era doar o singură posibilitate, și îi stătuse drept în ochi încă de când deschisese scrisoarea domnului Treswick, dar fusese prea oarbă ca s-o vadă: mama lui Hal, femeia care o iubise, căreia îi păsase de ea și care avusese grijă de ea nu era femeia care o născuse.

Dar ce se întâmplase? *Cum* se întâmplase?

Hal își duse mâinile la cap. Se simțea ca și cum ar fi purtat o greutate, una extrem de grea, extrem de fragilă și de periculoasă. I se părea că merge în echilibru pe sfoară și că ține în brațele ei o bombă ticăind încet, pe cale să explodeze în orice clipă.

Pentru că dacă asta ar însemna ceea ce credea că înseamnă…

Dar se pripea.

Nu te grăbi vocea mamei ei. *Construiește-ți povestea. Așaz-o – carte cu carte.*

Carte cu carte, atunci.

Deci. Ce știa Hal cu siguranță?

Știa că Maggie fugise – măcar atât era clar din jurnal și din scrisorile lui Maud. Maud o ajutase să scape, undeva în ianuarie sau februarie, și amândouă veniseră în Brighton pentru a-și face o viață împreună. Acolo, în liniștea micului apartament, Maggie dăduse naștere fiicei ei și Maud… Maud nu putuse să plece acasă. Lizzie clarificase asta. Nu-și mai văzuse niciodată familia din nou din momentul

în care plecase. Așa că trebuie să fi rămas cu verișoara ei, având grijă de ea, fără a se grăbi, păstrând scrisoarea de acceptare la Oxford și așteptând toamna când urma să-și ocupe în sfârșit locul.

Dar apoi, dintr-un motiv anume, Maggie se întorsese la Trepassen. *Ceva* o chemase înapoi – și trebuie să fi fost un motiv suficient de puternic pentru ca ea să se întoarcă în locul din care se luptase atât de mult să scape. Își împachetase lucrurile, își lăsase fetița cu verișoara ei și luase trenul până la Trepassen singură, arătând ca o „Ioana d'Arc", „ca o fecioară care intră în luptă", după cum spunea Lizzie.

Oare banii o aduseseră înapoi? Conștientizase poate faptul că, oricât ar fi încercat, două femei tinere care încă nu au școală abia ar putea să-și permită să se hrănească și să se îmbrace, darămite să aibă grijă de un copil. *Mi-au mai rămas ceva bani de la părinții mei,* îi spusese lui Maud în scrisoare. Dar acei bani puțini nu ar fi durat mult, chiar dacă ar fi fost suplimentați cu venituri de pe debarcader – nu cu Maud în curând la universitate și nici cu cheltuielile pentru Hal. Poate că plecase să se lupte pentru întreținerea copilului ei.

Orice ar fi fost, lucrurile o luaseră razna. Maggie – și nu Maud – dispăruse. O lăsase pe Hal fără mamă și o lăsase pe Maud să se descurce cu fragmentele din viața ei – apartamentul ei, cabina ei de pe debarcader… și copilul ei.

Într-un anumit sens, trebuie să fi fost ușor cu „Margarida Westaway" pe certificatul de naștere și pe contractul de închiriere al apartamentului și pe firma de deasupra ușii de la debarcader. Mama ei *era* Margarida Westaway – avea pașaportul și certificatul de naștere pentru a dovedi asta. Nu exista nicio incertitudine în privința asta. Maud pur și simplu intrase în viața verișoarei ei.

Dar Hal știa cât de greu trebuie să-i fi fost. Maud abandonase totul – libertatea pentru care luptase atât de tare, locul ei la colegiu, viitorul ei greu câștigat –,

dăduse totul pentru Hal. Luase copilul verișoarei ei și preluase cabina de pe dig pentru un unic motiv – să pună mâncare pe masă, pentru că nu avea altă opțiune.

Nu e de mirare că fata deschisă și iscoditoare era o persoană diferită de femeia cinică, sceptică, care o crescuse pe Hal. *Erau* femei diferite. Nu că Maggie s-ar fi schimbat, ci că Maud nu fusese așa niciodată.

Ce-a scris Maggie, citând-o pe Maud? „Rahat în ploaie", asta spusese. Îi atinsese o coardă sensibilă lui Hal și ea râsese și se simțise legată de remarcă într-un mod pe care nu prea îl înțelesese. Dar acum înțelegea.

Acum înțelegea de ce Maud strălucea atât de clar în paginile acelea, conexiunea pe care o simțise, ducând înapoi prin ani.

Pentru că *erau* conectate. Maud nu era doar mătușa ei – era singura mamă pe care o cunoscuse. Persoana pe care o iubise dincolo de propria viață, dincolo de rațiune, dincolo de sens, când o pierduse.

Întrebări urgente se zbăteau în inima lui Hal. Cum? *De ce?*

Dar trebuia să le lămurească pas cu pas… cu ritmul lent, măsurat, al unei citiri în cărți. Trebuia să întoarcă fiecare carte pe măsură ce venea, observând-o, găsindu-i locul în poveste.

Și următoarea carte… următoarea carte era una care o făcu pe Hal să se simtă groaznic de neliniștită, într-un mod pe care nu putea să-l deslușească foarte bine.

Pentru că următoarea carte nu era deloc o carte, era o fotografie. *Acea* fotografie. Cea pe care i-o dăduse Abel în prima ei zi la Trepassen.

Hal scoase cutia de Golden Virginia din buzunar și o deschise. Fotografia era acolo, deasupra, pliată în jumătate, și o desfăcu, privind imaginea cu ochi proaspeți.

Era acolo Maud – uitându-se la aparatul de fotografiat, cu acea privire sfidătoare. Dar era și Maggie. Maggie care scrisese jurnalul. Și nu privea

spre cameră. Se uita la Ezra, cu ochii ei albaștri, albaștri.

Ochii albaștri i-au întâlnit pe cei negri…

Înțelesese în mod greșit, în tot timpul ăsta.

Hal nu moștenea ochii negri de la mama ei, pentru că mama ei era blondă.

Îi moștenise de la tatăl ei. Omul care potrivise camera pe trepied, pornise cronometrul și revenise să-și ia locul în fotografie.

Ezra. Daniel.

Ed.

Ezra era tatăl ei.

Capitolul 46

Telefonul lui Hal era la etaj, la mansardă, și ea nu avea ceas dar era sigură, după liniștea din casă, că trebuie să fi fost trecut de miezul nopții.

Dar nu putea să se întoarcă la culcare cu această povară a adevărului înăuntrul ei și cu întrebările învolburându-se, învolburându-se.

Exista doar o singură persoană la care putea merge – o singură persoană care i-ar fi putut spune adevărul.

Doamna Warren.

Și trebuia să se ducă acum, înainte ca Ezra să se trezească. Dacă lăsa lucrurile până în zori…

Hal luă albumul, împinse scaunul și se ridică, încercând să se îmbărbăteze, amintindu-și de firul de-a latul scărilor, de invectivele șuierate, de vocea doamnei Warren – *Pleacă, dacă știi ce-i bine pentru tine…*

Mama ei fusese la fel ca Ioana d'Arc. Ca o fecioară care intra în luptă.

Ei bine, ea nu moștenise prea mult de la Maggie. Nici trăsăturile ei, nici ochii sau părul, nici măcar simțul umorului și scepticismul. Dar poate că moștenise de la mama ei curajul.

Hal răsuflă adânc, adunându-se, încercând să-și țină în frâu întrebările – și apoi deschise ușa biroului și păși încet prin oranjerie, ca să bată la ușa camerei de zi a doamnei Warren.

Nu primi niciun răspuns, așa că bătu puțin mai tare, iar ușa se deschise singură spre interior. Ea văzu că focul din mica încăpere era aprins, iar lampa de pe masă ardea.

Adormise doamna Warren?

Scaunul era așezat în fața focului, foarte aproape, cu o pătură azvârlită pe spătar ca o formă întunecată care ar fi putut fi o bătrână gheboasă – dar când Hal păși cu atenție înainte, cu mâna liberă întinsă în întunecimea pâlpâitoare, scaunul se aplecă în față și

apoi în spate, instabil, și văzu că era gol, cu excepția câtorva perne.

— Doamnă Warren? strigă Hal în șoaptă.

Încercase să-și astâmpere tremurul vocii, dar era ceva foarte straniu în tăcerea aceea, străbătută numai de fâșâitul unui post de radio și de scârțâitul balansoarului pe podea.

În comparație cu biroul, camera de zi era supraîncălzită până la sufocare și Hal își șterse fruntea, simțind transpirația curgându-i pe ceafă.

Sunetul radioului venea din spatele unei uși de la capătul salonului și Hal făcu un pas prudent în acea direcție, dar atinse cu mâna o măsuță laterală, acoperită de fotografii, și vreo șase dintre ele căzură.

— Rahat!

Apucă masa înainte de a se răsturna, dar fotografiile erau ca niște piese de domino, continuând să cadă, și Hal îngheță pentru o clipă, cu inima în gât.

— Doamnă Warren? reuși ea să repete, cu vocea nesigură. Scuze, sunt eu, Hal.

Dar nimeni nu apăru și, cu mâinile tremurânde, începu să îndrepte pozele, una după alta.

În timp ce făcea acest lucru văzu, cu o neliniște crescândă, personajul care apărea în ele.

Ezra. Toate erau cu Ezra.

Poze de când era bebeluș, în brațele doamnei Warren, întinzându-se pentru a o atinge pe obraz.

Poze de când era copil, alergând de-a lungul peluzei.

Poze de când era tânăr, aproape insuportabil de chipeș, cu zâmbetul lui strălucitor, fără grijă și plin de o zburdălnicie amuzată.

Ezra, Ezra, Ezra – era aproape ca un altar dedicat unui băiețel pierdut.

Pe policioară era o poză cu cei trei frați împreună. Niciuna nu era cu Maggie, ceea ce totuși nu era de mirare. Niciuna cu Maud. Și niciuna cu doamna Warren, în afară de cea în care îl ținea pe Ezra în brațe.

Era de parcă toată iubirea din acea inimă sucită, toată grija și blândețea s-ar fi concentrat pe o singură persoană, într-un fascicul de adorare așa de violent, încât Hal simțea că această rază ar fi putut arde pielea.

— Doamnă Warren! strigă din nou, cu un nod formându-i-se în gât, deși nu știa dacă era din frică sau din milă. Doamnă Warren, treziți-vă, vă rog, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră!

Dar nu se auzi nimic. Liniște.

Mâinile lui Hal tremurau în timp ce ea înainta, centimetru cu centimetru, de-a lungul camerei iluminate de foc, ținând albumul galben în fața ei, ca pe un scut, spre ușa din spate. Își imagina că o împinge, își imagina silueta cocoșată stând în spatele ei, în tăcere și în întuneric, la fel cum era în acea noapte în mansardă, așteptând, privind.

— Doamnă Warren! spuse ea cu o voce rugătoare, scâncită. Vă rog! Treziți-vă.

Ajunse la ușă. Nimic. Niciun sunet, nicio mișcare.

Mâna ei era pe toc.

Apoi împinse ușa, care se deschise, dezvăluind un mic dormitor în care se afla un pat de fier și o cămașă de noapte din flanel cu flori desenate, împăturită îngrijit la marginea acestuia.

Sub pat se aflau doi papuci de casă din lână, unul lângă altul, iar un palton atârna pe un cuier de lângă ușă.

Doamna Warren, nici urmă de ea.

Hal simți că inima i se liniștește și se calmează pe moment, dar apoi o altfel de neliniște o cuprinse.

Dacă doamna Warren nici nu dormea, nici nu se afla în camera de zi, unde era?

— Doamnă Warren! strigă, speriindu-se de zgomotul creat, care acoperea fâsâitul gazului.

Apoi, în fundul dormitorului, Hal văzu o altă ușă, care era întredeschisă.

— Doamnă Warren?

Intrând în dormitor, senzația că era o intrusă creștea la sentimentul că, la fiecare pas, ea se aventura tot mai mult și mai mult în viața personală a

doamnei Warren. Pe de o parte, Hal era înspăimântată, gândindu-se la cât de furioasă ar fi fost doamna Warren dacă ar fi găsit-o aici, dar, pe de altă parte, era mânată de un fel de fascinație – observând crucea de pe perete, deasupra patului auster de fier, și cămașa de noapte din flanel, mică, patetic de mică, frumos împăturită.

Ar fi vrut să se întoarcă – dar era imposibil acum. Ceva mai mult decât o curiozitate perversă o împingea să afle ce era în spatele aparenței dure a doamnei Warren. Simțea dorința – nu, *nevoia* de a primi niște explicații. Explicații pe care numai doamna Warren putea să le dea. Mâna ei era întinsă. Aproape ajunsese la ușă…

— Hal?

Vocea care o făcu să sară brusc, să se răsucească și să-și deschidă larg ochii în întuneric venea din spatele ei.

— Cine… cine-i acolo?

La început nu văzu pe nimeni, dar apoi ceva se mișcă – o siluetă întunecată aflată în ușă, care păși în camera mică.

Cu o mirare detașată, observă că ninsoarea se oprise și că luna apăruse, luminând slab scândurile de lemn dintre ei.

— Hal, ce faci? întrebă Ezra.

Vocea lui era groasă, iar tonul pe care vorbea nu era agresiv, ci mai degrabă îngrijorat și curios.

— E… Ezra, se bâlbâi Hal. O căutam… o căutam pe… pe doamna Warren.

La urma urmei, acesta era adevărul.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Sunt bine, reuși să spună.

Dar nu era adevărat. Își auzea inima bătând atât de tare și de repede, încât abia putea să-și audă propriile gânduri.

El păși înainte, în lumina lunii, întinzând o mână ca și cum ar fi vrut să o aducă înapoi în siguranță.

— Hal, ești sigură că ești bine? Arăți foarte ciudat. Și ce-ai acolo – ai… ai o carte?

Ea se uită la propriile mâini, în care încă ținea albumul galben, apoi la Ezra, la *tatăl* ei.

Cei doi se priviră ochi în ochi, iar pentru Hal era de parcă ar fi căzut într-o apă întunecată cu frunze pe ea, de parcă ar fi căzut în propriul trecut.

Fiindcă, deodată, într-o singură clipă, înțelesese. Odată, la școală, profesorul lui Hal făcuse cu elevii un experiment, în care trebuiau să răcească o sticlă de apă până la o temperatură sub nivelul înghețului și apoi să o lovească puternic de o bancă. Când au făcut asta, apa a înghețat într-o clipită, iar gheața s-a răspândit cu o rapiditate incredibilă, ca și când ar fi fost vreun fel de vrajă.

În timp ce stătea acolo, privind în ochii negri și limpezi ai lui Ezra, ea se simți de parcă același proces avea loc acum în corpul ei – un fior dureros pornind din interior, care îi îngheța sângele în vine și îi înțepenea membrele. Fiindcă înțelesese, în sfârșit – și fără a trebui să știe – ce se întâmplase cu doamna Warren.

Înțelesese privirea stranie a doamnei Warren în acea primă zi, testamentul doamnei Westaway și mesajul neobișnuit al acesteia, de neînțeles pentru Harding.

Înțelesese formularea din testament și „greșeala” care avusese loc – nu era deloc vina domnului Treswick. Cum a putut crede că acel om reținut și grijuliu ar face o asemenea greșeală enormă?

Înțelesese de ce Abel negase prezența lui Edward la lac în acea zi și de ce Ezra refuzase să conteste testamentul sau să încerce să-l schimbe și înțelesese acea ciudată replică aruncată, care îi tot măcinase subconștientul.

Și, mai presus de toate, înțelesese de ce mama ei își șterse trecutul și, în același timp, pe cel al lui Hal. *Pleacă, dacă știi ce e bine pentru tine.*

Nu era o amenințare, ci o avertizare.

Și o înțelesese prea târziu.

Capitolul 47

Timpul părea că încetinise cât stătuseră acolo, privindu-se unul pe celălalt. Gâtul lui Hal era uscat și ea scoase un zgomot asemeni unui croncănit când vorbi în sfârșit:

— E un album. Dar… dar poate că știai asta.

Încercă să spună aceste cuvinte fără răutate, dar ele sunară straniu în gura ei și-și dădu seama că-și cuprinsese trupul în brațe în mod defensiv, parcă pentru a se apăra de un agresor necunoscut. *Fii atentă la cum te controlezi, Hal, nu contează doar ceea ce vedem la alții, ci și ce văd ei în noi.*

Fața ei era rigidă, dar se forță să zâmbească cu gura până la urechi, ca într-o mască mortuară:

— Ei… sunt foarte obosită…

Ezra luă albumul din mâna ei, dar nu plecă. Dimpotrivă, se rezemă neglijent cu o mână de perete, blocându-i ieșirea, își înclină capul și zâmbi la ea în timp ce răsfoia paginile albumului.

— O… albumul ăsta vechi. Doamne, nu știam că mama a păstrat așa multe fotografii.

Hal nu răspunse, doar urmărea cum Ezra întorcea paginile.

— Cum de-ai găsit albumul ăsta vechi?

— Eu…

Hal înghiți în sec. Își forță brațele să cadă, ceea ce făcea ca limbajul trupului ei să fie lipsit de rezerve, încercând să pară relaxat.

— N-am putut să dorm. Căutam ceva de citit. M-am dus în birou.

— Înțeleg. Și… te-ai… te-ai uitat la fotografii?

Vocea lui era degajată, chiar neglijentă. Dar, în timp ce vorbea, Hal își dădu seama că el înțelesese.

Văzuse ceva la el, o schimbare în felul în care stătea, o diferență imperceptibilă de atitudine. Văzuse acea pâlpâire a recunoașterii, în chioșcul ei, când atingea un punct sensibil – văzuse asta prea des ca să se înșele.

O vedea și acum.

— Doar la primele, spuse Hal.

Se străduia să respire încet, constant, ascultând detașată tremurul din vocea ei, încercând să-l oprească, să-și facă vocea calmă, liniștitoare.

— De ce?

— Doar așa… spuse el.

Dar acum nu exista nicio prefăcătorie. Nu mai zâmbea, iar Hal simți că inima o ia la galop.

Pleacă, atât cât mai poți.

— Bine… Cred că mă voi întoarce la culcare acum, dacă nu te superi…

Spusese cuvintele încet și cu grijă, rămânând foarte calmă, așteptând ca el să se dea la o parte. Dar el doar clătină din cap:

— Nu cred. Cred că chiar te-ai uitat la acel album.

Se lăsă o tăcere lungă, lungă. Hal își simțea inima bătând. Și apoi parcă se deschise ceva în interiorul ei, iar cuvintele se revărsară pline de amărăciune:

— De ce nu mi-ai *spus*? Știai. *Știai. Tu* erai Ed. De ce-ai spus că e bietul Edward?

— Hal…

— Și de ce m-ai lăsat să cred că mama mea… că *mama* mea…

Dar nu putu să termine. Putu doar să se prăbușească pe pat, cu capul în mâini, tremurând înlăcrimată:

— Toată viața mea a fost o minciună!

Ezra nu spuse nimic, se uită doar la ea, nemișcat, iar Hal simți că frigul din interiorul ei se întărește în certitudine.

— Ce i-ai făcut, Ezra?

Spusese cuvintele cu blândețe, dar ele sunau drept ceea ce și erau: o acuzație.

Fața lui era fără expresie, dar nu putea să-și ascundă ochii și, în lumina puternică și strălucitoare a lunii, Hal îi văzu pupilele, negre în întuneric, dilatate brusc, sălbatic, sub șoc, apoi contractându-se. Și știa că ea țintise adevărul.

— Ai făcut o greșeală, spuse ea liniștit. Mai devreme în seara asta. M-am frământat toată seara, era ceva ce ai spus, nu puteam să-mi dau seama ce

mă deranjase. Credeam că e ceva ce-ai spus în mașină, am încercat să-mi amintesc conversațiile noastre, dar nu asta era. Era ceva ce-ai spus în benzinărie.

— Hal… spuse Ezra.

Glasul îi era răgușit, și-și drese vocea, ca și cum i-ar fi fost greu să vorbească. Își luă mâna de pe zid și-și încrucișă brațele.

— Hal…

— Măcelărită în fața casei ei, ai spus. Vorbeai despre *Maud,* Ezra. Nu despre Maggie. Și cum ai știut asta, despre casă?

— Nu știu ce…

— O, pentru numele lui Dumnezeu!

Stătea dreaptă în fața lui, cu capul abia la nivelul pieptului lui, dar dintr-odată nu-i mai era frică, ci era furioasă. *Sunt atât de furios,* și-l aminti spunând. *Sunt furios tot timpul.*

Ei bine, acest bărbat era tatăl ei și putea fi și ea furioasă.

— Nu te preface, spuse ea.

Vocea îi era liniștită, iar tremurul i se oprise. *Asta* era. La *asta* era ea bună, să citească oamenii, să le citească limbajul corpului. Să citească printre linii adevărul pe care nu voiau să-l admită nici măcar pentru ei înșiși.

— Nu a fost menționat în niciunul dintre documente că a fost în fața casei noastre – de fapt, poliția a ținut asta în mod deliberat în afara rapoartelor publice, pentru că n-am vrut ca oamenii să dea năvală la apartament. Nu erai acolo. Nu ai fost niciodată în apartamentul meu. Decât dacă… ai fost.

— Despre ce vorbești?, spuse el, dar cuvintele erau aproape mecanice, ca și cum ar fi știut că ea văzuse adevărul pe care el îl ascunsese tot timpul.

Căci Hal văzuse ceva. *Ceva* în ochii lui Ezra, o pâlpâire a conștiinței pe care o văzuse de o sută, de o mie ori înainte. Și care-i spusese că are dreptate.

— Știai, spuse ea plină de certitudine. Erai acolo. Ce-ai făcut?

Pentru un moment lung, lung, el nu spuse nimic, pur și simplu stătea, cu spatele la ușă și cu brațele încrucișate. Fața lui era acum în umbră, lumina lunii arătându-i lui Hal doar sprâncenele, strânse într-o încruntare furioasă, dar nu-i era frică de el. Îl putea citi pe acest om. Și *lui* îi era teamă. Ea îl încolțise pe el, și nu invers.

— Ezra, tu ești…

Cuvântul îi era blocat în gât.

— Ești… *tatăl* meu. Nu crezi că am dreptul să știu?

— O, Hal, spuse el și își clătină capul – dintr-odată nu mai era furios, ci parcă foarte trist sau foarte obosit, Hal nu era sigură.

— Hal, de ce dracu' nu ai putut să lași totul așa?!

— Pentru că trebuie să știu! Am dreptul să știu!

— Îmi pare rău, spuse el încet. Îmi pare atât… atât de rău!

Și atunci ea știu.

Capitolul 48

— Mi-ai ucis mama.

Adevărul o lovi ca o palmă de apă rece, înghețând toată suflarea din ea.

Simțea cum o cuprinde o certitudine neagră.

Era ca și cum ar fi știut mereu – și totuși șocul să își audă cuvintele rostite cu voce liniștită, plată, era absolut.

Încercă să tragă aer în piept, ca și cum s-ar fi înecat lent, și apoi nu mai putu vorbi, ci doar își scutură capul dar nu cu îndoială. Era un fel de disperare ca asta să *nu* fie adevărat.

Dar era. Și o știa dinainte să conștientizeze acest lucru.

Poate că o știa de când venise în această casă.

Pur și simplu nu putea suporta să fie adevărat.

— Maud voia să-ți spună totul, zise el trist. Îi scrisese mamei, spunea că ai dreptul să știi și că o să-ți spună când împlinești optsprezece ani. Și eu nu puteam să o las. Nu am putut să o las să-ți spună adevărul.

— Ai ucis-o. Și ai ucis-o și pe Maggie.

— Nu am vrut să fac asta! Doamne, *am iubit-o,* Hal, cândva, dar ea era…

Clătină din cap ca și cum ar fi încercat, chiar și acum, să înțeleagă.

— A fost un accident, dar mă înfuriase *atât* de tare, Hal, asta trebuie să înțelegi!

Fă-i să vorbească, Hal, cât mai mult. Întrebările pot face oamenii să se închidă în ei – arată-le că orice ar ascunde în interiorul lor, tu știi deja.

— Înțeleg, spuse ea, cu toate ca vorbele erau dureroase și greu de rostit.

Înghiți.

— Probabil ai avut un motiv.

— Să fugă…

Spusese cuvintele încet, cu capul în jos, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși.

— Să plece din Trepassen, asta aș fi înțeles. Mama îi făcuse viața insuportabilă, iar eu eram plecat la școală, nu puteam face prea multe. Dar apoi s-a întors și, Doamne, era atât de diferită, atât de *rece,* atât de dură. A venit acasă era spre sfârșitul anului, eu terminasem școala. Mama era plecată și Maggie a venit să vorbească atunci cu mine și mi-a spus…

Râse scurt, un râs sacadat:

— *N-o să mă ascund în spatele degetului, Ed, ai obligația să întreții copilul ăsta.* Adică… poți să crezi asta?

Părea aproape că se sufocă amintindu-și.

— *Neruşinare,* pur și simplu. Ea fugise, lăsându-mă să mă întreb unde naiba este și *ce face,* și pe urmă apare de niciunde, fără nicio scuză, cerând *bani*! După tot ceea ce fuseserăm unul pentru celălalt, după tot ceea ce eu…

Se prăbuși pe pat, cu capul în mâini.

— O, Doamne!

Cuvintele îi ieșiseră lui Hal înainte de a le putea opri și, imediat după aceea, auzi în minte vocea mamei ei: *Niciodată nu le arăta că ești șocată, nimic nu-i aduce mai mult pe oameni într-o poziție defensivă decât dezaprobarea. Ești duhovnicul lor, Hal. Acesta este un confesional, într-un fel. Fii deschisă – și îți vor spune adevărul.*

Își duse mâinile la gură, ca și cum ar fi vrut să se împiedice să spună mai mult, apoi rămase pur și simplu acolo, privind spre creștetul lui, șocată. O mică, stingheră și pragmatică parte din mintea ei șoptea: *Dacă ai fi avut măcar telefonul, ai fi putut înregistra asta.* Dar era prea târziu. Telefonul ei era departe, sus, în pod, fără speranța de a ajunge la el. Și, în plus, adevărul era mai important acum.

Trebuia să știe.

El vorbi din nou, cu vocea aspră și spartă, cu capul în continuare înclinat, de parcă ar fi fost aplecat sub greutatea mărturisirii sale:

— I-am cerut să mergem pe jos, m-am gândit că dacă am ieși din casă, într-un loc cu amintiri fericite…

Ezită, apoi clătină din cap:

— Am coborât la lac. Îi plăcuse întotdeauna hangarul pentru bărci, dar când am ajuns acolo era atât de frig, era gheață pe apă și era ca și cum totul se schimbase. Când am încercat să o sărut, m-a lovit. M-a plesnit. *Pe mine!*

Parcă nu-i venea să creadă.

— Și m-am enervat, Hal. Eram *atât* de furios! I-am pus mâinile în jurul gâtului și am sărutat-o – am sărutat-o și când i-am dat drumul…

Se opri. Hal era împietrită de oroare.

Putea să-și imagineze atât de bine clipocitul înghețat al apei pe marginea cheiului și lupta disperată a lui Maggie, picioarele ei lovind scândurile alunecoase…

Și apoi, ce? Un corp… alunecând printre fragmentele subțiri de gheață în apele negre și reci… o barcă, în mod eliberat găurită, ca să se scufunde și să acopere oasele.

Și tăcere. Tăcere de peste douăzeci de ani.

— Dumnezeule, șopti ea, cu mâinile pe față. O, Doamne…

El se uită la ea și în ochi avea lacrimi:

— Îmi pare rău, era tot ce avea de spus.

Apoi se ridică și se întinse după ea și, pentru o clipă, o clipă îngrozitoare, Hal se gândi că o să o sărute și pe ea.

Dar el nu o făcu. Apoi ea înțelese ce avea de gând să facă.

Capitolul 49

— Ezra, nu.

Hal se dădu înapoi, dar el se afla între ea și ușă și singurul loc unde putea să se ducă era înapoi, înapoi spre cealaltă ușă, crăpătura de întuneric din partea opusă a camerei. Era o ieșire? Sau o fundătură? Nu avea cum să știe.

— Te rog. Nu trebuie să faci asta. Ești tatăl meu, n-o să spun nimănui…

Dar el se apropia tot mai mult.

— Ceilalți își vor da seama… vor ști că te-ai întors… vor vedea urmele mașinii. Doamna Warren o să te audă…

Dar, chiar în timp ce rostea cuvintele, știa că sunt inutile. Chiar dacă doamna Warren *era* aici, undeva, ar acoperi crima dragului ei băiat.

Nu avea rost să țipe. Nimeni nu o va auzi. Dar în timp ce creierul ei îi spunea asta, mușchii știau că era singurul lucru pe care-l puteau face și ea luă o imensă gură de aer, umplându-și plămânii, și țipă:

— Ajutooor! Ajutați-mă, careva, sunt în ea…

Deja el era peste ea, ca o pisică peste un șoarece, cu mâna peste gura ei, sufocând-o.

Hal îl mușcă tare, simțind gustul sângelui, și cu o mână bâjbâi pe noptieră după ceva, orice ar fi putut să fie folosit drept armă. O lampă. O cană. Chiar și o ramă de fotografie.

Degetele ei se strânseseră și ea auzi zăngănitul sticlei sparte și apoi luă ceva în mână, crezu că o lampă, și îl lovi în cap cât de tare cât putea, auzind becul zdrobit și zgomotul de metal îndoit.

Ezra îi dădu drumul la gură răcnind de durere și o apucă de mână, forțând-o să dea drumul lămpii, iar ea își umplu din nou plămânii – dar de data aceasta, înainte de a putea țipa, mâinile lui erau în jurul gâtului ei, strângând-o.

Se întinse ultima oară spre noptieră – apoi renunță Nu putea. Durerea era imensă, strânsoarea o strivea

și instinctul o făcu să țină mâinile sus, încercând să scape din strânsoare.

Lupta nu mai era cel mai important lucru. Ci respirația.

Își întinse mâinile, înfigându-și unghiile în încheieturile lui, încercând să-i slăbească degetele suficient pentru a obține măcar o amărâtă de gură de aer, dar strânsoarea lui era extrem de puternică și putea să simtă cum cedează, abandonând, cum vederea ei se dezintegrează în fragmente de negru și roșu, vâjâitul din urechi venea ca valurile de întuneric, iar durerea din gât era ca un cuțit. Avu o scurtă viziune intermitentă a femeii oarbe, cu cele opt săbii, încleștată în închisoarea ei de lame, sângerând, captivă, și, în timp ce camera cădea tot mai mult în beznă, avu timp să se gândească *Nu sunt femeia aceea. Ea nu este soarta mea.*

Se gândi la mama ei, la cât de repede se petrecuse totul. Secunde doar, cât de ciudat că viața putuse să se stingă atât de repede…

Picioarele ei încă loveau, mai mult din instinct decât cu intenție, și cu vederea fragmentată putea observa fața lui Ezra, gura lui urâtă și crispată de durere, cu lacrimi curgându-i pe lângă nas.

— Îmi pare rău… auzi prin vuietul din urechi. Îmi pare atât de rău… n-am vrut niciodată să fac asta…

Picioarele ei abia se mișcau acum. Voia să strige, să-l implore, dar nu putea nici să șoptească, necum să vorbească. Presiunea pe trahee era prea mare și nu mai avea suflare în ea.

Rezistă.

Nu era sigură a cui voce era. A lui Maggie. A lui Maud. Sau poate că fusese întotdeauna ea însăși – doar propria ei voce.

Rezistă.

Dar nu putea. Degetele lui o striveau și totul aluneca mai departe, tot mai departe.

Nu avea niciun rost să se lupte. Era prea puternic.

Își lăsă degetele să cadă de pe ale lui, încetând să mai încerce să îndepărteze strânsoarea de pe gât.

Și, făcând asta, degetele ei simțiră ceva pe pat, ceva ce căzuse de pe noptieră în timpul luptei.

Apucă strâns acel lucru și, cu ultimele puteri, îl ridică și îl izbi de fața lui.

Auzi zgomotul de sticlă spartă înainte de a-și da seama ce era – rama fotografiei – și apoi văzu sângele țâșnind, căci un ciob de sticlă se înfipsese adânc în osul de deasupra orbitei lui. El țipă de durere și luă o mână de pe gâtul ei, bâjbâind după bucata de sticlă înfiptă în frunte, orbit de sângele care curgea. Hal privi o clipă cu groază. Nu avea idee ce făcuse – dacă sticla intrase suficient de adânc pentru a pătrunde în ceva vital. Dar nu se putea opri ca să afle.

Lăsă rama să cadă, își înfipse degetele sub mâna rămasă pe gâtul ei și apoi își mișcă brusc genunchiul în sus cu toată forța pe care-o avea.

Și el îi dădu drumul.

Poticnindu-se, gâfâind, cu respirația întretăiată, Hal ajunse la ușa din fundul încăperii.

— O, nu, nu! auzi glasul lui ca un răget răgușit de furie, dar era prea târziu să se întoarcă, chiar dacă ar fi vrut.

Se repezi în ușă, care cedă sub greutatea ei, și ea căzu, prăbușindu-se pe niște trepte reci, până când se opri în partea de jos cu o izbitură.

Era extrem de întuneric. Capul lui Hal pulsa sub vechea vânătaie, unde se lovise mai înainte, iar gâtul o ustura de durere.

Căderea ar fi putut să o omoare, își spuse ea, dacă n-ar fi aterizat pe ceva moale și flexibil.

Numai când puse mâna jos pentru a încerca să se ridice și simți părul moale sub palmă, își dădu seama ce era și trebui să-și înăbușe scâncetul care încerca să iasă din gâtul ei greu încercat.

Era doamna Warren. Și, pe măsură ce degetele îi identificau fața, ochelarii, gura deschisă, Hal știu – murise și era rece și țeapănă.

Dar nu avea timp să afle mai multe. Deasupra ei putea să-l audă pe Ezra mișcându-se cu ferocitatea unui animal rănit, izbindu-se de mobilier în timp ce

se îndrepta spre ușa deschisă. Va fi aici într-un moment, apoi ea va fi moartă – rănit sau nu, era mult, mult mai puternic decât ea, în ciuda faptului că vedea numai cu un ochi, iar asta îl făcea mai vulnerabil în bezna aceea.

Probabil că se afla într-un fel de pivniță, sub casă. Întrebarea era dacă exista o altă ieșire.

Hal își puse mâinile în față și începu să bâjbâie prin întunericul pătrunzător, simțind lucrurile rostogolindu-se sub picioarele ei – clinchetul sticlelor, durerea ascuțită când fluierul piciorului se lovea de vreo ladă.

Acolo, în întuneric, era corpul doamnei Warren și, când un mănunchi gri de lumină selenară străpunse negura, auzi o gâfâială răgușită și știu ca Ezra o urma, bâjbâind pe treptele de piatră.

— Hal! strigă el, vocea lui răsunând într-un fel care o făcu să creadă că pivnița trebuie să fie mare, mult mai mare decât crezuse la început. Hal, nu fugi de mine! Pot să-ți explic!

Gâtul ei era prea plin de vânătăi ca să răspundă, chiar de-ar fi dorit – dar în niciun caz nu avea să-i dezvăluie unde se află. Se opri, lipindu-se cu spatele de zid, ascultând respirația lui grea. Suna ca și când s-ar fi îndreptat în direcția greșită și ea se mișcă tăcută de-a lungul peretelui, ținându-și răsuflarea.

În întunericul total pierduse cu totul simțul orientării, dar pivnița părea să se întindă în două părți, în fața lui Hal și spre stânga. Trupul doamnei Warren și treptele se aflau la dreapta. Ezra părea să fie în fața ei, aventurându-se mai adânc sub casă, așa că Hal își continuă alunecarea lentă, dureroasă, de-a lungul peretelui, simțind pe spate umezeala cărămizilor jilave. Avea sânge cald pe mâini, probabil se tăiase când îl lovise pe Ezra cu rama fotografiei, deși nu-și amintea să se fi întâmplat asta.

— Hal!

Vocea îi izbucni, reverberată de bolțile pivniței. Apoi se auzi un scăpărat și, departe de ea, la dreapta, Hal văzu o flacără aprinsă în întuneric și strălucirea

galbenă a unei brichete, pe care Ezra o ținea deasupra capului, cercetând întunericul.

Două lucruri se petrecură înainte să se stingă flacăra.

Prima a fost că el o văzu pe Hal – ea știu din felul în care fața lui se întoarse către ea, o mască hidoasă de Pierrot[48], care îi tăia chipul într-o jumătate cu pielea albă și o altă jumătate pictată cu sânge, negru în întunericul dens.

Dar celălalt lucru era că Hal văzuse planul pivniței – pasajul clar dintre rândurile cu sticle prăfuite și coloanele arcuite care duceau la ușa dinspre grădină, din capătul îndepărtat.

Pentru o clipă înghețată, fiecare uitându-se la celălalt, prinși în strălucirea brichetei.

Și apoi chipul lui Ezra se lăți într-un zâmbet groaznic și el lăsă să-i cadă bricheta și țâșni.

Hal alerga și ea.

Fugea fără să vadă, abia știind unde merge.

Fugea, trecând peste sticle aruncate și capcane de șoareci, auzind sub picioarele ei trosnetul micilor schelete și plesniturile apei. Căzu și se ridică, toate în timp ce auzea în spate respirația triumfătoare a lui Ezra, căci el cunoștea această pivniță, aceasta era casa lui, domeniul lui, și ea își aminti cum spunea că el și Maud se jucau de-a v-ați ascunselea aici, jos, când erau copii mici.

Era casa lui.

Dar el era pe jumătate orb, iar Hal nu era, și avea un avans din start, iar acum putea vedea strălucirea slabă a luminii lunii trecând prin marginea ușii de la grădină, în fața ei, și mai accelera o dată și se rugă – se rugă zeilor în care nu credea și puterilor pe care ea le luase toată viața în râs, se rugă să scape.

Apoi mânerul metalic și rece al ușii era în mâna ei și ea încercă să-l învârtă cu degetele care alunecau de sânge și îi auzi tropăitul picioarelor și respirația gâfâită apropiindu-se tot mai mult…

Și apoi ușa cedă și ea era în lumina lunii, alergând și alergând și alergând, în lumina binecuvântată a lunii de ceară, aproape la fel de limpede ca ziua.

Picioarele ei o luaseră pe deal în jos și era la jumătatea drumului înainte să-și dea seama, cu o spaimă oribilă, încotro se îndrepta. Aruncă o privire în spatele ei, dar era prea târziu, ieșise și el și o văzuse. Dacă ea se va întoarce înapoi în casă, el o s-o prindă. Dar n-avea unde altundeva să plece și poate… poate, spunea o voce calmă din interiorul ei, poate că dintotdeauna a fost scris să se întoarcă acolo. Înapoi, unde totul începuse și se sfârșise, înapoi la hangarul pentru bărci.

Ezra era aproape la jumătatea pajiștii, alergând cu pași mari prin zăpada albă, când Hal intră sub ascunzișul micii dumbrăvi și începu lupta lentă printre mărăcinii care o izbeau peste mână. Nu avea niciun gând în cap, în afară de a pune o cât mai mare distanță între ea și Ezra – dar poate că, dacă ar fi reușit cumva să ocolească lacul și să ajungă de cealaltă parte, ar fi putut ieși la drum ca să oprească o mașină…

Țâșni dintre mărăcini, cu picioarele rănite, sângerând, și se trezi într-o pată de lumină lunară, pe țărmul lacului. În spatele ei putea să-l audă pe Ezra făcându-și drum prin desiș și mergând mai repede decât ea. Hal deschisese deja cale printre arbuști – tot ce avea el de făcut era să-i calce pe urme.

— Hal, gâfâi el, Hal, te rog!

Și era ceva atât de disperat în vocea lui, încât o parte din ea aproape ar fi vrut să spună, *OK, o să mă opresc. Mă dau bătută.* O, Doamne, era atât de obosită…

În fața ei, lacul era o pată neagră, presărată ici și colo cu petice albe. Și, cum Ezra tocmai ieșea din labirintul de vegetație, Hal știu că nu are altundeva să meargă.

— Hal, icni el.

Părea pe jumătate terminat, cu fața întunecată de sângele uscat, rana de deasupra ochiului fiind încă deschisă. Hainele îi fuseseră sfâșiate de plante, brațele și picioarele brăzdate cu tăieturi și, uitându-se în jos la cum arăta ea însăși, Hal poate că ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de înspăimântată și epuizată.

— Oprește-te! spuse el, ridicându-și brațele. Nu mai alerga. Te rog… te rog, oprește-te.

Voia să-i răspundă. Voia să țipe la el, să-l certe pentru ceea ce le făcuse lui Maud, lui Maggie, doamnei Warren. Voia să plângă pentru speranțele pe care le avusese în legătură cu tatăl ei și pentru ceea ce descoperise.

Dar gâtul o durea prea rău. Când el veni spre ea, pas cu pas, lent, atent, cu brațele deschise larg în lateral, ca promisiunea unei îmbrățișări îndurerate, ea nu putu decât să-și clatine capul, cu lacrimile curgându-i în tăcere pe obraji, și să se țină singură în brațe, căci nu l-ar fi lăsat niciodată pe el să o țină.

— Hal, te rog, spuse el din nou, iar ea păși în spate pe suprafața înghețată a lacului.

Gheața crăpă, dar rezistă, și ea păși mai departe, văzându-i fața schimbându-se într-o clipă, de la rugămintea prudentă la un fel de furie îngrozită și neputincioasă.

— Te rog, nu! reuși el să articuleze. Suprafața e subțire!

Tu ești pericolul, ar fi vrut ea să spună. Aș fi mai sigură aici, sub gheață, cu mama mea, decât aș fi vreodată cu tine.

Dar ea nu putea decât să-și scuture capul și să meargă înapoi, tot înapoi, așteptând, de fiecare dată când o făcea, să audă cum se rupe gheața și să simtă cum o înconjoară apele reci ale lacului.

De fiecare dată când pășea, gheața pârâia și gemea, dar nu ceda.

— Hal, întoarce-te! strigă el, apoi, aproape râzând: Ce vrei să faci, pentru numele lui Hristos? Să stai acolo toată noaptea? Va trebui să te întorci.

Și din nou ea dădu înapoi. Era acum aproape pe insulă. Și de acolo era doar o scurtă altă traversare spre țărmul celălalt și la limita proprietății.

— Hal! strigă el și, deasupra, ea văzu învolburarea de aripi, când coțofenele surprinse se treziră și decolară, cârâind și rotindu-se alarmate, împrăștiind de jur-împrejur smocuri de zăpadă în liniștea pădurilor. Hal, treci aici!

Dar ea dădu doar din cap pentru ultima oară – și apoi păși pe cea din urmă porțiune de gheață.

Gheața ținea. Hal simți un flux fierbinte de groază revărsându-se asupră-i, apoi înlemni când el se uită la picioarele lui, apoi la ea, rânjind când înțelese ce avea să se întâmple.

— Ah, tu, spuse el, în timp ce începu să înainteze spre ea. Ah, tu, mică…

Dar n-avea să termine niciodată.

Se auzi un trosnet sec, suprafața lacului cedă, iar Ezra căzu în hău, izbindu-se cu capul de marginea gheții, în timp ce aluneca pe sub albul întunecat.

— Ezra! strigă Hal sau măcar încercă, dar din gâtul ei învinețit cu greu ieși un sunet, un scâncet, un nume ininteligibil. Ezra…

O clipă doar, pe suprafața apei înflori o bolboroseală lenește… și apoi dispăru. Lacul redeveni tăcut și nemișcat. Ezra nu mai era.

Capitolul 50

— Oo, cine-i norocoasa? spuse asistenta, trăgând deoparte perdelele lui Hal.

— Norocoasă?

Capul o durea, iar gâtul îi era în continuare prea afectat pentru a vorbi.

— Vizitatori! Și o mulțime de flori frumoase! Vrei o mână de ajutor ca să-ți pui halatul?

Hal scutură din cap, întrebându-se cine ar putea fi vizitatorii. Probabil era din nou poliția, deși se simțea ca și cum ar fi trecut prin evenimentele de la Trepassen de mai multe ori decât ar fi putut număra, cu siguranță de mai multe ori decât putea să suporte gâtlejul ei dureros. Dar poliția ar aduce cu adevărat flori?

Asistenta plecase, grăbindu-se spre alt pacient, așa că Hal se așeză în pat, își netezi tricoul, își trecu degetele prin păr și încercă să se pregătească pentru oricine ar putea intra printre perdelele separeului ei.

Chiar și așa, nu era pregătită pentru cei doi oameni care apărură nervoși pe hol. Abel și Mitzi, Abel având un buchet de flori aproape mai mare decât el însuși, și Mitzi ducând ceea ce arăta ca o prăjitură de casă.

— Bună, Harriet, spuse Abel destul de ezitant, iar Hal văzu cum gâtul i se mișcă parcă înghițind ceva. Sper că… sper să fie OK, pot să înțeleg că…

Vocea i se pierdu, iar Mitzi făcu un pas înainte, cu fața ei roz, chiar mai roz decât de obicei:

— Sincer, Harriet, amândoi înțelegem bine dacă nu te simți în stare să vezi pe cineva de la Trepassen, așa că nu ezita să ne spui dacă preferi să plecăm. Acesta este un egoism pur din partea mea – eram atât de neliniștită când am auzit vestea! Harding este acasă cu copiii, iar Abel a acceptat cu bunăvoință să mă aducă – oh, nu, Harriet, te rog să nu te ridici!

Hal se chinui să se dea jos din pat, punându-și picioarele tremurătoare pe podea, și iat-o în brațele

lui Mitzi, cuprinsă într-o îmbrățișare atât de puternică, încât aproape că i se tăie răsuflarea.

— O, draga mea, spunea Mitzi fără încetare. O, draga mea, ce nenorocire, nu-ți pot spune… acel om rău, oribil… nici nu pot…

Se desprinse și se dădu în spate, ștergându-și apăsat ochii cu colțul eșarfei sale Hermès, iar Abel făcu un pas înainte.

El nu o îmbrățișă pe Hal, nu în stilul clasic, ci își puse pur și simplu mâinile pe umerii ei, ținând-o blând, aproape ca și cum s-ar fi temut că se va rupe, și uitându-se la ea cu o asemenea tristețe în ochii lui gri, încât Hal simți cum și în gâtul ei se pune un nod.

— Oh, Harriet, spuse el. Ne poți ierta?

— Să vă iert? încercă Hal să spună, dar răgușeala din gât rupse cuvintele și trebui să înghită și să încerce din nou ca ei s-o înțeleagă. Ce ar trebui să iert?

— Totul, spuse Abel.

Se așeză pe un scăunel, iar Mitzi se așeză pe marginea patului.

— Pentru că te-am lăsat să bâjbâi în povestea asta. Pentru că am închis ochii douăzeci de ani. Știam în adâncul inimii mele că era ceva greșit, toți știam. Dar Ezra era atât de fermecător de amuzant când voia…

— Niciunul dintre voi nu știa adevărul totuși? întrebă Hal.

Era o întrebare, nu o declarație, iar Abel clătină din cap:

— Mama știa. Și… cred că știa și doamna Warren, e aproape sigur.

— Doamna Warren?

Fața lui Mitzi era îngrozită.

— Știa și n-a spus nimic?

— Îl iubea, spuse simplu Abel. Ca și mama, cred, în felul ei.

Își desfăcu mâinile:

— Răul fusese făcut, la urma urmei. Nu au putut să o aducă pe Maggie înapoi. Și s-au gândit că poate… Iartă-mă, Hal…

Inspiră adânc:

— Cred că probabil s-au gândit că a fost… provocat. Că n-a mai suportat. O crimă pasională, într-un fel…

— Doamna Warren știa, spuse Hal.

Gâtul ei suferea și luă o gură din apa de lângă patul ei.

— De aceea a ucis-o. Ea a încercat să mă avertizeze. Dar nu am înțeles. Am crezut că era o amenințare. Am crezut că a încercat să mă oprească pe scări și să mă sperie, dar a fost…

Se opri. Ce era de spus? Că era Ezra? Că era tatăl ei cel care a făcut asta, care a pus la cale o capcană ca să o împiedice să mai scormonească trecutul?

— Și acum ea a dispărut, termină Hal.

Se simțea amorțită de atâta zădărnicie. Maud, Maggie, chiar ea însăși, asta putea înțelege. Nu-l putea ierta pe Ezra pentru ceea ce făcuse, dar putea să-l înțeleagă. Ucisese din furie și dintr-un fel de iubire distorsionată, iar mai târziu ca să se protejeze, pentru a opri adevărul să iasă la iveală. Dar doamna Warren… Se gândi la toate întrebările pe care le avea încă – întrebări la care numai doamna Warren putea să răspundă – și ar fi vrut sa plângă. Fața doamnei Warren din prima zi îi revenea în minte – imaginea pe care i-o sugerase, aceea a unui copil cu ochii pe o pisică îndreptându-se tiptil spre un grup de porumbei nevinovați și urmărind cu un fel de bucurie înspăimântată masacrul care urma să vină. În acel moment crezuse că pisica era ea, Hal. Acum știa că era Ezra. Iar doamna Warren nu se aștepta la ceea ce urma să se întâmple – dacă ar fi făcut-o, cu siguranță chiar ar fi spus ceva. Dar văzuse pericolul și nu făcuse nimic să-l oprească. Singura persoana pe care încercase s-o avertizeze era chiar Hal.

Pleacă – dacă știi ce-i bine pentru tine. Cât încă mai poți…

— Era singura persoană care știa adevărul, spuse Hal încet. Și el știa… știa că ea o să mă avertizeze…

Se gândi la anii care trecuseră, numărând cadavrele, efectul de domino începând cu acel

moment de furie din hangarul pentru bărci. Și ultima piesă de domino, Hal însăși. Atâta doar că… ea nu căzuse. Căzuse el.

— Abel… Mitzi…

Se opri, gândindu-se ce să le spună, și în cele din urmă singura frază care îi veni în minte fu răspunsul șablon la ceea ce e insuportabil:

— Îmi pare rău pentru pierderea voastră.

— Și mie pentru pierderea ta, spuse Mitzi, și era un fel de înțelepciune pe fața ei rotundă, roz, înțelepciune pe care Hal nu se aștepta să o găsească la ea când s-au întâlnit prima dată – o compasiune infinită sub fațada mulțumită de sine. Era tatăl tău…

Nu Hal tresări la acest cuvânt, ci Abel, care își puse fața în mâini, ca și cum nu ar fi putut să-l suporte, așa că Hal vru să ajungă la el și să-i spună că este OK, că totul va fi bine. Oricine, *orice* ar fi – ar fi fost – tatăl ei, ea avusese nu una, ci două mame remarcabile, femei care au luptat pentru ea și au protejat-o, și prin asta a avut noroc. Dar nu putu găsi cuvintele.

— Când ești mai bine…

Mitzi o bătu pe cearșaful tras peste genunchi:

— Trebuie să-l luăm pe domnul Treswick să vină și să te vadă din nou, Harriet.

— Domnul Treswick?

— Se pare… ei bine, se pare că doamna Westaway a știut ce face atunci când și-a scris testamentul.

— Domnul Treswick l-a analizat, spuse Abel. Având în vedere ceea ce știm acum, formularea este clară și lipsită de ambiguitate. Acea moștenire este pentru tine, Hal. Întotdeauna a fost. Casa e a ta.

— *Ce?*

Șocul era atât de neașteptat, încât cuvântul îi scăpase ca o acuzație, iar Hal nu se mai putea gândi să spună nimic altceva.

Abel dădu din cap:

— Mama știa că ești nepoata ei. Cred că e foarte clar. Și cu testamentul… ei bine, cred că a vrut ca noi toți să ne punem întrebări și să începem să săpăm în trecut.

Asta a vrut să spună, cred, prin rândul ăla din scrisoarea către Harding.

— *Après moi, le déluge,* spuse Hal încet.

Și în sfârșit înțelese ceea ce pusese în mișcare doamna Westaway cu testamentul ei. Fusese acolo maliție, da, dar și lașitate. Adevărul fusese o oroare pe care nu o putuse suporta pe timpul vieții. În schimb, bunica ei așteptase până când ea însăși era dincolo de durere pentru a dezlănțui această catastrofă asupra celor vii.

Pentru o clipă, Hal și-o imagină zăcând acolo, căzută la pat, slujită fidel de doamna Warren și planificând cataclismul care urma să vină. Oare își frecase mâinile când semnase acel testament, plină de bucurie amară? Sau fusese făcut cu o resemnare obosită și cu milă pentru cei vii?

Nu vor ști niciodată.

— Ce mă înnebunește, zise încet Abel, este de ce naiba Ezra nu a fost de acord cu declarația de renunțare pe care ai sugerat-o. Ar fi fost perfectă pentru el – o acceptare că nu ești nepoata mamei. Cred că mama trebuie să fi mizat pe faptul că ai fi putut fi la fel de lacomă și de refractară ca și ceilalți, forțând adevărul să iasă la iveală în tribunal. Nu s-a așteptat nicio clipă să renunți la moștenirea ta fără luptă. Ai fost mai nobilă decât își putea ea imagina, Hal.

— Nu am fost nobilă, spuse Hal.

Gâtul îi era rănit, ca și cum ar fi încercat s-o oprească să spună cuvintele, dar ea înghiți cu greu și le forță să iasă:

— Eu… eu am știut, când am primit scrisoarea domnului Treswick, că totul era o greșeală. V-am lăsat să credeți că sunt la fel de confuză ca și voi, dar în realitate nu eram. Am venit aici…

Se opri. Era în stare să facă asta?

— Am venit aici ca să vă înșel pe toți. Nu știți, nu puteți înțelege, niciunul dintre voi, cum e să te chinui atât de mult, încât să nu știi niciodată de unde să faci rost de chiria lunii următoare. Pentru mine, voi erați bogați și m-am simțit…

Se opri din nou, răsucind cearșaful între degete.

— M-am simțit ca și cum acest lucru ar fi fost felul în care destinul ar fi echilibrat balanța, iar câteva mii de lire aici sau acolo nu însemnau nimic pentru voi – dar erau totul pentru mine. Fiindcă fugeam de un cămătar rapace.

Cât de mici și fără importanță păreau acum domnul Smith, la fel și amenințările sale, în comparație cu ceea ce trăise ea.

— Și aveam nevoie doar de câteva sute de lire pentru a rezolva totul. Speram… speram să pot pleca cu ceva bani și să o iau de la început. Numai că, atunci când v-am cunoscut, mi-am dat seama că ceea ce făceam era greșit și, când am aflat că moștenirea nu era ceva mic, ci întreaga proprietate, mi-am dat seama că nu pot face asta. Dar cred că știu de ce Ezra nu a fost de acord cu declarația de renunțare.

— De ce? întrebă Abel cu un fel de precauție în ton, ca și când nu ar fi putut suporta să fie copleșit de mai multe revelații.

Arată, se gândi Hal, cu câțiva ani mai bătrân decât atunci când îl salutase sub ceasul din gara Penzance, dar durerea și ridurile de pe fața lui făceau cumva bunătatea din ochii lui și mai evidentă și se simți rușinată de suspiciunile ei și de faptul că se putuse gândi vreodată că bietul Edward era în spatele tuturor nenorocirilor.

— Cred… Cred că era îngrijorat de faptul că Harding ar fi putut vinde casa și de ceea ce alții ar fi putut găsi. În lac.

— Ce vrei să spui, Harriet? întrebă Mitzi.

Se aplecă înainte și își puse mâna în cea a lui Hal:

— Ezra ți-a spus ceva, înainte să moară?

— Cred că…

Cuvântul o durea, zgâriindu-i gâtul învinețit…

— M-mama mea este încă acolo, cred că este îngropată sub hangarul pentru bărci, în lac. Puteți cere…

Înghiți din nou și tuși, cu gâtlejul afectat de cât vorbise.

— Puteți să cereți poliției să caute în interiorul hangarului?

— Dumnezeule, șopti Abel. Doamne, Dumnezeule! Și mama a trăit cu asta douăzeci de ani…

Tăcerea căzu în micul separeu, fiecare fiind învăluit în propriile gânduri, în propriile amintiri, în propria groază.

Apoi se auzi zgomotul inelelor de perdea, și o rază diagonală de soare aproape orbitor de strălucitoare căzu pe pat.

Asistenta energică de mai înainte își făcuse apariția:

— Mă tem că orele de vizită s-au terminat, mami și tati, spuse ea oarecum alintându-se. Pa-pa până mâine, vă rog. Și tânăra noastră domnișoară trebuie să-și odihnească vocea.

— Doar o clipă, spuse Abel.

Era ceva în vocea lui în timp ce se ridică, netezindu-și pantalonii, și Hal îl văzu clipind și-i zâmbi.

— Îmi pare rău, Hal, a fost o inconștiență din partea noastră faptul că te-am ținut de vorbă atât de mult, știu că trebuie să fie dureros pentru tine. Dar mai e ceva ce trebuie să-ți dau înainte să plecăm.

O privire mâhnită trecu peste chipul lui când căută prin buzunar și scoase fotocopia unei foi de hârtie.

— Am ezitat dacă să-ți arăt asta sau nu, Harriet, dar… iată.

Îi întinse copia:

— Am dat originalul poliției, dar am găsit asta între bunurile doamnei Warren. Este… este o scrisoare. Nu este nevoie s-o citești acum, dar… ei bine…

Hal o luă, nedumerită.

— Ei bine, nu e minunat? spuse asistenta. Dar acum este momentul ca pacienta noastră să se odihnească.

— O să mă întorc mâine, dragă, spuse Mitzi, aplecându-se să sărute obrazul lui Hal. Între timp… știu cum e mâncarea de spital.

Bătu ușor cu palma coșul pe care-l pusese pe noptiera lui Hal:

— Prăjitură de casă, cu cafea și nuci, te ajută să mai pui un pic pe tine!

— Ei bine, mami, spuse asistenta, hai să mergem. O, și dacă ai putea să-i aduci hainele de zi când te întorci mâine, doctorul a spus că e gata să fie externată, așa că poți s-o duci direct acasă.

— O, spuse Hal.

Își simți inima cufundată în tristețe, cu gândul la lunga călătorie cu trenul înapoi în Brighton, la micul apartament rece…

— Eu sunt… Mitzi nu e mama mea. Nu pot, vreau să spun, nu am… trăiesc singură.

— Nu ai un prieten care să stea cu tine? spuse asistenta, arătând un pic șocată.

— Sunt mătușa ei, spuse Mitzi, îndreptându-și spatele, și vom fi *încântați* să o luăm pe Harriet acasă la noi până când va fi gata să se întoarcă în propriul ei apartament. Nu! se întoarse ea spre Hal, tăindu-i cu o singură privire obiecțiile pe care urma să le formuleze. Nu vreau să aud niciun cuvânt, Harriet! La revedere, dragă, ne întoarcem mâine cu niște haine. Și între timp vreau să mănânci și ultima firimitură din prăjitura asta – sau o să ai de-a face cu *mine.*

Hal îi urmări în timp ce se îndepărtau pe coridor, braț la braț, și ea zâmbi la micul salut prietenos pe care Abel i-l trimise când se îndreptau spre secția principală, dar, în realitate, după ce se întinse pe perne, fu ușurată să fie singură cu gândurile ei. Își închise ochii, simțind cum o străbate o mare oboseală. Durerea din gât era mult mai mare decât îi lăsase să creadă pe Mitzi și Abel, chiar și fără gama îngrozitoare de posibile urmări pe care ieri le enumerase medicul.

Ele variau de la cele mai blânde – precum afectarea permanentă a corzilor vocale – până la cel mai grav dintre toate: traume cerebrale, încă greu vizibile, din cauza lipsei de oxigen sau a cheagurilor dislocate de vasele de sânge sparte, care ar putea

provoca accidente vasculare cerebrale sau chiar moartea în câteva săptămâni. Dar era ceva foarte rar, o asigurase doctorul. Ceva de care să fii conștient, dar să nu-ți faci griji. Și, într-adevăr, Hal nu era îngrijorată. Nu mai era.

Era pe cale să tragă așternutul până sus și să închidă ochii, când ceva foșni sub degete și își dădu seama că încă ținea hârtia pe care i-o dăduse Abel.

Încet, o desfăcu.

Era o singură pagină, acoperită cu un scris alungit și buclat, atât de familiar, încât respirația i se opri în gât. Era scrisul mamei sale. Nu literele rotunjite, neformate, ale jurnalului – ci scrisul cu care crescuse, văzându-l pe felicitările de Crăciun și de zilele de naștere, pe listele de cumpărături și pe scrisori. Privindu-l acum, se întrebă cum a putut să creadă că aceeași mână scrisese însemnările din jurnal. Erau similitudini, unele particularități, un fel de asemănare superficială, dar erau, în rândurile din scrisoare, o energie și o hotărâre care îi înțepeni inima în piept, cu o dureroasă recunoaștere.

Mami.

În timp ce încercă să se concentreze pe pagină, Hal își dădu seama că ochii ei înotau cu lacrimi. Era ca și cum ar fi auzit pe neașteptate vocea mamei ei – un șoc, așa cum jurnalul nu fusese niciodată.

Clipi furioasă, iar literele deveniră clare.

8 mai 2013

Dragă mamă,

Îți mulțumesc pentru scrisoarea ta. Și îți mulțumesc și pentru cecul pe care l-ai pus. Îl păstrez pentru un laptop de ziua lui Harriet – ea speră să meargă la universitate la anul, așa că are nevoie foarte mult de unul al ei.

Dar această scrisoare nu este numai ca să-ți mulțumesc. Trebuie de asemenea să te avertizez de ceva.

Îți scriu pentru a-ți spune că am decis să-i spun lui Hal adevărul. Face optsprezece ani săptămâna viitoare și merită să cunoască povestea vieții ei, iar eu nu mă mai pot ascunde în spatele lașității mele.

De fapt, am fost speriată de el prea mult timp – înspăimântată de ceea ce i-ar fi putut face lui Maggie când eram la Trepassen, înfricoșată de cum ne-ar putea opri să fugim, speriată că ne-ar urmări și îngrozită de ceea ce i-a făcut când s-a întors ultima oară. Pentru că am știut, mamă. Mereu am știut. Era de neconceput ca Maggie să-și fi abandonat copilul nounăscut fără niciun cuvânt. S-a dus acolo să-l înfrunte, să lupte pentru viitorul pe care îl merita Hal – și nu s-a mai întors.

Te-am învinuit amar pentru tăcerea ta – și totuși am comis și eu același păcat. Aș fi putut mărturisi poliției suspiciunile mele. Aș fi putut cere să se sape în pământ, să dragheze lacul sau să caute în pivniță. Dar dacă aș fi făcut asta, aș fi pierdut custodia lui Hal în favoarea lui Ezra, în caz că nu găseau nimic. Și nu am putut face asta, mamă. Nu puteam să risc. Era prea târziu ca s-o salvez pe Maggie spunând adevărul – dar puteam să-i salvez copilul cu minciunile mele.

Însă Hal este acum pe punctul de a deveni adult și nu mai pot să mă ascund în spatele diferitelor pretexte. Singurul mod în care o pot pierde acum este dacă ea alege să se despartă de mine. Nu aș învinovăți-o dacă ar face-o – Dumnezeu știe că am mințit-o atâta timp, dar mi-am spus că motivele mele sunt justificate. Am amăgit-o într-un mod de neiertat – sper că va putea, până la urmă, să mă ierte.

Sunt multe lucruri pentru care eu nu te voi ierta niciodată, mamă. Dar în ciuda acestui lucru, mi-ai păstrat cu loialitate secretul în aceşti ultimi ani şi am considerat că meriţi să ştii motivele deciziei mele. Nu ştiu ce va face Hal cu informaţiile – e dreptul ei să decidă. Dar este posibil să vină să te caute. Fii blândă cu ea, dacă o face.

A ta,
Maud

Hal lăsă scrisoarea să cadă pe cearșaf, simțindu-și ochii plini de lacrimi, dorind să se întoarcă în timp și să-și poată îmbrățișa mama.

Cum ajunsese această scrisoare în posesia doamnei Warren? O citise vreodată doamna Westaway? Sau o interceptase doamna Warren? Oricum, cineva îi spusese lui Ezra. Și pentru a doua oară în viața lui, dar nu ultima, tatăl ei ucisese o persoană nevinovată ca să se protejeze.

Ce bine ar fi fost dacă mama ei nu ar fi trimis scrisoarea! Părea incredibil de naivă să renunțe la un anonimat atât de greu câștigat ca să-și avertizeze mama de ceea ce avea de gând să facă.

Îl subestimase Maud pe Ezra? Sau pur și simplu avusese o încredere prea mare în doamna Westaway? Corespondau de ceva vreme, asta era clar din scrisoare. Poate că își recăpătase încrederea pas cu pas – gândindu-se că dacă mama ei păstrase secretul în siguranță până atunci, putea avea încredere în ea până la capăt, iar în cele din urmă îi încredințase doamnei Westaway un secret pe care nu-l mai putea ține.

Dar Hal nu era sigură. Era ceva în încercările doamnei Warren de a o avertiza… un fel de vinovăție de lungă durată. Se gândi la acea cameră de zi, la fotografiile înrămate ale angelicului băiat pe care îl iubise atât de mult și la monstrul în care se transformase.

Poate, în amintirea acelui băiețel din trecut, îi scrisese lui Ezra – avertizându-l să fie atent, să se păzească.

Și abia după aceea își dăduse seama ce făcuse, de fapt.

Hal nu avea să știe niciodată adevărata înlănțuire a evenimentelor. Tot ceea ce știa era că această scrisoare era prima piesă dintr-un șir rapid de trădări, care culminase cu acea zi fierbinte de vară, cu scârțâitul frânelor mașinii și cu trupul mamei sale prăbușit în drum, chiar în fața casei.

Își închise ochii, simțind cum lacrimile se strâng sub pleoape și curg pe față, și își dori, mai fierbinte decât își dorise ceva vreodată, să se poată întoarce în timp și să-i spună mamei că e totul în regulă. Că nu e nimic de iertat. *Am încredere în tine. Te iubesc. N-ai fi putut face nimic pentru a schimba toate astea. Oricâte cuvinte furioase aș fi spus sau gândit, orice aș fi făcut, m-aș fi întors tot la tine.*

— Ești trează, draga mea?

Un accent de Cornwall îi risipi gândurile și deschise ochii, descoperind o infirmieră lângă un cărucior de ceai, cu o ceașcă de porțelan alb într-o mână și un vas de metal în cealaltă.

— Ceai?

— Da, vă rog, spuse Hal.

Se șterse pe furiș și clipi ca să înlăture restul lacrimilor, în timp ce femeia îi turna o ceașcă.

— Oo, prăjitură de casă. Ce norocoasă ești! Hai că-ți dau altă farfurie, spuse femeia și îi tăie lui Hal o felie generoasă, așezând-o pe tava de lângă ea.

După ce plecă, trecând la următoarea persoană, Hal rupse o bucată și o puse între buze, crema de unt topindu-i-se pe limbă, alinându-i gâtul și îndepărtând o parte din amărăciunea gândurilor ei.

Nu putea să trăiască cu supoziții de genul „ar fi putut să fie”, putea doar să meargă mai departe, spre un viitor diferit.

Scrisoarea era încă în poală; o împături cu grijă și o puse pe dulăpiorul de lângă patul ei. În mișcare, mâna ei se lovi de cutia Golden Virginia, aflată

acolo, și dintr-un impuls o deschise și amestecă încet cărțile.

Cu ochii închiși, aproape ca și când ar fi fost acasă, în cabina ei de pe debarcader, simțind marginile moi și neregulate, simțind reversurile lustruite alunecând unul după celălalt, fiecare mișcare schimbând posibilitățile de a-și trăi viața, punând întrebări diferite, dezvăluind adevăruri diferite.

În cele din urmă, se opri, ținând cărțile între palme, apoi tăie pachetul și deschise ochii.

O singură carte se uita la ea, în poziție verticală – și ea zâmbi, în ciuda lacrimilor care încă se agățau de genele ei.

Era Lumea.

În pachetul lui Hal, Lumea era o femeie de vârstă mijlocie, cu păr lung, negru, uitându-se direct spre privitor. Era dreaptă, cu picioarele înfipte ferm în mijlocul unei ghirlande de flori. În colțurile cărții erau patru simboluri din roata norocului – arătând că, la fel ca roata, lumea se rotea la infinit și faptul că, oricât de mult ar călători cineva, într-un anumit sens ajunge mereu acolo de unde a început.

Femeia zâmbea, deși cu o nuanță de tristețe. Iar în brațele ei ținea, aproape ca și cum ar fi legănat un copil, un glob pământesc.

Hal nu avusese nicio întrebare în minte când tăiase pachetul, și totuși aici era răspunsul ei.

Știa ce-ar fi spus, dacă ar fi întors cartea asta, pentru un client din baracă.

Ar fi spus: *Această carte arată că te afli la sfârșitul unei călătorii, că ai finalizat ceva important, că ai îndeplinit ceea ce hotărâseși să faci. Lumea s-a transformat, ciclul este complet, căutarea a luat sfârșit. Ai îndurat greutăți și suferințe de-a lungul drumului, dar ele te-au făcut mai puternic – ți-au arătat ceva, au dezvăluit un adevăr despre tine și despre locul tău în ansamblu.*

Pentru că, în această carte, modul în care vedem lumea, privind de undeva, de sus, legănată în brațele femeii, arată că, în sfârșit, poți să ai imaginea de

ansamblu. Până acum ai călătorit, văzând doar o parte din ceea ce-ți doreai să găsești – acum poți cuprinde întregul sistem, lumea și locul ei în univers, partea ta din întreaga schemă.

Acum înțelegi.

Și era adevărat. Totul era adevărat. Dar nu era ceea ce Hal văzuse când se uitase la carte – sau nu doar ce văzuse. Când era copil, Hal îi spunea altfel acestei cărți, îi spunea Mama.

Nu era nicio carte Mama în tarot – cea mai apropiată carte era Împărăteasa, încuietorile ei aurite din belșug simbolizând feminitatea și fertilitatea. Dar când Hal se uită la această carte, la femeia fără teamă, cu părul brun, legănând Lumea în brațe, văzu chipul mamei sale. Îi văzu ochii negri, plini de înțelepciune și puțin cinici; îi văzu mâinile îndemânatice și tristețea din zâmbetul ei, precum și compasiunea.

O vedea pe mama ei în Lume pentru că mama *fusese* lumea ei.

Dar adevărul era că lumea se arăta mai ciudată și mai complicată decât își imaginase vreodată, copil fiind – și așa era și ea.

Se simți dintr-odată obosită, incredibil de obosită; dădu prăjitura deoparte, împachetă la loc cărțile de tarot în cutia lor, cu excepția celei pe care o ținea în mână, apoi se întoarse pe-o parte, cu obrazul pe perna albă și rece, cu cartea de tarot a lui Maggie sprijinită de dulăpior, privind-o în față pe Maud.

Ochii ei se închiseră și somnul își intră încet în drepturi.

Stând acolo, părea să vadă imagini sub pleoape – forme înflăcărate care se transformau din puzderie de scântei în spirale de frunze și apoi într-un stol de păsări, strălucitoare în întunericul roșu-tăciune, și se gândi la coțofenele de la Casa Trepassen, rotindu-se și țipând pe cer, și la poezioara pe care domnul Treswick o pomenise în prima zi, în timp ce mergeau spre casă.

Una pentru întristare
Două pentru bucurie
Trei pentru o fată
Patru – pentru un băiat să fie
Cinci pentru argint
Șase – aur strălucit
Șapte – un secret
Nicicând dezvăluit.

Și se gândi la toate secretele nedezvăluite de-a lungul anilor – ale lui Maggie, rupând paginile dintr-un jurnal, ale lui Maud, mințind ca să o protejeze pe ea, s-o țină departe de tatăl ei. Se gândi la secretele pe care le păstrase tatăl ei, ascunzându-și vina, până când se transformase într-o otravă care-i intoxicase viața.

Se gândi la doamna Westaway și la doamna Warren, trăind an după an cu groaznicul adevăr al faptelor băiatului lor drag și cu povara care zăcea în întunericul presărat cu frunze al hangarului de bărci.

Și auzi în ureche glasul, era glasul ei acum, ferm, nealterat, neschimbat, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase. *Gata. Ajunge cu secretele, Hal.*

Știa adevărul. Și asta era tot ceea ce conta.

Ruth Ware (n. 1977) a crescut în Sussex, pe coasta de sud a Angliei, înainte să se apuce de scris, a avut meserii dintre cele mai diverse: chelneriță, librar, profesoară de engleză și ofițer de presă. În prezent, locuiește lângă Brighton împreună cu familia.

Romanul ei de debut, *Într-o pădure întunecată*, a fost publicat în peste 40 de țări și a devenit bestseller New York Times și Sunday Times. A fost nominalizat la British Book Industry Awards, secțiunea debut, și urmează să fie ecranizat de New Line Cinema. Drepturile de ecranizare pentru televiziune ale celui de-al doilea roman, *Jocul minciunii*, au fost achiziționate de Entertainment One în parteneriat cu Gotham Group, iar *Femeia din cabina 10* a devenit bestseller Sunday Times și New York Times, drepturile de ecranizare fiind achiziționate de CBS Films.

La Editura Trei au apărut toate aceste romane ale lui Ruth Ware.

O puteți urmări pe www.ruthware.com.

RUTH WARE

CRIME

Deși nu crede în arta divinației, Hal Westaway își câștigă traiul ca ghicitoare în tarot. Când găsește în cutia poștală o scrisoare prin care este anunțată că a primit o moștenire considerabilă de la o anume Hester Mary Westaway, înțelege repede că e o greșeală. Dar știe și că poate folosi trucurile din cartomanție pentru a pune mâna pe bani.

Hal hotărăște să meargă la înmormântarea femeii, însă, odată ajunsă acolo, își dă seama că a nimerit în mijlocul unei situații încâlcite și că toți cei prezenți încearcă să pună mâna pe moștenire. Lucrurile nu sunt deloc atât de simple pe cât păreau la început. Oare ce mister ascunde moartea doamnei Westaway?

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0655-4
9 786064 006554
TREI

{1} O etalare a cărților de tarot. (N.t.)

{2} St Mary-le-Bow, biserică istorică din Londra. *(N.t.)*

{3} Etalare a cărților de tarot. *(N.t.)*

{4} Serviciu prin care utilizatorii de droguri intravenoase scapă de acele folosite în schimbul unora noi, curate, pentru a evita răspândirea bolilor. *(N.t.)*

{5} Nume generic dat celor care se cred prea deștepți. *(N.t.)*

{6} Echivalentul bacalaureatului absolvit cu media 9-10. *(N.t.)*

{7} O formă notarială prescurtată, certificând existența originalului. *(N.t.)*

{8} Marcă de tutun, fabricat în Nottingham. *(N.t.)*

{9} Drumul de la Penzance (în extremitatea sud-vestică a Marii Britaniei) către Brighton (pe malul Canalului Mânecii) trece pe la sud de Londra. O mare parte din drum e comună cu cel spre capitală. *(N.t.)*

{10} Gară în centrul Londrei. *(N.t.)*

{11} Din zona Cornwall, în sud-vestul Marii Britanii, un dialect de origine celtică. *(N.t.)*

{12} Marcă de îmbrăcăminte. *(N.t.)*

{13} În original *lychgate*, poartă cu acoperiș folosită pentru adăpostirea sicriului până la venirea preotului. *(N.t.)*

{14} În original *Orders of Service*, programul evenimentelor pentru o slujbă sau ceremonie religioasă. *(N.t.)*

{15} Aluzie la pisica din *Alice în Țara Minunilor. (N.t.)*

{16} O prolifică plantă agățătoare foioasă, ajungând la înălțimi de 20-30 m. *(N.t.)*

{17} În engleză, coțofană = magpie. *(N.t.)*

{18} Marcă de îmbrăcăminte. *(N.t.)*

{19} Celebru muzician (n. 1941). *(N.t.)*

{20} Unul dintre cei mai mari dezvoltatori de locuințe din Marea Britanie. *(N.t.)*

{21} 101,5 grade Farenheit = 38,6 grade Celsius. *(N.t.)*

{22} Marcă de produse alimentare. *(N.t.)*

{23} Marcă de aspirator. *(N. t.)*

{24} Firmă britanică de haine și încălțăminte. *(N.t.)*

{25} Ciocnirea dublă este o greșeală la biliard. *(N.t.)*

{26} Deformare probabil intenționată a cuvântului tarot, poate și cu o aluzie legată de faptul că „tarry" înseamnă și „acoperit cu catran" - vezi trimiterea la diavoli care urmează. *(N.t.)*

{27} „După mine, potopul", în franceză în original, expresie atribuită lui Ludovic al XV-lea și/sau metresei lui, Madame de Pompadour, și simbolizând dezinteresul total față de restul lumii. *(N.t.)*

{28} Jeleuri, unul dintre sortimentele mărcii germane Haribo. *(N.t.)*

{29} J. Barbour & Sons Ltd., casă de modă britanică de lux. *(N.t.)*

{30} Din „Meg and Mog", o serie de cărți pentru copii (și apoi desene animate), cu subiecte din zona mistică. „Mystic Mog" a devenit sinonimul pentru o persoană care poate să facă minuni. *(N.t.)*

{31} Romanul de succes semnat de scriitoarea americană Louisa May Alcott si publicat în 1868. *(N.t.)*

{32} Film de animație 3D din 2013. Tema muzicală are refrenul „Let it go", exact ceea ce spusese Abel. *(N.t.)*

{33} Dual Screen, consolă de jocuri Nintendo. *(N.t.)*

{34} Marcă de biscuiți. *(N.t.)*

{35} Numărul de urgență din Marea Britanie este 999. *(N.t.)*

{36} Similare celor de la metrou. *(N.t.)*

{37} Marcă de pantofi de sport cu role. *(N.t.)*

{38} Cutiile în care se colectează corespondența în Marea Britanie sunt cilindri mari, metalici, pe marginea trotuarelor. *(N.t.)*

{39} Căsuțele de pe faleză. *(N.t.)*

{40} Mănuși de cauciuc pentru bucătărie, galbene; marigold = gălbenea. *(N.t.)*

{41} Doamna Warren bătuse gongul de masă. *(N.t.)*

{42} Firmă de îmbrăcăminte, fondată în 1894, celebră mai ales pentru reprezentativa ei jachetă de lână. *(N.t.)*

{43} 30 de mile pe oră = circa 48 km/h. *(N.t.)*

{44} Alcoolicii Anonimi, organizații ai căror membri se ajută unii pe alții să scape de alcoolism. *(N.t.)*

{45} Mai jos decât ambele margini ale drumului. *(N.t.)*

{46} Bed & Breakfast, pat și micul dejun, variantă modestă de cazare. *(N.t.)*

{47} Lanț internațional de hoteluri. *(N.t.)*

{48} Personaj din *commedia dell'arte*, cu fața vopsită în alb. *(N.t.)*

Table of Contents

29 noiembrie 1994 7
Capitolul 1 9
Capitolul 2 17
Capitolul 3 20
1 decembrie 1994 25
Capitolul 4 28
Capitolul 5 32
Capitolul 6 35
Capitolul 7 45
Capitolul 8 62
Capitolul 9 68
Capitolul 10 78
4 decembrie 1994 89
Capitolul 11 90
Capitolul 12 98
4 decembrie 1994 102
Capitolul 1 3 107
Capitolul 14 119
Capitolul 15 128
Capitolul 16 134
Capitolul 17 140
Capitolul 18 153
6 decembrie 1994 163
Capitolul 19 167
Capitolul 20 171
Capitolul 21 180
Capitolul 22 187

8 decembrie 1994 194
Capitolul 23 196
Capitolul 24 198
Capitolul 25 202
11 decembrie 1994 219
Capitolul 26 222
13 decembrie 1994 226
Capitolul 27 228
Capitolul 28 232
Capitolul 29 238
Capitolul 30 243
Capitolul 31 246
Capitolul 32 250
Capitolul 33 255
Capitolul 34 259
Capitolul 35 264
Capitolul 36 274
Capitolul 37 277
Capitolul 38 289
Capitolul 39 294
Capitolul 40 303
Capitolul 41 305
Capitolul 42 309
Capitolul 43 315
Capitolul 44 328
Capitolul 45 338
Capitolul 46 343
Capitolul 47 348
Capitolul 48 352
Capitolul 49 355

Capitolul 50 363